

ION CEPOI

Îmblânzirea minotaurului

sau nouă ani din viața unui teatru

Editura Fundației „Constantin Brâncuși”
Târgu - Jiu * 2002

<https://biblioteca-digitala.ro>

ION CEPOI

Îmblânzirea minotaurului

sau nouă ani din viața unui teatru

**Editura Fundației „Constantin Brâncuși”
Târgu - Jiu * 2002**

ION CEPOI

**ÎMBLÂNZIREA MINOTAURULUI
sau 9 ani din viața unui teatru**

Editura Fundației „Constantin Brâncuși”
Târgu-Jiu * 2002

Coperta I: Teatrul „Elvira Godeanu”

Coperta IV: Personalul artistic al teatrului la deschiderea celei de a zecea stagiuni (2002-2003)

Fotografii copertă: Teodor Dădălău

Fotografii interior: Ion Catană, Horațiu Firică, Dumitru Călugăru, George Boban, Teodor Dădălău

**Această carte reprezintă un proiect subvenționat de
Consiliul Local
și Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu**

AVERTISMENT

Există printre noi oameni care cred în vise. Cu timpul, unii înnebunesc iar alții devin legende.

Cartea aceasta este povestea unor astfel de oameni. O poveste despre viața lor. Despre războiul pe care l-au dus în fiecare zi cu alții și despre războiul pe care l-au dus în fiecare zi cu ei înșiși. Despre cum și-au căutat rostul pe lume și despre ce au găsit acolo. Despre cât adevăr și despre câtă minciună există în fiecare. Și, mai ales, despre câtă viață există în vis.

ÎN LOC DE PEEFĂȚĂ

Din vara lui 1993 până mai acum câteva zile, am tot încercat să găsec o formulă care să sintetizeze nașterea și copilăria ființei numite Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”. Căci ființă este în toată alcătuirea lui pământeasă și spirituală, începând de la zidurile care-i delimitează hotarele și terminând cu oamenii care-i slujesc drept sprijin și călăuză.

O formulă care să dezvăluie odiseea celor nouă ani de-acasă, fiindcă nouă au fost și s-au scurs de la botez și până la ieșirea cu adevărat și cu folos în lume.

O formulă care să vorbească de la sine despre speranță și despre dezamăgire, despre curaj și lașitate, despre gândul renunțării și despre gustul victoriilor - mai întâi, în genunchi, mai apoi, în picioare -, despre duplicitate și oportunism, despre falsuri și adevăr, și despre alte atâtea visuri transformate de prea multe ori în nevoi. Ori despre goana prin labirint și bătălia cu neîncrederea unora și suspiciunile altora.

O formulă care să cuantifice șirul vanității exacerbate ale multora care-și asumă astăzi merite iluzorii de singuri întemeietori, ori pe acela al plânsului cu obidă al adevăraților făptuitori.

A fost nevoie, în toți acești ani, de multă diplomație, de curaj al

deciziilor administrative și politice, de imensă răbdare și neștiute frustrări, de un dram de nebunie chiar pentru că nu altfel se poate numi perseverența în a-i convinge zilnic pe alții și pe tine însuși că Fata Morgana numită Teatru - adică trupă competitivă, clădire performantă și repertoriu onorabil - va deveni odată și odată ființa reală careia merită să i te închini măcar o dată la un veac. Fiindcă un Teatru precum acela de la Tg-Jiu se naște și zidește odată la o sută de ani. Și nu pentru astăzi sau mâine, ci pentru alte sute de ani.

... A trebuit să treacă aproape un deceniu până când formula de care aminteam s-a dezvăluit singură în adevărul său: *Îmblânzirea Minotaurului*. A Minotaurului din noi, desigur. Din fiecare dintre noi, indiferent de poziția socială, de cariera intelectuală sau profesională, de partea de adevăr și minciună care ne guvernează destinul, de binele sau mai puțin binele pe care l-am vrut sau îl vrem nouă înșine ori altora.

După acești nouă ani, suntem datori să nu uităm însă că Minotaurul nu este/ nu poate fi anihilat definitiv niciodată. Și că fantasmele lui pot apărea în orice clipă a vieții noastre: sub ipostaza fricii de adevăr, a demagogiei deșarte, a faptei mărunte ridicol înălțate la rangul de eveniment, a atotputerniciei hâde a vreunui vătaf politic vremelnic, a automulțumirii tuturor legitimată strâmb doar de faptul că, odată tăiată panglica inaugurală, treburile vor merge bine de la sine.

Minotaurul nu a fost ucis, Minotaurul doarme. Iar numărul anilor sau al zecilor de ani cât va dura somnul lui depinde de fiecare dintre cei care au reușit să iese din labirint: actori, regizori, spectatori, autoritate publică, jurnaliști, comunitatea Târgu-Jiului, pe scurt.

Din toate aceste motive, cartea de față nu este povestea romanțată a unei idei sau a unui ideal, nici o sumă de elogi mai mult sau mai puțin meritate de aceia care s-au dedicat ori doar alăturat Zidirii, ci o cronică a nașterii și copilăriei unui Teatru care, de la mersul pe brânci, a ajuns, în sfârșit, să se privească în apele oglinzii celorlalți.

O cronică a necesarei lupte cu Minotaurul, mai exact.

Autorul

CÂTEVA PRECIZĂRI

În multe dintre cronicile prezente în această carte se fac afirmații nefondate relativ la istoria mișcării teatrale din Tg-Jiu. Autorul rândurilor de față se consideră principalul vinovat de această stare de lucruri, întrucât este cel care le-a pus în circulație - fără o verificare prealabilă serioasă și fără studiu aplicat în arhivele locului - în primul număr al *Caietelor „Elvira Godeanu”*, în noiembrie 1994.

Din această pricină, toți cei care doresc să cunoască adevărata cronică a vieții teatrale târgujiene - de la 30 august 1834 și până la sfârșitul celui de al doilea război mondial/ cu extensie până la anul 1960 - sunt rugați să folosească în eventuala documentare informațiile aflate în *Artele spectacolului în Gorj*, Editura Centrului județean al creației, vol. I, Tg-Jiu, 2002.

Cititorul (cercetătorul) avizat va putea observa și faptul că pe parcursul unor interviuri sau cronici sunt avansate date contradictorii referitoare la: inițiativa denumirii teatrului, componenta repertorială a uneia ori alteia dintre stagiuni, numele regizorilor propuși a monta, durata estimată a finalizării noului sediu al teatrului, debutul cronologic, denumirea, organizatorii și sponsorii Festivalului internațional de teatru

de la Târgu-Jiu.

Întru limpezirea acestor lucruri, autorul cărții face următoarele precizări:

a) Cei (puțini) care și-au asumat crearea și destinul acestui teatru au avut de făcut față la patru tipuri de provocări:

- constituirea unei trupe teatrale competitive care, pe parcursul câtorva ani doar, să ajungă să aibă în componența sa actori și regizori cu studii clasice în proporție de cel puțin două-treimi din numărul total al artiștilor;

- menținerea - prin repertoriul prefigurată și montările realizate de regizori tineri - a standardului calitativ propus inițial: acela de teatru de repertoriu, nu de teatru comercial;

- construirea unui sediu cu facilități tehnice de anvergură europeană;

- scrierea unei istorii a mișcării teatrale locale concomitent cu aceea a cronicii noii instituții de cultură.

De aici: inerente greșeli, planuri deseori utopice și, nu de puține ori, rezultate sub așteptări.

b) La începutul lunii mai 1993, într-o discuție particulară cu dl. Mihai Moisescu, consilier și membru în Comisia de cultură a Consiliului Județean Gorj (care mi-a solicitat opinia privind numele noului teatru - mai exact alegerea acestuia dintre patronimicele Milescu, Tudor Argezei și Constantin Brâncuși), am sugerat numele de Teatrul „Elvira Godeanu”, bazându-mă pe informațiile pe care le dețineam la acea oră despre actrița originară din Tg-Jiu, precum și pe faptul că, în primăvara anului 1992, nepoata actriței, doamna ing. Maria Simion, îmi făcuse onoarea invitării la spectacolul *In memoriam Elvira Godeanu*, organizat de domnia sa și d-șoara Paraschiva Cocolea, metodist al Casei municipale de cultură Tg-Jiu;

c) Repertoriul real (pe stagiuni, regizori, colaborări) este cel nominalizat în fișa de premieră a fiecăreia dintre piesele montate; lipsa de corelare între informații, acuzată mai sus, se datorează diferenței - firești până la un punct - dintre proiectul dezirabil și putința financiară și logistică a instituției în cauză, la un moment dat;

d) Durata construcției sediului a fost determinată de circumstanțe obiective, printre care amintim: costurile mari presupuse de investiție, modificările de preț datorate devalorizării monedei naționale, cuantumul

procentului posibil a fi alocat - într-un an sau altul - de la bugetul Consiliului Județean Gorj, respectiv Consiliului Municipal Târgu-Jiu;

e) Organizarea unui Festival internațional de teatru a fost/ este legată direct de finalizarea sediului, precum și de oportunitățile tehnice pe care acesta le poate pune la dispoziție organizatorului și competitorilor.

Dincolo de toate aceste tribulații, nu trebuie uitat însă adevărul că nașterea unui teatru este aidoma nașterii oricărei ființe vii: un miracol și o mântuire. Și din acest punct de vedere, autorul acestei creștomații a fost unul dintre cei favorizați de soartă. A participat, adică, la toate momentele transformării ideii/ idealului mai întâi în proiect, mai apoi în realitate. Ele, momentele acestea, nu au fost puține, nici împodobite prea des cu un covor roșu ori însoțite de sunete glorioase de trâmbițe. Dimpotrivă, așa zice. Dar cel mai dificil dintre toate - asta, dacă am imagina o scală a greutăților întâmpinate din 1993 și până astăzi - a fost așteptarea, amânarea de pe un an pe altul din varii motive a terminării zidirii. Iar când s-a întâmplat să fie întreagă speranța, când a devenit certitudine deci, subsemnatul, în loc de oboseală, am simțit o indescritibilă mândrie. Ca să nu cad în păcatul trufiei, am întrebat în dreapta și-n stânga pe toți cei care în acești ani fuseseră alături de Teatru și contribuiseră infinit mai mult decât mine la devenirea lui. Mi-au mărturisit aceeași senzație: de proprietar cu acte în regulă.

Mi-am zis atunci - îmi zic și acum - că dacă asemenea sentimente sunt trăite cu aceeași intensitate de o întreagă comunitate înseamnă că în acest colț de lume s-a produs într-adevăr o minune. O minune pe care, în puține cuvinte, o putem defini astfel: o comunitate s-a descoperit pe sine vrednică în a-și înnobila sufletul și are de gând să nu uite asta niciodată.

Pro Memoria

Pentru contribuția, în timp, avută
la zidirea Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu”,
se cuvin alese mulțumiri Domnilor:

- * Ion Iliescu, Președintele României
- * Adrian Năstase, Prim Ministru al României
- * Șerban Mihăilescu, secretar general al Guvernului
 - * Mihai Golu, ministru al Culturii
 - * Ion Caramitru, ministru al Culturii
- * Răzvan Theodorescu, ministru al Culturii și Cultelor
 - * Fănel Pavalache, consilier
al secretarului general al Guvernului
 - * consilieri județeni din perioada 1993-1999
 - * consilieri municipali din perioada 1999- prezent
 - * Prefecți de Gorj:
Gh. Caralicea Mărculescu
Pantelimon Manta
Toni Mihail Greblă;
 - * Președinți ai Consiliului Județean Gorj:
Ștefan Popescu-Bejat
Nicolae Mischie
 - * Vicepreședinte:
Ion Călinoiu
 - * Primari de Tg-Jiu:
Victor Murea
Petrică Nanu
Florin Cărciumaru
 - * Viceprimar:
Gabriel Sanda
 - * Arhitect Mihai Maikovski
 - * Antreprenor Constantin Radu

Și Doamnelor
Maria Simion și Elvira Brandibur, din Tg-Jiu,
nepoate ale Elvirei Godeanu

**ANNO DOMINI 1
(1993 - 1994)**

*

TEATRUL POPULAR TÂRGU-JIU

prezintă

PREMIERA ABSOLUTĂ A PIESEI

JACQUES SAU SUPUNEREA

- comedie naturalistă -

de EUGEN IONESCU

DISTRIBUȚIA

(în ordinea indicată de autor)

Jacques - Dan Dobroiu, Adrian Vasilescu

Jacqueline, sora lui - Sorin Scarlat

Jacques, tatăl - Ionuț Stoica, Laurențiu Teodorescu

Jacques, mama - Adriana Văduva

Jacques, bunicul - Valeriu Bâzu

Jacques, bunica - Simona Popescu

Roberta I, Robert II - Corina Prună, Monica Sfetcu

Robert, tatăl - Constantin Eremia

Robert, mama - Cristina Jianu

*

Lumini, sonorizare - Dumitru Călugăru

Muzică originală și ilustrație muzicală - Cireșica Făgaș

Asistent regie - Adriana Văduva

*

Regia și scenografia:

MARIAN NEGRESCU

(actor Teatrul Național Craiova)

*

PREMIERA: 4 aprilie 1993

*

„Am montat această piesă având mai multe motive.

În primul rând pentru că acest mare, imens autor a fost nedrept de puțin jucat în România.

În al doilea rând, este o premieră absolută a acestei piese la noi.

În al treilea rând, deoarece această trupă a Teatrului Popular merita un text „mare”, un text mai puțin obișnuit având în vedere că „teatrul absurd” n-a fost până acum niciodată prezent în repertoriile trecute ale acestei instituții.

În al patrulea rând, dacă visul unor împătimiți de teatru din acest oraș - și anume crearea unui Teatru de Stat - va prinde contur în acest an 1993, *atunci ultima piesă a Teatrului Popular și prima a Teatrului de Stat să fie „Jacques sau Supunerea”*, scrisă de un excepțional om de cultură, membru al Academiei franceze, românul Eugen Ionescu.

Eu cred cu obstinație în spectatorul de teatru din Tg-Jiu.

Îl cunosc de mai bine de 15 ani. Lui, vreau să reușim să-i dăruim (cei de pe scenă și cu mine) aceea bucățică, acel bulgăre de aur al sufletului nostru, materializat în acest spectacol pe scena acestui oraș bântuit (ce fericire!) de geniul celui mai mare dintre noi: Brâncuși.

Această piesă este, din punctul meu de vedere, un manifest împotriva ideii de constrângere, un manifest pentru libertatea opțiunii, un manifest în sprijinul ideii de revenire la căutarea în noi înșine, prin dragoste, a responsabilității.

Este o temă generoasă pe care sperăm că am reușit s-o punem „în pagină” în așa fel încât versiunea noastră să dea naștere la întrebări.”

{ Marian Negrescu, **Argument/De ce Eugen Ionescu?**/ *Caiet-program al premierei* - 4 aprilie 1993 }

*

ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
DELEGAȚIA PERMANENTĂ

DISPOZIȚIA NR. 22

Dr. Ing. Ștefan Popescu Bejat, președintele Consiliului județean Gorj;
Având în vedere:

- discuțiile purtate cu d-nii Mihai Golu, ministrul Culturii, Gh. Caralicea Mărculescu, prefectul județului Gorj, cu alte personalități ale județului, din care a rezultat necesitatea înființării unui Teatru de Stat în județul Gorj;

- prevederile art. 77 din legea nr. 69/ 1991.

În baza art. 68 din legea nr. 69/ 1991 privind Administrația Publică Locală

DISPUNE:

Art. 1. În vederea înființării Teatrului de Stat Tg-Jiu se vor lua următoarele măsuri:

- comisia pentru activități științifice, învățământ, sănătate, cultură a Consiliului județean va analiza oportunitatea înființării acestei instituții culturale;

- comisia de studii, prognoză economică-socială, buget, finanțe va studia posibilitatea de finanțare a activității și de dotare a instituției respective;

- comisia de administrație publică locală și juridică va lua în dezbateră și va face propuneri cu privire la întocmirea regulamentului de organizare și funcționare a Teatrului de Stat Tg-Jiu;

- comisia județeană pentru atribuirea și schimbarea de denumiri va prezenta Consiliului județean Gorj propuneri cu privire la denumirea instituției culturale de mai sus.

Art. 2. Proiectul de hotărâre, în baza art. 59 lit. p. din Legea nr. 69/

1991 privind administrația publică locală, va fi prezentat spre dezbateri la prima ședință a Consiliului județean Gorj.

Art. 3. Se va înființa un comitet de inițiativă și totodată pe data prezentei se deschide lista publică pentru a da posibilitatea tuturor cetățenilor gorjeni iubitori de cultură de a contribui material în susținerea acestei acțiuni.

Art. 4. Direcția programe, prognoză, buget, finanțe și Direcția de coordonare-organizare din cadrul Consiliului județean Gorj vor sprijini aducerea la îndeplinire a prezentei dispoziții.

DATA ASTĂZI 18. 05. 1993

PREȘEDINTE,
Dr. Ing. Ștefan Popescu Bejat

*

ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
CONSILIUL JUDEȚEAN

HOTĂRÂRE

privind înființarea Teatrului Dramatic „ELVIRA GODEANU”,
în județul Gorj

Consiliul județean

Având în vedere:

- referatul de oportunitate al Comisiei pentru activități științifice, învățământ, cultură, sănătate, protecție socială, sportive și agrement;

- referatul cu propuneri al Comisiei județene pentru atribuirea sau schimbarea de denumiri;

- dispoziția președintelui Consiliului județean nr. 22/ 18. 05. 1993 cu privire la stabilirea unor măsuri în vederea înființării unei instituții culturale în județul Gorj;

- prevederile art. 1, lit. c., din Decretul-Lege nr. 100/ 1990 privind atribuirea sau schimbarea de denumiri.

În baza art. 62 și art. 59 lit. p. din Legea nr. 69/ 1991 privind administrația publică locală

HOTĂRĂȘTE:

ART. 1. Începând cu data prezentei, se înființează Teatrul Dramatic „ELVIRA GODEANU”, cu sediul în Municipiul Tg-Jiu str. Griviței nr. 8 - instituție culturală cu personalitate juridică, aflată în subordinea Consiliului județean Gorj.

ART. 2. Finanțarea se asigură în parte de la bugetul local, respectiv bugetul propriu al Consiliului județean Gorj, venituri proprii și fonduri realizate pe baza listei publice deschise de autoritatea publică județeană.

ART. 3. Se aprobă pentru anul 1993 organigrama și numărul maxim de personal potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta

hotărâre.

ART. 4. Cu aceeași dată, se numește în funcția de director al acestei instituții, D-1 MARIAN NEGRESCU, actor.

ART. 5. Prevederile prezentei hotărâri vor fi aduse la îndeplinire de Direcția programe, prognoze, buget, finanțe a Consiliului județean Gorj.

DATĂ ASTĂZI

11. 06. 1993

PREȘEDINTE,
dr. ing. Ștefan Popescu Bejat

Hot. nr. 9
luată cu un nr. de
34 voturi

Avizat
Secretar
Zoica Zamfirescu

*

CONSILIUL JUDEȚEAN GORJ

PROCES VERBAL

încheiat astăzi, 11 iunie 1993, la lucrările ședinței ordinare a Consiliului județean la care participă:

CONSILIERII JUDEȚENI

1. Ștefan Popescu-Bejat
2. Armegioiu Nicolae
3. Savu Teodor Romulus
4. Ionescu Cristian
5. Mironovici Radu
6. Manta Pantelimon
7. Bălan Ion
8. Sprâncenatu Dumitru
9. Sanda Gabriel
10. Popescu Corneliu
11. Lumezeanu Tiberiu
12. Tomescu Ion
13. Naiche Nicolae
14. Florescu Ion
15. Ursățeanu Vasile
16. Popeangă Vasile
17. Toaxen Vasile
18. Călinoiu Ion
19. Dragomir Nicolae
20. Prunariu Mircea
21. Oproiu Gheorghe
22. Giurcan Ion
23. Ungureanu Vasile
24. Adamescu Petre
25. Captilin Alexandru Dan
26. Nimară Mircea

27. Gorun Adrian
28. Vâlceanu Gheorghe
29. Crețan Mihail
30. Catrinoiu Matei
31. Gârbaciu Viorel Doru
32. Moiescu Mihai
33. Titu Rădoi
34. Grigore Mischie

.....

Se prezintă Hotărârea privind înființarea Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” în județul Gorj. Se supune la vot fiecare articol în parte și în totalitate, Consiliul județean fiind de acord.”

{**Extras**}

*

**PERSONAL ARTISTIC
ȘI DE CONDUCERE**

angajat

la 1 octombrie 1993

1. Marian Negrescu, director
2. Cireșica Făgaș, director adjunct
3. Valeria Târlea, contabil șef
4. Viorica Plută, șef personal
5. Valeriu Bâzu, actor
6. Rodica Brânzan, actriță
7. Cristinel Dobran, actor
8. Dan Dobroiu, actor
9. Constantin Eremia, actor
10. Tamara Iacovu, sufleur
11. Popescu Simona, actriță
12. Prună Corina, actriță
13. Daniela Scorocșanu, coregraf
14. Ionuț Stoica, actor
15. Luminița Șorop, actriță
16. Tunischi Valentin, actor

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU,, TG-JIU
STAGIUNEA 1993 - 1994

D' ALE CARNAVALULUI
de I. L. CARAGIALE

*

DISTRIBUȚIA

Nae Girimea - Valeriu Bâzu
Iordache - Dan Dobroiu
Pampon - Ionuț Stoica
Catindatul - Vali Tunischi (Cristinel Dobran)
Crăcănel - Constantin Eremia
Didina - Simona Popescu
Mița Baston - Corina Prună
Ipiștatul - Nicu Vicol

ECHIPA TEHNICĂ

Regia tehnică - Leo Zamfirache
Mașiniști - Dragoș Atanasie, Octavian Răușescu
Recuziter - Cătălin Urs
Maestru lumini - Dumitru Călugăru
Sonorizare - Ioan Guță Ciucur

*

REGIA ȘI SCENOGRAFIA: MARIAN NEGRESCU
Data premierei: 19 decembrie 1993

{Notă: Aceasta este prima versiune a piesei lui Caragiale montată
de Marian Negrescu la noul teatru. }

*

**ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
MUNICIPIUL TG-JIU
CONSILIUL LOCAL**

HOTĂRÂRE

privind darea în folosință gratuită pe termen limitat a Sălii de spectacole „23 August” din municipiul Tg-Jiu, jud. Gorj, Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu

Consiliul local al municipiului Tg-Jiu, județul Gorj:
Având în vedere:

- adresa nr. 2982/ 20.05.1994 a Consiliului Județean Gorj prin care înaintează scrisoarea nr. 151/ 13.05. 1994 a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” și solicită sprijin în repartizarea clădirii Sălii „23 August” sau „Teatrului de vară” în vederea amenajării acestora și desfășurării activității teatrale în municipiul Tg-Jiu;

- referatul Serviciului programe, organizare, buget, contabilitate prin care se informează Consiliul local că cele două clădiri fac parte din patrimoniul Casei de cultură a municipiului Tg-Jiu, unitate de subordonare locală;

- prevederile H.G. nr. 9/ 1993 de înființare a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” în orașul Tg-Jiu;

- prevederile art. 78 din Legea nr. 69/ 1991 prin care se stabilește că: „Consiliile locale și cele județene pot da în folosință gratuită, pe termen limitat, imobile din patrimoniul lor societăților de binefacere sau de utilitate publică, recunoscute ca persoane juridice, în scopul îndeplinirii unor activități care satisfac cerințele cetățenilor din unitatea administrativ-teritorială respectivă”;

În temeiul art. 29 din Legea nr. 69/ 1991 privind administrația publică locală,

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1. Se aprobă darea în folosință gratuită a clădirii Sălii de spectacole „23 August” Tg-Jiu, Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” pe o durată de 20 ani.

Art. 2. Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” trebuie să mențină în stare de funcționalitate clădirea, îmbunătățirile și dotările existente și înainte de a executa modificări sau modernizări la acestea să obțină avizul Casei de cultură a municipiului Tg-Jiu.

Art. 3. Predarea-preluarea în folosință se va face pe bază de protocol (proces verbal) încheiat între cele două părți.

Art. 4. Prevederile prezentei hotărâri vor fi duse la îndeplinire de conducerea Casei de cultură a municipiul Tg-Jiu și Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu.

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚA
L.S.

Nr. 71 din 30. 05. 1994

*

S.C. PERFECT S.R.L. TG-JIU
ATELIER DE PROIECTARE, ARHITECTURĂ,
STRUCTURĂ, INSTALAȚII

Către:

Vă înaintăm spre semnare următorul:

CONTRACT DE PROIECTARE
NR. 145/ 1994

Denumirea lucrării: **Reparații curente și capitale la Sala „Central” Târgu-Jiu**

Contractul se încheie între: **S.C. Perfect SRL Tg-Jiu**
reprezentat prin: **Arh. Maicovschi Mihai Iacob** - Administrator
și între: **Teatrul „Elvira Godeanu” Tg-Jiu**
cu sediul în: Tg-Jiu, strada Victoriei nr. 36
reprezentat prin: **Negrescu Marian** - Director și Târlea Valeria -
Contabil șef

Lucrările au fost încredințate de beneficiar proiectantului general de specialitate prin comanda nr. 227 din 07/10/1994.

Art. 1. Prețul lucrărilor de proiectare care constituie obiectul contractului este de 4.500.000 lei, valoare stabilită prin licitația publică din data de 07.10.1994.

.....
Proiectant general de specialitate
L.S.

Beneficiar
L.S.

Data emiterii: 24 oct. 1994
{Extras}

Data însușirii: 26 oct. 1994

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU,, TG-JIU
STAGIUNEA 1993 - 1994

Premiera absolută

JACQUES SAU SUPUNEREA
de EUGEN IONESCU

DISTRIBUȚIA

*

Jacques - Dan Dobroiu
Roberta - Adriana Brânzan
Jacques tatăl - Ionuț Stoica
Jacques mama - Luminița Șorop-Goșa
Robert tatăl - Constantin Eremia
Robert mama - Cristina Jianu
Bunica - Simona Popescu
Bunicul - Valeriu Bâzu
Jacquelin - Cristinel Dobran
Personajul - Nicu Vicol

*

ECHIPA TEHNICĂ

Regia tehnică - Leo Zamfirache
Mașiniști - Dragoș Atanasie, Octavian Răuțescu
Recuziter - Cătălin Urs
Maestru lumini - Dumitru Călugăru
Sonorizare - Ioan Guță Ciucur

*

REGIA ȘI SCENOGRAFIA: MARIAN NEGRESCU

*

Data premierei: 12 decembrie 1994

{**Notă:** Este a doua versiune a piesei, cu o altă viziune asupra montării și o distribuție modificată. }

*

„Comedia grotescă are, în montarea de la Tg-Jiu (regizor Marian Negrescu), o alură de dramă christică; fariseii din piesă îl răstignesc, la figurat, pe tânărul ce nu se supune Tiraniei lor, precum și pe bunicul ce încearcă să-l apere. Ființe negre - tatăl, mama, bunica, sora, părinții viitoarei logodnice - atentează cu violență la libertatea junilor și le neagă dreptul de a alege. Motive muzicale (ce răsună grav) din Carmina Burana dau sonorități sinistre ambianței. Măștile (neavenite) conferă totuși, și ele, o anume straniețe grupuscului uman.

Complicații mai anevoie de înțeleș, excesul de întuneric, abuzul de lumânări, natura devitaminizată a unor interpretări forțate, reducția slabă a umorului, ironiei, pozele statice fac demonstrația cam greoaie. Firește, ideea nu e lipsită de interes. Translația ei într-un spațiu celular, fără pereți, e mai puțin atrăgătoare. Actorii acționează conștiincioși conform cu indicațiile ce le-au primit. Travestiul (sora ... e bărbat) nu convinge, n-are argumente în jocul prestat. Un personaj mut, inventat (torționar, probabil) apare și dispăre cu sens, iar uneori și fără. Tânărul Dan Dobroiu și tânăra Adriana Brânzan izbutesc să producă un cuplu diafan de îndrăgostiți angelici ce se opune sidefiu lumii din care provine.

Oricum, sub raport repertorial, Teatrul „Elvira Godeanu” recurge la lucrări serioase, străduindu-se să-și obișnuiască publicul cu un alt fel de artă dramatică decât acela practicat de improvizatorii de turnee interlope, galeșe și bășcălioase.”

{ Valentin Silvestru, *Rampa*, nr. 14/ 23-29 decembrie 1994 }

**ANNO DOMINI II
(1994 - 1995)**

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

Nr. 209 din 13. 09. 1994

Către
Ministerul Culturii
Departamentul Direcției Teatrelor din România

Prin prezenta revenim la Adresa noastră înregistrată la Dvs. cu nr. 1110/ 10. XI/ 1993, prin care solictam sprijin în obținerea avizului tehnic al unității noastre.

În urma recomandărilor Dvs. vă depunem în copie documentația cerută suplimentar dosarului deja depus compusă din: Contractele de muncă pentru actorii profesioniști ce au fost angajați începând cu 1 septembrie a.c.: Ilie Gheorghe, Iosefina Stoia, Adrian Andone și Marian Negrescu, actualmente actori și la Teatrul Național Craiova. Anexăm și adresa nr. 323/1991 prin care conducerea Teatrului Național Craiova ne comunică acordul privind angajarea la cumul a actorilor mai sus menționați.

Menționăm că, în conformitate cu Ordinul nr. 77/1992, Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” în această perioadă a încheiat contractul cu privire la numărul de spectacole și alte activități ce vor avea loc în stagiunea 1994-1995, program pe care îl anexăm prezentei.

De asemenea, s-au încheiat contracte de colaborare în această stagiune cu următorii regizori (studii superioare): Andreea Vulpe (T. N. București), Daniela Peleanu (T. N. Craiova), George Marinescu (Teatrul *Anton Pann* Rm-Vâlcea), Cristian Juncu (student an V, regie).

Din punct de vedere financiar, Consiliul Județean Gorj a asigurat fondurile necesare cheltuielilor pentru buna desfășurare a activității.

Consiliul local al municipiului Tg-Jiu, prin Hotărârea nr. 71/ 1994 - pe care o anexăm -, a dat spre folosință teatrului nostru, pe o perioadă de 20 ani, sala de spectacole cu 500 locuri situată în centrul civic al municipiului pe axa Ansamblului Brâncuși (Calea Eroilor). De asemenea, prin decizia Consiliului județean s-a alocat pentru această

clădire suma de 70 milioane lei pentru modernizări și unele modificări pentru scenă, lumini și sunet.

În speranța că documentația depusă îndeplinește exact cerințele enunțate de dumneavoastră în acest sens, vă rugăm să dispuneți elaborarea și eliberarea avizului tehnic.

Vă mulțumim pentru înțelegere,

Cu multă considerație,

Director
Marian Negrescu

*

„Fiindcă Teatrul Dramatic *Elvira Godeanu* există, deoarece toți cei care se îngrijesc ca această instituție să funcționeze sunt plini de bune intenții, nici noi, ca ziarist n-am făcut opinie separată. Un început e ezitant și trebuie așteptată statuarea definitivă. O asemenea așezare trainică se poate întâmpla prin noua premieră anunțată pe 31 octombrie a. c. Despre ea și despre alte proiecte ne vorbește dl. Marian Negrescu, directorul în exercițiu:

<< - Stagiunea de toamnă debutează cu comedia „**Journal cel scrântit**” (o molieriană în trei acte) de Mihail Bulgakov. Permiteți-mi însă, deși profit oarecum de prilej, să mă refer la ce dorim să facem în acest al doilea an. Schimbări masive nu vor avea loc. Au fost angajați (la cumul, n.a.) încă trei actori profesioniști: Ilie Gheorghe, Iosefina Stoia, Adrian Andone, actori la Teatrul Național Craiova.

- *Nu treceți așa repede peste informație. Zăboviți câteva clipe.*

- De acord. Ilie Gheorghe, actorul numărul 1 al TNC, preferat de regizorul Silviu Purcărete, va juca la Tg-Jiu în „**D’ale carnavalului**” pe Pampon și rolul principal în spectacolul Andreei Vulpe - „**Treziri**” - un scenariu propriu inspirat de un film al lui Robert de Niro. Iosefina Stoia este una din societățile TNC, o actriță absolut irezistibilă în rolurile de comedie. Adrian Andone e un tânăr cu reale perspective în devenirea sa. El urmează să se ocupe împreună cu mine de pregătirea specifică a actorilor deja angajați ai T.D.E.G.

- *Reveniți la ideea de bază. La conținutul stagiunii de toamnă.*

- Desigur. O primă veste. Ne ocupăm de reluare, în primul rând, a evoluției altor trupe de teatru din țară pe scena din Tg-Jiu, a Casei de cultură a sindicatelor. Între timp, fosta *Sală 23 August* a intrat în reparații capitale. Spectatorii vor fi peste 2-3 ani beneficiarii unei bijuterii estetice și utilitare, cu 250 locuri. O premieră pentru oraș, o sală de unică folosință cu abonamente exclusive anuale și chiar ... pe viață.

- *Ce specific vizați pentru acest nou teatru, ca el să nu piară?*

- Eu visez transformarea acestui teatru într-un centru național de cercetare teatrală, primul de acest gen din România, această formă fiind în toate țările civilizate și fiind finanțată de Guvern.

- *Ne puteți da un exemplu?*

- C.I.T. de la Paris, condus de marele Peter Brook. Vom organiza în

acest context o sesiune de comunicări științifice pe teme teatrale, evident cu participare internațională, care va avea loc anual în cadrul festivalului pe care vrem să-l instituim. Spun vrem pentru că, de la 1 septembrie acest an, alături de noi se va afla un prieten neprețuit, dl. Ion Cepoi, în postura celui dintâi secretar literar din istoria teatrului local.

Vom încheia deasemenea un contract între teatrul nostru și Academia de Teatru din București în vederea oferirii unei burse anuale pentru cei mai buni dintre studenții de la regie - ani terminali!

- *De ce regizori vor fi produse spectacolele acestei toamne?*

- Spectacolele din acest an vor fi produse de regizori profesioniști, ceea ce se constituie într-o garanție a calității lor. Iată repertoriul stagiunii 1994-1995: ***Jourdain cel scrântit***, de Mihai Bulgakov - regizor Cristian Juncu; ***Treziri*** - scenariu propriu al regizoarei Andreea Vulpe de la Teatrul Național București; ***Scrisorile lui Pavel*** - scenariul și regia Goange Marinescu de la Teatrul „Anton Pann” din Rm. Vâlcea; ***Prețioasele ridicole***, de Molière - regia Daniele Peleanu de la T. N. Craiova; ***Cum vă place***, de W. Shakespeare - regia Marian Negrescu; ***D’ale carnavalului și Jacques sau Supunerea*** (reluări).”

{Ion Popescu, ***În stagiunea de toamnă - o nouă comedie: „JOURDAIN CEL SCRÂNTIT”***, de Mihail Bulgakov, Gorjeanul, 24 septembrie 1994}

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU,, TÂRGU-JIU
STAGIUNEA 1994-1995

JOURDAIN CEL SCRÂNTIT
de **MIHAIL BULGAKOV**

un spectacol de
CRISTI JUNCU

Distribuția:

(în ordinea indicată de autor)

LOUIS BEJART - actor (în piesă-JOURDAIN) - VALERIU BÂZU

HUBERT - actor (în piesă-D-na Jourdain) - IONUȚ STOICA

D-NA MOLIERE - actriță (în piesă-Lucille) - ADRIANA BRÂNZAN

LAGRANGE- actor (în piesă-Cleonte) - DAN DOBROIU

D-NA DE BRIE - actriță (în piesă-Dorimene) - LUMINIȚA ȘOROP

LA THORILIERE- actor (în piesă-Dorante) - CORINA PRUNĂ

D-NA BEAUVAL - actriță (în piesă-Nicole) - SIMONA POPESCU

COVIELLE - actor (în piesă-Covielle, valet Cleonte)

- CONSTANTIN EREMIA

DL. DE BRIE - actor (în piesă-Maestru scrimă) - NICOLAE VICOL

DU CROISY - actor (în piesă filosoful Pancrace) & NOTARUL

- ION ALEXANDRESCU

Profesorul de muzică - GEORGE DRĂGHESCU

BRINDAVOIN- valetul lui Molière (în piesă, al lui Jourdain)

- DAN CALOTĂ

Croitorul - CAMELIA STOICA

DON JUAN & Statuia COMANDORULUI - DANA SCOROȘANU

DANSATORI, MUZICIENI, BUCĂTARI

*

REGIA ȘI ILUSTRAȚIA MUZICALĂ - CRISTI JUNCU

Scenografie și costume - VIOREL PENIȘOARĂ-STEGARU

Secretar literar: **ION CEPOI**

*

Data premierei: 8 noiembrie 1994

*

<< PERSONAJE:

El: Domnul Teatru-sobru, distins, aristocrat

Ei: Francisc Milescu, Elvira Godeanu, Constantin Nottara, Alexandru Kirițescu, Aurel Baranga, Irina Răchițeanu, Ecaterina Oproiu...

Eu: eu.

*

ÎNCEPUTURILE...

- *Domnule Teatru, s-au împlinit, iată, 160 de ani de când sfințești tinutul Jiului de Sus. Îți mai amintești începuturile?*

- Așa ceva nu se uită! La 30 august 1834, Constantin Stanciovici-Brănișteanu, profesor la Școala Națională din Târgu-Jiu, fost elev al lui Eliade la Colegiul "Sf. Sava" din București, pune în scenă - cu profesorii și elevii - tragedia "Regulus" a dramaturgului austriac Iosef H. von Collin. Reprezentația, prima în istoria Gorjului, are loc în sediul școlii, găzduită temporar în casele Uței Măldărăscu de pe Ulița Domnească (azi Strada Tudor Vladimirescu, nr. 36, sediul Școlii populare de artă).

- *Am auzit că ar fi fost și un teatru profesionist pe-atunci!...*

- Da, se numea "Teatrul Român- Societatea dramatică Târgu-Jiu" și a funcționat între 1886 și 1888.

*

DESPRE TEATRUL MILESCU ȘI NU NUMAI...

- *Care crezi că a fost evenimentul cu cele mai benefice implicații pentru mișcarea teatrală din Târgu-Jiu! În secolul trecut, evident!*

- Aici e simplu de remarcat. Între 1888 și 1889, Francisc Milescu a construit teatrul care i-a purtat numele. Trebuie să menționez că, la data aceea, Teatrul Milescu era al cincilea teatru din regat, după Iași, București, Craiova și Botoșani. Clădirea a fost demolată cu ani în urmă. Se afla în continuarea Spitalului vechi, cam pe unde se vede capătul dinspre oraș al pasarelei.

- *Mai ții minte cum arătau sala, scena, dotările?*

- Mai întâi trebuie să-ți spun că aici, în teatrul Milescu, s-a folosit pentru prima dată în Târgu-Jiu, la iluminare, curentul electric. Cât despre atmosfera acelor ani și despre altele îți va da amănunte mai tânărul meu prieten Stelian Sterescu:

“Clădirea tetralui nu avea nimic spectaculos pe dinafară, părea o anexă a casei cu etaj și multe ferestre, tăiate la parter de un gang.

(...) Erau două rânduri de loji... o galerie sus, cam înghesuită spre tavan, iar jos, în mijloc, fotolii plușate în față, urmate de scaune simple și bănci... Tavanul, în boltă largă, avea picturi fine, în fresco, cuprinzând scene mitologice și pe margine, deasupra fiecărei loji de sus, o serie de portrete înconjurate de o linie groasă în cerc, reprezentând figuri celebre-recunoscându-se chipurile lui Corneille, Racine, Molière, Shakespeare, Lope de Vega și chiar... Vasile Alecsandri. Pe frontalul de deasupra scenei, se distingeau, într-un ansamblu pictural în stil neoclasic, zeul Apollo și cele nouă muze, având la picioare pe Momus, măscăriciul mitic.”

- *Dar atmosfera... care era atmosfera?*

- “... trupele de artiști poposeau câte o lună, două, primind și camere de găzduire de la proprietar în spațiosul său imobil.

Din județ veneau cu trăsurile și alte familii de moșieri, care erau găzduiți de asemenea în numeroasele camere ale soților Milescu. Viața de petreceri, de jocuri de noroc și etalări de toalete dura cât ținea stagiunea de spectacole...”

- *Da! Frumos!... Domnule Teatru, ce voiam să te întreb? A! Da! Am auzit că Gorjul ar fi fost, pe atunci, ținutul care a dat strălucite nume în arta românească!*

- Sigur că da! Surorile Paulina, Raluca și Maria Stavrescu din Târgu-Jiu au făcut carieră teatrală la Craiova și București. Unde mai pui că Paulina a fost mama inegalabilei noastre actrițe Aristizza Romanescu iar Maria - mama celebrei cântărețe de operă Elena Theodorini. După cum vezi...!

A! Să nu uit! Ai aici extractul de naștere al Josefinei Visner.

- *Ce mai este și cu Josefina Visner?*

- Ia și citește. Îți spun mai târziu!

- *Bun! Și cine a fost Josefina Visner?*

*

OASPEȚI AI TEATRULUI-CINEMA „CĂLDĂRUȘE”

- Să nu anticipăm, te rog! Și să trecem încetșor pragul spre secolul XX. Vrei?

- *Parcă pot zice altfel!?*

- Nu! Deci s-a jucat în continuare teatru în sala Milescu, până prin 1924 când, pe strada Unirii - acolo unde se află astăzi Complexul cooperăției meșteșugărești - s-a construit Teatrul-cinema "Căldărușe". Cu scenă, cu dotări - cum ziceți voi! - cu de toate. Țin minte că aici au concertat George Enescu și Leonard, au conferențiat Iorga, Arghezi și Goga, au evoluat Constantin Tănase și George Vraca. Știi care Vraca, partenerul Elvirei Godeanu din „Troilus și Cresida” de Shakespeare, care Elvira Godeanu era fiica Eleonorrei Visner și a cărei copilărie și adolescență - cu mici întreruperi la Târgu Cărbunești și Caracal - aici și-au găsit leagănul, într-o casă din apropierea viitorului Cinema „Căldărușe”...

- *Maestre, te rog, ai puținică răbdare! Parc-am mai auzit undeva replica asta! În sfârșit... Ai milă! Sunt un amărât de secretar literar al Teatrului din Târgu-Jiu. De unde vrei să știu eu toate astea? Și, măcar, dacă tot ai început cu Elvira Godeanu, hai să lămurim lucrurile până la capăt. În definitiv, CINE A FOST ELVIRA GODEANU și de ce teatrul din Târgu-Jiu trebuia să-i poarte numele?*

*

ȘI A FOST... ELVIRA GODEANU!

- Mmda! Atunci să lămurim toate, pe rând!

ELVIRA GODEANU s-a născut la 13 mai 1904, în București, fiind trecută în registrul Stării civile la nr. 3198 din anul 1904, luna mai, ziua 15, ca fiică a Josefinei (fostă Visner) și a lui Constantin Glodeanu din Târgu-Jiu. Tatăl o părăsește, din motive neștiute, la vârsta de câteva luni; mama acuză puternic despărțirea, nutriend gânduri de sinucidere care, din fericire, nu sunt puse în practică. Elvira e adusă la Târgu-Jiu, locuind mai întâi într-un imobil de pe actuala stradă "14 Decembrie", apoi pe strada "Unirii", pe lângă Complexul meșteșugăresc de astăzi.

Absolvă Școala primară nr. 1 de fete din Târgu-Jiu, cu media generală 8²⁷, fiind clasificată a șasea din 45 de fete promovate, 46 de eleve fiind înscrise în clasa terminală, a IV-a.

- He! He! Înseamnă că una a rămas repetentă!

- Sancta simplicitas! Silentium... și-ascultă! Certificatul de absolvire cu nr. 137 din 24 iunie 1915 este eliberat pe numele GLODEANU C. ELVIRA, nume purtat de părinți, în vreme ce Extractul de naștere ca și semnătura autografă a absolventei sunt pe numele de GODEANU

ELVIRA. Nume predestinat!...

Și ca să nu mă mai întrerupî cu vorbe de duh îndoielnice, uite, admit că funcționarii publici din 1904 și până acum au rămas la fel de poznași. Mulțumit?! Urmează Gimnaziul particular al doamnei Puricescu, la Caracal, revine în Târgu-Jiu și prin 1921 pleacă și se stabilește definitiv în București.

*

„VA FI O BUNĂ AMOREAZĂ...”

- *Mai departe știu!*

... Prin 1988, în numărul 19 al Suplimentului literar-artistic al „Scânteii tineretului”, Elvira se destăinuia:

„În școală luam parte la toate sărbătorile, spuneam versuri, cântam. Îmi plăcea să cânt. Iubeam muzica foarte mult și voiam chiar să devin cântăreață. Cu ținta asta am venit mai târziu la București de la Târgu-Jiu. (...) Dar am fost nevoită, cu tristețe, să renunț la acest vis, neputînd face față condițiilor severe de plată. Lecțiile erau foarte scumpe, mama nu avea banii necesari. (...) Astfel am ajuns să iau lecții de la Roland Bulfinski, un foarte bun actor și dascăl cu vocație, pentru a intra la o altă secție a Conservatorului, cea de artă dramatică.”

- Cum a decurs examenul propriu-zis la Conservator?

- „Aveam emoții, tremuram. Era în comisie o pleiadă de mari artiști: Constantin Nottara, Maria Filotti, Lucia Sturza Bulandra, Ion Manolescu, Ion Livescu, Nicolae Soreanu. Unii dintre ei erau și profesori la Conservator, își alegeau viitorii elevi. Pe mine m-a luat în grupă maestrul Constantin Nottara.”

- Bravo! Am să-l rog pe director să-ți mărească salariul!... Mda! Revenind, amintesc faptul că la Teatrul Național București se află o însemnare a lui Nottara, din 1922, după un examen de admitere la Conservator: „*Elvira Godeanu- trup frumos. Frumoasă. Va fi o bună amorează!*”

- Satirul! Histrionul! Zău, maestre, spune-mi și mie: era frumoasă?

- Foarte frumoasă! Și lucrul acesta îl mărturisește, cu admirație, o altă femeie, Irina Răchițeanu: “... *dincolo de frumusețe avea căldură, dulceață. Întâi că avea un trup - ceva uluitor. Statuie vie. (...) Exact ca o statuie. Era o femeie înaltă. Acest corp minunat avea o ținută foarte elegantă. Majestuosă. O femeie foarte frumoasă. Avea ceva esențial*

feminin... ceva... Pielea... carnația... coloritul, ochii de catifea mari...”

*

„ELVIRA NAȚIONALĂ”... DIN GORJ!

- Am înțeles că a fost comparată cu mari actrițe ale lumii...

- Da, cu Greta Garbo, dar, mai ales cu Elvira Popescu. Uite ce scrie Alexandru Kirițescu în “Rampa” din 11 noiembrie 1946, subliniind o calitate în plus față de tiza ei:

“Nume predestinat. L-a mai purtat o altă magiciană a scenei și frumuseții: Elvira Popescu. Dar aceea ne-a părăsit. Astălaltă Elvira e a noastră și rămâne a noastră, statornic și pătimăș a țării sale, cu toate solicitările care i-au venit de pretutindeni și continuă să-i vie.”

Știi cum o numea Ecaterina Oproiu în “Adevărul literar și artistic”, nr. 66, din 12-18 mai 1991? **Elvira națională**. Și asta, nu în ultimul rând, pentru că opțiunea ei majoră a fost repertoriul românesc: Tudor Mușatescu, George Mihail Zamfirescu, Lucian Blaga, N. Kirițescu, I. L. Caragiale, Lucia Demetrius etc. Același Al. Kirițescu în mai sus amintitul comentariu din revista “Rampa” afirma categoric: „Poate nici o altă artistă româncă nu e mai autentică a noastră ca Elvira. Olteanca aceasta din Gorj, podoabă a rasei sale, este atât de legată în toate expresiunile de viața românească, încât trebuie să pară ciudat că solicitată cum a fost de atâtea ispititoare eroine ale repertoriului străin, n-a șovăit de câte ori i s-a prezentat prilejul să joace în repertoriul original.”

*

INTRE CAPODOPERE ȘI PIESE DE BULEVARD

- A jucat mult?

- Enorm! Intrarea și-a făcut-o pe scena Companiei Tantzi Cutava-Mișu Fotino (jucând în “Fracul” de Gabor Dregeli - 1926, “Măiastra fără inimă”, adaptare de Vasile Voiculescu - 1927). A fost angajată de Corneliu Moldovan la Teatrul Național din București, de unde, după o apariție în “Neguțătorul din Veneția” și un conflict cu regizorul Soare Z. Soare, pleacă. A fost reangajată de Liviu Rebreanu în anul 1929 ca stagiară categoria a III-a. În fișa actriței capodoperele artei dramatice alternează cu piesele de bulevard: “Femeia și piaița” de Pierre Louis, “Cocoșul negru” de Victor Eftimiu, “Cuib de viespi” și “Florentina” de Alex. Kirițescu, “Evantaiul doamnei Windermere” de Oscar Wilde, “O

noapte furtunoasă” și “O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale, “Tovarășii” de Jacques Deval, “Dama cu camelii” de Al. Dumas-fiul, “Troilus și Cresida” de Shakespeare, “Omul și masca” după Marlowe, “Iată femeia pe care o iubesc” de Camil Petrescu ș.a. În maturitate creatoare, a jucat Mașa în “Trei surori” de Cehov, Maria în “Apus de soare” de Delavrancea, Claire Zachanassian în “Vizita bătrânei doamne” de Fr. Durrenmatt.

Și să nu uit, a jucat într-unul din primele filme românești, vestitul “Maiorul Mura”.

*

ACTRIȚĂ ȘI OM

- *Cum era ca om, ca artistă?*

- Prin 1973, Aurel Baranga, în numărul 125/27 aprilie al “Săptămânii culturale a capitalei” o elogia, cu emoție:

“Doamnă, în înțelesul mult nobil al termenului, a traversat cinci decenii de trudă serală risipind în jurul ei o jerbă de politeți ale inimii. Într-o lume stând sub acțiunea corosivă a atâtor scăderi și concesi, Elvira a adus o primăvară a grației.

N-a văzut-o nimeni niciodată cu grimasa nemulțumirii, n-a bârfit și nu și-a denigrat colegii, n-a solicitat și n-a respins roluri, n-a făcut parte din coterii carnișiere - tot atâtea practici ale mizeriei teatrale de altă dată. Generoasă, tonică, stenică, un dar al naturii, Elvira aduce în viață ceea ce a fost și pe scenă: o explozie a luminii, binefăcătoare și tandră.

A jucat sute de roluri, strălucită parteneră a lui Vraca sau Bălțățeanu, dar în conștiința mea rămâne - după ce am văzut alte interpretări ilustre - ideala Zoe din “Scrisoarea pierdută”. (...) O s-o uit vreodată? O să uit vreodată știința ei în teatru, măsura, armonia, discreția pe care le-a adus în orice rol, tot atâtea virtuți exemplare și fără egal, pe care tinerele generații ar trebui să le deprindă de la marii lor înaintași și pe care Elvira le oferă, darnică în lecții de teatru - o să uit vreodată de această comoară, merită să fie uitată?”

- *Mă simt copleșit, Domnule Teatru! Copleșit! A avut momente de cumpănă în viață? Pentru că nu îmi pot închipui că o astfel de ființă - superbă în alcătuirea ei fizică și spirituală - ar fi putut suferi asemenea mie sau altora.*

- A avut! A refuzat roluri care i se păreau că nu i se potrivesc ființei

ei fizice și spirituale, cum zici tu! A suferit enorm la moartea mamei sale. Dar marea, extrema suferință, i-a fost pricinuită de Zaharia Stancu, director al Naționalului din București, care s-a dispensat de contribuția ei într-ale teatrului, într-o perioadă despre care mai bine am păstra tăcerea.

Elvira Godeanu a avut și bucurii! Cele de pe scenă, de pe stradă - când oameni necunoscuți se apropiau de ea, atingându-i veșmintele într-o adorație mută - cele din viața intimă prilejuite de soțul ei, antreprenorul Emil Prager.

- *Câte ceva mai știi și eu! Este cel care a ridicat Castelul de apă de la Târgu-Jiu, nu? Cel care a construit Uzinele hidroelectrice de la Novaci și Sadu; același care a înălțat marile construcții de artă de pe Defileul Bumbesti-Livezeni!*

*

ALTFEL, DIN NOU ACASĂ...

- Da! Așadar, te mai întrebi DE CE Teatrul Dramatic din Târgu-Jiu se numește ELVIRA GODEANU?

- *Pentru că a fost o mare gorjeancă și o mare Doamnă a artei românești. Mulțumesc, Domnule Teatru! Ar mai fi ceva de spus, ce crezi?*

- Ar mai fi multe de spus! Că la 3 septembrie 1991 Elvira Godeanu a trecut în neființă. Sau că la 13 mai 1994 ar fi împlinit 90 de ani! Sau că, după război, după cel de-al doilea război mondial, mișcarea teatrală din Târgu-Jiu a cunoscut alte valențe, zeci de împătimiți jertfind câte o fărâmă de suflet la temelia Măriei-Sale, TEATRUL!

Dar asta, cu alte prilejuri!

*

- *Domnule Teatru! Maestre! O singură întrebare! Una singură! De ce VISUL UNEINOPTIDE VARĂ! Are vreo legătură cu Shakespeare?*

- Și da, și nu! Esențial este că aproape 160 de ani, gorjenii aceștia - puțin parșivi, puțin poznași, puțin delăsători, dar eminentemente artiști - au ars pe altarul teatrului îndeosebi vara. Pe 30 august 1834 au jucat prima piesă de teatru; pe 4 iulie 1993 au înființat Teatrul Dramatic "Elvira Godeanu"; pe 31 august 1994 au obținut statutul de teatru profesionist. Binecuvântați de Dumnezeu cu haruri - și daruri - dumnezeiești, au avut răbdare să viseze și să aștepte 160 de ani! Să

sperăm că nu-i vor lenevi certitudinile. Că realitatea nu va fi mai prejos decât VISUL!

La bună vedere!

*

- *Marian! Negrescule! M-au părăsit cuvintele! Maestrul, Domnul Teatru, a plecat; își pune hainele de gală pentru premieră. Mă simt puțin obosit! Și puțin trist! Se vor aprinde luminile crude ale scenei; actorii vor face, fericiți, reverențe; spectatorii vor pleca în limuzine luxoase, înveliți în orgolii ca într-o plapumă de mătasă și eu, eu scribul, eu clownul, eu paiața, eu, ce să fac? Spune și tu ceva, orice, numai spune!*

- Reluăm! Actul I, Scena II!”

{ Ion Cepoi, **Visul unei nopți de vară (Selecție, grupaj, interviu imaginar)**, Caietele „Elvira Godeanu”, nr. 1/ octombrie 1994/ Ediție imaginată grafic de Ion Cepoi și Viorel Gârbaciu }

*

<< După spectacolul Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu intitulat „**Jourdain cel scântîț**” (o molieriană) de Mihail Bulgakov, mi-am făcut datoria consemnând o suită de impresii culese la cald. Cel dintâi căruia i-am solicitat o succintă caracterizare a fost firesc regizorul piesei, domnul CRISTI JUNCU:

„Am vrut să transmit senzația pe care o provoacă revelația perisabilității iluziei. Am conceput comedia din integralitatea ei, nu pe momente. Ca structură momentană mă raportez, involuntar, cu umilitatea corespunzătoare „la stilul domnului Silviu Purcărete”.

O contribuție determinantă la reușita spectacolului a avut-o autorul scenografiei și costumelor, domnul VIOREL PENIȘOARĂ-STEGARU, de la Teatrul Național din Craiova:

„Cristi Juncu a văzut acest teatru ca pe un vis. Eu i-am dat dimensiunea reală, materialitatea: culoare, lumină.

Toți creatorii moderni folosesc de regulă mijloace clasice. Ele sunt verificate de timp, de public. De pildă, făcliile vin din teatrul antic, pelerinele din evul mediu. Important a fost să reliefez personajul colectiv, acel cor antic. Poate ar fi trebuit să se rîdă mai mult.”

Am profitat de prezența doamnei CĂTĂLINA BUZOIANU, om de teatru ce nu mai are nevoie de nici-o recomandare, și-am rugat-o să-și

spună părerea:

„Cristi Juncu este unul din cei mai buni studenți de la clasa preluată de la Mircea Danieliuc, clasă care s-a afirmat deja la Sibiu, Constanța, Turnu-Severin, Brașov și iată acum la Tg-Jiu. El va duce mai departe fiorul de poezie, delicatețea, misterul de care care teatrul are atâta nevoie. El continuă în preocupările sale o asemenea direcție a scenei românești - pe care aş numi-o a inefabilului. Se simte în edificarea spectacolului faptul că regizorul este și compozitor de muzică, instrumentist, întrucât lumea sa e un univers uman, de dragoste, iubire, generozitate. Mă bucur că aici, în orașul lui Brâncuși, e otrupă de mare teatru.”

Se află alături de noi domnul PETRE POPESCU GOGAN, care ne-a declarat:

„Realizarea spectacolului e subtilă, inteligentă. Stratificarea planurilor pe care evoluează protagoniștii mi-a sugerat acea translație dezordonată dintre subconștient și conștient. Actorii, deși încă timizi, și-au probat maturitatea, depășind convenția inerentă unui asemenea gen de spectacole.” >>

{ Dan Silviu, *Eveniment în Tg-Jiu/ Impresii culese la cald, Gorjeanul*, 12 noiembrie 1994 }

*

„În urmă cu 350 ani, tânărul regizor și actor de teatru ambulant Jean-Baptiste Poquelin devenea directorul unei trupe cu care urma să cutreiere, mai bine de un deceniu, Franța. Acum își va lua numele de Molière, renunțând astfel la privilegiile clasei burgheze și preferând să cutreiere provincia, ca dramaturg, actor, suflour și, deopotrivă, ca regizor, alături de, se zice, marea lui pasiune, actrița Madeleine Béjart.

Louis Béjart, actor (în piesă - JOURDAIN) deține titlul distribuției în „molieriana” JOUDAIN CEL SCRÂNTIT, de Mihail Bulgakov, spectacol cu care s-a deschis, recent, stagiunea 1994 -1995 a Teatrului dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu.

Regizorul Cristian Juncu (student în anul al IV-lea la clasa doamnei Cătălina Buzoianu, teatrolog de renume națională) a gândit acest spectacol, cum era și firesc, probabil, având în vedere maniera bulgakoviană a distribuției, ca o proiecție halucinantă de tipuri și situații, într-un spațiu oniric și insolit (luminat de feștile), unde demarcația între

ILUZIE și REALITATE este destul de labilă, dacă nu chiar estompată...

Ideea (parodică) pe care Bulgakov a mers în această piesă, conform manierei „intertextuale” a distribuției stabilite, este cea a „lumii ca teatru” și a spectacolului ca lume de tipuri caracteriologice și situații. Căci „molieriana” JOURDAIN CEL SCRÂNTIT nu este decât o quintesență, în spiritul farselor și comediilor molieriene, unde se verifică încă odată matricea etern - și general-umană a vizualizării teatrale, cât și o tipologie umană specifică amintind de Tartuffe, Arnolphe, Alceste, Don Juan, Georges Dandin sau Sganarelle, personaje pe care, în noua viziune regizorală, le simțim, fie în spontana revelație a gestului scenic, fie în imediata apropiere a acestor FANTOȘE, evidențiate de o gestică caracterizantă, sub aspectul categoriei sociale, și de o mimică bufonă, de scâlâmbăieli, pași împleticiți, bastonade, tumbe și răcnete. Dar în strânsă legătură cu toată această figurație molieriană, LIMBAJUL rămâne pecetea specifică. Și e un mare merit al actorilor târgujieni de a intra în pielea acestui verbiaj magic al teatrului molierian, plin de clișee și bombastice formule de politețe burgheză, frizând ridicolul, de automatisme răstite, toate „ÎN LIMBA MATERNĂ ȘI LA URECHEA CARE TREBUIE ...” vorba d-lui Jourdain ...

De fapt, piesa lui Bulgakov este o meditație mai generală asupra teatrului, făcută cu mijloace moderne specifice genului, într-o vizualizare onirică, iar actorii de azi, pentru a-l juca pe Bulgakov, trebuie, în primul rând, să aibă bune cunoștințe despre „poetica” teatrului molierian. Căci o „molieriană” bulgakoviană („OBSESIA MOLIÈRE” fiind de identificat chiar într-un roman autobiografic, pe tema opresiunii în sistemele totalitare) mereu actuală cu privire la societatea umană, presupune „esențializarea” acelor situații și tipologii, gesturi scenice și automatisme de limbaj, menite a individualiza „burlescul”, categorie dramatică fundamentală în teatrul clasic francez, și a-i da o turnură aluzivă, ba chiar o perspectivă omagială.

„JOURDAIN CEL SCRÂNTIT” e, în definitiv, o farsă, dar una realizată cu mijloace moderne de parodiare dramatică, avându-l ca „subiect”, într-o retrospectivă omagial-chintesențială, pe însuși „valetul nebuniei universale”, cum a fost numit Molière, cu îndreptățire. Și în substrat o satiră sarcastică a imposturii și suficienței, într-o esențializare caricaturală.

Jocul de scenă al actorilor târgujieni, precum și rolurile interpretate ne-au amintit de toți burghezii gentilomi din farsele și comediile clasicului francez (atât de „retractar” la recomandările doctrinarului Boileau!), de toți Don-Juanii și de toate prețioasele ridicule, de snobismul lingvistic al unora cât și de jargoanele altora - limbaje așa-zis „catorice” -, în general de un univers uman pitoresc și de epocă, ai cărui indivizi, dincolo de perucile „medievale” sau de costumele „antice” (existând chiar o aluzie la „corul” din tragedia greacă, cu funcția lui auctorial-morală ...), exprimă de fapt, instincte și pasiuni caracteristice întregii umanități.

Pe această idee a mers dramaturgul modern, tema „vieții ca teatru” și a teatrului ca „scenă a vieții” verificându-se neconținut. De aici estompajul (cărui i s-a găsit „cheia” oniricului) dintre REALITATE și ILUZIE, dintre ARTĂ și VIS - TODA LA VIDA ES SUENO, adică a „vieții ca vis”, temă veche de câteva secole, de identificat inițial la Calderon de la Barca, dar de găsit și la Schopenhauer, Eminescu și, iată, chiar la moderni...

Cel mai pregnant personaj a fost cel jucat de Jourdain (VALERIU BĂZU), care a umplut cu personalitatea lui dezinvoltă scena, nedespărțit fiind de „măciuca” mioritică, cu rol de „sceptru” caracterizant ... În ciuda personalității sale tiranice, „farsa” vieții îi va da o mare lecție, făcându-l să consimtă la căsătoria (aranjată în spiritul travestiului scenic) fiicei sale Lucile (ADRIANA BRÂNZAN), răzgâiata mieunată și mieroasă, care a cules atâtea aplauze, cu Cleonte (DAN DOBROIU). Valetul acestuia, pe nume Covielle, a fost interpretat cu spumoasă futilitate de CONSTANTIN EREMIA, cu o spontaneitate teribilă și vervă drăcească (ne amintim de rolul magistral al acestuia din D’ALE CARANAVALULUI, jucată în stagiunea trecută) ...

Am mai reținut pe valetul lui Molière (în piesă valetul lui Jourdain), BRINDAVOIN, jucat de actorul DAN CALOTĂ, personaj-cheie pentru „mesajul” bulgakovian al „molierienei” „JOURDAIN CEL SCRÂNTIT”, ale cărui tușe scenice pot fi și discrete, însă și mult mai tranșante, evidente (sugerăm acest lucru actorului și d-lui director Negrescu) ...

Mai amintim pe Dan Dobroiu, Luminița Șorop Goșa, Corina Prună, Simona Popescu, Nicu Vicol, Ion Alexandrescu, George Drăghescu și

Cristinel Dobran, Camelia Stoica, Dana Scorosanu și Ion Bican, care, în diferite situații episodice, au dat scenei culoare și antren teatral reliefând caractere, tipologii, gesturi și intenții spectaculare.

Ca și în stagiunea trecută, modestele resurse financiare își spun cuvântul în realizarea scenografiei (realizată de craioveanul Viorel Penișoară- Stegaru).

Noroc cu viziunea și intenția regizorală care „salvează” spectacolul de la cădere, cu așa „parcimonie” scenografică ... Esențializarea scenografică a teatrului modern nu trebuie confundată cu insuficiența resurselor financiare - oricum nu în funcție de acest criteriu trebuie ales repertoriul și nici construită intenția scenografică ...

Dincolo de aceste impedimente, ezitări interpretative și scenografice, spectacolul a constituit o reușită în sine.

O trupă de provincie care joacă pe Caragiale, pe Eugen Ionesco, pe Mihail Bulgakov, pe Wilhelm Hauff, ba chiar pe Shakespeare merită din plin considerația publicului și încrederea factorilor ierarhici. Căci valoarea repertorială și interpretativă a trupei târgujiene obligă, în același timp, la o mai susținută (și îndreptățită) susținere financiară ...

N.B. Felicitări realizatorilor numărului 1 al CAIETULUI- PROGRAM, executat, cu reproduceri foto, în condiții de lux, ireproșabile, la Tipografia „PRINT ART” - evocând împlinirea a 160 ani de mișcare teatrală la Tg-Jiu și personalitatea actriței de renume care a fost ELVIRA GODEANU, într-un interviu imaginar de o șocantă modernitate, realizat de dl. Ion Cepoi, secretarul literar al teatrului târgujian. >>

[Zenovie Cârlușea, **O „molieriană” parodică, de Bulgakov, jucată la teatrul târgujian, Gorjeanul**, 17 noiembrie 1994}

*

„Este un spectacol („*Jourdain cel scrântit*”, n.a.) care aduce atâta mister în teatru, atâta delicatețe și atâta poezie de care teatrul are nevoie în momentele acestea.

Îi mulțumesc regizorului că s-a apropiat de Molière și de Bulgakov - au fost unii dintre cei mai mari autori care m-au fascinat și pe mine dintotdeauna - și că el continuă în creația lui, în preocupările lui - după un examen cu *commedia dell'arte* extrem de poetic, de fin, de inefabil - o asemenea direcție în teatrul românesc.

Sunt sigură că o va duce mai departe, unde talentul lui îi dă acest drept. El poartă cu sine un univers poetic, uman și de iubire de care, poate, generația lui are, acum, mare nevoie.

Mulțumesc acestui teatru și acestor spectatori care l-au primit pe Cristian Juncu și sper că acest loc va fi în continuare sfințit de oameni la fel de talentați, care vor face parte din acest colectiv, așa cum deja a demonstrat în această seară, o trupă de teatru adevărată, o mare trupă de teatru.”

{ Cătălina Buzoianu, **O mare trupă de teatru**, *Gorjeanul*, nr. 1487/sâmbătă, 19 noiembrie 1994 }

*

„Primul pas

Marti, 8 noiembrie, orașul Tg-Jiu a trăit o mare sărbătoare: deschiderea stagiunii 1994-1995 cu premiera piesei „**Jourdain cel scrântit** (Molieriana)” de Mihail Bulgakov, în regia lui Cristian Juncu. O sărbătoare pe care, generos, a împărțit-o cu oaspeții săi: critici de teatru, regizori (profesoara Cătălina Buzoianu), mulți prieteni de la Teatrul Național din Craiova, jurnaliști interesați de eveniment.

O seară rece, debutând cu un sentiment apăsător, întărit de semiobscuritatea ce domnea pe holurile și în sala Casei de Cultură a orașului, unde a avut loc premiera. Și totuși, o astfel de seară, fără a promite prea tare s-a dovedit plină de surprize ce au dezmorțit atmosfera.

Puțină istorie

Tradiția teatrală târgușiană numără 160 ani de la prima reprezentare din 1834.

După mai multe încercări - Societatea dramatică Tg-Jiu (1885-1888), Teatrul Milescu (1888-1889), Teatrul-cinema Căldărușe (1924), după ce ținutul a dat în arta românească nume strălucite (surorile Paulina, Raluca și Maria Stavrescu au făcut carieră teatrală la Craiova și București, Paulina lăsând moștenire acest talent fiicei sale - Aristizza Romanescu, Maria înzestrând-o cu arta cântecului pe fiica sa Elena Theodorini; în plus, orașul este locul de naștere al celebrei actrițe Elvira Godeanu, interpretă a sute de roluri, parteneră strălucită a lui Vraca și Bălțățeanu), o nouă inițiativă s-a născut aici - Teatrul Dramatic „Elvira

Godeanu” Tg-Jiu. Cu un director - Marian Negrescu, actor al Teatrului Național Craiova, cu un dedicat secretar literar, profesorul Ion Cepoi, cu o trupă de actori tineri în ale teatrului, cu un atestat primit doar de câteva zile și cu multe planuri de viitor.

Cine vrea să fie primul?

Cristi Juncu, student-regizor, discipol al regizoarei Cătălina Buzoianu, a fost primul. A reușit să fie primul nu numai într-o ordine prestabilită, ci să fie primul regizor cu mult curaj și încredere care să pună o piesă la Teatrul „Elvira Godeanu”, pentru că îți trebuie curaj și încredere să poți lucra cu o trupă de actori considerați de specialiști, doar cu un an în urmă, diletanți.

A fost primul care, în aceste condiții, a reușit să aducă o mare bucurie celor ce și-au pus speranțele în el. Împreună cu scenografia și costumele realizate de Viorel Penișoară-Stegaru de la teatrul craiovean, în condiții grele la modul concret - Cristi Juncu a făcut din actorii tânărului teatru o trupă revelatoare.

Revenind la seara premierei: spectatorilor li s-a oferit un spectacol bazat pe contraste, pe sugestii, pe alternări de registru grav și registru comic, un spectacol în care muzica, semnată tot de regizor, și lumina au avut un rol important. O încercare ambițioasă de a readuce „o undă de poezie” în teatru, cum observă, după premieră, regizoarea Cătălina Buzoianu. Căci în fond, Jourdain cel scrântit găsește, în ciuda creșterii și comportamentului său, puterea de a iubi, iar tristețea iubirii înșelate este la fel de mișcătoare, fie ea a oricui.

Piesa e o parafrază după „*Burghezul gentilom*” al lui Molière, iar echipa din piesă e prefigurată a fi chiar aceea a vestitului autor-actor.

Planuri de viitor

Planurile de viitor ale tânărului regizor, atât cât s-au conturat ele, sunt promițătoare, el intenționând să regizeze împreună cu soția sa - regizoarea Andreea Vulpe - un spectacol după „*Levantul*” de Mircea Cărtărescu.

Planuri de viitor are și teatrul, și chiar dintre cele mai ambițioase. Dintre spectacolele ce urmează a fi puse în scenă (conform Caietului-program) notăm: spectacolul „*Treziri*” după un scenariu propriu al

regizoarei Andreea Vulpe (de la Teatrul Național București) cu premiera pe 15 decembrie 1994, "**Muck cel Mic**" (basm de Wilhelm Hauff în viziunea regizorală a lui Ion Alexandrescu, cu premiera pe 10 ianuarie 1995, "**Prețioasele ridicole**" de Molière, regia Danielei Peleanu (Teatrul Național Craiova), cu premiera pe 25 martie 1995.

Le dorim succes!"

{Cristina Modreanu, *Târgu-Jiu/ Un oraș sub semnul teatrului*, *Rampa*, nr. 10/ 18-24 noiembrie 1994 }

*

„ ... Sunt plăcut surprins de valoarea reprezentației; din punctul de vedere al celui care a văzut și primul spectacol, cu **D'ale carnavalului**, cred că este un pas mare înainte ...

Dacă ar fi să funcționez într-o comisie care să dea atestat de profesionalitate acestei trupe, apoi i-aș da votul meu imediat.

Regizorul mi se pare un talent remarcabil. Spectacolul este conceput ca o comedie misterioasă, într-un mod grav și, în același timp, cu un comic fără bagatele, fără farafastăcuri. O impresie foarte bună pentru organizarea scenică și modul de compoziție al grupurilor. Luminile funcționează mai mult decât meritoriu, mi s-a părut că slujesc spectacolul din plin. Dar surprinderea cea mare este ce s-a realizat cu această trupă. Este vorba de oameni care nu au făcut școli superioare de artă dramatică, dar se mișcă - în linii generale vorbesc - și acționează scenic într-un mod pe care, încă o dată, îl consider surprinzător pentru un teatru aflat la începutul său și dispunând nu de valori, nu de capete de afiș sau, mai exact spus, nu de valori care s-au afirmat până acum, ci care au tot timpul înainte să o facă.

Socotesc eu că acest spectacol este actul de naștere al teatrului „Elvira Godeanu”, ca încă un teatru profesionist, cu emblemă, al României.

(...) Cred că acest teatru a depășit stadiul amatoristic. Firește, lucrul acesta se face în timp și aș vrea să cred că nu este vorba de un accident, chiar și benefic, ci de un moment care își va avea continuitate. Teatrul se relevă cu o serie, și cu program. Trebuie regizori în continuare și e nevoie ca repertoriul să aibă și exigență și comunicativitate.

... Piesa nu-mi spune multe ... dar spectacolul a depășit cu mult valoarea textului (...)

Dacă aş fi fost propus selecţioner, vă asigur că aş fi selecţionat fără rezerve, acest spectacol pentru Festivalul „I. L. Caragiale”. Cred că fiind considerat în stagiunea 1994 -1995, oricine ar fi viitorul selecţioner - un om sau o comisie - nu va putea uita să-l aducă la ediţia aVII-a a Festivalului Naţional de Teatru „I. L. Caragiale.”

(...) Nici o recomandare şi nici un sfat nu sunt bune decât dacă sunt cerute. Dacă, vreodată, directorul sau alţi călăuzitori de aci mă vor întreba, le voi putea spune câte ceva, bizuit pe experienţa îndelungată de viaţă şi de teatru. Deocamdată, dacă ei şi-au găsit regizorul şi piesa şi, dacă-mi permiteţi, şi publicul, care a asistat în număr atât de mare şi cu atâta plăcere la spectacol, ce recomandare să le mai facem noi? Ca atare, va veni un moment când alţii vor veni să le ceară lor recomandări.

Nu pot decât să le urez să aibă continuitate în domeniul artistic, să-şi fixeze programul în nişte cadre bine stabilite şi să facă să fie mediatizate rezultatele, pentru că important e nu să câştige glorie în faţa publicului local - astăzi toată lumea se gândeşte la glorie naţională sau internaţională - ci să păşească cu îndrăzneală mai departe pentru a cuceri şi un public naţional şi, de ce nu, şi publicul din alte ţări.”

{ Valentin Silvestru, *Teatrul „Elvira Godeanu”/ Încă un teatru profesionist cu emblemă al României, Gorjeanul/ 25 noiembrie 1994* }

*

<< ... După premiera cu „**Hamlet**” în 11 februarie 1995, voi începe repetiţii cu „**D’ale Carnavalului**” la Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu.

Aştept cu emoţie debutul pe cea mai tânără, dar promiţătoare scenă a teatrului românesc. >>

{ *Colţul actorului/ ILIE GHEORGHE - Mereu în forţă, Rampa, nr. 11/ 25 noiembrie - 1 decembrie 1994* }

*

<< Când, marţi, 8 noiembrie, am pornit din Bucureşti spre Tg-Jiu, mă aflu la „gradul zero” - aşteptare. Asta înseamnă că nu aveam nici o curiozitate deosebit de entuziastă. Ştiam că vin la inaugurarea unui „teatru profesionist’ extrem de tânăr - şi mai ştiam că actorii săi urmau să facă „saltul calitativ”, proveniţi fiind dintr-un „teatru popular”, dacă

nu mă înșel, sau oricum, dintr-un „teatru amatoricesc”. Mai știam, de asemenea, că voi vedea - cu acești interpreți - (care nu vor poseda - îmi spuneam - chiar de vor fi avut talent ! - multe secrete „tehnice” ale meseriei) - un spectacol montat de un regizor tânăr, un regizor încă student. Este adevărat: studentul unei maestre foarte exigente și care e la ora actuală unul din stâlpii cei mai puternici ai regiei românești: Cătălina Buzoianu. La acest neutru „grad zero” se insinua așadar, aș putea zice, umbra unei temeri, aceea de a întâlni reminiscențe „bovarice” ale diletantismului; un diletantism poate nobil și ingenuu - totuși un posibil diletantism ...

Și am intrat în sala de spectacol, și mi s-a oferit un Caiet program. Un CAIET-PROGRAM alcătuit cu profesionalism și ușor humor de domnul ION CEPOI, în tradiția cea mai bună a muncii de secretariat literar. Și răsfoind acest „Caiet-program”, mi-au fost reamintite unele amănunte din istoria Teatrului românesc. Iar odată cu ele, mi-a parvenit un orgoliu proaspăt - nou-născut - un orgoliu neașteptat al gorjenilor: de a se socoti „restauratori de ștafetă” și continuatori a ... 160 ani de ani! - de teatru românesc la Târgu-Jiu! Ani cu fluxuri și refluxuri de interes - în care, dacă o „instituție teatrală” propriu-zisă - profesionistă - nu a ființat aici decât vreo doi ani (Teatrul Român - Societatea Dramatică Tg-Jiu - între 1886-1888) - în schimb a existat după aceea, o clădire construită anume de un iubitor: Francisc Milescu - pentru a adăposti turnee și stagiuni sezoniere permanente ale trupelor din afară.

Am avut prilejul să iau cunoștiință și de un alt orgoliu al gorjenilor: orgoliul personalităților de prim plan pe care le-a furnizat locul acesta Teatrului românesc. Am recunoscut aici orgoliul unei „substanțe temperamentale” a acestui spațiu, orgoliul perpetuării unei „referințe de vocație”, în circuitul căreia se înscriu, printre alții, surorile Stavrescu, dintre care una, mamă a celebrei Aristizza Romanescu, cealaltă, mamă a marei cântărețe de renume european, Elena Theodorini - după cum, ceva mai târziu - un aport nou în arta interpretativă românească avea să-l înscrie una din marile vedete ale secolului XX - ELVIRA GODEANU - devenită acum efigie patronimică a noului și fragedului teatru profesionist de pe malurile Jiului. Ei bine, nu mi-a părut deloc de conjunctură acest orgoliu al unei „memorii întemeietoare”, această asumare, spre o nouă colectare - cu beneficiu local - a unui potențial de

vocație creativă, ce pare să ne spună că se cere stimulat, ocrotit și cu știință nutrit - spre a răspunde unei așteptări autentice a publicului din partea locului. O asumare, deci, pe care urma să o certifice, practic, spectacolul inaugural al acestei stagiuni.

Ori, când scriu aceste rânduri, ștacheta de așteptate, fixată - spuneam - la „gradul zero”, e demult dărâmată de o reală satisfacție a nevoilor mele de spectator, care vrea să fie „avizat” (atât cât poate fi uncritic teatral) și, să rămână în același timp „ingenuu”, deschis fără prejudecăți „prizei” afective celei mai directe. În ciuda tinereții regizorului, ne-am întâlnit cu un spectacol de maturitate vizionară, cu un spectacol cu timbru propriu, original în care Cristian Juncu - tânărul autor al constructului scenic, pare bântuit de nevoia unei filosofii a imaginii scenice, o filosofie implicită, pe care o implică „transcenderea în lumea „visului”, a „fictivului” cu tot jocul acela al unei „lumi secunde” pe care o conține și o redimensionează existența în „imagar” a omului. Autor al unei ample monografii biografice a lui Molière, - Mihail Bulgakov e în același timp unul din cei mai remarcabili dramaturgi contemporani, în piesele sale, ca și în scenariile dramatice care s-au scris prin extragerea unor diferite motive din amintita biografie, Bulgakov e un autor polemic în raport cu „cenzura” umană a dictatorului social sau politic, o „cenzură” care polarizează - prin contrast - evidența unor angajări afective profunde. E un autor care pune față în față în fața ultragiul libertății interioare și recuperarea ei. „**Jourdain cel scrântit**” - replică la celebrul motiv molieresc al lui „**Monsieur Jourdain**” - burghezul agresivei parveniri social, mută accentul dramatic pe „visul” actorului de a deveni atotputinte prinimaginea lumii personajului. Formulă foarte subtilă „de teatru în teatru”, montarea lui CRISTI JUNCU - mult mai matură decât ne-am fi așteptat - strecoară, prin mijlocul invenției imaginative bogate în „infuzia arealului” din „vis” (ficțiunea personajelor-actori), un filon polemic rafinat, alcătuit dintr-o modulare subtilă a „parodicului”. Un spațiu scenic excelent „claviat” din întunecimi, clar-obscururi și rare deschideri în „iluminare” consonant cu scenografia „economică”, foarte inspirat integrată a cunoscutului Viorel Penișoară-Stegaru, de la Teatrul Național din Craiova - crează misterul și inefabilul pătrunderii în Universul „mobilat” al imagarului, și acea „împletire de accente” în care ecourile lumii reale apar mai atroce sau mai învăluite,

în lumea imaginară. Un spectacol de coerență stilistică susținută, în care trupa interpreților se integrează firesc și răspunde intențiilor regizorale, anunțând o viitoare veritabilă echipă de teatru profesionist. Experiența îi va învăța desigur, pe parcurs, cum se poate realiza ponderea mai pronunțată a cuvântului transmis sălii, cum s'epoate obține „relieful” lui. Activitatea acestei trupe, suntem convingși, va justifica strădania inimosului Marian Negrescu de a se pune la Tg-Jiu temeliea unei noi instituții teatrale.>>

{ Jeana Morărescu (Revista „Literatorul”), **Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Târgu-Jiu, Gorjeanul/ sâmbătă, 3 decembrie 1994**

*

<< Stalin i-a făcut mari servicii scriitorului Mihail Bulgakov de cel puțin două ori: odată când, printr-o scrisoare publică, i-a denunțat o piesă ca fiind potrivnică intereselor statului sovietic - ceea ce a atras atenția lumii literare și teatrale asupra dramaturgului; a doua oară, când, punându-l definitiv la Index, a determinat indirect (și după ce a murit) - o aplecare insistentă a teatrelor din mai multe țări asupra lucrărilor acestuia.

S-au reprezentat mult și la noi - se fac și adaptări ale prozelor sale - dar e cert că unele nu constituie dramaturgie de prim rang. Sau în orice caz nu-l definesc ca autor politic, om de atitudine, constructor teatral. Printre acestea aș situa și „**Jourdain cel scrântit**” - parafrază oarecum benignă la „*Burghezul gentilom*” de Molière, care față de „*Cabala bigoților*” de pildă, de același Bulgakov, e o urmare palidă a cercetării operei și vieții colegului galic de către confratele rus -, unde se imaginează o repetiție și un spectacol cu piesa molierească, dezvăluind o stare mohorâtă, un alean nedeslușit al actorilor și o interpretare inedită a domnului Jourdain; însă nu el e cel țicnit de fumuri nobiliare, ci semenii din jurul său îl batjocoresc nemeritat pe acest bârbar cumsecade, ce nu dorește decât să se șlefuiască, pentru a fi în rând cu lumea sa.

Demonstrația e uneori plauzibilă, alteori șovăielnică. Ea prilejuiește însă o montare surprinzător de simplă și bogată în același timp a debutantului în regie Cristian Juncu.

Teatrul „Elvira Godeanu” din Târgu-Jiu are o trupă nouă, cu actori de o pregătire profesională incipientă; dar cine ar zice că nu-s artiști

autentici, văzându-i cu câtă vigoare se mișcă, ce bine rostesc replicile, cât de corect pun accentele și cu câtă expresivitate conturează siluete, atitudini, ipostaze! Grupurile se constituie și se desfac în evantaie, cu grație și aplomb. Personajele trec prin scenă într-o cadență ușor parodiată, cu eleganță și curățenie parțială subțire după bontonul vremii. Ei par a mima în glumă - dar o glumă notabil reglată - teatrul molieresc. În același timp, ipostaze posace și câte un ton rigid indică detașarea de maniera ludică; ceva, cineva nevăzut, neștiut, îi nemulțumește; apoi îi supune cu o autoritate aspră. Sau, chiar, îi sperie.

Alura aceasta de mister teatral (cu mult întuneric, cu lumânări, proiecții în umbră chinezească), într-o costumație interesantă (cămăși lungi, albe și peruci de epocă - deci la liziera dintre pregătirea spectacolului și spectacolul însuși), cu inefabila prezență în efigie a lui Molière, cel nedreptățit și incisiv chiar în anii săi de glorie - e de efect și determină o stare de intensă aderență a publicului.

O muzică diversă, cu alăturări rafinate de partituri felurite, scene reușite de pantomimă, culori violente, ori spectrale, măști, dau o policromie cuceritoare spectacolului. Umorul e nervos, bine gradat și nuanțat. Câteva pauze prelungite în acțiune și oarecum insistente, pe momente găsite, produc o dereglare a ritmului general. Unele rostiri încete, în șopată, nu-s perceptibile.

Am reținut soliditatea rolului principal (Jourdain) în interpretarea lui Valeriu Bâzu, maliția de calitate a lui Ionuț Stoica (în travesti, doamna Jourdain), jocul voios al Simonei Popescu (Nicole), aerul comic al lui Constantin Eremia (valetul Covielle), scenografia inventivă, plăcută a lui Viorel Penișoară-Stegaru. Evident, în primul rând e de menționat regizorul Cristian Juncu, elev al profesoarei Cătălina Buzoianu. Poartă însemnele personalității. Vădește profesionalitatea. Și instinct scenic. E original. Faptul că în afișe și în programe numele lui e mult mai mare decât al lui Molière, al lui Bukgakov și chiar al teatrului, se datorează, probabil, unui exces tipografic de nuanță megalomană. Reparabil.”

{ Valentin Silvestru, *La Târgu-Jiu/ Nu Jourdain e scrântit!* / Rampa, nr. 12, 9-15 decembrie 1994 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU„ TG-JIU

160 ani de teatru în Târgu-Jiu

14 - 15 decembrie 1994

*

14 decembrie 1994

Orele 10³⁰

* Dezvelirea plăcii aniversare/ Casele Uței Măldărăscu (Școala populară de artă);

Orele 11⁰⁰

* Vernisajul expoziției fotodocumentare și de afiș „160 ani de teatru în Tg-Jiu”/ Muzeul Gorjului;

Orele 12³⁰

* Primire la conducerea administrativă a județului;

Orele 18³⁰

* Reprezentație de gală: „Jacques sau Supunerea” de Eugen Ionescu, în regia lui Marian Negrescu/ Casa de cultură a sindicatelor Tg-Jiu;

15 decembrie 1994

Orele 11⁰⁰

* Colocviile Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu”, ediția I/ Muzeul Gorjului

* Participă: foști și actuali actori și animatori ai teatrului târgujian;

* Alocuțiuni evocatoare: Ligia Tilici, Jana Șerbănescu, Maria Simion, Adriana Văduva, Titu Rădoi, Antonie Dijmărescu, Dan Neguleasa, Grigore Bunăiașu, Mihai Rață, Viorel Gârbaciu, Marian Negrescu, Nicolae Diaconu, Ion Cepoi;

* Invitați: Horațiu Mălăele (Teatrul Nottara), Armand Calotă (T. N. București), Manon Opreșan, Claudia Motea, Eugen Titu (studenți ai Academiiilor de teatru din București și Cluj-Napoca), redactori ai revistelor „Rampa” și „Teatru”, ai TVR, TV Sigma

și TV Tg-Jiu, ai Societății Naționale de Radio, Radio „Oltenia” Craiova și Radio Tg-Jiu, ai presei scrise naționale, regionale și locale;

Orele 13⁰⁰

* Înmânarea Diplomelor de excelență și a Premiilor pentru devotament și loialitate față de teatrul gorjean

* Recitaluri extraordinare susținute de Ilie Gheorghe, Iosefina Stoia, Gabriela Baciu-Negrescu, Adrian Andone și Marian Negrescu, actori ai T.N. Craiova

* Recital extraordinar: Florin Berculescu (pian) și Mircea Suchici (violoncel)

Orele 18³⁰

* Reprezentație de gală: „Jourdain cel scrântit” de Mihail Bulgakov, în regia lui Cristi Juncu/ Casa de cultură a sindicatelor

{ Autor proiect și director de program: Ion Cepoi }

*

**TEATRUL DRAMATIC
„ELVIRA GODEANU”**

**CASA DE CULTURĂ
A MUNICIPIULUI TG-JIU**

PROTOCOL

de predare-primire a clădirii și a inventarului existent în imobilul
din str. Victoriei (Sala „Central” - fostă „23 August” Tg-Jiu)

Încheiat astăzi, 30 ianuarie 1995, în baza Hotărârii nr. 17/ 30. 05.
1994 a Consiliului municipal Tg-Jiu

Casa de cultură a municipiului Tg-Jiu cu sediul în strada Tudor Vladimirescu, nr. 54, Tg-Jiu, județul Gorj, reprezentată prin Rodica Săpun - director și Mărgărint Constantin - contabil șef, pe de o parte și Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”, cu sediul în str. Victoriei, nr. 2-4, Tg-Jiu, județul Gorj, reprezentat prin Marian Negrescu - director și Târlea Valeria - contabil șef, pe de altă parte, am procedat primul la predare și al doilea la primirea clădirii care face obiectul prezentului protocol, ca și al inventarului aferent acestuia conform anexei ce face parte integrală din protocol.

De comun acord, părțile au stabilit următoarele clauze:

A. Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” se obligă:

a. Pe toată perioada folosinței imobilului din str. Victoria să nu schimbe destinația clădirii (desfășurarea de activități culturale), să mențină în stare de funcționare imobilul și dotările existente, să efectueze reparațiile, modificările și modernizările impuse de desfășurarea, în condiții normale, a activității specifice unității teatrale.

b. În funcție de propriul program de repetiție și spectacole, să ofere Consiliului de cultură posibilitatea organizării și desfășurării de manifestări cultural-artistice în sala de spectacole.

B. Casa de cultură a municipiului Tg-Jiu, având în vedere activitatea culturală ce se va desfășura din momentul intrării în vigoare a Hotărârii nr. 17/ 1994 a Consiliului municipal Tg-Jiu, este de acord cu modificările și modernizările ce urmează a fi făcute, astfel încât imobilul în discuție să fie apt pentru desfășurarea de spectacole de teatru.

C. Începând cu data de 1 august 1995, întrucât imobilul trece în administrare - pe durata de 20 ani - a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu”, contractele de colaborare existente între fostul administrator (Casa de cultură a municipiului) și firmele G.M.B. SRL și „Expres L.T.D.” se reziliază după cum urmează:

- de la data de 1 august 1995, contractul de colaborare cu Pleșa Vasile - pentru spațiul aferent fostei cabine de proiecție film, precum și contractul de colaborare cu Barbu Marius - pentru spațiul ocupat în holul de intrare, astfel încât, de la aceeași dată, întregul spațiu al clădirii din str. Victoria, f.n. să poată fi folosit integral de Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”.

Până la data începerii lucrărilor de reparații și modernizări, pentru spațiul din fostele vestiare și grupuri sanitare, Casa de cultură va primi chiria aferentă de la firma G.M.B. SRL, după această dată orice contract între cele două persoane juridice fiind anulat.

Prezentul protocol precum și anexa la acesta a fost încheiat în cinci exemplare, din care:

- câte un exemplar pentru cele două instituții care fac obiectul acestui protocol;

- un exemplar la Consiliul local Tg-Jiu;

- un exemplar la Consiliul județean Gorj.”

L.S. și ștampile ale celor două instituții

{ Casa de cultură a municipiului Tg-Jiu, nr. 16/30 ianuarie 1995 }

*

„Idea înființării unui teatru profesionist este un vis mai vechi al unor împătimiti ai scenei din Tg-Jiu, printre care am cinstea a mă număra și eu. Ea a devenit realitate prin decizia Direcției Teatre din Ministerul Culturii, după un an de tatonări reciproce între conducerea Direcției și teatrul nostru. În peisajul cultural gorjean a apărut astfel cea mai tânără instituție teatrală din România, de ale cărei destine manageriale am cinstea să mă ocup. Deocamdată, ne desfășurăm activitatea în Casa de cultură a sindicatelor din Tg-Jiu.

Spun deocamdată, deoarece în scurt timp (septembrie-octombrie 1996) va fi dată în funcțiune noua clădire a instituției în spațiul reprezentat acum de o veche clădire (sală de cinema), clădire ce ne-a fost repartizată prin gentilețea Primăriei pentru o perioadă de 20 ani fără pretenții materiale și cu posibilități reale de a ne fi repartizată definitiv. Așa stând lucrurile, s-a licitat proiectul acestei noi săli, câștigat de firma PERFECT din Tg-Jiu, care are în componența sa oameni minunați, profesioniști de marcă; ei sunt cei care, după discuții avute împreună, au imaginat viitorul teatru. Așa cum s eprezintă, proiectul va fi unul de ultimă generație, totul la nivelul exigențelor internaționale din domeniu. Sala va avea 257 locuri, concepută fiind în așa fel încât să se poată transforma în maximum zece minute din „stilul italian” (de bază) în cel „elisabetan”. Este o noutate în domeniu, la noi, evident, și ne va da posibilitatea unor montări spectaculoase. Rețineți data inaugurării: septembrie-octombrie 1996!

În ceea ce privește colectivul artistic: acesta este format pe structura vechiului Teatru Popular și are în componență actori cu state vechi (8-9 ani) precum și tineri ce bat la porțile afirmării. Amintesc aici câteva nume: Ionuț Stoica, Adriana Brânzan, Dan Dobroiu, Luminița Șorop-Goșa, Simona Popescu, Valeriu Bâzu, Constantin Eremia, precum și Ion Alexandrescu, acesta din urmă fiind primul absolvent de teatru care a decis să se reîntoarcă acasă după terminarea facultății. De asemenea, colaborăm cu câțiva actori de marcă ai teatrului românesc: Ilie Gheorghe, Iosefina Stoia, Adrian Andone, Gabriela Baciu - actori ai Naționalului craiovean și care sunt angajați, prin cumul, la teatrul nostru. Colaborarea aceasta este de natură să propulseze teatrul nostru într-un viitor, sper nu prea îndepărtat, în elita teatrală din România. (...)

Stagiunea 1994-1995 am deschis-o cu **Jourdain cel scrântit** de M. Bulgakov, în regia lui Cristian Juncu. Continuăm cu un basm regizat de Ion Alexandrescu, apoi cu **Othello** de W. Shakespeare, în regia Andreei Vulpe de la T. N. București (spectacol în coproducție cu T. N. Craiova) ... și un nou spectacol în regia lui Cristian Juncu asupra căruia purtăm încă discuții.

Alte proiecte? Ei bine, în 1996 -1997, după terminarea clădirii teatrului, doresc să-mi realizez un vis mai vechi: crearea unui Centru Internațional de Cercetare teatrală cu participări internaționale. De asemenea, am în vedere un contract cu Academia de Teatru din București prin care noi vom institui o bursă de un an pentru șeful de promoție al clasei de regie în vederea montării la Tg-Jiu a spectacolului de diplomă. Bursa va fi de un milion lei (sau ce va însemna un milion în 1996).

Anul 1994 a fost sărbătoros în ceea ce ne privește; s-au împlinit 160 ani de la primul spectacol de sine stătător în Tg-Jiu. Pornim deci la drum cu o tradiție și cu dorința noastră de a aduce în peisajul teatral din România o instituție tânără dar și o posibilă schimbare a mentalității oamenilor de teatru și a publicului, oferindu-le tuturor o față nouă a instituției teatrale clasice. Suntem tineri, frumoși, buni, încercăm să rămânem noi înșine oferind ceea ce avem mai de preț: sufletul nostru. Restul va decide timpul.

Închei cu un gând pentru studenții școlilor de teatru: în Tg-Jiu, sub patronajul tinereții și al numelui ELVIRA GODEANU se întâmplă ceva. Veniți să vedeți!”

{ **Directori la Rampa .../ Marian Negrescu - Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu, Rampa**, nr. 16/ 14-20 ianuarie 1995 }

*

„Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu și Teatrul Național Craiova pun în aceste zile bazele unui proiect surpriză: prima coproducție teatrală de anvergură - spectacolul **Othello** de W. Shakespeare, în regia Andreei Vulpe de la Teatrul Național din București. În rolurile principale, Ilie Gheorghe, Gabriela Baciuc, Adrian Andone, Marian Negrescu - de la T. N. C. - și colectivul de actori de la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu.

Spectacolul va avea premiera la sfârșitul lui aprilie- începutul lui

mai. Vor fi, de fapt, două premiere: una la Craiova și cealaltă la Tg-Jiu. Se vor face două rânduri de decoruri și de costume: unul pentru Craiova, celălalt pentru Tg-Jiu. Spectacolele vor avea loc pe ambele scene din cele două orașe. Acest proiect, puțin mai ciudat, a devenit posibil, evident, prin gentilețea domnului director al T. N. C., Emil Boroghina care a fost de acord, în principiu, să pună bazele unei posibile colaborări permanente a T. N. Craiova cu Teatrul „Elvira Godeanu.”

{ **Craiova și Tg-Jiu/Surpriză**, *Rampa*, nr. 16/ 14-20 ianuarie 1995 }

*

„În secolul nostru nu se cunoaște, până în anul trecut, existența unui teatru profesionist la Târgu-Jiu. Din caietul-program Nr. 1 al actualei stagiuni aflăm - prin secretarul literar al proaspetei instituții (prof. Ion Cepoi) - că totuși, intelectualii Târgu-Jiului își asumă orgoliul unei tradiții teatrale. Și încă a unei tradiții respectabile: 160 ani de teatru! Fapt care, ulterior premierei de care ne ocupăm, a și fost sărbătorit. Din ce s-ar compune această tradiție? Mai întâi, dintr-unprim început „amatoricesc” în 1834, cu o primă reprezentație teatrală din istoria Gorjului: un spectacol jucat de profesori și elevi, pus în scenă de profesorul Brănișteanu, fost elev al lui Eliade la *Colegiul Sf. Sava*. Apoi, dintr-o scurtă existență, între 1886-1888, a unui teatru profesionist local: *Societatea Dramatică Târgu-Jiu*. În continuare, prin construirea unei clădiri speciale pentru teatru, de către Francisc Milescu: Teatrul Milescu - al cincilea în România sfârșitului de secol XIX - teatru ce adăpostea stagiuni permanente, de câteva luni, ale unor trupe din afară și care a dominat viața spirituală a ținutului până în 1924, când a apărut o nouă clădire destinată spectacolelor (inclusiv de cinema). În această ordine, tradiția revendică și o „vocație temperamentală” a locului: orașul a dat teatrului românesc personalități efigie: surorile Stavrescu, Aristița Romanescu și cântăreața de faimă mondială Elena Theodorini, iar în secolul nostru pe Elvira Godeanu, a cărei mamă a fost deasemeni actriță și al cărei nume devine azi patronimic.

Teatru profesionist „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu s-a născut, ca și cel de la Râmnicu-Vâlcea prin „saltul calitativ” al unei susținute activități de „teatru popular”. Membrii trupei au primit atestări de actori profesioniști și - după un început „mai tremurat” în stagiunea trecută -

inaugurarea stagiunii actuale pare să anunțe o trupă competitivă pe harta teatrelor profesioniste din România, așa cum a devenit și cea a Teatrului „Anton Pan” din Râmnicu-Vâlcea, prin colaborarea cu regizori importanți ca Dan Micu sau Silviu Purcărete, care a realizat aici unul dintre cele mai superbe spectacole din ultimele stagiuni ale teatrului autohton: „*Decameronul*” după Boccaccio.

La Tg-Jiu stagiunea actuală s-a deschis cu o piesă cu atmosferă specială, aparținând cunoscutului dramaturg contemporan de naționalitate rusă, Mihail Bulgakov: „*Jourdain cel scrântit*” sau „*Molieriana*”. Precum se știe, Bulgakov, autorul unei informativ monografii despre Molière, al cărei bogat și deseori dramatic material de viață a servit extracției unor teme și motive apte a fi valorificate drept nucleu ale unor foarte interesante parafraze dramaturgice - alcătuite fie de - fie după - Bulgakov.

Fără a face parte din piesele de mare forță dramatică prin acuza politică de universală deschidere, sau cu trimitere la zilele noastre inspirate din aceeași monografie, „*Jourdain cel scrântit*” e o piesă de nuanță psihologică, ce folosește cu oarecare rafinament formula de „teatru în teatru”: actorul Louis Bejart, contemporanul lui Molière și în același timp rivalul acestuia într-o importantă relație amoroasă, își asumă, ca interpret principal, regizarea textului molieresc, „*Monsieur Jourdain*”. Motivațiile sunt de natură fin psihologică: un fel de posesiune a rivalului prin intruzia în spiritul său, care ar putea duce și la superioară fraternizare și la subminare.

Piesa a fost valorificată, cu neașteptate potențe de originalitate, de către un regizor foarte tânăr, dar care pare să ni se anunțe ca unul din viitoarele nume remarcabile ale regiei românești.

E vorba de Cristian Juncu de la Facultatea de teatru a Universității „Luceafărul”, student al profesoarei Cătălina Buzoianu. Se pare „cel mai bun”, după mărturisirea profesoarei sale, Cristian Juncu a condus linia spectacolului cu siguranță și rafinament, acordul textului cu jocul metaforic al modulărilor de lumină și clar-obscur imprimând inefabil un joc de relief al „stărilor” și totodată o doză aparte și bine găsită de mister.

În rolul principal, ce reclamă multă virtuozitate, și-a împlinit cu bine sarcina până la capăt, actorul Valeriu Bâzu, care alături de un colectiv

numeros a jucat în chip dezghețat și, prin experiență, va deprinde desigur știința de a da o pondere mai mare replicilor transmise sălii.”

{Jeana Morărescu, **Premiere la Botoșani și Tg-Jiu/ S-a născut un teatru și un regizor**, *Literatorul*, nr. 7/ 17-24 februarie 1995 }

*

<< În „**Jacques sau Supunerea**” Eugen Ionescu reface - la modul propriu și nu altfel - avatarurile propriului destin. Între dramaturg și eroul său se produc transferuri esențiale pentru că revolta împotriva convențiilor sociale, morale sau de altă natură este comună amândurora, după cum comună este și evadarea într-un anume spațiu al libertății: altă societate, la Eugen Ionescu, visul și dragostea, pentru Jacques.

Cea mai puțin „absurdă” dintre creațiile ionesciene este, în fapt, un poem amar despre existență și despre moartea spiritului, despre încătușare și revoltă, despre automatismele eului social și imprevizibilitatea sinelui individual.

Ceea ce ni s-a părut remarcant în montarea Teatrului „Elvira Godeanu” a fost concepția regizorală. Între exploatarea - previzibilă - a mecanicizării trupului și spiritului impusă de o comunitate dată, variată, care ar fi facilitat misiunea regizorului și umanizarea textului, ca joc și replică, normalizând absurdul - dacă se poate spune așa - până la a-i conferi atributul de dramă existențială veritabilă, Marian Negrescu a riscat, acceptând-o pe a doua.

Bănuim că regizorul, inteligent și speculativ fiind, a mizat și pe prospețimea profesională a trupei sale, pe ușurința cu care acești tineri actori se pot încărcă emoțional în momentul în care se face apel nu la rutină, ci la umoarea sentimentelor.

Departate de a fi o calitate ce trebuie perpetuată, în acest caz fenomenul e pozitiv și trebuie subliniat pentru că acordă textului o credibilitate greu asimilabilă în condiții normale. Trebuie remarcată apoi „tirania” cu care Marian Negrescu își conduce actorii. Cunoscându-le, în esență, limitele în ambele sensuri ale mijloacelor de exprimare scenică, regizorul impune norme și legi care, deocamdată, țin locul incompletei educații teatrale clasice a interpreților. Colaborarea actor-regizor este în acest moment univocă și va mai trece timp până când vom putea vorbi de reciprocitate și sinceritate (evident artistică, nu morală - pentru că așa

ceva există din plin) în relațiile dintre cei doi protagoniști. Trecerea de la categoria de amator la aceea de profesionist nu este ușoară. Dincolo de talentul pe care membrii trupei îl au, indubitabil, trebuie să se adauge segmentele valorice proprii și necesare actorului profesionist: educarea vocii și a trupului, dedublarea spiritului, intuiția jocului, a complexității fizice și psihice a personajelor, geniul improvizăției, cunoașterea propriilor limite care permit acceptarea sau neacceptarea unui rol ...

Avantajat și de faptul că este membru al unei trupe celebre, educat la școala unuia dintre marii regizori ai lumii - Silviu Purcărete, în măsură să vadă pe viu realizările teatrului mondial contemporan, Marian Negrescu combină structuri și tehnici teatrale de ultimă oră, topind etapele și prefigurând în scurt timp o posibilă școală de teatru în Tg-Jiu, comparabilă, sperăm, cu acelea deja tradiționale din țară.

Decorul simplu, funcțional, modern permite regizorului să mărească spațiul de joc până la dimensiunile totale ale scenei, astfel încât cortina, zidul, căruciorul, gratiile, fața de masă, frânghiile devin nu numai elemente de scenografie, ci și personaje în toată puterea cuvântului. Este aici o întoarcere benefică la rădăcinile dintâi ale teatrului în care importantă rămâne fascinația jocului, unitatea de loc fiind eliminată pentru că scena este lumea întregă în frumusețea sau nimicnicia ei. Cu inteligență, cinematografic, sunt folosite și luminile.

Finalul este apoteotic: Jacques și Roberta, înlănțuiți, sunt un grup statuar care se ridică deasupra terestrului, a viermuelii primare, biologice a celorlalți rămași undeva într-un univers previzibil și meritat.

În ceea ce privește costumația, aceasta amplifică fericit conflictul. Alb-negrul nu împarte eroii ca în basmele copilăriei, ci conturează mai pregnant un univers - uman?! - lipsit de orice ieșire care ar putea prefigura speranța. Utilizarea culorilor ar fi adăugat acestei lumi o doză de optimism nefiresc, inexistent de altfel în text, cu excepția monologului final al Robertei. Eugen Ionescu operează cu unități de măsură limitative gen: pur/impur, ceea ce îl obligă și pe regizor să opereze, la rândul-i, cu concepte, nu cu sentimente. Tocmai de aceea albul veșmintelor lui Jacques și ale Robertei nu semnifică o alegere de circumstanță, după cum cercul de lumină crudă din final nu reprezintă doar o potențare a purității, a normalității celor doi, ci și un mod de detașare definitivă de lumea celorlalți. Subiectivitatea regizorului se dovedește, încă o dată,

creativă.

De subliniat și fondul muzical. Discret, egal pe toată durata montării, venind în sprijinul actorului, net superior celui din ***D'ale carnavalului***, comedia montată anterior.

Câteva cuvinte despre actori. Patriotismul local ne îndeamnă să remarcăm întreaga trupă. Ar fi o greșeală însă, pentru că s-a jucat de la mediocru la bine. Într-o ordine fatalmente subiectivă amintim actorul în travesti (Cristian Dobran) și surprinzător de rafinatul cuplu al bunicilor (Simona Popescu și Valeriu Bâzu). Bună intuiție a personajului din partea Robertei. Cu o mai profundă educare a vocii, Adriana Brânzan poate deveni o certitudine. Îngroșarea nefirească a unor efecte dramatice i-a frustrat pe interpreții părinților de conturarea unor roluri pe măsura valorii artistice reale a celor doi actori: Luminița Șorop Goșa și Ionuț Stoica. Ceilalți, fără supărare, au plătit tribut cuminenței, liniarității interpretării. A respecta riguros indicațiile regizorului nu înseamnă a renunța la propria-ți capacitate de creație. Dacă se va învăța și acest lucru, dacă s eva juca mult și divers, actorii trecând pe rând prin partituri principale și de rang doi sau trei, șansa Teatrului „Elvira Godeanu” se va numi consacrare definitivă.”

{ Ion Cepoi, ***Cronica teatrală/ Jacques sau Supunerea, Brâncuși***, An I, No 1/ 19 februarie 1995 }

*

„ - *Marian Negrescu, ce vârstă ai și cum te simți în postura celui mai tânăr director al celui mai tânăr teatru profesionist din România?*

- Am 36 de ani. Postura la care faci referire este una măgulitoare și frumoasă prin greutatea ei. Măgulitoare pentru că este pentru întâia oară când am acceptat o funcție de răspundere, urmare a unei solicitări onorante formulate de Consiliul Județean Gorj. E plăcut să afli că niște oameni d ecalitate se gândesc la tine. Frumoasă, pentru că arta, teatrul în particular, îți oferă satisfacții estetice fabuloase. Grea, pentru că nu este ușor să studiezi la microscop sufletul uman.

- *Faci parte dintr-o trupă celebră, cea a Teatrului Național din Craiova. De ce nu ai rămas numai actor? Apoi, dezvoltă puțin ideea, multă lume de aici și de aiurea se întreabă ce i-a trebuit Târgu-Jiului Teatru, ca instituție, evident?!*

- Aici e o mică problemă. Eu nu am, deocamdată, conștiința a ceea ce înseamnă „funcție”/ „director” etc. Eu sunt actor. Sunt pus în „capul trebii”, consider eu, pe post de „paratrăznet” în fața loviturilor celor care sunt împotriva ideii de cultură adevărată. Târgu-Jiuul are nevoie de teatru. Sunt convins. Simt asta. Noi suntem oglinda acestei societăți și, din fericire, mai sunt oameni care au curajul să s eprivească în ea. Aceștia sunt spectatorii noștri. Existăm pentru că există ei, nu?

- *Omenește vorbind, te-a dus vreodată gândul că tot ceea ce faci acum la Tg-Jiu, bine sau rău, se cheamă istorie?*

- Da! E un simțământ teribil de răscolitor ... Dar, a propos, întrebarea nu-i cinstită, sau cel puțin în circumstanțele acestui interviu nu-i cinstită. Încerci să arunci în spatele meu o formulă care-ți aparține. Sper că-ți amintești întâlnirea noastră din vara lui '94, întâlnirea aceea în doi, aceea când ți-am propus să-mi fi aproape în povestea asta, ca secretar literar. Cel care a formulat întâia oară sintagma cu facerea istoriei tu ai fost. Eu, care eram deja implicat în problemă, nu-mi puteam permite să o rostesc la modul propriu, ar fi fost dovada unui început de paranoie. Sigur, acum sunt convins că participăm la facerea istoriei. Dacă o să și reușim, vom vedea peste câțiva ani. Oricum, e clar, suntem deja niște roțițe în mecanism, cât de importante ori de necesare numai viitorul va putea spune. Îți mărturisesc că de multe ori mă întreb dacă voi fi în stare să fiu la înălțimea acestei idei ... Mi-e teamă puțin, recunosc. Dar nu mersul spre Golgota mă înspăimântă, nu! Ci faptul că, întâmplător, sunt printre cei care vor semna această „filă” ...

- *Există păreri, și nu puține, că Teatrul „Elvira Godeanu” nu este decât o anexă a Teatrului Național din Craiova. Tu ce crezi?*

- Categorical, nu! E o aberație! Colaborarea cu T. N. C. este benefică pentru noi, pentru actorii din teatrul nostru și, nu în ultimul rând, pentru spectatorii. Eu aș pune problema și altfel: oare prezența actorilor celui mai galonat teatru din România nu este o recunoaștere a Teatrului nostru? Acești actorii craioveni, care colindă de patru ani de zile lumea de la un capăt la celălalt, au ei nevoie de Tg-Jiu pentru a-l face o anexă? Eu cred că nu. Suntem actori profesioniști, nu afaceriști mărunți.

- *S-au produs modificări de repertoriu în structura stagiunii 1994-1995. Existența unei singure premiere până în prezent - **Jourdain cel scrântit** - a dus la apariția aserțiunii că instituția pe care o conduci ar fi*

o „formă fără fond”. Poți s-o combați?

- Faptul că n-am avut până acum, la acest moment, decât o premieră se datorează unor condiții obiective. Regizorul George Marinescu de la Teatrul din Rm-Vâlcea, care trebuia să monteze „**Scrisorile lui Pavel**”, n-a putut veni în perioada promisă. Acum s-a intrat în repetiții finale cu „**Căsătoria**” de Gogol, cu premiera în jur de 10 martie. Din 12 februarie, la Craiova și Tg-Jiu, în paralel, intrăm în repetiție cu o coproducție - **Othello** de W. Shakespeare, în regia Andreei Vulpe de la Naționalul din București. Premiera - 5 mai 1995. Dacă adăugăm și basmul „**Muck cel mic**” în regia lui Ion Alexandrescu, basm aflat în prag de finalizare, rezultă că numărul de premiere al actualei stagiuni va fi respectat. E adevărat, structura repertoriului s-a modificat. Dar asta se întâmplă în orice teatru din România ... Vrei un exemplu? Teatrul Național din Craiova a anunțat anul trecut premierele: *Hamlet, Faust, Improvizatia de la Versailles!* Ce premiere am avut acolo? *Iona, O masă pe cinste!* ... Formă fără fond? E un eufemism ieftin! No comment!

- În general, ești mulțumit de tine, de trupă, de colaboratori? Aceștia din urmă ce le-ai reproșa? Sau pe cine ai remarca - dacă e cazul. Câți dintre ei crezi că au șanse să crească profesional?

- Sunt mulțumit de toți, cu o singură excepție: eu! Pentru că toți cei din teatru pot să greșească, neștiind încă ce înseamnă un teatru profesionist. Eu ... nu am voie! De remarcat, în aceste condiții, trebuie să-i remarc pe toți pentru că fac aici, în oraș, o activitate promoțională. E bine să ai aripile sănătoase la început. Vor crește toți, sigur!

- Care este reacția presei la jumătate de stagiune?

- Formidabilă! N-ai suficient spațiu s-o publici în câteva numere! Domnul Valentin Silvestru, decanul de vârstă al criticilor de teatru și președintele Asociației criticilor de teatru din România, spunea recent: „*Asistăm la nașterea unui teatru profesionist care promite foarte mult. Sunt convins că îndrumat bine și muncind vor ajunge la vârf.*” Eu ce să mai zic?

- Ai vrea să mulțumești cuiva în mod deosebit?

- Da! Generațiile succesive de actori și spectatori locali care, iată, de 160 ani au crezut în ideea de teatru în Tg-Jiu și Consiliului Județean Gorj, care a făcut realizabilă această idee. Nu în ultimul rând, Primăriei municipale, prin a cărei grație ne-a fost cedată vechea sală de cinema a

orașului; apoi, firmei **Perfect** din Tg-Jiu, care a imaginat arhitectural viitorul sediu. Data inaugurării? Septembrie-octombrie 1996.

- *Marian Negrescu, ți-e greu?*

- Mi-e foarte greu, dar nesomnul meu nu contează ... În orice biserică trebuie zidit un suflet ...

- *Succes, maestre visător!*

- Nu mai puțin, domnule secretar literar!”

{ Ion Cepoi, ***Cu Marian Negrescu despre teatru și ... Teatru/Interviu, Brâncuși***, An I, No 1/ 19 februarie 1995 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

*

CĂSĂTORIA
de **NIKOLAI VASILIEVICI GOGOL**

Distribuția
(în ordinea indicată de autor)

*

Agafia Tihonovna - Adriana Brânzan
Arina Panteleimonovna - Simona (Popescu) Urs
Fiocla Ivanovna - Josefina Stoia
Podcoliosin - Vladimir Juravle
Cocicariov - Adrian Andone
Jumara - Ionuț Stoica
Anuicichin - Valeriu Bâzu
Jevachin - Ion Alexandrescu
Duniacica - Corina Prună
Stepan - Dan Calotă

*

REGIA - CRISTIAN JUNCU

*

Scenografia și costume - V. Penișoară- Stegaru
Fotografii - Horațiu Fircă
Regia tehnică - Leo Zamfirache
Sonorizare - Ion Guță-Ciucur, Horațiu Militaru
Lumini - Dumitru Călugăru
Mașiniști - Octavian Răuțescu, Dragoș Atanasie
Recuzită - Cătălin Urs
Sufleur - Tamara Iacovu

*

Director teatru - **MARIAN NEGRESCU**
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 16 martie 1995

*

„Iată-ne scriind altfel despre noua premieră a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu”. Cei în jur de 100 de aleși pentru prima reprezentație, aflați în holul Casei de cultură a sindicatelor Tg-Jiu, au fost întâmpinați de domnul Marian Negrescu, directorul teatrului, și conduși prin culise în scenă. Deci, spectatori și actori, ne-am trezit toți pe scena pe care se aflau niște gradene, ca-ntr-un veritabil amfiteatru antic. Am fost invitați să luăm loc, într-o stranie semi-obscuritate, pe treptele de lemn vopsite în albastru. Ne-am uitat rapid în jur. Numai lume bună, de garantată receptivitate. Pe prima treaptă din fața noastră domnul Ștefan Popescu-Bejat- președintele Consiliului județean Gorj, profesorul Titu Rădoi - consilier județean, în spatele nostru familia Florin și Valentina Anghiuțoiu, familia Mihai și Maria Țopescu, familia Ion și Ileana Cepoi, familia Viorel și Mariana Gârbaciu ș.a.

Din dreapta și din stânga s-au ridicat draperii grele, foșnind a iarbă uscată. Mireasa lumii, moartea, își începe dansul ritualic. Depistăm sub machiajul grotesc un bărbat în travesti - actorul Dan Dobroiu. Replicile, de un comic savuros, sunt suculente, stârnind instantaneu râsul. Dar râsul nostru este oarecum crispat. Un consilier de curte, Podcoliosin, admirabil interpretat de Vladimir Juravle, trebuie să se însoare. Îl obligă societatea, însă o societate coruptă, anormală, în care principiile și valorile au decăzut iremediabil. Și consilierul de curte știe asta. De aceea se opune din toate răspunerile sale de om normal și înțelept.

În această comedie, Gogol e un maestru al ambiguității. Ambiguitate pe care regizorul Cristian Juncu și scenograful V. Penișoară-Stegaru o amplifică până la a transforma partitura pur comică într-un tragică. Cocicariov, prietenul însurățelului, are misiunea de a-l convinge pe acesta să accepte căsătoria, dar în asemenea manieră încât să-l determine a proceda tocmai invers. Adrian Andone, și el tot de la Teatrul Național din Craiova ca și Vladimir Juravle, e magistral. Îl întruchipează pe diavolul în persoană. Are un costum roșu- sângerieu, de culoarea focului. Vorbește ademenitor și poruncește dictatorial. Nu se dă înapoi de a-l aduce legat de mâini și de picioare, în fața viitoarei soții, pe bietul consilier de curte de o timiditate uriașă, asfixiatoare. În van, Fiocla Ivanovna, pețitoarea, se chinuie să-i convingă pe cei patru pretendenți

și pe față și mătușă că pasul pe care îl comit este absolut necesar. În acest rol episodic, dar coborât din lumesc, actrița Iosefina Stoia, de asemenea de la T. N. Craiova, e plină de nuanțe, de farmec, e degajată, sigură pe gesturi, mimică și dicție.

Cei trei pretendenți (respinși de Agafia Tihonova): Jumară- jucat de Ionuț Stoica, Anuicichin- interpretat de Valeriu Bâzu, Jevachin- întruchipat de Ion Alexandrescu, excelează fie prin naivitate și prostie, fie prin șiretenie și mojiție, fie prin lăcomie și lașitate.

Până și servitorii caselor: Stepan, pentru mire, alias Dan Calotă, Duniacica, alias Corina Prună, pentru Arina Pantelimonova, mătușa miresei, sunt puturoși, veșnic somnoroși, simbolizând o realitate decrepită, în descompunere, cu un pas intrată deja în dispariție.

Îmbrăcate în alb, mireasa Agafia, interpretată de Adriana Brânzan, și în negru, mătușa Arina, interpretată de Simona Urs, sugerează dualitatea existenței umane, care, mereu sub semnul vieții, se vede asistată permanent, insidios, terorizant de către destin. Puritatea fetei, luciditatea mătușii, se contrazic. Mătușa e inchiziția în carne și oase. Care nu tolerează libertatea de dragul libertății. În cele ce urmează, candidatul la însurătoare înnebunește și mireasa lumii, bărbatul hâd în travesti, îi devine însoțitoare, iar tânăra femeie rămâne singură, în vecinătatea diavolului, proiecția răului din ea, materializată pe fondul unei alienări irevocabile. Astfel perechea roditoare, care ar fi asigurat perpetuarea speciei, se rupe înainte de a se fi întrerupt, condamnând umanitatea la colaps ontologic.

Lumea gogoliană este una a sufletelor moarte. Nu trebuie uitat acest amănunt. Și de aici plecând, regizorul Cristian Juncu a creat un spectacol al inexactității teribile, al dedublării religioase (între Dumnezeu și Diavol), al unei angoase de neînțeles, al lașității, al secătuirii, al degenerescenței cumplite. Un spectacol măreț, de neuitat, care va face epocă, care înseamnă deja un moment crucial în viața cultural-artistică a județului nostru.”

{ Ion Popescu, *Căsătoria în stil tragic*, Gorjeanul, marți, 4 aprilie 1995 }

*

„Putem afirma cu deplină îndreptățire că noua stagiune teatrală

târgujiană a debutat sub auspicii de indubitabilă valoare regizorală și scenică - fapt tot mai vizibil și de mare impact, ce consolidează prestigiul unei instituții culturale, care, deși la început de drum, se bucură, cu fiecare spectacol, de selectă audiență și largă recunoaștere. Este meritul d-lui Marian Negrescu, directorul instituției, care aproape ne-a lămurit asupra seriozității și competenței profesionale, dar și al unei echipe, ce face toate eforturile pentru ca actul scenic să aibă, la Tg-Jiu, revelață, ecou, maturitate.

„CĂSĂTORIA” gogoliană este, în aparență, o piesă de repertoriu consacrat - noi înșine am văzut-o cântă jucată de un teatru profesionist dar mărturisim că „variante” regizorală de acum este superioară aceleia.

Spectacolul a fost conceput într-o viziune scenografică așa-zis „restrictivă”, amintind prin aceasta atât de maniera amfiteatrelor antice, cât și de unele procedee uzitate de asemenea spectacole (spre exemplu, lăsarea cu „hârzobul” în scenă a „pețitorului” consiliant Cocicariov, acest „deus ex machina” de mare efect comic și scenografic). Într-o astfel de situație, publicul este adus, din sală, pe scenă, distanța dintre actori și spectatori dispare, totul dând impresia de reprezentație „pe viu”. La câțiva metri, doar, de spectatori, actorul nu mai poate trișa, căci toate calitățile și ezitățile sunt percepute (și taxate!) exact. Alta este, în atare ipostază, impresia estetică, altul este jocul scenic și altele sunt gestică, vocea, pantomima. Ba chiar există și o „fraternizare” cu spectatorul, prin gesturi și ochiade cu evidente tâlcuri satirice.

Rolurile principale (pețitoarea), consilierul de curte și, desigur, prietenul acestuia) sunt deținute de actori ai T.N.C.- ului: Josefina Stoia, Vladimir Juravle și Adrian Andone, al căror joc profesionist nu mai are nevoie de nici o recomandare, numai vom observa că, pe rând, pețitoarea își joacă rolul cu țăntoșă impenitență de „codoașă”, iar Vladimir Juravle intră teribil în pielea „craului scăpătat” (dornic de însurătoare și în același timp panicat de ideea mariajului), Adrian Andone umple scena cu vigoare oltenească, sparge urechile cu vocea-i tiranică, dă conflictului o turnură „aranjată” cu măiestrie de valet diabolic, își îngroașă excesiv gestul scenic, până într-atât încât bastonul, bietul bastonaș de stejar se face țândări de plafon, stârnind o ilaritate spectaculară!

Cei trei pretendenți (vânători de zestre versați și închipuiți de felul celor „*Trei crai de la Răsărit*”, comedia de moravuri a lui B. P. Hașdeu,

primul traducător al lui Gogol în românește ...), întruchipați de Ionuț Stoica (funcționar), Valeriu Bâzu (ofițer de infanterie în retragere) și Ion Alexandrescu (ofițer de marină în retragere) nu sunt alții decât slujbașii unui imperiu țarist pentru care averea era suprema rațiune a existenței lor. Ei apar aici cu toată nimicnicia, găunoșenia și scrobeala, cu josnicia, egoismul, trivialitatea, scindați într-o aparență de noblețe autocrato-feudală și o esență caracterologică de trepăduși dedicați aventurii și parazitismului, în general autocrației ruse.

Suntem, cu piesa în discuție, în anii imediat următori executării decembriștilor, când împotriva spiritelor independente și a libertăților de opinie se exercita acea opresiune țaristă, ce i-a marcat, prin crunte pedepse, arestări sau surghiun, chiar moarte, pe Polejaiev, Herzen, Ogariov, Bielinski sau pe mai cunoscuții Pușkin, Lermontov, Ceadaev...

În atare atmosferă de intimidare, presiune și suprimare a presei independente, realismul lui Gogol e rodnic, viguros și caustic, îndreptat împotriva structurii carcerale a Rusiei țariste, a aparatului funcționăresc, în general, împotriva autocrației autoritare ce oferea un spectru larg de tipologii, toate din aceea categorie a „sufletelor moarte”. În totul, o tipologie pe care Eminescu o vedea, referitor la ciclul nuvelistic, drept „copiată după natură.”

Stăpânul e tiran și abuziv față de servitor, conștient că importanța sa rezidă în etichete de „consilier de curte” și în avere. Încercarea lui de a ieși din cenușiul unei blazări burgheze e o zvâcnire de ideal, condiționat, însă, de starea materială și de educația „franceză” a celei ce ar îndrăzni să-i fie soție!

Mai întâi el trăiește spaima unui condamnat la mariaj, o spaimă clinică pentru „craiul” scăpat ce este ca mai apoi, în final, să aibă brusca revelație a gestului. Este o desmeticire simbolică, o răsturnare de mentalitate cu tâlc final. Văzând că „nu mai există nici o scăpare”, Podcoliosin rostește un „Tatăl nostru”, într-un final măreț de dramă „creștină”, în care spiritul fiecăruia își găsește răsplata.

Metafora morții ca nuntă vine să dea o semnificație de mister creștin și să deschidă eroului porțile transcendenței.

Dincolo de sarcasmul incisiv, de grotescul rapace și meschinăria teribilă prin care se face „anatomia patologică a funcționării ruse” (Herzen), există totuși un suflet curat, o oază de lumină pură, un chip

de copilă ce radiază imacularea, nevinovăția. Aceasta e Agafia Tihonovna, fiică de negustor și fată de măritat, întruchipată cu multă expresivitate scenică de aceeași Adriana Brânzan care, și în „*Jacques sau Supunerea*”, intră și de data asta în pielea și mentalitatea personajului, exprimând cu căldură, cu convingere, cu pathos, chiar, imaginea purității, mitul adolescentin, acea înaripare de farmec și ideal, ce urmează, însă, a fi „frântă” pe altarul conivențelor patologice ale acelei „uscăciuni sufletești” de care vorbea Gogol, scriitor cuprins de la bun început, de acea stare de „rău” social, agonice, de „rușine națională”, când afirma că „Rusia nu e locuită cu adevărat de suflete vii, ci de suflete moarte”.

Totodată, actuala „coproducție” teatrală îndeplinește, în mod direct, și rolul de **școală de actorie**, care poate fi necesară, coerentă și ziditoare când profesioniștii nu-și dau „aere”, iar ceilalți sunt „volens-nolens”, parteneri, atât în „litera” scenei cât mai ales în „spiritul” textului...

O sugestie, în acest sens: profesionistul, care poate să-și moduleze jocul în multe chipuri, ar putea să lase mai mult loc scenic expresivității și relevanței locale.

Fără a căuta „defecte” și a face „noduri” în papură unde nu e cazul, apreciem actuala reprezentare drept o reușită sub toate aspectele, inclusiv sub acela al ideii de „coproducție” craioveano-târgușiană, un fel de „parteneriat”, de care teatrul târgușian, aflat la primele sale stagioni, are nevoie, câștigul pe latura calității spectacolelor fiind considerabil.”

{Zenovie Cârlușea, **O coproducție teatrală**, *Gorjeanul* (Actualitatea teatrală), nr. 1589/ 15 aprilie 1995 }

*

„Parafrazele lui Mihail Bulgakov după piese celebre nu sunt totdeauna atât de stringent compuse și nici atât de penetrante ca lucrările sale originale. Dar anumite racursiuri artistice împrăștiat cu câte un sens nou ceea ce inspiratorii predecesori i-au dăruit ca materie literară scriitorului rus. În **Jourdain cel scrântit**, după molierescul *Burghez gentilom*, intenția autorului secund e de a răsturna situația esențială: ieșită din minți e lumea din jurul onestului cetățean, pe care-l torturează, prin batjocuri grobiene, atât ai lui cât și străinii.

E aici și o notă forțată, pe care spectacolul Teatrului „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu o accentuează, însă într-un mod atât de inventiv încât uităm repede nedreptățile ce se fac unor personaje.

Cine le face? Literatul rus? Regizorul Cristian Juncu? E greu de spus; literatura e absorbită de montare în așa fel încât după reprezentație s-ar putea elabora un scenariu inedit, cu mai mulți semnatari. E în afară de orice îndoială că tânărul începător într-ale teatrului are personalitate. Fantezia lui e mulată pe ideea ce vertebreează întregul.

Avem astfel, în scenă, o ambianță misterioasă (cu oarecare exces de întuneric), cu inflexiuni ritualice; apar și dispar pe neașteptate personaje, se încing sarabande, o muzică diversă, în caleidoscopie studiată a partiturilor, însoțește mișcările de grup.

Sunt momente în care printre oameni par a se amesteca spectre. Măștile capătă funcții definitorii. Felinarele decupează spații enigmatice. Pantomima e inserată în acțiune.

Comicitatea înscenării are efecte originale. Umorel are nerv. Nu e foarte bine stăpânită interpretarea, în toate registrele voite de regizor; unii vorbesc prea încet; dar avem a ține seama că majoritatea actorilor au fost amatori și se profesionalizează acum, manifestând bunăvoință și disciplină.

De fapt, ni se joacă, de către trupa lui Molière, un spectacol cu *Burghedul gentilom*. Un fel de repetiție generală. Jordain iubește teatrul, îl proclamă, crede în el. Diferite accidente întrerup, din când în când, evoluția spectacolului în spectacol, pentru a ni se păstra sentimentul de dublu-public. Molière e bolnav; nu apare, un actor îi ține locul, făcând tot ce hotărâse directorul.

Merituoasă și inventivă, scenografia lui Viorel Penișoară-Stegaru stilizează expresiv cadrul și costumele.

Reținem numele actorilor Valeriu Bâzu (Bejart - în trupa lui Molière, Jourdain), Adriana Brânzan, Ionuț Stoica (în travesti), Ion Alexandrescu, Dan Calotă (valetul lui Molière, iar în piesă valetul lui Jourdain). În fond, toți își fac datoria cu credință.

I s-a mai spus spectacolului, nu prea inspirat, și *Molieriana*. Altminteri, o lucrare notabilă.”

{ Valentin Silvestru, **Molière și Bulgakov, coautorii unei comedii enigmatice**, Teatrul Azi, nr. 9-10/ 1995 }

*

„Cred că prin apariția lui Cristian Juncu, elev al Cătălinei Buzoianu, în lumea scenei, s-a născut un regizor. Va veni, probabil, o vreme când nu-l vom mai putea număra ca prezențe efective chiar de la debut. Vor avea de așteptat; îl vom căuta pe cine știe unde. Deocamdată, însă, ne ținem după el și îi catagrafiam reușitele. Ele sporesc prestigiul unor trupe, al unor instituții și dau speranțe multor actori care, în lipsa regizorului calificat, vegetează și se rutinizează fabricând spectacole moarte din nșcare.

Cristian Juncu își reconfirmă virtuțile dovedite de la începutul său de carieră (la Tg-Jiu), tot aici, cu noua sa izbutire artistică, anume comedia **Căsătoria** de Gogol. Și acum, în firele comice ale veselei scrieri se împletește și unul negru, tragic, întrețesut cu migală și pricepere, pentru ca îngrozitul de căsnicie Podkoliosin să-și dea duhul până la urmă, înnebunit de perspectiva unei însurători forțate. Indecizia paralizantă a eroului, care stârnește atâta haz, dorința lui de a avea o nevastă și incapacitatea de a finaliza intenția conubiliară sunt alternate cu voioșie, tristețe, neputință de a se înțelege pe sine, de actorul craiovean Vladimir Juravle. El, remarcabila duenă Iosefina Stoia (Fiokla Ivanovna, guralivă Celestină), Adrian Andone, tânăr cu însușiri interesante în materie de comedie modernă, epurată de artificii (Kocikariov, prietenul exasperat al eternului mire fugitiv), precum și Viorel Penișoară-Stegaru, scenograf ingenios, profesionist expert, autorul ineditei plantații scenice, s-au alăturat echipei de la Tg-Jiu nu numai în calitate de colegi, ci și, într-un fel sau altul, de profesori ai noii trupe a Teatrului „Elvira Godeanu”.

Directorul instituției, Marian Negrescu, vădește pricepere managerială, izbutind astfel, cu acești noi angajați, o accelerare a profesionalizării în formația sa, adăugând valori reale distribuțiilor. Alege repertoriul cu seriozitate și se încredințează, curajos, unui regizor tânăr, pe care, de altfel, tot el îl lansează.

Spectacolul se joacă pe scenă, cu publicul împărțit în două, pe gradene înalte. Un spațiu de joc e în stânga, descoperit prin manipulări nostime de paravane; un altul e în dreapta (adică, în sală, dezvăluit, când e cazul, prin ridicarea cortinei), iar al treilea e chiar incinta dintre cele două grupuri de spectatori. Actorii gravitează, iuți și abili, printre

cele trei locuri ce le sunt rezervate, nu fără dificultăți inerente unui topos complicat cu îngustări și strâmtorări. Ritmul vioi, cadența nimerită a mișcărilor, perindarea a mereu alte peripeții scenice dau vioiciune montării. Fac să se urmărească în atenție neslăbită aventurile eroilor nu numai în locuințele prevăzute de autor, ci și pe drumurile (evocate doar în text) dintre ele.

E citat, în caietul-program, un pasaj din gândirea gogoliană ce ar justifica, probabil, credința regizorului și a actorilor că ne aflăm în regnul comediei dramatice: „Pământul e cutremurat de o angoasă de neînțeles, viața devine din ce în ce mai dură; totul degenerază; un singur lucru a crescut, sub ochii tuturor: imaginea gigantescă a durerii.” E un punct de vedere posibil pentru înscrierea tribulațiilor matrimoniale ale unui oarecare într-un perimetru ce are pe-o latură o bucurie iminentă, iar pe cealaltă, un final coșmaresc.

În ce privește însă forma spectacolului (în care nu toate se desfășoară cu plauzibilitate, dar caracteristica e de comedie satirică despre o existență terifiată), așa cita un alt gând al lui Gogol, pe care îl presupun nimerit aici: „Există o comedie nobilă, calc fidel al societății ce evoluează sub ochii noștri, o comedie care, prin profunzimea ironiei, stârnește râsul, nu numai râsul impresiunilor facile, născut dintr-o vorbă de spirit rapidă sau dintr-un calambur, râsul vulgar, convulsii și grimase (...), ci acel râs electric, tonifiant, care țâșnește liber și spontan (...) și care se naște dintr-o plăcere senină a sufletului și este produsul unui spirit fin și elevat.”

Cam așa se vede **Căsătoria** pe scena din Tg-Jiu, unde caricaturizările sunt măsurate, zeflemeaua e subțire, alertețea imaginilor - decantată de imbolduri exhibiționiste.

Adriana Brânzan e o logodnică nostimă, un bibelou domestic; Simona Urs, o mătușă grijulie, cu spontaneități surprinzătoare sub aparența de maică-stareță. Iar Ionuț Stoica, Valeriu Bâzu, Ion Alexandrescu îi figurează pe cei trei pretendenți vârstnici ai domnișoarei bune de măritiș; nu le lipsește decât o cizelare mai atentă a măștilor și comportamentelor pentru a fi la cota generală a reprezentării. Corina Prună și Dan Calotă conturează în chip simpatic o servitoare foarte mobilă și un valet în somnolență perpetuă.

Dintr-un punct de vedere mai larg, spectacolul **Căsătoria** e și schița

unui studiu de caractere comice, în acest sens pledând nu numai tipurile reușite, ci și relația excelentă, de contrast, dintre împâslitul și veșnic îngrozitul Podkoliosin (Vladimir Juravle) și agitatul, raționalul Kocikariov (Adrian Andone).”

{ Valentin Silvestru, **O gogoliadă spirituală**, *Teatrul Azi*, nr. 9-10/1995 }

*

„După un Bulgakov ... misterios (*Jourdain cel scrântit*), aflat la „liziera dintre pregătirea spectacolului și spectacolul însuși” (Valentin Silvestru, Rampa, decembrie 1994), Cristian Juncu revine la Tg-Jiu și montează „*Căsătoria*” de N. V. Gogol.

Student al Cătălinei Buzoianu, tânărul regizor este recomandat, de altfel, de aceasta ca fiind acela „care duce mai departe fiorul de poezie, delicatețea, misterul de care teatrul are atâta nevoie.” Având în vedere sobrietatea mijloacelor de exprimare, rigurozitatea aproape chirurgicală cu care sunt cenzurate replicile, gesturile actorilor, scenele în ansamblul lor până la a deveni fiecare în parte o mică bijuterie, tindem să credem că studentul își urmează din aproape maestrul, devenind, încetul cu încetul, o certitudine.

Revenirea lui Cristian Juncu la Tg-Jiu nu este, de altfel, întâmplătoare. Foarte tânăr fiind, Teatrul „Elvira Godeanu” s-a aflat dintr-un început în tentanta dar dificila ipostază de a-și contura singur destinul, având de ales între a rămâne un teatru emanamente de provincie, cu un repertoriu de melodrame și comedii bulevardiere pus în scenă de regizori plictisiți de rutină, sau de a apela la marele repertoriu românesc și universal și la viziunea proaspătă, chiar dacă ușor teribilistă uneori, a unor regizori tineri, lipsiți de prejudecăți, autori ai unor proiecte dramatice sugestive și seducătoare. Prin „*Jourdain ...*” și, acum, prin „*Căsătoria*” lui Gogol, ambele în regia lui Juncu, alegerea a fost făcută și tinde să devină strategie.

Pentru un public în general „de fotoliu”, „*Căsătoria*” nu e un spectacol ușor asimilabil, și aceasta nu atât din pricina textului sau a jocului, cât mai ales datorită concepției - mai puțin ortodoxă - a spațiului de joc, același cu cel de vizionare. Teatrul de tip arenă - cu spectatorii pe scenă așezați pe gradene negre, într-un decor predominant negru

sugerând spațiul limită, mormântul, lipsa de speranță și de perspectivă a unei lumi care se prăbușește în sine - e solicitant pentru actor și ofertant pentru spectatorul care intră astfel într-o relație de intimitate nesperată cu zămisliorii de personaje.

Prezentă la premiera oficială, doamna Ileana Berlogea remarca modul în care regizorul a actualizat textul în sensul decupării cinematografice a lui, al montării inteligente a momentelor care se determină unele pe celelalte. Domnia sa descoperă aici o benefică reîntoarcere la actor, regizorul fiind demiurgul nevăzut care concepe spectacolul, lăsându-l apoi să-și trăiască propria viață.

Incontestabil, spunem noi, tânărul regizor are har. Are intuiție. Deturneză ceea ce este de deturnat, taie acolo unde este cazul, impune un final și un personaj pe care Gogol însuși nu le-a prevăzut, cenzurează umorul cristalizându-l în doze fine, strict trebuincioase, transferă semnificații dinspre scenă către spectator într-o construcție perfect echilibrată, impune norme și legi textului, scenei, actorilor, pe care, în final, spectatorul le consideră ca fiind ale sale și, mai mult, ca fiind singurele posibile în acel moment.

Pendulând între dedublarea religioasă a lui Gogol - transmisă de altfel și personajelor sale - și imaginea unei Rusii populate cu „suflete moarte”, regizorul dezvăluie resorturile intime ale „caricaturilor” dramaturgului: propriul „eu” al acestuia, multiplicat în zeci de exemplare, fiecare purtând povara unui defect, a unei absențe, a unei lipse. Lumea este un cavou uriaș sau, cum spune Gogol însuși în „*Scrisori*”: Totul e mut, totul nu e decât mormânt. Doamne! Pustie și înspăimântătoare devine lumea ta!”

Scenografia și costumele domnului V. Penișoară-Stegaru susțin ideea regizorală. Într-un decor strict funcțional - gradene și cortine negre - pata de culoare a costumelor potențează rănilor eterne ale însingurării, ale lipsei de orizont, ale vegetării perpetue în așteptarea unui final subsumat.

Relativ la toate acestea, Valentin Silvestru - părintele spiritual al teatrului târgujian - menționa că experimentul tânărului Cristian Juncu este interesant din cel puțin două puncte de vedere: al creerii unui spațiu ingenios, în care actorii trebuie să dea întreaga măsură a profesionalismului lor și cel al strecurării firului de dramă într-o comedie

prin excelență.

Realizată cu aportul substanțial al craiovenilor Josefina Stoia, Adrian Andone și Vladimir Juravle, noua montare a Teatrului „Elvira Godeanu” a prilejuit partituri generoase și actorilor târgujieni. S-au detașat prin acuratețea interpretării și intuiția psihologiei personajelor Adriana Brânzan, Ion Alexandrescu, Ionuț Stoica și Simona Urs.

Departate de a fi un handicap, prezența „galonaților” reprezentanți al T. N. C. a evidențiat un adevăr pe care ar fi bine să-l știm cu toții: trupa gorjeană este competitivă în orice companie. Este și motivul pentru care unul dintre marii actori români de azi, Ilie Gheorghe, a decis să se alăture Teatrului nostru la realizarea reprezentației cu „**Othello**”, în regia Andreei Vulpe. Nici că se putea final mai fericit de stagiune.”

{ Ion Cepoi, **Bulgakov și Gogol la Târgu-Jiu/ Cronica dramatică, Brâncuși**, nr. 2/ 21 mai 1995 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU,, TG-JIU

MUCK CEL MIC

de W. HAUFF

Distribuția:

Muck cel Mic - Adriana (Brânzan) Gugu
Copilul năzdrăvan - George Drăghescu
Tatăl copilului - Valeriu Băzu
Sultanul/ Unchiul - Dan Calotă
Mătușa - Luminița Goșa Șorop
Zâna - Corina Prună
Cățelușa zânei - Tamara Iacovu
Pisicuța jucăușă - Dana Scorosanu
Vrăjitoarea - Simona Urs
Ayolli bucătar - Ionuț Stoica
Balcâr - Constantin Eremia
Prințesa Amarza - Camelia Stoica
Călăul/ Vagabondul - Sorin Giurca
Străjerii - Sorin Pungan, Cristi Băltățeanu
Curtenii - Arsena Catană, Mirela Aribășoiu

*

REGIA - ION ALEXANDRESCU

Scenografie și costume - Dumitru Pelmuș

Muzica - Ovidiu Popescu

*

Tehnica de scenă:

Regizor tehnic - Atanasie Dragoș

Lumini - Gabriel Hârjabă

Sunet - Marius Popescu

Șef producție - Fănușa Popescu

Sufleur - Adriana Popescu

Mașiniști: Florin Ionescu, Sorin Pungan,

Dorel Dobrițescu, Cristi Băltățeanu

Corepetitor - Nelu Alexandrescu

Machiaj - Camelia Călugăru

Recuzită - Doina Băzu, Ilie Janina, Larisa Ruiu, Puica Antonici

*

Director Teatru - Marian Negrescu

Secretar litera - Ion Cepoi

*

Premiera: 30 mai 1995

ANNO DOMINI 3
1995 - 1996

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU,, TG-JIU

INTERESUL POARTĂ FESUL
de **JACINTO BENAVENTE**

Distribuția

Crispin - Eugen Titu
Colombina - Adriana Rodica Gugu
Dona Sirena - Simona Urs
Silvia - Monica Sfetcu
D-na Polichinela - Corina Prună
Risela - Camelia Stoica
Tamara Iacovu
Leandro - Valeriu Bâzu
Polichinela - Ionuț Stoica
Licențiatul - Ion Alexandrescu
Hangiul - Dan Calotă
Secretarul - George Drăghescu

*

REGIA: EUGEN TITU

Scenografia - Valer Neag

*

Sunetul - Constantin Eremia
Lumini - Dumitru Călugăru

*

Director teatru - Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera - 31 octombrie 1995

*

„Toamnă. Octombrie tandru și buimac. Zevzec ca un clown îndrăgostit de-o balerină.

Ora zece dimineața. ora Europei de est și-a mustului care scapără-n

vin. Dinspre Piața Centrală curge șuvoi neîntrerupt de gospodine. De la depărtare, cum razele soarelui luminează din spate, par niște statui aureolate de griji. O plasă-două în mâna stângă. O plasă-două în mâna dreaptă. Plasele se ridică și se coboară ca talgerele unei balanțe. Un-
doi! Un-
doi! Stâng, drept, stângul!...

În colț, la Hotel Gorj, brokeri cu ambasada în turla bisericii te întreabă plini de solitudine:

- Vrei valută, șefu'?

Șefu', bugetar înrăit, înghite în sec la vederea grămezii de mărci și dolari, fluturată cu nonșalanță de conațional. Ar vrea! Mormăind cuvinte de laudă la adresa știe el cui, arucă printre dinți:

- La următoarea indexare!

În parc, la Masa Tăcerii, e zarvă. Un grup de turiști, gălăgioși ca un stol de vrăbii gureșe, sparg ceapa cu pumnul pe piatra de bampotoc. Brâncuși e un zeu. Și zeilor trebuie să li se aducă ofrande...

La chioșcul de ziare de lângă Tribunalul vechi (ce sediu pentru Teatrul "Elvira Godeanu" ar fi putut să fie!) e coadă la "Sportul". O cucoană amnezică, întârziată la vârsta adolescenței, îl întreabă pe vânzător:

- Nu vă supărați, aveți ceva cu paranormalu'?

Vânzătorul cade pe gânduri. Chiar așa, în ultimul timp nu s-a simțit prea bine. O avea ceva cu paranormalu' ăsta de vreme ce, de azi dimineață, l-au mai întrebat cinci-șase persoane.

... Toamnă. Octombrie veșnic. Ploaie și vânt. Ora nouăsprezece seara. Ora Europei de est și-a premierelor teatrale. Haine de gală, mașini, țigări super long. În cabine, actori zgribuliți visează Palme de aur. De fapt, acum și de-a pururi - "Interesul poartă fesul", nu?

{Ion Cepoi, **Teatrul nostru cel de toate zilele**, Caietele „Elvira Godeanu”/ *Buletin de informație teatrală*, nr. 2/ octombrie 1995 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

Nr. 297/ 16. 11. 1995

Către Ministerul Culturii Direcția Teatre

REFERAT

Expunere de motive în vederea obținerii atestării definitive a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu

Având în vedere decizia nr. 7778 din 19 septembrie 1994 a Direcției Teatre cu privire la avizul provizoriu acordat pe o perioadă de 1 an instituției noastre, vă facem cunoscut următoarele:

În perioada scursă de la acordarea avizului dumneavoastră, instituția noastră a înregistrat o creștere semnificativă sub toate aspectele: organizare, repertoriu, cadența spectacolelor, numărul de premiere etc.

Prezența în trupa de la Tg-Jiu a actorilor Ilie Gheorghe, Josefina ștoia, Adrian Andone și Vladimir Juravle, în calitatea lor de angajați prin cumul de funcție, a dus la creșterea deosebită a valorii reprezentațiilor din care aceștia au făcut parte.

După cum se și vede din cronicile pe care le-au făcut critici cu experiență ca Valentin Silvestru - prezent la toate premierele ultimei stagiuni, Cristina Modreanu, Jeana Morărescu etc., ori aprecierile a numeroși invitați: Horațiu Mălăela, Cătălina Buzoianu, precum și ale trupei Teatrului Național Craiova, în frunte cu directorul acesteia, domnul Emil Boroghină, se pare că cel mai tânăr teatru din România s-a înscris în circuitul teatral românesc într-un mod onorant.

Anul acesta, trupa noastră s-a întărit cu doi absolvenți, actori profesioniști: Ion Alexandrescu (București) și Eugen Titu (Cluj-Napoca), care de altfel au și început să joace. Repertoriul teatrului nostru s-a conceput ca unul reprezentativ.

Teatrul a fost invitat la *Festivalul tinerilor regizori de teatru* de la Iași, unde a prezentat **Jourdain cel scrântit** de Mihail Bulgakov, în regia studentului (an final, clasa Cătălinei Buzoianu) Cristian Juncu, al

căruia debut regizoral a fost consacrat de Valentin Silvestru la Tg-Jiu. Același a semnat și regia celei de a doua montări a stagiunii: **Căsătoria** de Gogol.

Un alt factor important ce trebuie menționat în această expunere de motive pentru acordarea avizului definitiv îl constituie decizia Consiliului Județean Gorj (președinte dr. ing. Ștefan Popescu-Bejat) de a aloca pentru construcția noului teatru, ce va fi gata în decembrie 1996, conform anexei alăturate, suma de 4 miliarde și jumătate de lei de la bugetul local! Cred că este cea mai mare investiție în domeniul cultural făcută în România.

Împreună cu dl. Valentin Silvestru am început să concepem regulamentul și formalitățile necesare viitorului *Festival Internațional de Teatru „Elvira Godeanu”*, care, ca particularitate, se va adresa creatorilor de teatru (actrițe, regizoare, scenografe etc.), tematică ce-i conferă acestuia alură de unicitate.

Dorim să înaintăm o propunere Academiei de Teatru și Film București, în vederea perfectării, începând cu stagiunea 1996-1997, a unui contract ferm ce va avea ca obiective următoarele:

- oferirea de către noi a spațiului noului teatru studentului din an terminal - secția regie - pentru a-și pregăti și realiza aici lucrarea de diplomă;

- instituirea unei burse de 1 milion lei pentru studentul respectiv;

- permanetizarea, prin contract, a acestei inițiative.

Menționăm, de asemenea, că aparatul noului teatru - în valoare aproximativă de 70.000 dolari USA - va fi de ultimă generație, având în componența sa computer de lumini, linie completă audio-video, procesoare sunet și toate facilitățile unei instalații moderne, aliniată la standardele internaționale în materie.

Toate aceste lucruri pe care vi le-am împărtășit reprezintă efortul nostru de aproape doi ani și jumătate și care acum, în prag de intrare în casă nouă, îl dorim împlinit prin recunoașterea de către dumneavoastră ca instituție profesionistă cu statut definitiv.

Cu multă cordialitate,
al dumneavoastră

Director
Marian Negrescu

*

**CONTRACT NR. 124
DIN 27.11.1995**

Art. 1. Părțile contractante

a) Societatea Comercială „CORA” S.A., care va avea în cele ce urmează numele de referință „ANTREPRENOR-ul”, constituită în baza H.G. nr. 1304/ 15.12.1990, cu sediul în Craiova, str. Lăpuș nr. 4, jud. Dolj, România (...) reprezentată prin dl. ing. Robu Constantin, director general și

b) Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”

care va avea în cele ce urmează numele de referință „INVESTITOR-ul”, constituită în baza Hotărârii Consiliului Jud. nr. 9/ 1993, cu sediul în Tg-Jiu strada Victoriei nr. 36, jud. Gorj România, cod poștal 1400, telefon 053/215161, fax 053/215161, cont virament deschis la B.R.D. Filiala Tg-Jiu, reprezentată prin Negrescu Marian - director.

.....
Art. 2. Obiectul contractului

2.1. - Executarea lucrărilor de construcții-montaj pentru obiectivul REPARAȚII CURENTE ȘI CAPITALE LA SALA „CENTRAL”/ FOSTĂ 23 AUGUST, TG-JIU

.....
Art. 3. - Durata de execuție a lucrărilor care fac obiectul contractului este de 260 zile lucrătoare, începând de la data atacării efective a lucrărilor.

.....
27.11.1995

Antreprenor,
S.C. CORA S.A.
Director gen.
Ing. Robu Constantin
Director Marketing
Ing. Panduru Luchian
{Extras}

Investitor,
Teatrul Elvira Godeanu
Director
Marian Negrescu
Director Ec.
Târlea Valeria

*

„ (*Interesul poartă fesul*) s-a bucurat de un real succes la public. Cel care redactează cronică de față nu se lasă cuprins cu totul de acest val de entuziasm. Își păstrează luciditatea și curajul de a scrie adevărul. Iar adevărul e că piesa rămâne mediocră, aparținând unui autor la fel de modest. Dar fiindcă deținem informațiile de rigoare, le și acordăm spațiul cuvenit.

Jacinto Benavente s-a născut la Madrid, în 12 august 1866. A urmat dreptul, a călătorit în Anglia, Franța și Rusia, în această ultimă țară lucrând ca director de circ. A debutat în 1893 cu un volum de versuri și cu o culegere de nuvele, urmată de celebrele „Scrisori de femei” în maniera lui Marcel Prevost și deci pe inima cititorilor superficiali. Prima lucrare dramaturgică este „Cuibul străin” a cărei premieră a avut loc la Madrid în 1894. A scris 2-3 piese pe an (!) la cererea expresă a celor mai faimoase trupe teatrale din vremea aceea. În 1912 a fost numit membru al Academiei spaniole. În 1922 prolificul dramaturg - idol al publicului madrilean, a întreprins un turneu triumfal în ambele Americi, în cursul căruia, grație conjuncturii neobișnuite ci nu valorii deosebite i s-a acordat Premiul Nobel, cam nemeritat, de vreme ce un James Joyce era printre cei frustrați. Dramaturgul a murit la Madrid, în 14 iulie 1954, complet uitat.

Contemporan al generației de la 1898 și al modernismului, Benavente a rupt cu tradiția, înlocuind pasiunile dezlănțuite, retorismul, emfaza și sonoritatea găunoasă a teatrului neoromantic cu un ton măsurat și echilibrat, un dialog convențional, ușor poetizat, prezentarea unei societăți cu problemele și conflictele sale și o construcție dramatică de orientare realistă.

Dintr-un prolog al autorului însuși am înțeles că „*Interesul poartă fesul*” e o farsă cu paiate, cu subiect caraghios, lipsită de orice realitate. Sunt aceleași măști grotești din *commedia dell'arte* italiană, nu la fel de veselă. Un spectacol atât de primitiv nu e demn de publicul cult. Lumea e bătrână și-și pierde vigoarea. Dar arta nu se resemnează să îmbătrânească și ca să pară copil imită gânguritul.

Revenind la spectacolul prezent, să dăm drumul rapid impresiilor consemnate la cold pe parcursul reprezentației:

„Prologul lui Eugen Titu împinge farsa în altă dimensiune, și bine

procedează.”;

„Hanul e o răscruce de drumuri, un spațiu neutru, în care se poate alege calea devenirii.”;

„Teatru în teatru, tematică abordată desinvolt însă nu profund.”;

„Tenta parodică și de persiflare a justiției ridică nivelul ideatic al farsei.”

„Sforile trase, marionetele, lepădarea costumelor, toate amintesc de condiția umană căzută deseori într-o mecanică perfidă.”;

„Pierderea de sine însuși - o eliberare, construcția vizuală antitetică (vestimentația în alb-negru) supralicitând lupta dintre bine și rău, dintre iubire și moarte.”;

„Culorile sunt exploatate scenic și semantic, licențiatul în roșu, Polichinela în verde.”;

„Scena care se învârtește simbolizează desigur lumea cu multiplele ei fațete, pe marginea căreia intriga permite realizarea unor efecte comice de efect, ori de supralicitare a gesticulației. Înșelăciunea este stopată, vinderea conștiinței amendată. Când în numele liniștii se folosește forța pumnului în masă, amenințarea, parodia vine să dezamorseze situația”.

De fapt subiectul este brodat pe marginea nobilului fără bani care își dorește banii burghezului bogat.

În încheiere pe scurt caracterizarea actorilor târgujieni: Simona Urs a construit o Dona Sirena convingătoare, femeia absolut imposibilă, enervantă. Leandro lui Valeriu Bâzu a plăcut, Eugen Titu în Crispin a fost extrem de agitat, în prelungirea tradiției, Ion Alexandrescu a strălucit într-un licențiat îngust și canalie, Polichinela lui Ionuț Stoica s-a evidențiat prin aceeași siguranță a mișcării scenice. Au mai interpretat: Monica Sfetcu pe Silvia, Corina Prună pe Doamna Polichinela, Adriana Gugu pe Colombina, Camelia Stoica pe Risela, Dan Calotă pe Hangiu, George Drăghescu pe secretar.

O mențiune specială pentru Adriana Gugu, care a scos tot ce se putea scoate dintr-o Colombină naivă, curată sufletește, și pentru costumele lui Eugen Titu și scenografia lui Valer Neag, în ton cu tonul general al concepției regizorale.”

{ Ion Popescu, ***În regia lui Eugen Titu, la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”, întâia premieră a stagiunii 1995-1996 - Interesul poartă fesul, de Jacinto Benavente, Gorjeanul, 29 noiembrie 1995*** }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU„ TG-JIU

A DOUĂSPREZECEA NOAPTE
de **W. SHAKESPEARE**

Distribuția

Orsino, ducele Iliriei - Ion Alexandrescu
Sebastian, fratele Violetei - George Drăghescu
Antonio, căpitan de navă, prieten cu Sebastian - Dan Dobroiu
Un căpitan de navă, prieten cu Viola/ Primul ofițer - Dan Calotă
Valentin/ Curio - Monica Sfetcu
Sir Toby Belch, unchiul Oliviei - Ionuț Stoica
Sir Andrew Aguecheek - Valeriu Bâzu
Malvolio - Constantin Eremia
Fabian/ Feste - Eugen Titu
Olivia, o contesă bogată - Corina Prună
Viola, îndrăgostită de duce - Rodica Adriana Gugu
Maria, camerista Oliviei - Simona Urs
Pianistul - Nelu Alexandrescu
Preotul - Sorin Giurca

*

Regia și ilustrația muzicală - MARIAN NEGRESCU
Scenografie și costume - VALER NEAG

Coregrafia - Dana Scorosanu
Corepetitor - Nelu Alexandrescu
Regia tehnică - Dragoș Atanasie
Sunet - Gabriel Hârjabă
Lumini - Dumitru Călugăru
Mașiniști - Florin Ionescu, Doru Dobrițescu, Sorin Pungan,
Cornel Băltățeanu
Machiaj - Camelia Călugăru
Cabinieră - Mihaela Gheorghiu, Ana Maria Nanu, Larisa Ruiu
Sufleur - Tamara Iacovu
Secretar literar - Ion Cepoi
Premiera - 19 decembrie 1995

*

<< **Ianuarie 1995.** - Spectacole cu **“Jourdain cel scrântit”**. Piesa prinde la public. De altfel și presa i-a fost mai mult decât favorabilă: “Rampa”, “Literatorul”, “Curierul național”, “Gorjeanul”, “Opinia”...

Printre picături încerc să schițez portretele actorilor. Nu prea reușesc. Nu găsesc încă dreapta măsură între simpatia mea pentru ei și necesara obiectivare. Ceva mai bine îmi ies cel al lui dom’ Bibi și al Nașului.

*

“În actul de botez: dom’ Bibi. De la Bibicu. Adică de la Caragiale. De la natură- candid ca o fâșie pe cer. Primăvara!

Nu cunoaște - nici n-a cunoscut vreodată - câteva sentimente: invidia, ura, viclenia, duplicitatea.

Altfel spus, are o singură calitate: nu are defecte!

Familist, face piața, din restul de la coșniță mai bea un rom la *Miami*... Cu Nașu...

Crescând, și-a schimbat identitatea. Și-a lăsat barbă. Și-a pus armură de carton! Mai nou, are o ureche pentru limbi străine și una pentru limba maternă! Nu mai știu dacă dreapta sau stânga. Vorbește în proză. Îi place muzica! Dansul! Scrima!

Uneori e ridicol. Alteori patetic! Deseori trist. Întotdeauna om!

Acum se numește Jourdain. Un oarecare domn Jourdain! Puțin cam scrântit. Chiar așa? Se visează (este?) Actor. Ca Molière. Sau că Valeriu Bâzu! Închipuie o lume puțin mai altfel decât cea obișnuită. Iluzie? Viață? Teatru?

Semne particulare: un dram de nebunie.

Apartenență politică: fără.

Primește o dată pe săptămână, la orele 18.

Domiciliul stabil: Teatrul “Elvira Godeanu”.

*

“Cu tocurele de la pantofi cu tot, bașca sărmăluțele de la perucă, ar avea un metru cincizeci. Înălțime!

Altminteri, subțire și iute ca un țipar- unde-l pui, acolo nu-i!- îndeplinește funcția de băgător de seamă la câteva instituții de binefacere publică: “*La popi*”, “*La Miami*”, “*La nea Mitică*”, “*La Runcu*”, “*La cultură*”...

Pretutindeni e scrofulos la datorie! Nu pleacă până când totul nu

devine limpede ca lacrima. Christii!

Ca orice “naș” are un costum de “ținere” în dungulițe verticale, pantofi de culoare neagră și trencicot cu guler înalt.

În timpul liber dă cu oiștea-n gard. Vina e a celor care i-au pus numele. El, iubitor de tradiții și obiceiuri populare fiind, n-a vrut să-i dezamăgească. Are un hobby. Îi plac localitățile istorice: Cotnari, Nicorești, Murfatlar, Niculițel, Odobești...

Te vinde și te cumpără-ntr-o secundă. Se uită odată la tine și, dacă nu-i placii, te dezbracă dintr-o privire și te lasă așa, gol-goluț, în mijlocul străzii. Înfrigorat, arde pe dinăuntru!

E rău și pe scenă! La fel ca Birlic sau Buster Keaton are inconștiența și puterea talentului pur.

Ursit să fie favoritul publicului, histrionul din el te întoarce pe toate fețele, te bate cu palma la fund, te frământă ca pe o bucată de lut și te lasă, stors de puteri, lângă avanscenă. Mai departe-i domeniul lui. Și ca orice stăpân, trage cu pușca dacă i-ai încălcat moșia!

Hoț de aplauze, până la sfârșitul piesei îți fură și sufletul! Asta, dacă nu i l-ai dat deja! De bună voie!

Pe numele de mirean: Constantin Eremia!

După “proprietăți”: NAȘUL.

*

Februarie - martie- Cristi Juncu începe repetițiile la “**Căsătoria**” de Gogol. Pentru prima dată intră la lucru și craiovenii: Josefina Stoia, Vladimir Juravle și Adrian Andone. Impresionează prin efort, răbdare în construcția personajului, docilitate în relația cu regizorul și personalitate, multă personalitate.

Sunt curios care va fi reacția publicului, pentru că spectatorii vor sta pe scenă, la câțiva centimetri de actori.

*

Aprilie - Se lucrează la “**Othello**” în regia Andreei Vulpe de la Teatrul Național București. Cu Ilie Gheorghe- Othello, Gabriela Baciu- Desdemona, Adrian Andone- Casio și Marian Negrescu- Iago. Toți de la Teatrul Național Craiova.

Celelalte partituri sunt ale târgujenilor. Spre încântarea tuturor, “copiii” cum le zice toată lumea, se țin aproape de mult umblații prin lume și “galonații” lor colegi.

*

8 Aprilie - Spectacol pentru presă cu “**Căsătoria**”.

În funcție de botezul acesta, noua montare a Teatrului; “Elvira Godeanu” va păși în lume. Cu aroganță, tiptil, pe brânci, în capul plutonului?! Cei veniți din cele Bucureștiuri - dintr-o dată atât de îndepărtate! - stau demni, oficiali, marțiali, justițiar și nu mai știu cum. Regizorul conduce spectacolul de undeva, de deasupra scenei. Ce-o fi în sufletul lui numai Dumnezeu știe. Pe dinafară pare liniștit. Directorul trage cu ochiul printre paravane, urmărind ca un lup flămând reacția celor de pe gradene. Peste două zile pleacă la Singapore. Și mai e de ridicat “**Othello**”, și mai sunt atâtea de făcut... Numai director să nu fii... Noi, care nu suntem nici directori și nu plecăm nici la Singapore peste două zile, ci doar aici, la Bolboși, încercăm să ne ținem firea. În definitiv, și dezastrul și succesul trebuie trăite la fel. Publicul reacționează conform așteptărilor: cald, în cunoștință de cauză, satisfăcut.

Acest teribil actor care este Adrian Andone, imprimă o notă de tragism spectacolului. Fiecare gest, fiecare spunere e însoțită de aplauze. Cu fața impenetrabilă ca o mască. Adrian trăiește în mijlocul coșmarului. La Cluj, tatăl său în stare foarte gravă îl așteaptă ca pe-o izbăvire. Actorul rămâne actor. Pe scenă nu răzbate decât durerea sau exaltarea personajului. Omul începe abia în culise. Sau pe stradă, acasă, oriunde, nu pe scenă. Acolo profesionistul trebuie să se dăruie. În viață, treaba lui cât și cum se risipește. Doamne, ce singur e actorul când rămâne om!

... Ne retragem într-o sală pentru necesare discuții. Dispersat printre actori, careul de ași: Valentin Silvestru- decanul de drept și de fapt al criticilor de teatru din România, domnul Teatru cum l-am numit de mult în sinea mea, cel care poate zidi sau dărâma un spectacol, un actor sau un teatru printr-o singură cronică; doamna Ileana Berlogea- teatrolog de talie europeană, dascăl al unor excelente generații de actori: doamna Jana Morărescu- critic teatral la revista “Literatorul”; Horațiu Mălăele- “monstru sacru al tetralui românesc, valoare națională, de patrimoniu” cum îl numește domnul Silvestru într-un prolog al Întâlnirii de la miezul nopții.

Începe Valentin Silvestru. Revarsă asupra tuturor o cascadă de spirit,

ca o lamă de Toledo. Se lucrează bine, cu seriozitate, pentru fiecare premieră. Bună ideea racolării actorilor de la Teatrul Național din Craiova, al căror aport este remarcabil. Actorii din Târgu-Jiu nu mai au nevoie de atestare. Opinia critică teatrală din țară și publicul deja i-a atestat. Montarea este inventativă, este un spectacol de virtuozitate regizorală.

Experiența propusă de Cristian Juncu este interesantă din cel puțin două puncte de vedere; din cel al creerii unui spațiu ingenios, în care actorii trebuie să dea, și dau, măsura profesionalismului lor și din cel al strecurării firului de dramă într-o comedie prin excelență. Nominalizează pe Adriana Brânzan, Simona Ursu și Ion Alexandrescu. Buni au fost toți! Teatrul “Elvira Godeanu” e o certitudine. În iunie va fi invitat la Iași, la *Festivalul tinerilor regizori*, iar în toamnă va avea aranjată o microstagiu de trei spectacole la București. În ceea ce-l privește, va urmări cu interes și afecțiune evoluția acestei instituții, pentru că la Târgu-Jiu se face teatru adevărat.

Doamna Ileana Berlogea e fericită că a văzut acest spectacol. Vine de la Weimar și Strasbourg unde a văzut spectacole experimentale. Spre deosebire de acestea, cel de la Târgu-Jiu are personalitate, e surprinzător, e bun! Apreciază modul de actualizare a textului în sensul decupării cinematografice a lui, al montării inteligente a momentelor care se determină unele pe celelalte. Se vede că regizorul a lucrat cu fiecare actor în parte; spațiul scenic utilizat e solicitant pentru actor și ofertant pentru spectatori, care acceptă fără rezerve teatrul de tip arenă. În spectacol totul decurge normal, din lăuntru: fiecare moment e bine realizat de actori. De fapt, aici e vorba de o benefică reînnoire la actor, regizorul fiind demiurgul nevăzut care concepe spectacolul, lăsându-l apoi să-și trăiască propria viață. Mulțumește pentru această seară deosebită.

Doamna Jeana Morărescu a văzut și premiera cu *“Jourdain...”*. Actorii și regizorul confirmă valoric. Cristian Juncu e un regizor grav, de substanță, atras de misterul existențial, mergând pe autenticitatea decupajului, a lecturii proprii. Spectacolul e făcut în cel mai ales stil postmodernist. Întâmplarea din această seară este un act artistic fără nimic diletant în toată organicitatea sa; e un spectacol armonios, bine articulat, excelent jucat.

La sfârșit... monstrul sacru! Horațiu Mălăele! Imediat după spectacol m-a întrebat dacă Adriana Brânzan vine de la T.N.C. Un mai bun certificat valoric nici că putea obține tânăra actriță. Acum Horațiu spune puține cuvinte. Pentru cei ce-l cunosc doar de pe scenă pare că este - și este! - deosebit de grav. Parcă oficiază un ritual. Ca actor se declară adeptul emoției care se crează echivoc, dintr-o stare conflictuală ambiguă, capabilă de interferențe tragice în sensul uman cel mai pur. Din acest punc de vedere, spectacolul e credibil, e închegat, e rotund, e bun.

Se pun întrebări... se dau răspunsuri.

Teatrul este și trebuie să rămână instituția culturală primordială a cetății. Se fac proiecte pentru stagiunea viitoare. Horațiu pare dispus să monteze și să joace aici, acasă. Domnul Silvestru propune un festival. Cel al actrițelor. Așa ceva nu există, încă, în lume. De aceea trebuie să existe la Târgu-Jiu. Toate premiile vor fi pentru interpretare și creație actricească feminină. Marele premiu se va nu numi, evident, Elvira Godeanu. Celelalte- Aristizza Romanescu, Marieta Sadova, Lucia Sturza Bulandra, Elvira Popescu...

Se ovaționează ideea! Geamurile s-au aburit. E târziu, e miezul nopții, e frumos! Fiecare poartă cu sine o flacără, deocamdată plâpândă. Mâine!... Mâine e foarte aproape, i se aud pașii apropiindu-se liniștiți. Poate să vină? Careul de ași decide: Poate!

Spre finalul serii, Marian Negrescu îmi șoptește: *În decembrie scoatem "A douăsprezecea noapte" de Shakespeare. Numai cu trupa de la Târgu-Jiu, fără craioveni. Am niște idei de ani de zile. Vreau să aduc acțiunea spre sfârșit de secol 19 și început de 20. Ce zici?* Ridic din umeri. Ideea mi se pare puțin hazardată. Shakespeare e Shakespeare. Trupa-i tânără. În afară de Alex, care-i profesionist...

În vară termină Academia de teatru din Cluj și Titu Eugen. Ar vrea să vină acasă. Ar fi doi...

*

7 Mai - Din mai multe motive, printre care și plecarea în Anglia a d-lui Ilie Gheorghe, "**Othello**" își amână premiera. Păcat! Mare păcat! Îl întreb pe Negrescu de "*A douăsprezecea noapte*". Rămâne în plan. Pentru decembrie! Încep să recitesc textul piesei. O dată, de două ori, de trei ori. Caut referiri despre dramaturg.

*

30 Mai - Premieră cu **“Muck cel Mic”**, în regia lui Alex (Ion Alexandrescu). S-a lucrat în sărăcie. Uneori umilitor. S-au compus decoruri din vechituri care arată cum arată. Noroc de costume. Sunt noi și reușesc să lumineze scena. Mă simt copleșit de reacția celor mici, pentru care de altfel a și fost montat basmul. Doamne, cât îi invidiez pentru că pot locui într-o iluzie! Unul dintre ei, înalt de două șchioape, încearcă să se cațere pe scenă. Vrea să vadă cu ochii lui dacă acolo de unde iese lumina (trapa) se află într-adevăr comoara de care vorbește Muck. Îl țin minte și-l întreb la sfârșitul piesei: **“Ți-a plăcut? Da!** răspunde el, cu ochii strălucind ca două bobite de jar. **Și ce ți-a plăcut mai mult?”** Răspunsul e halucinant. **“Și ce... ce faceți cu comoara?”**. **“Ne privatizăm!”** îi răspund eu, cu un umor îndoielnic, de care mi-e rușine și acum.

*

6 Iunie - Plecăm la Iași, la *Reuniunea tânărului regizor*. Drumul e un coșmar. Un autobuz antediluvian ne târăște douăzeci de ore pe cuprinsul înșorit al patriei. Atât de înșorit încât dărdăim de frig și de oboesală. Gândul că vom intra în competiție cu Teatrul Național București, Teatrul Național Cluj, Teatrul Național Iași, Teatrul Național Chișinău, Teatrul Sturza Bulandra ne copleșește iremediabil. Cine suntem noi? Niște copii din Târgu-Jiu, plecați la o bătălie încă peste puterile noastre.

Obișnuiți cu simplitatea săracă a sălii de la Sindicate, ne simțim striviți de somptuozitatea și eleganța Naționalului ieșean. Aici o să jucăm **“Jourdain...”**. Abia avem timp pentru montare. Ne uităm disperați după o figură cunoscută. Simțim nevoia unui dram de certitudine pe care noi încă nu ni-l putem oferi. O zăresc pe doamna Berlogea. Prinsă în vârful unui juriu ultraprofesionist, se uită la noi o clipă și pleacă în treburile dumneaei. Domnul Silvestru pare-se că n-a stat decât o zi la Iași, o scurtă escală - așa se zice - între Japonia și Austria. Ne-ar fi prins bine o vorbă din partea Domniei sale.

... Am fost ucigător de corecți. Niște mici meseriași care și-au văzut de mica lor treabă. Atât. Poate la anul!...

... Ce mai fac moldovenii? Rămân moldoveni... Cu filosofia lor proprie în care vorba moale, îndulcită și temperamentul reflexiv te fac

să-i acuzi deseori de indolență. Nimic mai fals! La moldovean e vorba de o știință a vieții - necunoscută celorlalți - care clasifică exact evenimentele în importante și neimportante. Restul e poveste!

... În Piața Unirii, două cuconițe zglobii ca-n Topârceanu însoțesc un băiețel de 2-3 ani care țopăie fără griji, încercând să prindă porumbeii din zbor. Tot alergând, omulețul se împiedică și cade, izbucnind într-un plâns în care s-a adunat toată durerea lumii. Una din cuconițe se oprește din vorbă și-l întreabă cu o indimenticabilă candoare: **Da' și faci tu acolo, măi?!** De parcă micuțul nu-și trăia prima lui dramă, culegea flori în locuri interzise!

... Pe la 4 dimineața, sprijinind zidurile hotelului *Traian*, exact atât cât să nu cadă clădirea, niște urmași ai lui Păstorel încheiau sub fereastra mea o noapte de proslăvire a vinului. Erau demni, unici și filosofi. **Da, măi? zice unul, da' viața, ci sens are viața? Șel pe care i-l dai!** răspunse celălalt adânc, și, luându-se de braț, pleacă legănându-se ușor spre *Bolta Rece*, ca să aducă un ultim omagiu unei sticle de Cotnari sau Nicorești. Chiar, ce sens are viața, doamnelor și domnilor?

*

Iulie - august - Încep cu Negrescu să conturăm stagiunea '95-'96. Rămâne "**Othello**" - cu premiera la întoarcerea domnului Ilie Gheorghe, întoarcere din ce în ce mai îndepărtată. Pare-se că și-a prelungit contractul cu englezii până în aprilie '96. Rămân "**Prețioasele ridicole**" de Molière, în regia Danielei Pelleanu de la Teatrul Național Craiova. Rămâne "**Carantina**" lui Tullio Zanovello, scenariul elvețianului italian, scenariu de film pe care regizorul Bogdan Cristian Drăgan - la sugestia lui Negrescu - a acceptat să-l transforme în piesă de teatru, care să se joace la Târgu-Jiu, în premieră mondială. Îi scriem domnului Zanovello. Ne răspunde surprins și bucuros, mai mult, în primăvara lui '96, când va începe montarea, vrea să vină la Târgu-Jiu, la repetiții...

Alte intenții? Firesc, "**A douăsprezecea noapte**" de Shakespeare, în regia lui Marian Negrescu. Discutăm îndelung asupra unei piese românești. Din stagiunea '93, teatrul n-a mai montat nimic din dramaturgia românească: nici din cea clasică, nici din cea actuală.

Îmi stăruiesc în minte vorbele lui Negrescu. Că dincolo, în străinătate, li s-ar fi reproșat - mai voalat sau nu, că ei, actorii români, extraordinarii actori români, își exhibă frustrările românești, alienarea și speranța în

montări de piese englezești, franțuzești, italienești etc. De ce n-o fac în piese românești? De ce nu prezintă modelul uman, filosofic, moral românesc - așa cum există el în dramaturgia românească? De ce nu vor să fie români?!

*

Stagiunea rămâne în formulă definitivă:

1. "INTERESUL POARTĂ FESUL"- de JACINTO BENAVENTE

REGIA: TITU EUGEN

Data premierei: 21 octombrie 1995.

2. "A DOUĂSPREZECEA NOAPTE" de W. SHAKESPEARE

REGIA: MARIAN NEGRESCU

Data premierei: 19 decembrie 1995.

3. "LES POINTS SUR de I" de GABRIEL MARCEL

REGIA: RADU TEMPEA (CLUJ)

Data premierei: 25 februarie 1996.

4. "CARANTINA"- de TULLIO ZANOVELLO

REGIA: BOGDAN CRISTIAN DRĂGAN - premieră mondială

Data premierei: 25 aprilie 1996.

5. "SENECA SAU SFÂRȘITUL UNEI IUBIRI" de VIOREL CACOVEANU

*

10 septembrie 1995 - Încep repetițiile la "*Interesul poartă fesul*" de Jacinto Benavente.

Două lucruri mi se par a fi esențiale. Unul că Titu Eugeniu, regizor și actor profesionist, odată întors acasă, face pur și simplu școală de actorie cu colegii săi - și spectacolele **dell arte**, care presupun geniul improvizației, dezmoțesc actorii, le dăruie pofta jocului pentru joc. Doi, că Valer Neag, moțul fascinant din Doștad, Alba, gorjean prin adopțiune și european prin har, și-a asumat scenografia spectacolului. E în vervă, are idei, clocotește. **Măi-** zice moțul- **în piesa asta ideea de bază e transparența, înțelegi? Ce decoruri, ce pânze, un simplu cadru metalic, cu spații goale și o scenă care se-nvârte. De ce?** zic eu. **Păi, actorul umple spațiul prin însăși personalitatea lui. Dacă el vrea, poate mișca și lumea, pricepi?**

*

31 Octombrie 1995 - Premieră cu "*Interesul poartă fesul*". Sala

plină. Actorii au puțin trac. Sau poate am eu, pentru că am impresia că timpul a încremenit, că reprezentația durează prea mult, că ritmul suferă uneori, că improvizațiile verbale nu sunt numai pe text, ci și pe lângă el, că spectatorii n-or să accepte ideea (splendidă, de altfel) ca sufleurul să facă parte din piesă, să joace rolul de sufleur...

Publicul aplaudă. O dată, de două ori, de zeci de ori.

Simona e strălucitoare, joacă în sfârșit o partitură care i se potrivește, s-a dezlănțuit ca un torent.

Ionuț, Alex, Rodica fac roluri memorabile.

Corina, Dan, Tamara, George mișcă lumea lui Neag. Și lumea din sală.

Monica și Bibi sunt convingători în rolul de amorezi, rol ingrat într-o farsă. În scenele lirice reușesc să stopeze pofta de râs a spectatorilor, obligându-i la o clipă de meditație asupra destinului. Titu e de un profesionalism exemplar. E satanic, romantic, viclean, persuasiv, liric, farseur, trage pur și simplu piesa și publicul după el. E păpușarul cu sforile care se cheamă viața, vremelnicie, moarte. Mișcă lumea!...

*

3 Noiembrie 1995 - Lectură la "**A douăsprezecea noapte**". Se lucrează după o traducere nu tocmai grozavă. Se taie și se adaugă frânturi sau chiar replici întregi. Actorii își fac vocea. Din neant se prefigurează aburoase, fără contururi încă personajele. Sir Toby, Sir Andrew, Fabian, Viola...

E un proces uimitor. Se naște o lume care până astăzi a stat ascunsă între paginile unei cărți. Care până astăzi a fost doar o idee. O posibilitate. Se populează cu voci, cu sentimente, cu oameni. Și, ca orice lume, trebuie să mănânce, să bea, să se îmbrace, să locuiască undeva, să urască, să iubească, să trăiască într-un cuvânt, mișcându-se aidoma oricărei lumi, făcând eterna echilibristică pe sfoara care împarte/desparte nebunia de necesarul adevăr...

*

10 Noiembrie 1995 - Actorii au liber pentru învățarea textelor. Între timp, regizorul și scenograful (tot Valer Neag - și cât mă bucur că moțul s-a atașat de teatru!) caută soluții pentru decor.

Aflu cu stupeoare că într-una din zile Negrescu și Neag, aflați în mașina ultimului, s-au ciocnit de un ARO. Au scăpat ca prin urechile

acului. Dumnezeuul Shakespeare i-a ocrotit. Mai au putere să glumească. Continuându-și drumul către societatea care execută decorurile, observă stupefiați ARO-ul cu pricina era al conducerii întreprinderii...

*

20 Noiembrie 1995 - Se lucrează la scenă, într-o plantație sumară de decor. Actul I, II, III... Apar nuanțele. Personajele prind carne. Se mișcă într-un spațiu care le devine pe zi ce trece mai familiar. Nelu Alexandrescu e copleșitor la pian. Improvizează ca un "jazzmann" al anilor 20. Îmi amintește un revelion făcut prin '82, cu el, cu Negrescu, Ciobo, Sorin, Ovidiu, Suflici, pe vremea "Sideralului". Doamne, cum au trecut anii!

Negrescu e metodic. Tipicar până aproape de paranoie. Îi vrea în fiecare secundă credibili. Convingători. De-acolo, din și în timpul hotărât de el. Îl simt încordat. Îl întreb ce are. **Mi se întâmplă ceva ciudat!-zice. Am piesa în mine de prea multă vreme. Vizualizez fiecare scenă, fiecare mișcare, fiecare gest. Nu mai am răbdare s-o rescriu cu fiecare actor în parte. Bine, logic, trebuie, și o să am răbdare, prea plinul ăsta însă trebuie să se reverse în ceva bun. Sper. Și se revarsă. Când nu mai poate, urcă pe scenă și joacă. Sir Toby, Sir Andrew, Malvolio, Sebastian, Viola...**

*

29 Noiembrie 1995 - S-a terminat licitația pentru construcția teatrului. Beneficiară este CORA S.A., cea care realizează și bijuteriile de pe strada Tudor Vladimirescu. S-au stabilit clauzele, condițiile de execuție și termenii de finalizare: 12 decembrie 1996. La anul pe vremea aceasta, spectatorii târgujieni vor fi primiți în casă nouă.

Un gând bun pentru Consiliul Județean Gorj, pentru consecvența cu care a sfințit o idee.

*

10 Decembrie 1995- Se repetă în decor și costume. Îl întreb pe Negrescu ce vrea în definitiv de la actori.

- **Cum ce vreau?**- zice. **Puțin adevăr și multă credință. Dacă vroiam să fie "ca la teatru" terminam montarea într-o săptămână. Vreau să fie ca în viață. Eu le dau o schemă în interiorul căreia ei nu trebuie să improvizeze, ci să trăiască. Să trăiască, înțelegi? Înțeleg. În definitiv, e atât de simplu să trăiești, nu?**

*

19 decembrie 1995

“Piesa-i gata.

Trag oblonul.

Dacă v-a plăcut bufonul,

Mai poftiți și mâine seară.” >>

{ Ion Cepoi, **Jurnalul unui an de teatru**, Caietele „Elvira Godeanu”/
Buletin de informație teatrală/ An II, nr. 3, decembrie 1995 }

*

„Prezent la spectacolul pentru presă de la sfârșitul lui ianuarie curent („A douăsprezecea noapte” de W. Shakespeare, în regia lui Marian Negrescu), președintele secției de dramaturgie a Uniunii Scriitorilor din România, dl. Valentin Silvestru, își amintea cu umor o întâmplare petrecută undeva, la teatrul din orașul X, aflat într-o situație similară. După căderea cortinei - savura încă o dată momentul dl. Silvestru - directorul teatrului s-a repezit spre critic, întrebându-l precipitat: „*Cum e maestrul? Ți-a plăcut? Ai văzut sala? Delir, nu altceva!*”. „Păi ...” - a reușit într-un târziu să articuleze maestrul ... A doua zi, în cotidianul local apărea cronică premieri: „*Aseară, dl. Silvestru a părăsit sal în delir, considerând montarea ca fiind una dintre cele mai ..., ș.c.l., ș.c.l.*”.

O discuție despre teatru care debutează în acest fel te pune puțin pe gânduri. Spiritul domnului Silvestru creează uneori dileme. Întâmplarea - istorică, în felul ei - se voia, oare, un reproș voalat? Și dacă da, la ce făcea referire maestrul?

Limpezirile au fost aduse tot de domnia sa.

* Ce nu i-a plăcut la noua montare a Teatrului „Elvira Godeanu”:

- ritmul: spectacolul are întinderi nejustificate în voci și în mișcări, iar unele secvențe nu sunt argumentate scenic;

- câteva tablouri din partea a doua, care necesită, de altfel, o elaborare mai atentă;

- secvențele erotice Olivia - Sebastian, cei doi dând senzația, nu de puține ori, că sunt - reproducem exact cuvintele criticului - „*ca două rude bolnave de gripă în poarta dispensarului comunal*”;

- viziunea prea statică în care e concepută scena Orsino și suita sa.

* Ce i-a plăcut:

- Shakespeare la Tg-Jiu e un act de curaj, teatrul rămânând consecvent unui repertoriu de înaltă ținută;

- piesa e bine citită de regizor, acesta reușind o formulă originală de montare pentru un spectacol -reverie, în esența sa;

- regizorul nu violentează textul; jocul în frac, construcția scenei ca un club/ cerc închis, cantonarea într-un spațiu și într-un timp care nu este cel funcțional shakesperian reușesc să fie plauzibile, credibile și sunt acceptate fără importante rezerve;

- spectacolul este o reușită sub raport vizual, formula fiind susținută cu eleganță de scenografia lui Valer Neag. Ideea menținerii pianului în scenă pe toată durata reprezentației este deosebită;

- se creează bune raporturi scenie, trio-ul Fabian/ Feste (Eugen Titu)

- Sir Andrew (Valeriu Bâzu) - Sit Toby (Ionuț Stoica) ilustrând secvențe memorabile; o remarcă în plus pentru Eugen Titu, care crează o partitură de excepție; absolut notabilă evoluția Mariei (Simona Urs) - umor cu măsură, bine cenzurat, subțire; de urmărit Malvolio (Contantin Eremia), a cărui partitură - îngroșată în registrul comic - trebuie să câștige în cel grav, să fie tragic cu măsură;

- în concluzie, rămâne la aceeași părere, expusă de acum doi ani: Teatrul „Elvira Godeanu” este un Teatru.

Cântărind ezitățile și reușitele, jumătatea de bucovinean a celui care a consemnat aceste opinii poate afirma, în liniște, că teatrul târgujian se află pe drumul cel bun. Cealaltă jumătate, de oltean, e tentată să reia formula confratelui din orașul X: „Aseară, domnul Silvestru a părăsit sala în delir ...”. Ca întotdeauna, adevărul trebuie să fie undeva, la mijloc.”

{Ion Cepoi, ***Dincolo de cortină sau falsă cronică dramatică***, Jurnalul poliției gorjene, an IV, nr. 3, martie 1996 }

*

„Cu modestie dar și cu perseverență, Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu își îndeplinește programele repertoriale și, în condiții bune - se pare - planul de construcție a noii sale clădiri. Ne-a poftit, recent, să vedem noua sa premieră, ”A douăsprezecea noapte”.

Shakespeare a încăput, de această dată, pe mâna actorului -director

Marian Negrescu, craiovean, membru al trupei oltene de elită și sufletul vieții teatrale din urbea lui Brâncuși.

Ce-ar fi de spus? Ideea montării e a unei piese ce se petrece nu în ținuturi legendare, ci într-o realitate identificabilă, dintr-o vreme relativ apropiată de noi. Bărbații poartă costume negre, de croială englezească și jobene, femeile au rochii ce, într-un fel, par moderne. Scenele de început se petrec într-o locandă, un club închis, pe care-l frecventează și Ducele. Locuința Oliviei nu are nimic spectaculos, Malvolio e un gnom acru, ori rânjitor, cu ochelari negri. Maria e o femeie simpatică, volubilă, dar cu un simț al umorului aproximativ. Sir Toby are o locvacitate hazoasă. Sir Andrew, deși nu prea inventiv, e și el de o voioșie, uneori agreabilă. Compozitorul și autorul ilustrațiilor muzicale se află pe scenă, la pian, apăsând prea tare uneori pe clape și pedale, dar climatizând sonor, nimerit, atmosfera.

În decorul stilizat, plantat în chip interesant de un artist plastic ce se apropie întâia oară de scenă, Valer Neag, și în cromatica dominantă de negru și roșu, precum și în mobilierul simplu și familiar personajele evoluează confortabil, spunându-și, fiecare, povestea. O oarecare monotonie și o certă târăgănare a acțiunii în partea a doua a spectacolului sunt observabile. Trupa e destoinică, lucrează cu abnegație; dar e eteroclită; procesul de profesionalizare a unora nu s-a încheiat încă.

Se pregătesc la Tg-Jiu spectacole în condițiile grele ale unei săli și scene rău încălzite, în Casa de cultură a orașului, cu ore de repetiții uneori concomitente cu activitatea de vârf a bufnițelor locale.

De aceea sunt îndemnat să fac nu atât departajarea de talente ori performanțe, ci să consemnez aici numele tuturor celor ce s-au străduit ca acest spectacol să aibă unele subțirimi notabile, ținută artistică, o ansamblare echilibrată și chiar ceva care, după cum am văzut, poartă la publicul ce a umplut sala polară. Acest ceva cred că s-ar numi calitatea de reverie a basmului ce ne e înfățișat.

Deci, au realizat-o: Titu Eugen, Rodica Gugu, Ionuț Stoica, Constantin Eremia, Dan Dobroiu, Dan Calotă, Nelu Alexandrescu, Camelia Stoica, Ion Alexandrescu, Simona Urs, Valeriu Bâzu, Corina Prună, Monica Sfetcu, George Drăghescu, Sorin Giurca, Dana Scorșanu.”

{ Valentin Silvestru, **La temperatură**, *Literatorul*, nr. 10-11/ 1996 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU,, TG-JIU

*

SEMNUL CRUCII
de **GABRIEL MARCEL**

*

Distribuția

Simon Bernauer - Eugen Titu
Lena - Diana Cozma (T. N. Cluj-Napoca)
Pauline Bernauer - Simona Urs
Léon (fratele Paulinei) - Dan Dobroiu
Hans Frosch - Valeriu Bâzu
David (fiul lui Simon) - George Drăghescu
Jean-Paul (fiul lui Simon)
Odette (soția lui Léon) - Corina Prună
Flora (sora lui Simon) - Dana Scorșanu
Nancy (servitoare) - Monica Sfetcu
Abatele Schweigsam - Sorin Giurca
Voyeurști - Ionuț Stoica, Ion Alexandrescu, Tamara Iacovu,
Constantin Eremia
Fascistele - Adriana Rodica-Gugu, Camelia Stoica

*

Regia tehnică - Dragoș Atanasie
Lumini - Gabriel Hârjabă
Sunet - Marius Popescu
Sufleur - Adriana Benegui

*

Regia și scenografia
RADU TEMPEA (T. N. Cluj-Napoca)

*

Secretar literar - Ion Cepoi
Director teatru - Marian Negrescu

*

Data premierei - 26 februarie 1996

*

„La prima lectură, multe din dramele marceliene par piese burgheze, destinate jucării în fața unui public mediu, într-o manieră convențională.

Abordând însă textul la un nivel mai profund, exegetul rămâne surprins de complexitatea demersului. Teatrul lui Marcel este „etajat”, cu mesaje semiotice multiple și extrem de nuanțate.

Viața oamenilor obișnuiți devine pentru dramaturg un prilej de des-compunere și re-construire. Personajele sale nu parcurg o existență orizontală, în spațiu și timp, dinspre suprafață spre adâncime.

O virtuală „ars poetica” poate fi socotită afirmația din volumul „L’heure theatrale”: o piesă de teatru este semnificativă în funcție de ceea ce dezvăluie din aventura interioară a scriitorului. Marcel a fost consecvent în această privință. Toate personajele sale trăiesc evenimente pe care autorul însuși le va fi resimțit. Acest fapt devine evident la lectura pieselor.

Astfel, se observă un ascendent al personajelor feminine asupra celor masculine, cele dintâi fiind puternice, voluntare, pe când bărbații sunt slabi, ezitanți, desprinși cumva de realitate.

Involuntar, probabil, scriitorul atinge teoria schimbării de semn energetic: femeile, semn *yin*, se caracterizează prin luciditate, realism, valori terestre, iar bărbații, semn *yang*, fac legătura cu divinitatea, sunt canale de comunicare cu un univers special, conectați astfel la valori de profunzime.

Semnul energetic este schimbat pentru că, în mod firesc, *yang* este semnul echilibrului iar *yin* acela al oscilației.

Personajele lui Marcel contrazic teoria, de aici originalitatea situației dramatice. În piesele scriitorului, prezența divinității este manifestă.

Prezentul demers poate părea schematic și lipsit de unitate. Am încercat, pe cât posibil, să oferim o imagine a unei creații vaste și complexe. Iar dacă acest text are un aspect de puzzle, este o consecință obiectivă. Gabriel Marcel este cvasinecunoscut în România. Un puzzle, pe lângă plăcerea asamblării elementelor, are meritul de a oferi în final o imagine.

Chiar dacă numai una ...”

{Claudiu Groza, **Sub semnul crucii**, Cluj-Napoca, 13 februarie 1995 }

*

„În concepția filosofico-dramatică a lui Gabriel Marcel, metafizicul - deci toate efectele grației - nu se manifestă în goliciumea perversă a abstractului, ci în lumina vizibilă, transparentă și penetrantă a concretului.

Altfel spus, Drumetul etern, Veșnicul Călător, Evreul Rătăcitor, Omul, sau, mai simplu, Sufletul, acest Homo Viator al țesutului cosmic - perpetuum mobile universal, nu trebuie să caute izvorul luminii în negura abstractului care, summa summarum, este întrutotul întunecat și negativ, ci mai degrabă - în urma unei iluminări fulgerătoare - trebuie să descopere Lumina Lumii în concretul strălucitor, în Concretul Creat.

Este drept că această recunoaștere va fi nod, deci, o re-înnoire, cât și o donare/ donație(?), un Dar al Harului Divin, luat în sens christologic, Omului nerămânându-i decât să se integreze în structurile create gratuit pentru el.

Dar la ce poate să tindă mai mult Sufletul-Om și Omul-Suflet decât la Mântuirea Intuitivă și Mentală?

Salvarea sufletului solicită Saltul în Solid, Saltul în Concret.

Acest Sol Solid este concretul impregnant și garantat de Grația divină, acest Sol Solid este concretul creat și gratificat în eternitate, caracter ce îi conferă concretului ex- și sub-sistență.

Nu este mai puțin adevărat că **Semnul crucii** este o ilustrare-revelație dramatică, o concretizare a teologiei orthodoxe a Sfântului Har.

De mai multe ori pe parcursul vieții, Gabriel Marcel și-a manifestat simpatiile spirituale pentru această concepție teologică tradițională, unde sfintele taine sunt mai puțin ascunse/ voalate și, în consecință, mult mai concrete, mai vizibile decât în alte religii ale misterului.

Teatrul metafizic al lui Gabriel Marcel descoperă Harul concret și, în același timp, face să ne fie revelat concretul Harului. De fapt, teatrul marcelian nu este altceva decât Harul în acțiune.

Punând în scenă **Semnul crucii**, în regia lui Radu Tempea, teatrul „Elvira Godeanu” din orașul Coloanei Infinite are prilejul unei premiere naționale.

Inspiratul tânăr regizor elaborează o autentică hermeneutică regizorală concretizată în termenii piesei, sensurile polisemantice și simbolice, concentrate în aluzii-imagini-chipuri-icoane, culturale și istorice, se suprapun, dar această coagulare nu face altceva decât să

cimenteze și mai solid concretizarea concepției regizorale.”

{Francois Breda (traducător), *Teatrul lui Gabriel Marcel*, *Caiet-program premieră*, 26 februarie 1996}

*

„Nimicnicia ființei dezvoltă absența semnelor materiale. Aici, într-acest punct inexistent și ineluctabil al omeniei umane, intervine șiret glasul răzvrătirii. Gabriel Marcel, nimeni altcineva decât un om dosit în sine, străbate efortul de a coborî la originile propriei condiții umane. Și, probabil surprins, găsește acolo un semn în loc de o ființă zdravănă și umană. Proptindu-se astfel într-un unic miez de unde nu Universul se răstoarnă, ci perspectiva, el găsește cuvenit a însemna în propria posteritate dovada faptului că acolo, în acel punct intim, se intersectează orizontalitatea. Semn al crucii, omul are șansa de a fi el însuși lumină, și nu pată în lumină, însușindu-și propria cruce și purtând-o perpetuu cu sine.”

{Radu Tempea, *Caiet-program premieră*, 26 februarie 1996}

*

„Din nevoia umană de simplificare, Gabriel Marcel a fost etichetat drept existențialist creștin. Din aceeași nevoie teatrul său a fost denumit teatru metafizic. Adevăr există în ambele afirmații, ele completându-se de altfel. Promotor al unui teatru-doctrină, Gabriel Marcel scormonește în ceilalți căutându-și în fapt sinele. Cât îi privește pe acei Ceilalți, ei nu sunt decât fragmente de stări care, împreună, formează starea finală, cea unică, starea de om. Cu adevărul și minciuna ei, cu beatitudinea ori alienarea sa diurnă, cu lașa acceptare sau revolta împotriva pricipiilor catalogate deseori și cu prea multă râvnă drept umane.

În „*Semnul crucii*”, Radu Tempea descopere două lucruri: pe de o parte, că personajul principal al dramelor lui Gabriel Marcel este dramaturgul însuși; pe de alta, că raportarea perpetuă la ceilalți și la acțiunile lor - sensibile ori violente - purifică ființa spirituală înălțând-o la rang de concept.

Mai departe, în fiecare actor doarme un înger. Și, uneori, Dumnezeu.”

{Ion Cepoi, *Caiet-program premieră*, 26 februarie 1996}

*

**TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU,, TG-JIU
&
ATELIERUL DE ACTIVITATE TEATRALĂ LAUSSANE/
ELVEȚIA**

**LES LARMES D' EROS
LACRIMILE LUI CUPIDON**

Distribuția

Silvia Barreiros
Mario Barzaghi
Francois Bergier
Chantal Bianchi
Thierry Crozat

Regia - Jacques Gardel

Scenografie și lumini - Bert de Raeymaecker

Amfitrioni din partea română - Eugen Titu, Ion Cepoi

Data premierei în România - 19 martie 1996

*

ATELIERUL DE ACTIVITATE TEATRALĂ LAUSSANE

Stagiunea 1996

* Premieră: „*Lacrimile lui Cupidon*”/ Teatrul Arsenic, Laussane

Regia: Jacques Gardel

* Turnee: Polonia și Italia

* Turneu în România/ debut turneu: 18 martie 1996, Tg-Jiu

*

„La un moment dat, un om simte nevoia să-și investigheze memoria, în căutarea trecutului. El va face o călătorie inițiativă, un drum în spirală asemănător celui din *Divina Commedia*. Cuvintele lui Dante îi răsună

în suflet ca o rugăciune, ajutându-l să străbată ultimele cercuri, pe parcursul cărora, la fiecare etapă sau modificare de spațiu, îi apar propriile fantome. În această *călătorie prin țara morții* încep să prindă contur *scene din viață, amintiri* neclare ... Toate sunt frânturi de existență, care-l însoțesc obsesiv, în toată călătoria.

Particularitatea acestei întreprinderi constă în aceea că materia de bază a spectacolului nu este - ca de obicei - reprezentată de niște texte scrise sau de o piesă anume, ci din elemente improvizate, realizate de actori pe tema Eros și Thanatos. Mai întâi au fost alese fragmentele care, apoi, au fost montate în secvențe mai lungi, realizându-se astfel un fel de parcurs interior pentru fiecare actor. Acestor partituri le-au fost alipite, în continuare, texte din diferite surse. Alese fie de actori, fie de mine însumi, acestea sunt: fragmente din *Divina commedia* lui Dante, *Teatrul și ciurma* de Artaud, o scenă din *Nunta* lui Wyspianski, *Faust* de Marlow și Goethe, *Regele șoimilor* de Goethe, poeme de Pavese, Jimenez, de Jules Beaucarne, Baudelaire și Sant-Therese d'Avila. Am folosit, în aceeași proporție, cântece de Chavela Vargas, Hildegarde von Bingen - o călugăriță germană din secolul al XII-lea, precum și un requiem *a capella* creat special de Marianne Ambresin, compozitoare elvețiană romandă.”

{Jacques Gardel, Caiet-program premieră, 19 martie 1996, Tg-Jiu }

*

„Luni, 19 martie, și marți, 20 martie a.c., Casa de cultură a sindicatelor a fost gazda unui schimb de experiență între Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu și Teatrul „Arsenic” din Laussane - Elveția. A fost prezentat publicului un spectacol de spațiu și lumină intitulat „Les larmes d'Eros”, pus în scenă de Jacques Gardel, având ca asistent pe Arlette Marino. Scenografia aparține lui Bert de Raeymaecker, de origine flamană, care a lucrat pentru *Atelier de Travail Théâtral* de doi ani, după ce colaborase cu dansatoarea Suzanne Linke.

Intr-o zi din viața sa, un om încearcă nevoia de a coborî în hăurile memoriei, în căutarea trecutului. (...)

Elementele de improvizatie au fost montate în secvențe mai lungi pentru a forma un parcurs interior pentru fiecare din actori: Silvia

Barreiros, 31 ani, provenită de la școala de teatru a lui Serge Martin și trecută pe la Théâtre d'Eux, Studio d'Actions, Centre d'Investigation Théâtrales d'Aragon; Mario Barzaghi, 42 ani, după o experiență de 10 ani la Théâtre Tascabile din Bergamo; Francois Bergier, 35 ani, care a jucat sub regia lui C. Vailon, A. Nitchaef, Yan Kaplan, G. Jolliet, J. P. Dorian și, desigur, Gardel; Chantal Bianchi, 36 ani, având la activ stagii cu A. Knapp, Théâtre du Compagnol, formația de studio a lui Serge Martin; Thierry Croizat, 35 ani, cu formație de mim la J. Durbec (Marseille) și la școala lui Martin, cu stagii la Claire Hoggan < R. Fowler, Matho Théâtre Urgence etc. (...)"

{Ion Popescu, **Ora Europei/ Les larmes d'Eros**, Gorjeanul, nr. 1827/22 martie 1996}

*

„Realizare remarcabilă în plan cultural, nașterea Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu a dat Gorjului ceea ce merita de mult. O instituție de cultură capabilă a răzbate în plan spiritual și a se integra cu succes în circuitul valorilor naționale. Adică de a-și ocupa locul pe care îl merită prin calitatea oamenilor de teatru din acest colț de țară. Și prin aspirațiile oamenilor acestor locuri.

Așa se face că la doi ani de la înființare, teatrul din orașul nostru condus de actorul și regizorul Marian Negrescu, după ce a străbătut o perioadă mai grea, inerentă oricărui început, se prezintă publicului cu un repertoriu distinct. În această stagiune iubitorii de teatru au putut fi prezenți la trei premiere (*Înteresul poartă fesul* - regia Eugen Titu, *A douăsprezecea noapte* - regia Marian Negrescu și *Semnul crucii* - premieră națională - regia Radu Tempea) și se vor putea bucura de încă două premiere (pe 29 aprilie, piesa *Carantina*, premieră mondială, regia Bogdan Cristian Drăgan - regizor și profesor la A.T.F. și, la un scurt interval, *Seneca sau sfârșitul unei mari iubiri*).

Pentru prima dată, în perioada 7 mai-13 iunie 1996 Teatrul „Elvira Godeanu” va prezenta 29 spectacole, câte 5 pe săptămână, adică va beneficia de un cadru normal de desfășurare a activității teatrale, având zilnic câte un spectacol. De aceea, în această perioadă, publicul iubitor de teatru din Tg-Jiu este așteptat să vină în sala de spectacole în număr cât mai mare pentru a vedea producțiile Teatrului, demonstrând că

investițiile de aproape 5 miliarde făcute pentru noul sediu al teatrului (ce va avea o sală de 250 locuri și dotări de ultimă generație în ceea ce privește sonorizarea și luminile) se justifică.

Așadar, dragi prieteni, iubitori ai artei teatrale, veniți! Porțile teatrului vă sunt deschise! Pentru că teatrul are nevoie de o certitudine. Iar certitudinea se numește public.”

{ Gheorghe Strâmtu, **O certitudine numită public**, *Opinia*/ 12-18 aprilie 1996 }

*

„Tânăra trupă a și mai tânărului Teatru Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu (director: Marian Negrescu) este pusă, separe, pe fapte mari, în sensul includerii în repertoriu a unor texte dificile prin ele însele. Argumentul cel mai elocvent este premiera pe țară cu piesa „**Semnul crucii**” de Gabriel Marcel.

Exponentul cel mai de seamă al existențialismului de extracție catolică (așa cum Heidegger este al celui de sorginte laică), G. Marcel (1889-1973) este cunoscut la noi, mai ales prin lucrările filosofice (Jurnal metafizic, Misterul ființei), decât prin piesele sale (Setea, Roma nu mai e la Roma). Explicația constă în aceea că gânditorul trebuia combătut, până nu demult, iar dramaturgul - ignorat în mod deliberat.

N-am citit, mărturisesc, textul, pentru a aprecia prestația trupei actricești. În consecință, mă voi rezuma la decodarea a ceea ce se întâmplă pe scenă.

În spiritul filosofiei existențialiste, personajele din „*Semnul crucii*” se află într-o situație - limită, prizoniere ale unui spațiu închis, clausturant, spațiu agresat din umbră de tot felul de monștri; un spațiu în care individul își pierde identitatea. Personajele se mișcă, atât cât pot, într-un fel de ghetou; nu, însă, unul clasic, precum cele inventate de Hitler ori precum gulagurile comuniste, ci în unul mult mai teribil - ghetoul mental; nu pot să iasă din carapacea unor deprinderi, la care au ajuns fie prin constrângere, fie prin comoditate. Ele, personajele, sunt asemenea unor păpuși mecanice, ale căror automatisme pot fi prevăzute, ori asemenea unor marionete pe care le animă forțe oculte. Cuvântul s-a descărcat de sens: „frazele goale ce le debitam în acea epocă”, zice un personaj. Care epocă? Aluzia pare să vizeze Franța capitulară a

guvernului de la Vichy („Am dat Franța pe mâna unor păduchioși”), dar ea are o bătaie mult mai lungă. De aici, culpabilizarea și autoculpabilizarea („gândirea e un lux” pe care nu și-l poate permite oricine). Alienarea atinge cote paroxistice. După nume (David, Simon etc.) și după frământările lor, actanții din scenă închipuiesc o comunitate evreiască, nevoită, pentru a se salva și a scăpa de stigmatul stelei galbene cu șase colțuri, să se convertească la protestantism. Numai că așa ceva nu se face spontan, blestemații din casa - ghetou trebuind să dea un concurs: până și libertatea de credință se scoate la mezat, adică se cumpără. „Nu suntem în Hitleria!”, strigă un personaj, dar teroarea este specifică celui de-al III-lea Reich sau oricărui totalitarism.

Textul lui G. Marcel este la antipodi față de cele ale teatrului clasic de inspirație creștină. Nici nu află dacă învinge Crucea sau nu, dacă personajele se salvează moral, creștinându-se (sau recreștinându-se). Crucea nu împăștie demonii, ci îi atrage, dar nu ca să se mântuiască, ci ca s-o distrugă. Sensul titlului trebuie căutat în scena în care, închiși într-un fel de celulă, actanții sunt asurziți de toaca zăbrelor de la geamuri, așezate în formă de cruci; semnul creștinismului nu înseamnă numai izbăvire, ci și supliciu.

În regia lui Radu Tempea, trupa s-a dovedit sârguincioasă, remarcabili fiind Eugen Titu și Diana Cozma.”

{Constantin Dumitrache, **Sub semnul crucii**, *Cuvântul libertății*, Craiova, 13-14 aprilie 1996 }

*

„Dacă apare, într-o cameră obscură, un strop de lumină, începe distrugerea, încep metamorfozele, apare bivalența: au loc schimbări ireversibile.

Scena teatrului „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu, învelită în pânză neagră, la premiera națională a piesei **Semnul crucii** de Gabriel Marcel (traducerea semnată de Francois Breda) este tocmai o cameră obscură. Și - Doamne ferește! - primul moment al spectacolului este tocmai apariția unui strop de lumină.

Picătura de lumină își începe dansul, de sus în jos, se plimbă prin scenă, îmi bate cud în ochi, apoi se oprește și, pe neobservate, spectatorul este legat de scenă, închis în camera obscură, pierzându-și cu totul șansa

de a rămâne în afara jocului. Ivirea Lenei - a primului personaj omenesc - pare a fi o naștere din lumină.

În viziunea filosofico-vizuală a tânărului regizor - personajul principal este și rămâne lumina. Ea e singurul personaj complex ce nu e sfâșiat de bivalențe, ce nu are laturi evident separate unele de altele. Ea funcționează ca un dublu element de legătură, un liant: numai prin ea se pot stabili relațiile interpersonale și intrapersonale. Și în același timp ea unește spectatorul și scena. Funcția sa nu se limitează însă numai la acest joc dublu. E un personaj divin (parcă ar fi un ochi magic și divin ce proiectează imaginea sacră în eter), știe totul - și ne arată, oferindu-ne și lăsându-ne în seamă problema decodificării, desparte și leagă cele trei, să le spunem trei, laturi ale personajelor umane: cuvântul, trupul și umbra.

Cuvântul este fundamentul pe care sunt construite personajele (Începutul, Duhul, Sunetul), textul fiind numai o bază de referință a acestei „meditații teatrale”: Trupul (Calea, Litera) se frământă, se leagă între cei doi poli, de cele mai multe ori el fiind calea de trecere dintre ei. Cuvântul este deci unul dintre cei doi poli. La polul opus este umbra (Spiritul, Sfârșitul, Numărul) - vezi drama lui Svart; Umbra - prin care ne este dezvăluită fața nevăzută a lumii, complexitatea prin bivalență a Universului uman. Astfel, un evreu poate să devină creștin sau fascist, fără să observe, prin ceea ce el interpune ca fapte, umbre, între lumina solară și Pământ. Marea măiestrie a regizorului Tempea este evidențierea concomitentă a acestor planuri, articulând astfel o imagine complexă. Pentru această acrobație îndrăzneță el și-a găsit partenerul perfect în tânăra trupă de actori de la Tg-Jiu. În acest spectacol trebuie precizat la nivel ideatic că așa-numita confruntare dramatică nu se poartă între individ și lumea înconjurătoare, ci mai ales în interioritatea insondabilă a eului - fapt subliniat și prin apariția mâinilor și brațelor negre ieșite prin pereții camerei obscure.

Comunicarea dintre scenă și spectatori nu se realizează numai prin cuvânt - în primul rând nu se pune atâta accent pe cuvânt (vezi Artaud - *Le théâtre de la violence*) ci printr-un metalimbaj, modul de comunicare diferind de cel de toate zilele. Limbajul devine sacru, iar spectacolul capătă caracterul unui ritual de inițiere.

Ultima secvență din spectacol e realizată cu mijloace ce diferă puțin

de cel folosite până atunci, folosind stilul teatrului de imagine și mișcare practicat de Șerban, Purcărete, Mănițiu, Tompa ... „*Dansul maimuțelor*” (ce are ceva și din clasică turmă de oi) dezvăluie un alt secret: dogmele impuse cu forță sunt identice în esență, fie că sunt creștine, fasciste ori altele ...

În final, camera obscură se restrânge, lumina țâșnește din spatele Lenei (Diana Cozma) și a lui Simon (Eugen Titu) care se aneantizează, iar umbra lor - inițiere ia sfârșit. Fiecare rămâne cu crucea sa personală.”

{Bodo A. Otto, ***Teatrul luminilor***, *Tribuna*, nr. 17/ 25 aprilie-1 mai 1996)

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

CARANTINA de TULLIO ZANOVELLO

Distribuția

Lucas Bovis, regizorul filmului - Eugen Titu
Aurică Prisca, producătorul - Ionuț Stoica
Cato, operatorul - Valeriu Bâzu
Magno Meandros Mamilas, dictatorul - Constantin Eremia
Lea, amanta producătorului - Corina Prună
Dido Scilla - Rodica Adriana Gugu
Oxana, șef de producție - Camelia Stoica
Ada, macheuză - Simona Urs
Titus & Mida Bovis, tatăl lui Licas - Ion Alexandrescu
Primadona - Daniela Scorșanu
Starleta 1 - Monica Sfetcu
Dr. Ciro Nerva, directorul combinatului & Procurorul
- Dan Dobroiu
119 - George Drăghescu
Ofițerul - Dan Calotă
Tacito Zelota, agent secret & șoferul - Sorin Giurca
Secretara de platou - Tamara Iacovu
Starleta 2 - Anca Popescu
Figuranți: Nelu Alexandrescu, Puica Antonici, Mirela Aribășoiu,
Ion Diaconeasa, Marius Diaconescu, Emanuel Dobran, Dorel
Dobrițescu, Alina Drăgoi, Florin Ionescu, Alina Muscalagiu,
Florentina Popescu, Marius Popescu, Lucian Smeu

*

Scenariul, regia și ilustrația muzicală: Bogdan Cristian Drăgan

*

Asistent regie - Anca Dinu
Scenografie - Valer Neag

Fotografii - Teodor Dădălău
Regia tehnică - Dragoș Atanasie
Șef producție - Fănușa Popescu
Lumini - Gabriel Hârjabă
Sunet - Marius Popescu
Proiecționist - Dumitru Călugăru
Sufleur - Adriana Benegui

*

Director teatru - Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premieră mondială: 29 aprilie 1996

*

„Am vizitat încă din 1989 România și am fost profund impresionat de brutalitatea și îngenuncherea cu care Ceaușescu își trata poporul. Mi-am făcut atunci o schiță pentru un posibil roman, inspirat de cele văzute aici. Am revenit în 1993, când am stat o jumătate de an la Brașov ... Mă așteptam la o explozie de entuziasm, mai mult, ca toată lumea să caute ce-i mai bun înviață ...

În 1993, la Brașov, l-am cunoscut pe Bogdan Drăgan care m-a invitat la primul tur de manivelă al filmului său de scurt metraj „*Poveste din cartierul de est*”.

Se filma în podul Academiei de Teatru și Film. Era frig și întuneric și mirosea a găinaț deporumbei. În acel moment am avut imaginea definitivă a „*Carantine?*”. Am preluat ideea acțiunii, dar în podul unui combinat care, în timpul îngrozitoarei dictaturi CACTUS, producea întreaga hrană-surogat, ideală și ideologică, pentru întregul popor.

De ce „*Cactus?*”? (La ora aceea nu auzisem de domnitorul român care-și sfătuisese supușii să se hrănească cu papură) Pentru mine, întotdeauna, cactușii au însemnat niște nemaipomenite plante de schilodeală. În primul rând, a sufletului.”

{Tullio Zanovello, Caiet-program al premierei, 29 aprilie 1996}

*

„Un popor „vegetal” revenit la normalitate își caută identitatea

pierdută, dar „carantina” în care a fost ținut ani de zile îi face demersul imposibil. Deocamdată ... De aici compromisul: călăii stau la aceeași masă cu victimele, pretinzând că se despart de trecut cu zâmbetul pe buze, dar această mare amnistie naivă nu face decât să reinstaureze dictatura: poporul, pentru o clipă pasăre, redevine, pentru cine știe câți ani, poporul-cactus.

Singur Artistul țipă în pustiu, singur El, Creatorul, avertizează. Dar dănțuiala dementă îl copleșește. Redevenit un tolerant, nu poate decât fie să plece, fie să-și accepte crucea de măscărici la masa puterii.

Citind romanul lui Tullio Zanovello am fost impresionat de universalitatea și de „filmicitatea” sa; astfel s-a născut un scenariu de film. În mod logic, demersul regizoral în teatru dă prioritate decupajului de tip cinematografic.

Experiența fericită pe care am avut-o din întâlnirea cu tânărul colectiv al Teatrului „Elvira Godeanu” mă va ajuta enorm atunci când, nu peste mult timp, sper, ”Carantina” va deveni film de lung metraj.”

{ Bogdan Cristian Drăgan, *Despre Carantina*, Caiet-program premieră, 29 aprilie 1996 }

*

„Luni, Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu va prezenta, în premieră mondială, piesa „*Carantina*” de elvețianul Tullio Zanovello, în regia lui Bogdan Cristian Drăgan. Domnul Zanovello, care va fi prezent la premieră, intenționează să organizeze un turneu în Elveția, atât cu piesa sa, cât și cu „*Semnul crucii*” de Gabriel Marcel, în regia lui Radu Tempea.”

{ *Actualitatea artelor/ Premieră mondială la Tg-Jiu*, Actualitatea cotidian național, Nr. 38/ 26-27 aprilie 1996 }

*

„Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu anunță cea de a patra premieră astagiunii, de fapt, o premieră absolută, căci piesa dramaturgului elvețian Tullio Zanovello „*Carantina*” este pentru prima oară pusă în scenă în regia lui Bogdan Cristian Drăgan. La premiera de azi va participa și autorul.”

{ *Telex teatral, România liberă*, nr. 1850/ 29 aprilie 1996 }

*

„Ne-am întâlnit - înainte de a-i vedea piesa „în premieră mondială” la Tg-Jiu - cu dl. Tullio Zanollo, încă tânăr poet elvețian și prozator. A stat un răstimp în țara noastră. I s-a adaptat pentru scenă o nuvelă, de către un prieten - regizor de teatru și film, Bogdan Cristian Drăgan. Urmașul lui Wilhelm Tell, un bărbat plăcut și conservativ, ne-a mărturisit simpatia pentru români și bucuria de a se întâlni cu artiștii noștri.

Efortul său de a prezenta, în piesa „*Carantina*”, o imagine simbolică a dictaturii din România, l-a dus, însă, la un rezultat aproximativ, semănând a basm pentru copii, de inspirație nord-americană, cu invenție minoră și destule clișee. Scriitura arată, evident, un literat; compunerea nu recomandă, deocamdată, un dramaturg.

În schimb, e de subliniat cadrul imaginativ în care a plasat regizorul acțiunea, utilizând, din abundență, mijloace teatrale și cinematografice, poetice, metaforice pentru a suplini ceea ce lipsea lucrării. Trupa s-a comportat cu credință în ceea ce i s-a cerut să execute. Eugen Titu, Ionuț Stoica, Corina Prună, Simona Urs o dovedesc - în primul rând.”

{Valentin Silvestru, ***Un elvețian la Tg-Jiu***, *Cultura* (săptămânal al Ministerului Culturii), 6-13 mai 1996}

*

„Un eveniment teatral de excepție s-a produs luni, 29 aprilie a.c., pe scena Casei de cultură a sindicatelor din Tg-Jiu, unde valorosul colectiv de actori gorjeni de la Teatrul de stat „Elvira Godeanu” a susținut cea de a patra premieră a actualei stagiuni, cu piesa „*Carantina*”, pe un scenariu realizat după romanul omonim al scriitorului elvețian Tullio Zanollo, prezent la spectacol și, după cum ne-a mărturisit, rămânând peste măsură de încântat de calitatea dramatizării și reprezentării scenice.

Fără o localizare precisă, textul trimite direct la regimurile dictatoriale, de esență stalinistă, din țările Europei Răsăritene, în care, uneori, se constată că, după entuziasmul revoluționar al începutului, vechile structuri se refac iar Dictatorul își reia locul „providențial”, prin consimțământul orb al unui popor dezorientat în năclăiala democrațiilor de tranziție. Întrebat de noi, după spectacol, dacă acțiunea piesei la care se vorbește de tradiționala „mâncare de cactus”, se petrece cumva într-o țară bananieră, dl. Tullio Zanollo ne-a precizat că aspectul

incriminat în scenariu privește orice dictatură, de oriunde ar fi, defunctă sau rămasă ca nostalgie statală, iar că mâncarea de cactus este o metaforă a traiului mizer, îngurgitată până la saturație, spre exemplu, un fel de „salam cu soia”, al cărui gust românii l-au cunoscut prea bine.

Autorul „Carantinei” a cunoscut cruda realitate a regimului politic din România, înainte de Revoluție, rămânând „profund impresionat de brutalitatea și îngenuncherea cu care Ceaușescu își trata poporul ...”

„Cactusul” (nespecific!) e metafora ideologică a hranei-surogat, produsă la scară industrială pentru întregul popor „în timpul îngrozitoarei dicaturi CACTUS”. „De ce CACTUS?” se întreabă autorul, care până la ora aceea nu auzise de un vodă care-și sfătuia supușii să se hrănească cu papură! „Pentru mine, întotdeauna cactușii au însemnat niște nemaipomenite plante de schilodeală. În primul rând, a sufletului.”

Un „popor vegetal”, așadar, ținut sub dopaj într-o îndelungată CARANTINĂ ideologică, ajuns în situația de a nu-și mai regăsi identitatea pierdută. Vegetând abulic, într-o mentalitate inerțială și letargică, poporul însuși devine complice la refacerea unor structuri totalitare, acceptând, de fapt, acea stare naivă a resemnării de care profită din plin Dictatorul cel nou (citește „cel vechi”!) devenit acum „cu față umană” și proclamând, peste capetele mai noi-vechilor supuși sloganul democrației populare.

Singura conștiință trează în toată această penibilă foială de restaurație concentraționară este cea a Artistului, în speță cea a Regizorului care caută să reconstituie cinematografic autenticitatea draconică a situațiilor, spiritul malefic al opresiunii totalitare.

Mărturisim că soluția finală a „înregimentării” sub nr. 119, a tuturor, inclusiv a fostului disident Licas Bovis e mult mai neinspirată decât un compromis condamnabil. Cum se poate ca vestitul disident să-și tragă peste conștiință cagula înregimentării? Gestul sună ca o trădare imensă, căci noua situație creează și un nou tip de disidență. E, așadar, condamnabilă noua ipostază a disidentului care se lasă înregimentat, fie din toleranță, fie din compromis, câtă vreme același spirit ilustrase o teribilă lecție a demnității umane! Deși situația e perfect verificabilă, având în vedere o anumită versatilitate postrevoluționară, totuși, în ideea că teatrul rămâne într-o expresivitate ideatică însăși scena lumii, sugerăm o restilizare motivațională a acestui final amar, care cade peste decor

ca o meditație de luciditate metalică.

Extră din romanul „Carantina” al aceluiași Tullio Zanovello, scenariul a fost lucrat de Bogdan Cristian Drăgan (n. 1956, lector univ. la Academia de Teatru și Film - București), un regizor având deja un bogat palmares de distincții la festivaluri internaționale (München, Lyon, New-York, Dresda, Paris, Bonn, Londra etc.). Același semnează, dimpreună cu scenariul și regia, ilustrația muzicală, destul de sugestivă pentru resuscitarea vibranțelor marșuri mobilizatoare, în negativ, desigur: „Suntem un popor unic/ Puternic înflorește cactusul ...”.

O echipă de actori, în frunte cu producătorul Aurică Prisca (Ionuț Stoica) sosește cu o întârziere de 6 luni în țara unde odiosul regim dictatorial părea spulberat de pe scena istoriei. Aci îl așteaptă de patru zile, într-o stare de maximă surescitare, regizorul Licas Bovis, un vechi disident, hotărât să realizeze, într-o imagine profund autentică, un film -document la ororii trăite („Foștii disidenți facem un film despre foștii noștri călăi!”)

EUGEN TITU a întruchipat pe disidentul Lucas Bovis cu aplomb și amărăciune sardonică. Tânărul a refuzat complicitatea regimului torționar și, când umbra „hamletiană” a tatălui îi preîntâmpină opiniile cu justificări, Licas Bovis impută actele criminale fostului ministru de interne. Regizorul a realizat aici un paralelism de scene de mare efect, un dialog al vieții cu moartea, aceasta sugerată de siluetele în cagule, care au trecut în sala de spectacol, dând scenei extindere și profunzime umanitaristă. De fapt, umbrele (inclusiv cea a tatălui) vin la o primă judecată de apoi, într-o manieră scenografică amintind de ideea VIETȚII CA VIS și A LUMII CA TEATRU.

„A fost o mare nebunie să-l sfidați pe Dictator”, zice mama, iar iubita e convinsă că „Teatrul nu doboară dictaturii!”

Impresionantă scena nașterii, amintind „Decretul de interzicere a avortului”, însă aici conotațiile se întretaie, cu efecte motivaționale de ineluctabile acuze aduse odiosului regim dictatorial.

Exemplul cel mai vizibil de „rezistență” la barbarul tratament al „îndoctrinării” (îngurgitării) cu cactus (scenă foarte aplaudată) îl ilustrează personajul „Nr. 119”, jucat cu o teribilă relevanță agonică de George Drăghescu, ținut din aproape de agentul secret Tacito Zelota (Sorin Giurca), o rotiță funcționând stereotip și cam a lehamite!

Ca întotdeauna, IONUȚ STOICA a întruchipat, cu vitalitate, cu elan debordant și zeloasă conivență, dar și cu acea tipică terorizare a producătorului -,regizor” un rol ingrat. El dă cu tifla tuturor, într-un limbaj crud, de un neo-realism cenușiu, iar acel „Oxana!” - adresat secretarei de platou are rezonanțe ... ezoterice.

„Ne desprindem, râzând, de trecut!”, spune de câteva ori Eugen Titu, în rolul lui Licas Bovis, care, ca totdeauna, este atent la mesajul transmis spectatorilor, dar și la îmbinarea și echilibrarea scenelor, de cele mai multe ori printr-o inspirație de moment.

De un tragi-comic asemănător cu scena tratamentului la care e supus „Nr. 119” este și momentul apariției Dr. Ciro Nerva, directorul Combinatului (jucat cu scrobeală specifică de Dan Dobroiu), victima unei crize cardiace, ce nu mai sperie pe nimeni, a cărui soție Dido Scilla a fost întruchipată cu eleganță și machiavelică amnezie de către aceeași talentată Rodica Adriana Gugu.

Să reținem rolul Dictatorului, purtat în scaunul-lectică de la loja oficială, prin sală, până pe scenă (spațiu cutreierat de actori), în ilaritatea unor efecte spectaculoase. De fapt, jocul actorilor a făcut scenă deschisă nu numai din întreaga sală, ci chiar din holul Casei de cultură, unde s-a consumat „uvertura” cu producătorul-terrorist și bieții actori rătăciți, în drum spre țara în care urmează să facă filmul.

Acest stil modernist - „acaparator”, care trece de pragul scenei, a fost definit de regizorul basarabean Nicu Ursu, prezent la spectacol și care urmează să monteze la Tg-Jiu ca regizor angajat al teatrului, viziune „brechtiano-liubimovistă”, înțelegând prin aceasta două celebre modalități regizorale de concepere a unui spectacol modern.

Sub acest aspect, regizorul Cristian Drăgan a pus în valoare inedite posibilități de expresivitate dramatică (ajutat, cu măiestrie, de scenografia semnată de artistul gorjean Valer Neag).

Fără a face, prin piesa jucată, un proces de intenție democrației noastre postdecembriste, autorul Tullio Zanovello, invitat pe scenă de directorul teatrului, după reprezentație, a spus franc, în auzul general, că „piesa s-a jucat în țara din care s-a inspirat” și că, în ciuda faptului că are o „tentă neagră”, ar dori ca mesajul să fie receptat exact: „Eu nu sunt Licas Bovis, nici Negrescu nu este Zanovello!”.

Dacă „*Semnul crucii*” de Gabriel Marcel a constituit o premieră

națională, ”*Carantina*” lui Tullio Zanovello este întâia premieră mondială jucată de Teatrul „Elvira Godeanu”, ale cărui prime două spectacole s-au jucat cu casa închisă.

Felicitările noastre tuturor celor implicați în promovarea actului teatral de calitate, consemnat ca atare în istoria culturală a acestor meleaguri.”

{Zenovie Cârlușea, **Premieră mondială la Tg-Jiu/ „Carantina ‘de Tullio Zanovello**, *Gorjeanul*, nr. 1858/ 8 mai 1996 și nr. 1860/ 10 mai 1996 }

*

„Vise și fapte

Unul din fenomenele până la un punct paradoxale ale climatului cultural postrevoluționar - este acela că, în timp ce unele teatre cu oarecare tradiție trăiesc o prelungită agonie, sau, oricum, ”o lungă moarte anunțată” - în România au apărut (tot în rețeaua instituțiilor subvenționate de stat) mai multe teatre noi. Așa s-a întâmplat și la Tg-Jiu, unde teatrul nou înființat și-a luat drept patronimic numele Elvirei Godeanu (originară de pe aceste meleaguri).

Gongul inaugural al Teatrului „Elvira Godeanu” a bătut în 1993 când a avut loc premiera cu „*Jacques sau Supunerea*” de Eugen Ionesco. A urmat: „*D’ale carnavalului*” de I.L. Caragiale (în regia lui Marian Negrescu). Apoi, în 1994, ”*Jourdain cel scrântit*” de Mihai Bulgakov și „*Căsătoria*” de N.V. Gogol (ambele în regia tânărului Cristian Juncu).

Pentru deprinderea celor mici cu miracolul și cu limbajul teatrului - în repertoriu a fost inclus și un basm: dramatizarea lui „*Muck cel Mic*” de W. Hauff (în regia lui Ion Alexandrescu).

În scurt timp teatrul, realmente apreciat și intens mediatizat de stațiile locale de radio, a devenit o prezență vie a vieții orașului.

Stagiunea în curs a consemnat deja patru premiere: *Interesul poartă fesul* de Jacinto Benavente- regia Eugen Titu, *A douăsprezecea noapte* de W. Shakespeare, *Semnul crucii* de Gabriel marcel și recent *Carantina* de Tullio Zanovello. Titlurile enunțate atestă atât receptivitatea la marea dramaturgie, cât și interesante deschideri spre repertoriul contemporan.

Evident că Teatrul „Elvira Godeanu” a apărut ca expresie a unei aspirații mai vechi a gorjenilor în acest sens, ce și-a găsit un fericit ecou în decizia și diligențele forurilor locale. O mare șansă a teatrului

din Tg-Jiu a fost „omul care face locul”. El s enumește Marian Negrescu. Distins actor al Teatrului Național din Craiova, Marian Negrescu nu este numai unul din promotorii ideii de teatru, ci cel ce a reaprins, realmente, aici, flacăra Thaliei și cel ce afla pentru întreținerea ei cele mai variate surse de oxigen.

Un animator dintre cei mai neobosiți, dinamici, inventivi. Un om cu idei, care găsește căile și energia necesară pentru a le finaliza rapid. Un artist dublat în mod fericit de un manager cu simțul realității și cel al perspectivei.

Sub semnul realismului el aștiut să creeze un colectiv ce trăiește și lucrează ca o mare familie. Să atragă la Tg-Jiu, pentru colaborare, nume de frunte ale acenei craiovene. Să câștige interesul unor actori tineri (care s-au stabilit aici) și al unor regizori tineri care au venit să monteze la Tg-Jiu, precum Cristian Juncu, Bogdan Cristian Drăgan ș.a.

Un proiect dintre cele mai ambițioase/ Convorbire cu Marian Negrescu, directorul teatrului „Elvira Godeanu”

- Domnule Marian Negrescu, cum ați gândit, cum ați aprecia stagiunea în curs? Ce sperați să mai realizați?

- Este vorba de noua etapă în viața tânărului nostru teatru - fapt probat și de cifra spectatorilor și numărul sporit al reprezentațiilor - o suită de 29 spectacole în 5 săptămâni. Concludentă mi se pare și frecvența spectatorilor, care ocupă în fiecare seară peste 60 la sută din sala de 500 locuri a Casei de cultură a sindicatelor, în care jucăm deocamdată. Un procent bun - atâta vreme cât suntem în situația de a recrea un „reflex al mersului la teatru”, dispărut în ultimii ani - când practica stagiunilor permanente ale Naționalului din Craiova, ale teatrelor din Pitești, Petroșani, sau cea a turneelor unor prestigioase colective bucureștene n-a mai funcționat și ecourile ei au dispărut. Căci dacă cu 8-10 ani în urmă media era cam 1,5-2 spectacole pe săptămână, după 1990 ea se redusese incredibil!

- Cine v-a sprijinit în efortul dvs.?

- Ar trebui să încep cu președintele Consiliului Județean - dr. ing. Ștefan Popescu-Bejat, un împătimit al ideii de teatru și de viața spirituală la Tg-Jiu. Mărturisesc, sincer, că fără omul acesta receptiv, delicat, un mare prieten al teatrului, nu ne „descurcam”. Domnia sa a fost tot timpul

o extraordinară „locomotivă” și un extraordinar „paratrăznet” pentru dezvoltarea activității noastre. Ar trebui să vorbesc mult de colectivul format aici și de spiritul lui de dăruire, ca și de solitudinea colegilor mei din Craiova. De un mare sprijin ne-a fost prezența la Tg-Jiu încă din faza „gestației” teatrului a criticilor (în frunte cu domnul Valentin Silvestru) și a unor personalități artistice, precum Cătălina Buzoianu, ori Sanda Manu, profesoara mea de la ATF, pe care o așteptăm la Tg-Jiu, pentru un Work-shop. Solidaritatea de care vorbesc a reprezentat o certificare a faptului că ceea ce vrem noi nu e o utopie, răspunde unei necesități, ca și exigențelor valorii artistului.

- *Pentru dvs. perspectiva se „arată” extraordinară. Târgu-Jiu este singurul oraș din țară în care se înalță în aceste zile un teatru. Cum va arăta acest teatru, cum l-ați visat, cum a fost proiectat?*

- Vă asigurăm că proiectul acestui teatru de aproximativ 250 locuri, pentru care se preconizează o investiție de 5 miliarde lei, este absolut minunat. Evident că s-a vizat o funcționalitate optimă, o maximă modernitate. În ceea ce mă privește, de câte ori călătoream cu Teatrul Național Craiova radiografiam, notam tot ce vedeam interesant. Și atunci când veneam acasă, la Tg-Jiu, eu povesteam, iar proiectantul (arhitectul Mihai Maicovski, un mare talent, căruia Tg-Jiul îi datorează și splendida clădire a Tribunalului!) desena. Din multe aspecte posibile aș insista pe sala cu două „variante”. O sală tradițională care, prin deplasarea pe laterală a primelor patru rânduri și prin emergența unui „pinten” al scenei, se poate transforma într-un spațiu de joc asemănător celui de la Grădina Icoanei. Apoi: întreaga „parte” de lumină și sunet va fi computerizată. Vom avea și cabine de traducere simultană. Și pentru că realitatea permite să visăm cu ochii deschiși - aș îndrăzni să mărturisesc că am dori ca teatrul nostru să găzduiască un Centru de antropologie teatrală, un Festival al femeilor creatoare etc.

- *Când sperați că va avea loc inaugurarea acestei clădiri?*

- Constructorii ne-au promis predarea pentru decembrie 1995 - ianuarie 1996, ceea ce ar însemna ca primul spectacol în casă nouă să aibă loc prin martie.

- *Cu ce visați să inaugurați noul teatru?*

- Cu un „Pescărușul” - ca manifestare a relației vitale și dramatice: teatru - viață.

- *Succes!*"

{Natalia Stancu, **Tg-Jiu - singurul loc din țară în care se construiește un nou teatru**, *Curierul Național*, nr. 1587/ 29 mai 1996 }

*

„Începând de joi, 20 iunie a.c., timp de trei zile, colectivul a ctoriesc al Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” din municipiul Tg-Jiu se va afla, pentru o microstagiu, la București, pe scena Teatrului de Comedie. Vor fi prezentate trei spectacole: *Jourdain cel scrântit*, de Mihail Bulgakov, regia - Cristi Juncu; *Carantina*, de Tullio Zanollo, regia- Bogdan Cristian Drăgan și *Căsătoria*, de V. Gogol, regia - Cristi Juncu. De remarcat și participarea extraordinară a cunoscuților actori craioveni Josefina Stoia, Adrian Andone și Vladimir Juravle.

Acțiunea este sprijinită de d-na Sanda Manu și de dl. Ion Caramitru, din conducerea UNITER.

De altfel, turneul gorjenilor în Capitală are un caracter promoțional: el reprezintă intrarea Teatrului „Elvira Godeanu” în această uniune. Instituția târgujeană va beneficia, pe această cale, de programele UNITER (burse de specialitate, turnee internaționale etc.). Se vede treaba că teatrul din reședința Gorjului se află pe un drum bun. Actorii săi încă nu se gândesc la vacanță și muncesc în continuare, după „maratonul” de 29 spectacole susținute în perioada 29 aprilie - 13 iunie a.c. Se lucrează intens și pe șantierul viitorului sediu al Teatrului „Elvira Godeanu”, unde constructorii craioveni nu cunosc nici-o clipă de răgaz nici la sfârșit de săptămână. Intențiile executantului și, deopotrivă, cele ale beneficiarului vizează finalizarea lucrărilor în decembrie '96.”

{Luminița Soare, **Actori târgujei, în Capitală/ Cuvântul libertății**, Craiova, nr. 1749/ 19 iunie 1996 }

*

„Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu și-a deschis porțile cu trei ani în urmă, în 1993, funcționând provizoriu în localul Casei de cultură a sindicatelor. În prezent, se află în construcție noul sediu, prin recondiționarea unei clădiri din anii '50 și dotarea ei cu tehnică de sonorizare modernă. Arhitectul teatrului este Mihai Maikovschi, autor și al tribunalului din localitate.

Directorul său, dl. Marian Negrescu, actor la Teatrul Național din Craiova, a făcut din acest teatru o prezență de neocolit în viața culturală a municipiului de pe Jiu. Pornind la drum cu resurse modeste, cu o trupă de actori amatori, tânărul teatru a reușit să atragă personalități (regizori, actori, scenografi) din Craiova și din București, ridicând constant stacheta montărilor sale. Ne vom referi în cele ce urmează la două din piesele cu care s-a prezentat publicului bucureștean, într-un mini-turneu de 3 zile.

În zilele de 20, 21, 22 iunie Teatrul de Comedie a găzduit trei producții scenice ale Teatrului „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu. Prima seară am urmărit ***Jourdain cel scrântit*** de Mihail Bulgakov, în regia lui Criatian Juncu, absolvent al Facultății de Teatru a Universității „Luceafărul” la clasa profesoarei Cătălina Buzoianu. Au urmat ***Carantina*** de Tullio Zanolletto și ***Căsătoria*** de Gogol.

Textul lui Bulgakov se vrea să fie o parafrază la *Burghezul gentilom* de Molière. Formula este a „teatrului în teatru”: o repetiție generală în care maestrul lipsește, fiind bolnav. Un actor îi ține locul și încearcă să respecte cele hotărâte deja de director.

Modul în care regizorul abordează textul lui Bulgakov este personal (poate prea personal!), nu mimetic și nu sarcastic. Printr-o lectură „deformatoare” elocventă, urmând linii posibile, latențe textuale reale, nepretinzând că a epuizat semnificațiile, regizorul propune refuzul oricărui confort spiritual.

Montarea este dominată de un mister teatral având vibrații rituale, iar prezența lumânărilor concentrează - până la saturație - starea de semiobscuritate, personajele evoluând într-o lume a umbrelor, a căutărilor permanente.

Scenografia lui Viorel Penișoară-Stegaru este aplicată pe ideea spectacolului: austeritatea decorurilor și costumele simple (dominante sunt cămășile albe și lungi) imprimă o stare de improvizație, de nedefinit, iar perucile de epocă, prin design-ul lor, sugerează o fină ironie.

Dintre interpreți s-a remarcat: Valeriu Bâzu într-un solicitant rol principal (*Jourdain* dar și *Louis Béjart*); cu potențial pentru apariții subtile s-a dovedit a fi Ionuț Stoica în *Hubert* și, în travesti, *Doamna Jourdain*; Simona Popescu a reliefat cu acuratețe pe *Doamna Beauvol* și *Nicolle*, pe când Constantin Eremia (*Covielle*, *Valetul lui Cléonte*) a venit cu un

umor difuz și un farmec neostentativ.

Variatatea spectacolului se naște și din ilustrația muzicală aleasă de Cristian Juncu, din reușitele momente de pantomimă și din umorul firesc evidențiat.

Câteva scene trenante perturbă ritmul atins pe parcurs, iar o rostire înceată și - uneori - neglijentă nu fac decât să sperăm că stângăciile de început se vor atenua cu prilejul altor montări.”

{Dan-Marius Zarafescu, **Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu prezent pe scena Comediei bucureștene**, *Arhitect Design*, 24-30 iunie 1996 }

*

„Idea teatrului de a monta piesa (de fapt dramatizarea unui roman) tânărului elvețian Tullio Zanovello, cu un regizor bucureștean, ar fi trebuit să împuște trei iepuri dintr-un foc: un european „de la centru” devine autor dramatic datorită unui teatru din România, țară exotică ce-i îi oferă atât subiecte de scris cât și scene pentru reprezentare, la prețuri modice; un regizor în curs de afirmare, Bogdan Cristian Drăgan, pune în scenă un autor european, iar Teatru din Tg-Jiu anunță o „premieră mondială” pe care încercăm din toate mijloacele să o aducem la cunoștința publicului românesc.

Dar în fapt ... Iepurii țințiți de partea română au mai servit și altora drept trofee, ajungând într-o stare avansată de putrefacție.

Autorul, Zanovello, a oferit o palidă variantă la sintagma „popor vegetal”, sub forma „popor de cactus” (plantă pe care o asociază în mod neinspirat cu „schilodeala sufletului”, când mai natural poate fi luată drept model la vicisitudini), iar teatru pierde încă o „premieră mondială” a dramaturgilor autohtoni (căroră, probabil, nu li se mai lasă nici o șansă de existență).

Așa încât singurul câștigat rămâne tot elvețianul, insolubil fără efortul regizorului român, care salvează într-adevăr spectacolul de la banalitate, printr-o montare echilibrată, marcată de efecte bine dozate - printre care și un ingenios „montaj paralel”, obținut cu o simplă cortină albă și bine susținut de scenografia lui Valer Neag. Alături de aceștia, actorii - tineri și exuberanți - mențin ridicată cota de simpatie a publicului, pentru alte mesaje decât cel intenționat de autor.”

{Dan Adrian, **A doua seară: „Carantina” - o falsă racordare la europenism**, *Arhitect Design*, 24-30 iunie 1996}

*

EXTRASE din Conferința de presă susținută vineri 21 iunie 1996 la sala UNITER

Amfitrion: Aura Corbeanu, UNITER

Intervievat: Marian Negrescu, directorul Teatrului „Elvira Godeanu”
Târgu-Jiu

- De data aceasta v-am chemat la o întâlnire cu Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu, condus de actorul Marian Negrescu pe care, probabil, îl cunoașteți din spectacolele Teatrului Național din Craiova.

*Teatrul „Elvira Godeanu” se află într-un turneu la București, găzduit de Teatrul de Comedie, turneu ce cuprinde trei spectacole: **Jourdain cel scrântit**, pe care l-ați putut vedea aseară, în regia lui Cristi Juncu, aici de față; în astă seară, **„Carantina”**, în regia lui Bogdan Cristian Drăgan, care ne onorează deasemenea cu prezența lui, iar sâmbătă, la ora 20, **„Căsătoria”** de Gogol, tot în regia lui Cristi Juncu.*

Teatrul „Elvira Godeanu” se află pentru prima oară în turneu la București.

Este important acest pas pentru evoluția teatrului dumneavoastră și cred că este interesant să aflăm atât de la director cât și de la profesioniștii care au lucrat la Teatrul din Tg-Jiu ce-și propune acest teatru, cu ce vine nou, care este strategia dumnealor și ce proiecte de viitor au, cum au lucrat ...

Cred că, mai întâi, domnule Marian Negrescu, ați putea să ne faceți o prezentare.

- Da. Vă mulțumesc. Să o luăm cronologic, foarte scurt. Teatrul a luat ființă cu statut profesionist în 1993, este în subordinea și subvenția Consiliului Județean Gorj, cei care dau banii sunt organismele locale. Noi nu ne-am apucat să construim numai o trupă de teatru, de fapt am început lucrul pe fosta trupă a Teatrului Popular - nu toată, ci anumiți actori din această trupă. Politica repertorială a acestor aproape trei ani a fost una specială, în sensul că spectacolele, piesele care au fost montate

aici au fost alese în așa fel încât aproape toată trupa să se producă, să joace în permanență și să țină contactul cu scena.

Înainte de a apela la profesioniști pentru a putea să prezint în lume această trupă, am lucrat câteva spectacole chiar eu, ca să-i pot pune în mișcare, cum s-ar zice, ceea ce înseamnă nivel de anul întâi de studiu la Academia de Teatru și Film. Astfel am montat *Jacques sau Supunerea* de Eugen Ionescu și *D'ale Carnavalului* de Caragiale.

Abia după acest prim an de studiu am apelat la doi tineri regizori profesioniști. Cronologic, primul este Cristian Juncu, elev al doamnei Cătălina Buzoianu, care a răspuns acestei rugăminți, a venit la Tg-Jiu și a făcut acest prim spectacol - ***Jourdain cel scrântit***. El a recidivat în ***Căsătoria*** de N.V. Gogol, în care alături de trupa de la Tg-Jiu participă și trei actori ai T.N. Craiova, trei colegi de-ai mei. Aș vrea să fac chiar referire la ei: este vorba de dl. Vladimir Juravle, aci prezent, de doamna Josefina Stoia și de Adrian Andone, toți trei actori importanți ai T. N. C., care, colegial, au ajutat, au pus umărul la construcția teatrului de la Tg-Jiu.

A venit anul acesta rândul unei noi colaborări, făcută cu ocazia unei premiere mondiale: este vorba de colaborarea cu dl. Bogdan Cristian Drăgan, regizor de film și de teatru. A fost o colaborare extrem de fructuoasă pentru noi; este vorba despre spectacolul *Carantina*. Autorul acestei piese este Tullio Zanollo, italian născut și crescut în Elveția, prezent la premiera de la Tg-Jiu. El s-a declarat încântat de spectacol și își dorește acum să impresarieze acest spectacol în Elveția. Dânsul a cedat, pentru că tot suntem în perioada „drepturilor de autor”, drepturile de autor și drepturile conexe Teatrului nostru.

În repertoriul nostru în acest an se mai află o premieră națională, este vorba de *Semnul crucii* de Gabriel Marcel. E prima reprezentare a lui Marcel în România. Spectacolul a fost prezentat la Sibiu, la secțiunea MARI SPECTACOLE - cum a decis juriul, în cadrul *Festivalului de teatru tânăr profesionist*. A avut ecou extrem de favorabil în rândul specialiștilor străini. Spectacolul a fost pus în scenă de Radu Tempea de la Cluj și avem în plan să-l itinerăm în țară și nu numai.

O altă premieră a fost „*A douăsprezecea noapte*” de W. Shakespeare, în regia mea, precum și „*Interesul poartă fesul*” de Jacinto Benavente (laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1922), în montarea lui

Eugen Titu, actor profesionist al teatrului nostru. În fapt, această montare a însemnat venirea lui Titu Eugen la teatrul nostru, el a absolvit institutul de teatru de la Cluj, clasa doamnei Sorana Coroamă. Eugen a venit, a propus un spectacol, l-am acceptat ... Un spectacol de *commedia dell'arte* extrem de interesant.

... S-ar cuveni să dau informații despre noul sediu. Acest teatru se construiește pe locul unei foste săli de cinema, la km zero al orașului, după un proiect al arhitectului Mihai Maicovschi. El are câteva soluții speciale, noutăți chiar în plan arhitectural.

Sala va avea o capacitate de 257 locuri. Ea este mobilă, în sensul că scaunele sunt pe sistem gradenă, adică primele patru rânduri se pot detașa lateral; sub scenă este un pinten lung de opt metri, care, odată acționat, transformă sala în genul celei de la Bulandra. E și un sistem complicat de trape- nouă trape acționate hidraulic. Tot teatrul va fi computerizat. Investiția totală se ridică la circa 5 miliarde lei, adică 10% din bugetul județului Gorj pe anul 1996! Repet, investiția este făcută de Consiliul Județean Gorj. Finalizarea construcției este estimată pentru ianuarie-februarie 1997. Sala va fi dotată cu instalație de climatizare completă etc. Va fi una dintre cele mai moderne săli de teatru din România. Aceasta este un prim pas. Al doilea pas va fi probabil la sfârșitul anului viitor: dorim să organizăm un Festival Internațional de teatru „Elvira Godeanu”, cu o participare importantă din străinătate. El va fi dublat de sesiuni de comunicări științifice pe teme de antropologie teatrală. O dată finalizată prima ediție a festivalului, avem în intenție și o propunere legislativă - transformarea teatrului nostru într-un Centru de cercetare teatrală internațională, cu tot ceea ce cuprinde acest termen, logistic vorbind: hotel, terenuri de tenis, bowling etc.

Dacă mi-e greu ... Mi-e greu, sigur, mai ales în contextul turneelor teatrului din Craiova. Noroc că am lângă mine o echipă extrem de tânără și doritoare de a face treabă, de a face meserie ...

Sper ca lucrurile să fie așa cum ni le-am imaginat.

În contextul finalizării clădirii mai există un proiect, pe care vreau să-l înaintez Academiei de teatru și Film: o bursă de 1 milion lei pe care s-o ofere teatrul din Tg-Jiu unui student de la regie, an terminal. El, studentul, va trebui să vină la Tg-Jiu și să-și facă aici proiectul de diplomă, cu trupa de aici, în condiții tehnice, sperăm, impecabile.

Există și probleme sociale pe care nu le putem despărți de zidirea teatrului nostru. După ce se vor termina alegerile, sperăm ca noul primar să dea curs solicitării noastre mai vechi, aceea a obținerii în spațiile unor clădiri de serviciu a unor garsoniere pentru actori. Având în vedere că acum ies de pe băncile școlii mult mai mulți actori ca înainte de 1989, posibilitatea de a avea o locuință poate fi extrem de tentantă pentru un tânăr actor aflat la începutul carierei. Teatrul ar avea numai de câștigat. (...)

Cam asta ar fi tot.”

*

EXTRASE din interviurile realizate de Dumitru Călugăru la Teatrul de Comedie, 20-22 iunie 1996

1. Valentin Silvestru, critic:

- Am văzut spectacolul la Tg-Jiu; este o reușită. Am scris, am vorbit la radio despre asta și este o mică satisfacție pentru un critic teatral să se vadă justificat de publicul bucureștean. Un public destul de pretențios ați avut în seara asta aici: scriitori, critici de toate generațiile, regizori importanți, directori de teatre. Ați avut și aprecierea unui public care, în genere, este atât de exigent. Asta cred că arată că teatrul a obținut un succes real.

Nu-i doresc decât să continue și la toamnă la fel, să se ferească de improvizații, de lucruri mărunte, de literatură bagatelă. Să continue pe linia asta, pe linia lui „**Jourdain** ...”, adică spectacole de performanță care să-l aducă în centrul vieții teatrale așa cum merită.

- *Ce-ați dori să transmiteți autorităților? Dar trupei?*

- Autorităților nu le pot transmite nimic pentru că ele știu mai bine că atunci când au un teatru, cea mai importantă instituție dintr-un județ, trebuie să aibă grijă de ea ca de un bun de preț.

Celor din teatru ... ca și atunci când am fost la premieră: le strâng mâna și le doresc ca stagiunea viitoare să se depășească pe ei înșiși.

2. Victor Parhon, critic

- *Domnule Parhon, ați dori să spuneți câteva cuvinte despre cele două piese jucate aici?*

- E îmbucurător că tânărul teatru din Tg-Jiu a venit la București cu trei

propuneri, cu trei piese diferite ca factură și ca solicitare regizorală și actoricească. După cum vedeți, astăzi, deși a fost o mare concurență - mă refer la caniculă, au fost peste 34 de grade, iar cu două ore înainte de spectacol se transmitea un sfert de finală de campionat european de fotbal - totuși lumea a venit la spectacol și chiar a fost încântată de ce a văzut.

Cred că este un teatru căruia i se deschid frumoase perspective. Cele trei spectacole nu le-aș situa chiar sub zodia performanței, ci mai curând sub zodia unei ferestre care ne permite să întrezărim și potență interpretativă și tinerețe regizorală, deci șansa unui teatru care poate să-și deschidă un destin al lui, singular în peisajul teatrului românesc.

Cred că instituția va trebui să opereze cu multă atenție în ceea ce privește repertoriul și să îmbogățească și trupa. Deocamdată sunt câteva elemente realmente valoroase cu care se pot face spectacole de performanță, însă se simte o oarecare precipitare, un oarecare handicap al lipsei de experiență profesională.

Întâmplător, cel de al treilea spectacol a ridicat stacheta; chiar și aseară la *Carantina*, acea parabolă politică, am văzut lucruri interesante, tinerești din punct de vedere regizoral. Un spectacol amar, dar un spectacol care are și umor, are și expresia lui modernă ..., dar este o piesă care zic eu că vine puțin cam târziu și nu se ridică la valoarea unor texte sau a unor piese de teatru sau lucrări cinematografice consacrate aceleiași teme. Altfel, se simte tinerețea instituției, se simte că actorii joacă cu foarte multă ambiție, că vor să se afirme, și această lectură regizorală a lui Gogol a reușit în părțile ei bune să ne dovedească că în provincie se face teatru chiar la doi pași de celebrul teatru craiovean. Se poate face un teatru într-o manieră personală, într-o manieră credibilă, convingătoare.

Nu știu dacă este momentul să facem o analiză așa amănunțită a plusurilor și a minusurilor, și așa zice să ne oprim la această imagine de ansamblu, tonică, care este încurajatoare și pentru cei din instituție și pentru cei care o așteaptă în continuare cu încredere la București.

- *Ce ați dori să transmiteți edililor orașului, celor care ajută în domeniul financiar.*

- Da! Aș vrea să fac o paralelă cu ce s-a întâmplat de multe ori la noi în țară în fotbal. Când într-un oraș s-a construit un stadion nou, impunător,

de regulă echipa respectivă a retrogradat în acel an. Sper ca în ceea ce privește teatrul, și mai ales Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu, lucrurile să se petreacă cu totul altfel. Adică proiectele minunate legate de finalizarea construcției acestui teatru să devină realitate și trupa să evolueze la un nivel așteptat, astfel încât să deplasăm puținel centrul vieții teatrale din București spre sud, unde deja există un teatru foarte bun ca al Craiovei, și unde, iată, deja există niște proiecte minunate ale Teatrului „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu. Eu doresc ca ele să se împlinească și teatrul să aibă mult mai mulți prieteni decât are până acum. Și spunând lucrul ăsta, mă refer la faptul că n-am văzut în sală parlamentari originari din Gorj, care, zic eu, ar trebui să fie mai aproape de această instituție a locurilor unde s-au născut. (...)

- *Cum considerați acest turneu la București? Este un succes?*

- Nu e cazul să contabilizăm imediat această întâlnire ... În condițiile în care astăzi foarte greu teatrele își permit să facă un turneu și foarte greu criticii mai ajung în provincie, această venire la București deschide un drum, deschide o pârtie, și înainte de a contabiliza toate impresiile, cred că însuși acest turneu, prin sine, reprezintă un pas cu dreptul.

3. Mariana Ciolac, redactor cultural Radio Tineret

- *Ce ne puteți spune despre piesele prezentate de teatrul din Tg-Jiu?*

- În primul rând vreau să spun că mă bucură faptul că un teatru din provincie vine pe o scenă bucureșteană. În intervențiile mele la Radio Tineret întotdeauna am salutat și întotdeauna am considerat că nu trebuia marginalizată, ca să spun așa, provincia. În plus, ne bucură că a venit cu niște spectacole interesante, cu spectacole îndrăznețe și ca alegere repertorială și ca dezvoltare regizorală. Suntem în fața unui eveniment la nivel de țară, pe care îl salutăm.

De asemenea am fost încântați auzind în conferința de presă pe care a ținut-o domnul director al teatrului de minunatele proiecte la nivel local, atât în ceea ce privește o nemaipomenită, o minunată clădire funcțională sub raportul facilităților, dar și în ceea ce privește politica repertorială, căci titlurile enumerate dau seamă de o atentă alegere și de o deschidere către teatrul nou. (...)

Dacă toate proiectele de care vorbea domnul director se vor finaliza, cu siguranță Tg-Jiul va deveni unul din punctele fierbinți pe harta teatrală a României.

- *Ce-ați recomanda trupei și autorităților publice din Tg-Jiu?*

- Pentru foruri:mi-aș dori ca acele promisiuni să devină realitate. Trupeii: ... e riscant să pui diagnostice și să ai pretenția că sunt definitive după numai un spectacol. M-au impresionat tinerii din trupă, m-a impresionat dăruirea lor și m-a impresionat îndrăzneala celor doi tineri regizori, mai ales la spectacolul „*Carantina*” - viziunea aceea cinematografică, care a dat animație spectacolului. La conferința de presă la care am participat, domnul director vorbea de o înnoire a colectivului de actori. Va trebui să apelez la domeniul urărilor ca aceasta să se întâmple în beneficiul celor din Tg-Jiu, în beneficiul teatrului și al artei.

4. Mircea Cornișteanu, regizor

- La microstagiunea de aici, din București, cum o numești dumneata, am văzut trei reprezentații ale teatrului din Tg-Jiu. E stimabil faptul că teatrul din Tg-Jiu a avut curajul să vină în București și să prezinte ce crede că are mai bun. În ceea ce privește opinia mea despre ceea ce crede că are bun Teatrul din Tg-Jiu, ea este următoarea - dacă vreți s-o ascultați, ea este tranșantă:

- primele două spectacole, adică *Jourdain cel scrântit* și *Carantina* sunt două spectacole care, după opinia mea, nu fac față confruntării cu publicul bucureștean. Nu luăm acum publicul bucureștean ca publicul de teatru, în general. Primul spectacol mi-a demonstrat mie și câtorva cu care am stat de vorbă - vecinii mei de scaun - că este o carență de înțelegere a textului din partea regizorului, în primul rând, și ca atare nu văd rostul reprezentației. (...) Ceea ce am văzut nu m-a mulțumit deloc.

În ceea ce privește al doilea spectacol, cred că textul este pauper din toate punctele de vedere, și un text de asemenea „valoare” nu poate, cred eu, deveni un spectacol bun. M-a nemulțumit opțiunea regizorală în ceea ce privește acest text și, desigur, spectacolul, care n-avea cum să facă bici din ceea ce nu există.

Al treilea spectacol a dat măsura, hai să zic, calității posibile a Teatrului „Elvira Godeanu”. Este un spectacol cu o piesă celebră, cu o piesă grea. El a dat și măsura din ziua de astăzi a regizorului, care e același care a făcut și primul spectacol, dar de data asta a avut idei aplicate pe text și nu întâmplătoare ca în primul. Cred că aceasta este o reprezentație de teatru care poate fi discutată, dar care poate fi discutată deja cu

criteriile cu care discuți un spectacol profesionist.

În orice caz, e bine că teatrul are curajul să se avânte în lume, și mai bine decât anonimul e bine chiar să apară în lume chiar și cu lucrurile mai puțin realizate; pentru că dacă ai curajul să te uiți în oglindă, te vezi cine ești; dacă nu te uiți în oglindă, îți închipui că ești cel mai frumos.

5. Manon Oprișan, absolventă ATF 1996

- *Nona, ești gorjeancă, ai jucat la Teatrul Popular din Tg-Jiu, ne spui ceva despre spectacolul pe care l-ai văzut?*

- Aș vrea să spun că întâlnesc aceeași trupă pasionată și iubitoare de teatru pe care am cunoscut-o acum aproape opt ani. Spectacolul de astăzi mi s-a părut foarte interesant, ideea regizorală este, la fel, interesantă. Dar ceea ce m-a interesat pe mine în primul rând, și lucrul pentru care am venit eu la acest spectacol, era nu ideea regizorală ci să văd cum sunt pe scenă foștii și, posibil, viitorii mei colegi. Și pot să spun că m-au impresionat plăcut; există câțiva dintre ei, mai tineri, care m-au făcut să cred că n-ar avea aptitudini pentru teatru, dar este de admirat pasiunea cu care fac ceea ce fac. De aceea, cred sincer că este nevoie în acest teatru de un grup de absolvenți ai unei facultăți de specialitate, indiferent dacă de stat sau particulară, un grup care să vină cu un suflu nou, pentru că nu este mare diferență între ceea ce fac ei și ceea ce se face la școală, numai că acolo se deslușesc taine, secrete tehnice pe care nu au cum să le cunoască altfel.

- *Te-ai gândit să te întorci la Tg-Jiu?*

- A fost gândul meu de zi cu zi, dar vreau să spun un singur lucru: ceea ce am făcut și dacă am realizat ceva în facultatea asta și cu facultatea asta a fost să-mi demonstrez mie, părinților, prietenilor din Tg-Jiu că se poate și că pot să fie mândri de mine. Aș fi, desigur, bucuroasă de o colaborare cu Teatrul din orașul meu, deocamdată însă doresc să rămân în București, să mă angajez la un teatru de aici.

- *Ce-ai recomanda foștilor tăi colegi?*

- Vreau să spun nu „ce aș recomanda” ci ceea ce este de admirat: „amatorismul” în sensul bun al cuvântului, lucrul făcut din dragoste și cu dragoste, numai că și în dragostea asta trebuie să fie profesioniști. Deci: mai multă atenție la repetiții și să realizeze că acum nu mai e vorba de un Teatru Popular ci de unul profesionist, lumea așa îi privește și judecă.

6. Julieta Popescu, membră a Fundației D'ale Bucureștilor

- *Sunteți o împătimită a spectacolelor studențești din institutele de teatru. Despre spectacolele noastre ce ne puteți spune?*

- Este o surpriză, pot spune o mare surpriză, deși am mai văzut spectacole ale teatrului din Tg-Jiu. Iată că teatrele din țară ajung din urmă teatrele din București, și în unele cazuri, le depășesc. Iată un exemplu viu - spectacolul din această seară, unul deosebit, cu o interpretare foarte bună, cu o viziune regizorală de mare valoare. Mă bucur că nu am pierdut acest spectacol (*Căsătoria*, n.a.)

- *Ce recomandare ați face trupei?*

- Să de totul, să muncească, pentru că un succes nu vine din senin, să fie mereu la fel de buni. Aștept să-i mai văd la București, la Național chiar.

7. Dorina Urmaciu, regizor

- Sunt nu numai încântată dar și surprinsă de spectacolele cu care s-a prezentat Tg-jiul la București, și sper să fie numai un început. Sper să vină în fiecare an cu spectacole aici, unele de nivel foarte bun ca și acestea de acum. Ar fi foarte bine, pentru că Tg-Jiul este un spațiu al lui Brâncuși, un spațiu care cere și merită și în teatru ceva bun. Ce să mai spun, e o trupă bună, cu tineri regizori de calitate.

- *Dacă ați fi solicitată, ați accepta o colaborare?*

- Fără nici o ezitare. Mi-a plăcut și trupa, și jocul actorilor, și dorința lor de a spune, de a exprima ceva în artă.”

**ANNO DOMINI 4
(1996 - 1997)**

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU,, TG-JIU

CONU LEONIDA FAȚĂ CU REACȚIUNEA

de I. L. CARAGIALE

Distribuția

*

Conu Leonida - Eugen Titu

Efimița - Simona Urs

Safta - Dan Calotă

*

Regia și ilustrația muzicală - MARIAN NEGRESCU

Scenografia - Valer Neag

*

Producția - Fănușa Popescu

Regia tehnică - Dragoș Atanasie

Sunet - Marius Popescu

Lumini - Gabriel Hârjabă

Fotografii - Teodor Dădălău

Sufleur - Filofteia Popescu

Machiaj - Camelia Călugăru

Mașiniști - Florin Ionescu, Dorel Dobrițescu, Sorin Pungan,

Cornel Băltățeanu, Paul Râcu

*

Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 15 noiembrie 1996

*

„Aflați la debutul celei de a patra stagiuni profesioniste a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu”, ne exprimăm speranța că veți continua să fiți partenerii noștri întru victoria spiritului artei dramatice în Târgu-Jiu.

Începem actuala stagiune cu credința că menirea noastră este aceea de a fi purtătorii dumneavoastră de cuvânt în înțelegerea corectă și netrunchiată a istoriei, adevărului și frumosului, dar și a avatarurilor societății civile de azi și de mâine.

Față de recent încheiatul sezon artistic (în care v-am oferit: două premiere naționale- **Interesul poartă fesul** de J. Benavente, în regia lui Eugen Titu și **Semnul crucii** de Gabriel Marcel, în regia lui Radu Tempea; o premieră mondială- **Carantina** de Tullio Zanollo, în regia lui Bogdan Cristian Drăgan; o capodoperă a repertoriului clasic universal- **A douăsprezecea noapte** de W. Shakespeare), câteva dintre propunerile actualei stagiuni sunt: **Conul Leonida față cu reacțiunea** de Caragiale, **Seneca sau sfârșitul unei iubiri** de V. Cacoveanu, **Îmblânzirea scorpiei** de W. Shakespeare și **Pescărușul** de A.P. Cehov. Adăugând tuturor acestora unele dintre succesele anterioare - **Jourdain cel scrântit** de M. Bulgakov și **Căsătoria** de Gogol, ambele în regia lui Cristian Juncu, și basmul **Muk cel Mic** de W. Hauff, în adaptarea scenică a lui Ion Alexandrescu - încercăm să vă oferim o stagiune completă, gândită de regizori tineri și neconformiști, în tonalități și structuri dramatice diverse, mergând de la feerie și parabolă la satira corozivă, de la comedie la drama pură ori la reportajul de actualități.

Și, ca un dar pentru noi toți, avem credința că ultima premieră a sezonului '96-'97 va avea loc în noua Casă a Teatrului.

Vă mulțumim pentru dragostea cu care ne ocrotiți!”

{Marian Negrescu, **Al patrulea an**, Caietele „Elvira Godeanu”, nr. 4, noiembrie 1996}

*

„Toamnă ca o carte poștală ilustrată color. Cu lumină blândă mângâind sufletul caselor și copaci purificându-și viețuirea în arderi de roșu, arămiu și ocru.

Toamnă cu frunze ca niște monede vechi aruncate-n fântână. Cu

după-amiezi aburinde ca un ceai băut leneș, cu coatele sprijinite pe măsuta din pai de orez; cu nostalgii care nu-ți aparțin, dar care te dor ca și când ar fi ale tale.

Toamnă uitucă și buimacă. Mincinos de adevărată și nedreaptă. La fel de veche sau nouă de la începuturile lumii și până acum. Nesățioasă și crudă cu cei buni și fragili și actori. Risipitori cu ei înșiși, în ipostazele lor inuman de umane, zămislite din zeci de texte în zeci de roluri, ei, actorii, nu sunt distribuiți niciodată în unicul rol important al carierei: cel al propriei vieți. Și, tocmai de aceea, ei, eternii migratori între ființarea și ne-ființarea atâtor fanteze - cărora le dăruiesc memoria sau iluzia existenței diurne - nu pot nici învăța, nici repeta o singură scenă: cea a propriei morți.

Ultimul dintre ei și primul dintre „ai noștri” care călătorește spre stele - și cât ne doare drumul acesta absurd - a fost să fie Vladimir Juravle. Primul suflet zidit la temelia teatrului nostru ...

Toamnă ca un histrion bătrân și ciufut. Cu lumină blândă mângâind sufletul ierbii și Vladimir Juravle jucându-și corect, până la capăt, cel de-al o sută-lea rol. Cel de om. Aflu, și nu mă mir, că în bonomia lui aristocratică, oblomoviană i-aș putea zice, iubea enorm copiii, în zilele Nașterii Domnului plăcându-i să se metamorfozeze în comisionarul tradițional de vise. Și mai aflu - nu întâmplător, pentru că în viață nimic nu este întâmplător - că epitaful cel mai emoționant, superb în candoarea înțelepteii vârste dintâi, l-au rostit doi copii care, văzându-i poza îndoliată, și-au anunțat unul altuia nedreapta decizie a sorții: “Phhiii! A murit Moș Crăciun! Hai să mergem!”

În rest, toate celelalte sunt regie, text, singurătate.”

{ Ion Cepoi, **Toamna ca un histrion**, Caietele „Elvira Godeanu”, nr. 4, noiembrie 1996 }

*

„Că m-am născut și am crescut la câteva sute de metri de Coloana lui Brâncuși este un dar și o binefacere trimisă de Dumnezeu.

Că, adolescent fiind, îmi închipuiam că singurul ritual al vieții este acela de a-ți îmbrățișa iubita lângă Poarta Sărutului, este o problemă de percepție individuală a eternității și nu mă rușinez de ea nici acum.

Că viețuirea în incinta unui teritoriu al sacralității nu înseamnă,

obligatoriu, și sacralizarea propriei ființe, este o problemă de - hai, să-i zicem- psihologie socială.

Că fără voința mea expresă, dar cu acordul conștient al întregii mele alcătuirii fizice, l-am simțit pe Brâncuși ca făcând parte din mine, în același mod și în aceeași măsură ca Dumnezeu, iarba, râul, copacul este, iarăși, o problemă de minimă morală.

Că, ani de zile, plecat pe alte meleaguri, ori trăitor în cetate, n-am simțit nevoia să-mi teoretizez starea de Brâncuși, la fel cum n-am simțit nevoia să-mi teoretizez nici unul/ una dintre gesturile sau deprinderile diurne precum a respira, a munci, a urî, a iubi, a merge etc., este o problemă care ține, evident, de ambiguitatea certă a fiecărei ființe. Și asta pentru că știam că toate acestea există pur și simplu, sunt ale mele, funciarnmente sunt proprietarul și administratorul lor, - bun, rău, prost, dar sunt - iar ele trăiesc în mine, cu mine și dincolo de mine, pretutindeni și dintotdeauna. Aveam, adică, percepția, realitatea și miracolul vieții și, cu toată umilința omului simplu, a operei de artă. Simțeam, știam - nu știu de unde și nu are, de altfel, nici o importanță - că, o dată acceptată ca atare, opera de artă originală este o ființă care se naște și-și zămisleşte soarta care îi este dată. Natural. De la Dumnezeu. Adică fără intervenția violentă, chiar bine intenționată a omului.

Am văzut zilele trecute Coloana. Un pilon metalic înălțându-se stingher ca un țipăt de copil părăsit, văduvit de romburile pe care abia acum le-am simțit cât de familiare mi-au fost toată viața.

Mi-am imaginat atunci - Doamne ferește! - Voronețul, Turnul din Pisa, piramidele din Egipt demontate bucată cu bucată, lustruite cu o pânză curată, cârpite prin punctele esențiale, tăvălite bine prin unsoarea câtorva chimicale și puse apoi la locul lor, dacă locul lor le mai păstra **Locul**. Pentru prima dată mi-am dat seama că, de fapt, sacrul și sacrilegiul au aceeași rădăcină. Diferența e dată doar de nuanța opțiunii.

Brâncușienizat fără voia mea, aidoma zecilor de mii de locuitori ai Târgului, organic am simțit că-mi lipsește ceva. (Nu polemizăm cu nimeni, nici măcar cu domnul Varia. Nu avem nici puterea, nici competența necesară. Credem doar, sincer, că într-o lume a cărei tehnologie investighează, și cu destul succes, secretele Marelui Univers, s-ar fi găsit o soluție de ajutorare a Operei, alta decât autopsia tragică din momentul de față, păstrându-se astfel și realitatea și mirajul Creației.)

Întâia oară în viață am realizat, mental și fizic, doar latura mecanică, tehnică, inginerescă, rece, inumană a lucrării. Miracolul capodoperei dispăruse. De acum, în locul ei poate fi pus orice. Oricum va fi altă Coloană. Pentru mine, de acum înainte, **Înălțarea** lui Brâncuși își va metamorfoza ființa în romburile veșnice din văzduhul și subvăzduhul fostei Coloane. Ca muritor de rând altceva nici nu mă mai interesează. Eu am Coloana mea și nu mi-o poate lua nimeni. Nici măcar Dumnezeu.”

{ Ion Cepoi, **1996 - Din primăvară până-n toamnă**, Caietele „Elvira Godeanu”, nr. 4, noiembrie 1996 }

*

„Art. 1. - Fundația “Elvira Godeanu” este persoană juridică autonomă, cu caracter nelucrativ și funcționează pe perioadă nedeterminată, ca instituție culturală apolitică, de interes public.

Art. 3. - Obiectivul activității Fundației îl constituie desfășurarea de activități promoționale în toate domeniile culturii, cu deosebire în cel teatral, cu scopul de a cinsti și perpetua prin creație culturală memoria mării actrițe Elvira Godeanu - gorjeancă de obârșie după mamă, a altor mari actori români originari din Gorj, precum și de a conserva și valorifica moștenirea teatrală de peste 160 de ani a acestui ținut. În îndeplinirea acestui scop, Fundația își propune:

- crearea cadrului propice manifestării libere a disponibilităților de creație culturală din arealul teritorial românesc (inclusiv din Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herței), ca și din cel spiritual românesc (comunități românești aflate pe teritoriul altor țări);

- stabilirea de legături culturale între români și alte etnii, pe criteriul că bunurile culturale sunt patrimoniul comun și indivizibil al umanității;

- colaborarea cu alte fundații, asociații, societăți sau uniuni de creație din țară și străinătate;

- colaborarea cu instituții culturale de stat sau private, cu alte instituții sau persoane particulare interesate de propășirea culturală a zonei;

- editarea unor monografii, studii și biobibliografii referitoare la Elvira Godeanu, la alte personalități ale artei dramatice românești originare din zonă, la mișcarea teatrală gorjeană în general, a unor creații dramatice contemporane românești sau universale pe care Teatrul Dramatic “Elvira

Godeanu” intenționează să le monteze în premieră națională sau mondială;

- editarea revistei “Caietele Elvira Godeanu”- publicație de informare teatrală în limbile română, engleză și franceză, a unor materiale audio-vizuale de promovare a imaginii culturale a Gorjului și a Țării;

- organizarea sau participarea la expoziții, spectacole, simpozioane, saloane, târguri, la alte manifestări cu caracter cultural, artistic sau științific;

- înființarea, în Târgu-Jiu, în țară și în străinătate, a unor puncte de informare “Elvira Godeanu” relative la mișcarea culturală gorjeană, în general și la activitatea Teatrului “Elvira Godeanu”, în special, și dotarea cu materiale promoționale necesare;

- organizarea de festivaluri și colocvii naționale și internaționale în colaborare cu Teatrul Dramatic “Elvira Godeanu” Târgu-Jiu, UNITER, alte asociații sau uniuni de creație din țară și străinătate;

- înființarea unui Centru internațional de studii teatrale;

- acordarea, anual, a unor premii, burse, distincții și alte forme de susținere materială a oamenilor de vocație culturală deosebită, după cum urmează:

- **Premiile “Elvira Godeanu”** pentru creație teatrală feminină (interpretare, regie, scenografie, muzică, dramaturgie originală, etc.);

- **Ajutorul de creație “Elvira Godeanu”**, acordat unui tânăr cu aptitudini artistice deosebite, pentru continuarea (completarea) studiilor de specialitate în țară și, după caz, în străinătate;

- **Bursa de excelență “Elvira Godeanu”**, acordată celui mai bine cotate șef de promoție - secția regie, din țară, cu obligația ca acesta din urmă să monteze spectacolul de deschidere a stagiunii în curs la Teatrul “Elvira Godeanu”;

- **Premiile de stimă “Elvira Godeanu”**, acordate unor personalități culturale deosebite (teatru, film, artă plastică, muzică, literatură etc.), originare sau stabilite în Gorj, sau care au contribuit ori contribuie la realizarea imaginii culturale a Gorjului;

- **Premiile de recunoștință “Elvira Godeanu”**, acordate unor foste glorii ale mișcării teatrale locale sau naționale;

- realizarea unor plăci comemorative și dezvelirea lor la sediul Fundației, precum și la imobilul de domiciliu al Elvirei Godeanu;

- realizarea unor semne memoriale și amplasarea lor în zone în care au funcționat în Târgu-Jiu, de-a lungul timpului, instituții sau spații amenajate pentru activitatea teatrală (Teatrul Milescu, Teatru-cinema Căldărușe etc.);

- lansarea unei medalii și a unor înscrisuri comemorative;

- realizarea unui bust Elvira Godeanu și amplasarea lui în scuarul din fața Teatrului din Târgu-Jiu;

- realizarea unui punct muzeal “Elvira Godeanu” și amenajarea lui la sediul teatrului omonim, precum și achiziționarea unor piese de mobilier, documente, alte obiecte aparținând patroanei spirituale a Fundației.

{ STATUTUL FUNDAȚIEI “ELVIRA GODEANU” TÂRGU-JIU/
Extras/ Autor proiect: Ion Cepoi/ Caietele „Elvira Godeanu”, nr. 4,
noiembrie 1996 }

*

ACT ADIȚIONAL

nr. 1/124 din 06.12.1996

La contractul nr. 124/ 27.11.1995 privitor la realizarea obiectivului de investiție „Teatrul Dramatic Elvira Godeanu” Tg-Jiu s-a încheiat prezentul *Act adițional* între Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu, Gorj, în calitate de Investitor și S.C. CORA INTERNATIONAL GROUP S.A. Craiova, în calitate de Antreprenor.

.....
2. Ținând cont de faptul că până în prezent nu a fost definitivată proiectarea obiectivului în conformitate cu solicitările beneficiarului, nu au fost stabiliți furnizorii de utilaje, instalații și dotări de specialitate, termenul de punere în funcțiune stabilit în contractul de mai sus se decalază de comun acord de la data de 20.12.1996 la 31.12.1997, în condițiile respectării clauzei de la pct. 3.

3. După comunicarea de către investitor până la 31.03.1997 a documentației tehnice complete de execuție, Antreprenorul și Investitorul vor întocmi graficul de execuție.

.....
Antreprenor
SC Cora Internațional Group SA
Director general
ing. C. Robu
Director Economic
ec. E. Diaconescu

Investitor
Teatrul „Elvira Godeanu”
Director
Marian Negrescu
Director Economic
ec. V. Târlea

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

REGULAMENT PRIVIND INSTITUIREA ȘI ACORDAREA PREMIILOR „ELVIRA GODEANU”

Întrucât, de la înființare și până în prezent, instituția noastră a devenit o prezență vie și necesară, contribuind la propășirea vieții culturale a municipiului și județului,

în memoria patronului nostru spiritual - marea actriță Elvira Godeanu, în virtutea principiilor care au stat și stau la baza așezământului nostru din momentul constituirii și până acum:

- respect față de valorile etice și estetice ale artei adevărate;
- respect și loialitate față de beneficiarul întreprinderii noastre artistice - publicul spectator;
- promovarea, cu prioritate, a unui repertoriu dramatic variat și complex și a unor actori, scenografi și regizori tineri, încă nesupuși rutinei și conformismului,

Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” va acorda anual, la 13 mai - ziua de naștere a actriței, **PREMIILE „ELVIRA GODEANU”** (în mod excepțional, în anul 1997, evenimentul va avea loc în luna ianuarie, ca un omagiu adus celui mai mare dramaturg român - Ion Luca Caragiale - de la a cărui naștere se împlinesc 145 ani), la următoarele secțiuni:

- Excelență, In Memoriam, pentru o mare personalitate teatrală intrată în eternitate;
- Recunoștință, pentru întreaga viață închinată propășirii artei dramatice în Gorj;
- Pentru cel mai reprezentativ regizor al stagiunii anterioare;
- Pentru dramaturgie contemporană;
- Pentru cea mai valoroasă creație actoricească a stagiunii;
- Pentru scenografie, grafică și afiș;
- Pentru cronică dramatică;
- Pentru editare carte de teatru;
- Pentru crearea opiniei și promovarea imaginii publice a teatrului în presa vorbită;

- Pentru promovarea imaginii publice a mării actrițe în conștiința contemporanilor prin presa scrisă;
- Pentru arta tiparului;
- Pentru fidelitate față de teatrul din Tg-Jiu;
- Pentru promovarea valorilor spirituale ale Gorjului;
- Pentru generozitatea cu care este sprijinită material instituția.

Premiile vor fi simbolice și vor consta în înmânarea unui Trofeu (creație a artistului plastic Valer Neag) oferit de sponsorul permanent al teatrului - S.C. STAR GLASS S.A. Tg-Jiu, a Diplomei de onoare și a Abonamentului gratuit cu acces pe toată durata vieții la spectacolele de premieră ale teatrului. Excepție fac Premiile pentru dramaturgie contemporană și de Recunoștință, ai căror laureați vor fi recompensați și material.

{ Autor proiect și director de program: Ion Cepoi }

*

„Aflu cu stupeoare, cu frică și cu ură - nu știu împotriva cui, dar în momentul aflării veștii m-am urât și pe mine însumi - că zilele trecute a murit Valentin Silvestru, cel pe care, în bruma noastră de zestre intelectuală, l-am numit de câțiva ani buni „Domnul Teatru”. Și asta nu pentru că era cel mai cunoscut critic teatral român în viață, nu pentru că era considerat unul dintre cei mai respectabili critici de teatru din Europa, nici pentru că era președintele secției de dramaturgie a Uniunii Scriitorilor din România ori membru în zeci de Asociații internaționale de critică de artă. Nu, nici vorbă. Ci pentru că era cel mai mare și înțelept prieten pe care l-a avut de la înființare Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu.

Un prieten atât de loial, dar și atât de consecvent în respectarea principiilor sale morale, încât a refuzat propunerea de a fi consilierul artistic al teatrului pe motiv că, păstrându-și independența ca specialist, își păstrează obiectivitatea necesară judecării binelui sau mai puțin binelui făcut de noi.

Zilele acestea l-am fi așteptat la Tg-Jiu la premiera pentru presă a comediei „**Conu Leonida față cu reacțiunea**”. Îl așteptam cu emoție și speranță pentru că nădăjduiam să anunțăm, cu acest prilej, constituirea **Fundației „Elvira Godeanu”**, al cărei președinte perpetuu era propus să devină, ca fiind unul din marii admiratori ai actriței.

De data aceasta, și sper irațional că numai de data aceasta, Maestrul va întârzia. Nu va putea veni la vreme din omenescul motiv că a murit doar puțin și că, după ce va peregrina prin cer atât cât cere cutuma, se va întoarce la muncă pentru că mai sunt încă multe de făcut aici, pe pământ.

Cel care mi-a dat vestea - abia acum am înțeles de ce anticii îi ucideau pe solii aducători de vești rele - mi-a spus că Valentin Silvestru a murit lovit de un taxi, pe când străbătea o stradă „pe trecere interzisă”.

Nu știu, nu mă pricep dacă sintagma „trecere interzisă” e corectă, are adică proprietate și sens, dar a fost momentul în care m-am liniștit. În sfârșit, dincolo de amărăciune și de frustrare, faptul se înscria în ordinea firească a lumii! Valentin Silvestru, Domnul Teatru, criticul cu spiritul ascuțit ca o lamă de Toledo nu putea muri pe o „trecere normală”, domestică, aprobată și ștampilată corespunzător de puternicii clipei, ci

doar pe una „interzisă”. Pentru că prea multe i s-au interzis ani de-a rândul - urmare a „interzicerii” perpetue pe care el însuși a practicat-o față de impostura în artă - ca viața să nu-i ofere „ultima interzicere”.

Gândul mă duce - fără voia mea - la mitul jertfei în numele creației. De ani de zile ne chinuim să finalizăm clădirea Teatrului, anul acesta greutățile fiind parcă și mai mari și, credem, uneori intenționat create. Dar acest teatru trebuie ridicat odată și odată, măcar și pentru motivul că și-a dat din plin obolul. În această toamnă, la temelia lui, într-un fel sau altul, au fost zidite două mari suflete: cel al actorului Vladimir Juravle - Podcoliosin din „Căsătoria” lui Gogol - și cel al criticului Valentin Silvestru - cel care a întemeiat opinia favorabilă și a creat imaginea profesională, în țară, a tinerei instituții teatrale gorjene.

Ajunge! E destul! E prea mult!

Notă: Dacă Teatrul, cum e și firesc, poartă numele Elvirei Godeanu, poate că noua sală de spectacole ar trebui să se numească „Valentin Silvestru”.

Ar fi un drept omagiu adus unui drag prieten dispărut prea devreme.”

{ Ion Cepoi, **Pledoarie pentru trecerea interzisă**, Caiet-program al Premiilor „Elvira Godeanu”, 21 ianurie 1997 }

*

„La Tg-Jiu, la Teatrul Dramatic din localitate, a avut loc Festivitatea de acordare a Premiilor „Elvira Godeanu” pe anul 1996 (prima ediție).

S-au înmânat următoarele distincții:

- Premiul de Excelență - acordat IN MEMORIAM domnului Valentin Silvestru;

- Premiul de Recunoștință - Ligia Tilici, Tg-Jiu - pentru întreaga viață închinată propășirii artei dramatice în Gorj;

- Premiul pentru dramaturgie originală românească - Viorel Cacoveanu;

- Premiul pentru regie - Bogdan Cristian Drăgan - pentru montarea la Tg-Jiu în premieră mondială a piesei „Carantina” de Tullio Zanovello;

- Premiul pentru scenografie, grafică, afiș - Valer Neag, Tg-Jiu;

- Premiul pentru cronică dramatică - Zenovie Cârlușea, scriitor, Tg-Jiu;

- Premiul pentru rol principal (Conul Leonida din comedia „Conu

Leonida față cu reacțiunea” de I. L. Caragiale) - Eugen Titu, actor al Teatrului gorjean;

- Premiul pentru rol secundar (Efimița, din comedia menționată) - Simona Urs, actriță a Teatrului local;

- Premiul pentru promovarea imaginii publice a Teatrului prin presa vorbită - Postul de radio Tg-Jiu (director Ovidiu Popescu);

- Premiul pentru editare de carte de teatru („*Semnul crucii*” de Gabriel Marcel/ Colecția „Elvira Godeanu”, nr. 1/ îngrijitor ediție Ion Cepoi) - Editura „Al. Ștefulescu” Tg-Jiu (consilier editorial Ion Popescu);

- Premiul pentru fidelitate față de Teatrul „Elvira Godeanu” - Constantin Codiță, șeful Inspectoratului de poliție al județului Gorj;

- Premiul pentru promovarea imaginii mării actrițe prin presa scrisă - Ion Cepoi, secretar literar al teatrului;

- Premiul special pentru arta tiparului - Tipografia PRINT ART Tg-Jiu;

- Premiul special pentru promovarea valorilor spirituale ale Gorjului prin revista „Brâncuși” și colecția de carte „Brâncușiana” - Nicolae Diaconu, scriitor, Tg-Jiu;

- Premiul special pentru generozitatea cu care sprijină material și moral instituția - S.C. Star Glass S.A. Tg-Jiu.”

{ **Premiile „Elvira Godeanu”**, *România liberă*, nr. 2075/ vineri, 24 ianuarie 1997 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

REVOLTA DE PE URMĂ A EVEI BRAUN
de **BOGDAN CRISTIAN DRĂGAN**

Premieră absolută

*

Distribuția

Adolf Hitler, dictatorul Germaniei - Ionuț Stoica
Eva Braun, amantă și, în cele din urmă, soția lui Hitler - Simona Urs
Napoleon Bonaparte, dictatorul Franței - Ion Alexandrescu
Josefina, soția lui Napoleon - Monica Sfetcu
Murat, mareșal al Imperiului și regele Neapolelui - Eugen Titu
Carolina Bonaparte, soția lui Murat și sora lui Napoleon,
regina Neapolelui - Corina Prună
Claus von Stauffenberg, general conte, atentator la viața lui Hitler
- Valeriu Bâzu
Hilda, contesă, soția lui Claus - Camelia Stoica
Joseph Goebbels, ministrul Propagandei celui de-al treilea Reich
- Constantin Eremia
Magda Goebbels, soția lui Joseph - Adriana Gugu
Anna Frank, fetița cu jurnalul - Luminița Goșa
Alfred Dreyfus & un mameluc - George Drăghescu
Blondi, câinele lui Hitler - Dan Calotă
Un ursar țigan - Sorin Giurca
Ursul - Dan Dobroiu
Balerina - Dana Scoroșanu
Maimuța - Tamara Iacovu

*

Regia: Bogdan Cristian Drăgan

Scenografia: Valer Neag

*

Regia tehnică - Dragoș Atanasie

Lumini - Gabriel Hârjabă

Sunet: Marius Popescu

Proiecționist - Dumitru Călugăru

Șef producție - Fănușa Popescu

*

Director teatru: Marian Negrescu

Secretar literar: Ion Cepoi

Grafica Caiet-program & copertă carte:

Marian Amariei

*

Premiera: 1 martie 1997

*

„Singur Artistul țipă în pustiu, singur El, Creatorul, avertizează, dar dănțuiala dementă îl copleșește. Redevenit un tolerant, nu poate decât fie să plece, fie să-și accepte crucea de măscărici la masa puterii.”

{ Bogdan Cristian Drăgan, **Motto/ Revolta de pe urmă a Evei Braun**, Colecția „Elvira Godeanu” (ediție îngrijită de Ion Cepoi), nr. 2, Editura centrului județean al creației Gorj, Tg-Jiu, 1997 }

*

„Bântuit de propriile-i fantome - semn indubitabil de noblețe a oricărui creator adevărat, vizibil atât în transpunerea scenică a „*Carantinei*” lui Tullio Zanollo cât, mai ales, în conceperea piesei „*Revolta de pe urmă a Evei Braun*” - Bogdan Cristian Drăgan adaugă celor patru elemente fundamentale ale Universului (pământ, aer, apă, foc) încă unul: cel al Spiritului uman. Complex și complexat, mistic și păgân, sclav și revoltat, biruit și biruitor, integru și mincinos, autorul este omul căruia nimic din ceea ce este omenesc pare a nu-i fi străin.

Procedeele folosite, amintind de maieutica lui Socrate, îi oferă - și conferă - dramaturgului și regizorului Cristian Drăgan șansa pătrunderii în Labirint și a revelării Lăuntruului acestuia: ființa spirituală a făpturii numite om. Dualitatea aceasta - organică și existențială - naște, scenic vorbind, incertitudinea și ambiguitatea proprii artei dramatice.

Conceptele etice tradiționale „bun/ rău” nemaifiind necesarmente pure și intangibile, transmutația nuanțelor originare se face sau pare a se face fără efort și fără durere. De aici, poate, senzația de montaj cinematografic, de tehnică inginerească, de lucrare științifică asupra textului și ale motivației conceptuale a personajelor. Căci toate

personajele, cel puțin până acum, create sau re-create de Bogdan Cristian Drăgan sunt variante distincte ale aceluiași mecanism - omul, și purtătoare ale unor tragice și necesare mesaje - perpetua luptă împotriva stafiilor care înrobesc sufletul lumii și eliberarea acestuia din Labirintul numit Autoritarism, Totalitarism, Dictatură personală, Supunere vegetală și Cameleonism. Eliberare de Minotaurul din noi, cu alte cuvinte.”

{ Ion Cepoi, **Revelația Labirintului**, Caiet-program al premierei, 1 martie 1997 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

CU UȘILE ÎNCHISE
de **JEAN PAUL SARTRE**

*

Distribuția

Ines - Simona Urs
Estelle - Rodica Adriana Gugu
Garcin - Eugen Titu
Băiatul de serviciu - Constantin Eremia
Personaj colectiv - Corina Prună, Monica Sfetcu
Camelia Stoica, Dana Scoroșanu, Tamara Iacovu,
Luminița Goșa, Ionuț Stoica, Valeriu Bâzu,
Dan Calotă, Dan Dobroiu,
George Drăghescu, Sorin Giurca

*

Regia tehnică - Dragoș Atanasie
Sunet - Marius Popescu
Lumini - Gabriel Hârjabă
Coregrafia - Alin Prandea
Sufleur - Filofteia Popescu
Machiaj - Camelia Călugăru
Recuzita - Doina Bâzu

*

Regia - Cristian Cârcu
(Teatrul de stat Sibiu)

*

Director teatru - Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 24 iunie 1997

*

„Jurnalul Celuilalt ... Care ar trebui să-și aibă locul lui. Dacă locul lui este acolo unde cred eu... Dacă nu cumva el nu e decât un intrus, un introdus violent în spațiul și timpul meu, vrând să-mi ia locul...

*

- Poți să-ți asumi starea de ființă? zice el.

- Ochiu-mi privește-nlăuntr și-n afară! îi spun eu. Care din cele două stări îmi aparține cu adevărat? Și, de fapt, ce și cât din ele îmi aparțin sau mi-au aparținut vreodată?

*

- Să refac starea de sacru? De ce nu de violență? Sacrul se asumă individual. Violența-i acum semnul distinct al colectivității. Cum să-ți spun ... Sisif ... Sisif, de exemplu, rămâne prototipul introvertitului mediocru și fragmentar. El are conștiința, nu starea de sacru. Manole-i acela care-și acoperă lipsa prin sacrificiu perpetuu. Al său și al celuilalt, în același timp. Și-n aceeași măsură. Doar el își asumă starea de sacru. De ființă, dacă vrei! Tu ce-ți asumi în afara dorinței de a transfera o stare virtual scenică - creată altminteri după chipul și asemănarea ta - asupra Celuilalt? Sau Celorlalți! Poate că, într-adevăr, infernul sunt Ceilalți. Dar eu însumi și tu însuși, suntem doi deci, facem parte din Ceilalți. Eu însumi îmi construiesc partea mea de infern. Poate fi asta o certitudine?

*

- Uite - îi mai spun - tu construiești ninsoarea. Prinde bine, face impresie, e tentantă adică. Dă naștere la îndoieli și reflecții. Dar frânghiile? Sunt o certitudine sau o lipsă? Marchează un spațiu ori o idee? Sunt ale mele, mi le asum? Sunt ale Celorlalți?

- Virtual, sunt o lipsă! spui tu. În nici un caz, o soluție. Certitudinea înseamnă stagnare. Numai îndoiala-i blestem, numai îndoiala crează.

*

- Hai să construim un spațiu și pentru Celălalt! mai spui.

- Cum să-l construim, și ce dimensiuni și ce formă ar trebui să aibă? Creatorul ești tu! Cel care alege între sentiment și memorie. Între sinele tău și proiecția sinelui tău. Pentru mine, însăși ideea creației înseamnă certitudine, soluție, asumare. Infernul sunt Ceilalți, cei care de-construiesc. Existența nu este/ nu poate fi decât un interminabil joc de

modele. Pe segmente de timp, desigur, segmente de timp convertite în unități de măsură ale spațiului ...

Altminteri, totul n-ar fi decât regie. Sisif și Manole, fiecare de câte o parte a dealului. Mereu alta.”

{ Ion Cepoi, **Jurnalul Celuilalt**, Caiet-program de premieră/ 24 iunie 1997 }

**ANNO DOMINI 5
(1997 - 1998)**

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

URSUL și CÂNTECUL LEBEDEI

de **A. P. CEHOV**

*

Distribuția

URSUL

Elena Ivanovna Popova - Dana Scorșanu

Grigori Stepanovici Smirnov - Ionuț Stoica

Luka - Valeriu Bâzu

Răposatul Nikolai Mihailovici - Constantin Eremia

Fetele de la cabaret - Luminița Goșa, Camelia Stoica,

Mariana Ghițulescu

Cântărețul - George Drăghescu

Vizitiul - Dan Calotă

Grădinarul - Eugen Titu

*

CÂNTECUL LEBEDEI

Vasili Vasilici Svetlovidov - Eugen Titu

Nikita Ivanâci - Ion Alexandrescu

Actori - Dana Scorșanu, Luminița Goșa, Camelia Stoica,
Mariana Ghițulescu, Ionuț Stoica, Valeriu Bâzu, Constantin Eremia,

George Drăghescu, Dan Calotă

*

Regia tehnică - Dragoș Atanasie

Lumini - Gabriel Hârjabă

Sonorizare - Marius Popescu

Șef producție - Fănușa Popescu

Fotografii - Aurel Dumitrescu

*

Regia, scenografia, ilustrația muzicală:

BOGDAN CRISTIAN DRĂGAN

*

Secretar literar - Ion Cepoi

Premiera: 29 septembrie 1997

*

„Deschiderea celei de a V-a stagiuni (1997/ 1998) la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” s-a petrecut tot la Casa de Cultură a Sindicatelor Tg-Jiu cu spectacolul coupé „*Ursul*” și „*Cântecul lebedei*”, realizat de Bogdan Cristian Drăgan, după A. P. Cehov. De data aceasta, regizorul „*Carantinei*” (al cărei autor, vă amintiți, a fost Tullio Zanollo), a abordat registrul comic-sentimental, făcând apel, într-o manieră lipsită de complexe, la psihologia publicului și la natura lui ce ar trebui eliberată de prejudecăți.

În „*Ursul*”, Bogdan Cristian Drăgan (semnând regia, scenografia, ilustrația muzicală și chiar adaptarea, fiind așadar un producător total) se preface a nu vedea în Cehov latura satiric-moralizatoare - sau, dacă o intuieste o tratează cu o dezinvoltură iertătoare a firii omenești și pune accentul pe social și pe discrepanța dintre cum este și cum pare a fi perechea Elena Ivanovna Popova - Grigori Stepanovici Smirnov, deturnând subiectul de pe linia reflexivă pe aceea parodică, aparent superficială. Oricum, povestea văduvei și a boierului divorțat și-a dorit, ca intenție originară, cu totul altceva. Cehov a amendat, în făpturile tipic rusești și tipic mediocre, absența unui orizont ideatic, a unei perspective ontologice, cu scopul unui minim gest de aruncare în adevăr. Ionuț Stoica (cu o construcție sigură a lui Smirnov) și Dana Scorșanu (exactă într-o Popova permanent ferită de meditativ), împreună cu Valeriu Bâzu (la fel de strălucit într-un Luka duplicitar și înțelegător până la abnegație), au oferit o seară în care cine a fost atent la nuanțe a depistat tonul de profunzime.

Însă adevărata măsură a înzestrării sale Bogdan Cristian Drăgan a dat-o cu „*Cântecul lebedei*”, în care a izbutit performanța dublării temei dramatice, pe alocuri tragice, de un umor sarcastic-scrâșnit, un fel de replică amar-cogitativă la implacabila evoluție a destinului spre Marele Nimic, spre Non- prezența Morții. Și acest fapt în pofida unui spirit/suflet pururea tânăr, închis fără scăpare într-un trup îmbătrânit, trădând prea ușor cauza supremă - cucerirea idealului, miraj de neatins. În încleștarea lor cu soarta, un actor ratat și un suflor învins de o condiție nedreaptă, vor să-și demonstreze uriașele lor resurse omenești de supraviețuire, răzvrătindu-se finalmente împotriva limitei, năzuind firesc la o a doua existență, altfel trăită, sub semnul perfecțiunii, drept care li

s-ar cuveni cu prisosință, în urma experienței și culturii dobândite.

Într-un tandem echilibrat, de o coeziune admirabil exprimată, reliefând un profesionalism autocenzurat însă exploziv, Eugen Titu (în acel Vasili Vasilici Svetlovidov hamletizând, nostalgizând îndurerat) și Ion Alexandrescu (în Nikita Ivanâci, a cărui simplitate și al cărui bun-simț se traduc în iubirea față de aproapele său), au arătat, de o manieră convingătoare, talent, vocație, mijloace teatrale variate, limbaj cu largi conotații scenice.

În concluzie, la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” lucrurile curg pe un drum al afirmării impetuoase, sub părinteasca aripă a forurilor conducătoare gorjene.”

{ Ion Popescu, ***Cronica teatrală/ Ursul/ Cântecul lebedei de A. P. Cehov, Gorjeanul***, octombrie 1997 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU
Str. Traian, nr. 4
Tg-Jiu, Romania
Tel./ Fax. 04053215161
16 septembrie 1997

Către
British Council

Înființat în anul 1993, Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” este cel mai tânăr teatru profesionist din România.

De la început, echipa managerială și-a propus și, în mare parte a reușit, să creeze o personalitate distinctă acestei instituții. Astfel, concomitent cu demersurile privind construcția noului sediu al teatrului - a cărui finalizare, inclusiv dotările tehnice necesare, o estimăm în cursul toamnei anului 1998 - s-a reușit și crearea unei trupe competitive de actori și regizori care, în decursul celor 4 ani de funcționare ai teatrului, au montat capodopere ale dramaturgiei românești și universale aparținând lui Caragiale, Shakespeare, Gabriel Marcel, Jacinto Benavente, Gogol, Cehov, Sartre, Eugen Ionescu etc.

Strategia pe termen scurt și mediu a instituției noastre cuprinde printre altele:

- organizarea *Festivalului internațional de teatru DIALOG 2000*, în perioada 10-20 aprilie 1999, în a cărui organizare beneficiem de sprijinul domnișoarei Claudia Woolgar, director al Programului cultural româno-britanic NOROC;

- încheierea unui contract cu Academia de Teatru și Film București, prin care Teatrul „Elvira Godeanu” acordă anual o bursă șefului de promoție de la secția regie teatru, cu condiția montării spectacolului de diplomă al acestuia la teatrul din Tg-Jiu;

- crearea unui Centru profesional de producție-editare a C.D.-urilor, casetelor audio, precum și a unui Studiu video complet: video clip, casetă de prezentare, publicitate;

- transformarea instituției, începând cu anul 2000, în primul Centru național de cercetare și antropologie teatrală;

- crearea Fundației culturale „Elvira Godeanu”

În acest moment, cel mai important lucru pentru noi este reprezentat de organizarea *Festivalului internațional de teatru DIALOG 2000*.

În intenția noastră manifestarea va fi structurată astfel:

* Secțiunea I:

- Festivalul propriu-zis, la care sunt invitate 8 trupe de teatru: 3 din Europa (selecționar unic domnișoara Claudia Woolgar) și 5 din România (selecționar unic doamna Sanda Manu - președinte al Uniunii Teatrelor din România).

Teatrul „Elvira Godeanu” va participa cu piesa „**Angajare de clown**” de Matei Vișniec, o coproducție româno-britanică;

- segmentul de work shop, activitate unică în peisajul festivalurilor de gen din România;

* Secțiunea a II-a:

- Colocviul internațional de antropologie teatrală, la care vor participa, pe durata a 7 zile, 10 critici teatrali: 5 din Europa și 5 din România, cu toții fiind și membri ai juriului.

Cheltuielile de cazare, diurnă, onorarii și promovare a imaginii festivalului sunt estimate la 156.000 dolari USA, curs actual.

Toate acestea, precum și dorința instituției noastre de a oferi comunității un veritabil eveniment cultural, de maximă profesionalitate, ne-au îndemnat să apelăm la Dumneavoastră pentru acordarea unui suport moral și material atât de necesar nouă în circumstanțele actuale.

În speranța că perspectivele participării instituției Dumneavoastră la organizarea și desfășurarea acestei manifestări ne sunt favorabile,

Vă mulțumim cu sinceritate,

Director

Marian Negrescu

Secretar literar

Ion Cepoi

*

NOROC
BRITISH ROMANIAN
THEATRE EXCHANGE

NOROC Ltd.
15 Kenwyn Road
London SW4 7LJ
Tel/Fax + 44 171 720 0960
28th October, 1997

To Whom it May Concern,

This is to confirm the involvement of NOROC, through its UK Co-ordinator, Claudia Woolgar, in the development of a new theatre in Târgu-Jiu, and plans for an international festival.

I fully support the idea of the development of a new fully equipped theatre, and encourage wholeheartedly plans for a festival with plans for new work, international collaboration, and a diverse programme of work, including workshops and discussion opportunities.

I have already discussed various ideas with Marian Negrescu, which could include a production of Matei Visniec's Engaging Clown using a British and Romanian cast, with a British director. There have also been discussions focusing around a youth theatre project, based on a Shakespeare text, in conjunction with Bath Theatre Royal. It is also hoped that the festival would provide the opportunity to present a new piece of physical theatre, invited from Britain.

What is most important in the formation of the theatre's programming policy in general, and the festival in particular, is the balance and aims of the work presented. As such, time and consultation must take place over the coming months to ensure the highest artistic standards. Financial support will be sought, audiences should be kept firmly in view, and careful planning should take place. I am thrilled to be part of this new venture, and offer my full support to Marian Negrescu and all those involved in this exciting new moment in the artistic life of Targu-Jiu.

Yours faithfully,

Claudia Woolgar

*

ACT ADIȚIONAL
Nr. 3/ 15.12.1997

La contractul de antrepriză nr. 124 din 27.11.1995 între
- SC CORA INTERNATIONAL GROUP SA în calitate de
ANTREPRENOR

și

- Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu în calitate de
INVESTITOR

privind investiția REPARAȚII CURENTE ȘI CAPITALE LA
SALA CENTRAL intevin următoarele completări și modificări:

1. Deoarece plafonul de finanțare aferent investiției sus menționate
este limitat, termenul de punere în funcțiune stabilit prin actul adițional
nr. 1 din 06.12.1996 se decalează de comun acord astfel: de la 12. 12.
1997 la 30. 09. 1998.

.....

Antreprenor

SC CORA International Group SA

Director general

Ing. Constantin Robu

{Extras}

Investitor

T.D. Elvira Godeanu

Director

Marian Negrescu

*

„Cel mai tânăr teatru profesionist - „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu - propune un eveniment interesant și incitant: premiera piesei „**Îmblânzirea scorpiei**” de W. Shakespeare. Această premieră are ca invitați speciali în rolurile principale doi actori ai Teatrului Național din Craiova: Gabriela Baci-Negrescu (Catarina) și Adrian Andone (Petruchio). Scenografia aparține artistului plastic Valer Neag, asistent regie - Geni Andone (T.N.C.). Regia artistică este semnată de Marian Negrescu (Teatrul Național Craiova). Premiera va avea loc duminică 1 februarie 1998, ora 17,30.”

{G.S., **Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu propune o nouă premieră - „Îmblânzirea scorpiei”**, *Ziua*, 29 ianuarie 1998 }

*

„Cea de-a cincea stagiune a celui mai tânăr teatru profesionist din România, aflat acum, 1998, în pragul unui nou început (este vorba de inaugurarea noului sediu al teatrului, prevăzută la 15 septembrie 1998), propune premiera piesei „**Îmblânzirea scorpiei**” de W. Shakespeare. În rolurile principale, doi actori ai Teatrului Național din Craiova: Gabriela Baci-Negrescu (Catarina) și Adrian Andone (Petruchio). Scenografia: Valer Neag. Asistent regie - Geni Andone (Teatrul Național Craiova). Regia artistică - Marian Negrescu (Teatrul Național Craiova). Premiera va avea loc duminică, 1 februarie, la ora 17,30.”

{N.P., **Deschiderea stagiunii Teatrului dramatic „Elvira Godeanu” din Tg.Jiu, România liberă**, 30 ianuarie 1998 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU,, TG-JIU

ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI

de **W. SHAKESPEARE**

Distribuția:

Petruchio - Adrian Andone (T. N. Craiova);
Catarina - Gabriela Baciu Negrescu (T. N. Craiova);
Bianca - Adriana Rodica Gugu;
Baptista - Ionuț Stoica;
Gremio - Eugen Titu;
Tranio & Vânător - Dan Dobroiu;
Lucrețiu & Vânător - George Drăghescu;
Sly - Valeriu Bâzu;
Biondello & Cârciumăreasa - Mariana Ghițulescu;
Lord & Vicențiu - Ion Alexandrescu;
Văduva - Luminița Goșa;
Hortensio - Sorin Giurcă;
Pedagogul & Filip - Carmen Roșca/Monica Sfetcu;
Grumio - Constantin Eremia;
Curtis - Simona Urs;
Nathaniel - Tamara Iacovu;
Iosif - Camelia Stoica;
Preotul - Atanasie Dragoș;
Vânător & Paj - Dan Calotă;
Nicolo & Vânător - Vasile Vlădoianu;
Alți slujitori - Nicu Bădică, Cristi Băltățeanu, Dana Scorșanu,
Florică Oprea, Sorin Grama, Cristi Ciopei.

*

Regia: Marian Negrescu

Asistent regie: Geni Andone (T.N. Craiova);

*

Scenografie și costume: Valer Neag;

Coregrafia: Alin Prandea;

Ilustrație muzicală: Alin Prandea, Marius Popescu,

Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Regia tehnică: Dragoș Atanasie;
Sunet: Marius Popescu;
Lumini: Gabriel Hârjoabă;
Consultant: Ilie Crăciunescu, maestru de lumini, T. N. Craiova;
Sufleur: Filofteia Popescu;
Producția: Fănușa Popescu, Cristi Paveloiu;
Mașinist șef: Florin Ionescu;
Mașiniști: Sorin Pungan, Dorel Dobrițescu, Cristi Băltățeanu,
Cătălin Călugăru, Vasile Vlădoianu, Sorin Grama, Florică Opri,
Vicu Bădică, Cristi Ciopei, Paul Râcu;
Machiaj: Camelia Călugăru;
Recuzită: Doina Băzu, Florentina Mihuțoiu;
Cabiniere: Mihaela Gheorghiu, Ana Maria Nanu, Larisa Vătău,
Duduța Antonici.

*

**Data premierei:
1 Februarie 1998**

*

„Acest spectacol s-a născut din **teamă**; din teama că rolul de actor va deveni, într-o lume nebună, secundar. Acest spectacol s-a născut dintr-un prea plin sufletesc... Acest spectacol s-a născut din **credință**.

Credința că ACTORUL este un cheltuitor de vise. Ale noastre, ale tuturor.

Acest spectacol s-a născut din orgoliu. Acela că dincolo de tehnicile moderne, ultrasofisticate, stă numai el, ACTORUL. Singur.

Acest spectacol s-a născut din **furie**, din răzvrătire împotriva avalanșei de mediocritate care poate să maculeze și acest templu. Care este teatrul.

Acest spectacol s-a născut din **nevoia de identitate**, care ne scoate din turmă și ne comandă să fim noi înșine pentru a înțelege sensul Golgotei. A fiecăruia.

Acest spectacol s-a născut, de fapt, din **dragoste**. Din dragoste

împărtășită, din dragoste deșartă, din dragoste adevărată. Care cuprinde și teamă, și credință, și orgoliu, și furie. Și, mai ales, nevoie de certitudine. Că existăm așa, fără machiaj, pe marginea unei lumi care începe (Doamne, nu!) să ne ignore.”

{Marian Negrescu, Caietele „Elvira Godeanu”, nr. 5/ 1998 }

*

<< În ce măsură poți fi un fragment din conștiința comunității în care trăiești?

Dincolo de îndoială, de vanitate, de firească duplicitate, ce resorturi trebuie să pornească pentru a descifra labirintul și a îmblânzi scorpia din tine și din ceilalți?

Unde începe și unde se sfârșește Erezia? La care răscruce a drumului dintre naștere și iluminare se află?

Arta, teatrul, în fine, ce altceva este decât un răspuns pe care ficare îl dă vieții?

*

Sătul și panicat de atâtea lucruri pe care nu le înțeleg scriu texte.

Undeva, cumva, trebuie să existe un mod de a îmblânzi scorpia:

“Ea, Erezia, a nceput mai demult. Altfel spus, de la Facerea lumii.

Istoria devenirii ca ființă începe și se sfârșește cu el, actorul.

Pentru că el, înainte chiar de a fi avut conștiința a ceea ce este, a fost cel dântâi care s-a împotrivit dogmei, fie ea zeu, fie destin, fie om.

Atunci a început Erezia.

Când nu era decât forma.

Abstractă, înghețată, inumană. A trebuit de aceea să apară el, actorul, și să îmbrace forma în haina metaforei, dând viață ideii de ființă, de lucru, de sentiment.

Căci ea, metafora, nimic altceva nu înseamnă decât revoltă împotriva cuvântului - dogmă. Fără actor, realitatea ar fi rămas în sine. El i-a găsit sens și rost, și nume.

Denominarea a devenit astfel sublimare, iluminare, transcendere.

Cuvântul- zeu și cuvântul- belestem. Teatru, adică. Poate de aceea, numai lui îi este dată eterna regăsire întru cuvânt. Lui, acestui obsedat de voluptatea iluziei, mai adevărată decât însuși adevărul. Lui, ultimului eretic în viață: Actorul!”

*

El, actorul - ca și templul în care se-nchină - se află mereu în fața unui alt început. De lume, de viață, de moarte, de istorie.

*

Încerc să consemnez cronica Templului. Acum și aici. Nu întâmplător aici. Și nu întâmplător numit Elvira Godeanu.

*

Născut la 4 iunie 1993, prin decizie a Consiliului Județean, Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” devine, în vara anului următor, proprietar al fostei Săli „23 August”. Începe lungul drum al zidirii. Unei clădiri, unei trupe, unui repertoriu, unor prietenii care să dureze, unei imagini, unei strategii. Sponsor unic: bunul Dumnezeu.

Dincolo de vremelnice înfrângeri și de greu plătite izbânzi, el a fost și a rămas o stare de spirit. O nebunie frumoasă a unor frumoși și tineri nebuni. Indiferent cum s-au numit: regizori, actori, personal tehnic, administrație. Sau, poate, tocmai de aceea. Pentru că aici, de la început, s-a format și există o adevărată școală de teatru. În care toată lumea învață, descoperindu-se pe sine. De la cabinieră la director. De la scenograf la actori și, de aici, la regizor. E ca într-un război perpetuu, ca pe un front cu tranșee adânci. O luptă cu timpul care nu mai are răbdare, cu mentalitatea păguboasă a dinainte învinsului, cu fariseismul, indiferența sau oportunistul - de altfel, omenești - ale unuia sau altuia. Cu stafiile scorpiei care trebuia îmblânzită.

*

Și a fost.

*

În cele cinci stagioni (ultima aflată în derulare) s-au montat și jucat 15 piese:

- **D’ale Carnavalului și Conul Leonida față cu reacțiunea** de Caragiale, **Jacques sau Supunerea** de E. Ionesco, **A douăsprezecea noapte și Îmblânzirea scorpiei** de Shakespeare, toate în regia lui Marian Negrescu;

- **Jourdain cel scrântit** de M. Bulgakov și **Căsătoria** de N. V. Gogol, în regia lui Cristi Juncu;

- **Carantina** de Tullio Zanollo, **Revolta de pe urmă a Evei Braun** (text regizor), **Ursul și Cântecul lebedei** de Cehov, în regia lui Bogdan-

Cristian Drăgan;

- **Muck cel Mic** de W. Hauff, montare de Ion Alexandrescu;

- **Interesul poartă fesul** de J. Benavente, regia Eugen Titu;

- **Semnul crucii** de G. Marcel (regia: Radu Tempea, T. N. Cluj-Napoca) și **Cu ușile închise** de Sartre (regia: Cristian Cârțu, T.N. Sibiu).

Finalul actualei stagiuni va fi reprezentat de piesa **Te plătesc ca să mă iubești** de Dan Tărchilă, în regia lui Nicu Ursu, basarabean stabilit în Târgu-Jiu.

S-a colaborat cu T. N. Craiova (scenograful Viorel Penișoară-Stegaru; actorii: Ilie Constantin, Vladimir Juravle, Adrian Andone, Gabriela Baciu Negrescu, Geni Andone, Josefina Stoia); cu T. N. Cluj-Napoca (Radu Tempea și actrița Diana Cozma); Teatrul din Sibiu (Cristian Cârțu). S-a jucat la București, Iași, Cluj, Sibiu, Slatina, Turnu Severin ... Din vara anului 1997 se stabilesc contacte cu British Council și British - Romanian Theatre Exchange "Noroc", a cărei directoare de program, Claudia Woolgar, este oaspete al Târgu-Jiu-lui în luna iunie a aceluiași an.

Se câștigă prieteni dragi: Valentin Silvestru, Sanda Manu, Cătălina Buzoianu, Jeana Morărescu, Ileana Berlogea, Natalia Stancu, Tullio Zanollo, Claudia Woolgar, Jacques Gardel - al cărui Atelier de creație tetrală din Lausanne își va începe turneul est-european la Târgu-Jiu.

Apele încep să se adune.

Apar profesioniștii pur sânge: Eugen Titu, licențiat al Facultății de artă dramatică din Cluj-Napoca, Ion Alexandrescu, Mariana Ghițulescu și Carmen Roșca- absolvenți ai unor institute particulare de teatru din București.

Lectorul universitar de la Academia de Teatru și Film București, Bogdan-Cristian Drăgan, devine prim regizor al Teatrului. La premiera **Carantinei**, Bogdan promite un lung metraj după același scenariu. În decembrie '97 actorii ai teatrului din Târgu-Jiu încep filmările la București. Apare, în sfârșit, Nicu Ursu, regizor basarabean.

Doi tineri actori, Nicolae Vicol și Cristinel Dobran sunt acum studenți în anul III ai Facultății de artă dramatică din Craiova. Sunt așteptați acasă după absolvire.

Un mare artist plastic, Valer Neag, semnează scenografia multor spectacole.

Familia trebuie rotunjită.

*

Se pierd pentru totdeauna prieteni dragi. Cuvintele nu pot acoperi nici revolta, nici un acut sentiment de condamnare a Providenței. Scriu pentru împlânzirea scorpiei:

„Toamnă uitucă și buimacă. Mincinos de adevărată și nedreaptă. La fel de veche sau nouă de la începuturile lumii și până acum. Nesățioasă și crudă cu cei buni și fragili și actori. Risipitori cu ei însuși, în ipostazele lor inuman de umane, zămislite din zeci de texte în zeci de roluri, ei, actorii, nu sunt distribuiți niciodată în unicul rol important al carierei: cel al propriei vieți. Și, tocmai de aceea, ei, eternii migratori întru ființarea și ne-ființarea atâtor fanteze - cărora le dăruiesc memoria sau iluzia existenței diurne - nu pot nici învăța, nici repeta o singură scenă: cea a propriei morți...

Toamnă ca un histrion bătrân și ciufut. Cu lumină blândă mângâind sufletul ierbii și Vladimir Juravle jucându-și corect, până la capăt, cel de-al o sută-lea rol. Cel de om...”

*

Din păcate, o singură jertfă nu e de ajuns:

“Aflu cu stupeoare, cu frică și cu ură - nu știu mpotriva cui, dar în momentul acela m-am urât și pe mine însumi - că zilele trecute a murit Valentin Silvestru. Cel care, în bruma noastră de zestre intelectuală, l-am numit de câțiva ani buni “Domnul Teatru”.

Ca de atâtea ori în ultimii ani, l-am fi așteptat la premieră. De data aceasta, Maestrul va întârzia. Nu va putea veni la vreme din omenescul motiv că a murit puțin. Cel care mi-a dat vestea - abia acum am înțeles de ce anticii îi ucideau pe solii aducători de vești rele - mi-a spus că Valentin Silvestru a murit lovit de un taxi, pe când străbătea o stradă pe “trecere interzisă”...

*

Text, regie, singurătate. Scorpia din noi?!

*

Ianuarie '97. Prima ediție a *Premiilor Elvira Godeanu* pentru anul 1996. Premiul de Excelență, IN MEMORIAM, se acordă lui Valentin Silvestru. Mai sunt distinși: dramaturgul Viorel Cacoveanu, regizorul Bogdan Cristian Drăgan, scenograful Valer Neag, actori, critici de teatru,

editori, sponsori.

*

‘97. Început de vară. Ideea unui *Festival internațional de teatru* prinde contur. Va trebui să prefigureze, atât cât este posibil, mileniul următor. Sejurul Cludiei Woolgar, irlandeza cu temperament de oltean, limpezește câteva umbre. Festivalul se va numi “*Dialog 2000*”, se va desfășura în perioada 10-20 aprilie 1999 și va cuprinde două secțiuni”: **festivalul** propriu-zis, cu 8 trupe de teatru (trei din Europa și cinci din țară) și segmentul **workshop**, pe de o parte; **Colocviul de antropologie teatrală** (cinci critici străini și cinci din România, membri ai Juriului în același timp), pe de altă parte. Conex GSM pare a fi acceptat statutul de Sponsor Unic.

În Anglia, Claudia Woolgar își respectă promisiunea de a face loby pentru festival. Și reușește.

*

Începe cea de- a cincea stagiune. Pe rând, văd luminile rampei “*Ursul*” și „*Cântecul lebedei*” de Cehov și “*Îmblânzirea scorpiei*” de Shakespeare. Predestinat titlu pentru un alt început. Ca o rugăciune pentru nemurirea actorului.

{ Ion Cepoi, **Îmblânzirea scorpiei** sau **rugăciune pentru nemurirea actorului**, Caietele “Elvira Godeanu”, nr. 5/februarie 1998 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

TE PLĂTESC CA SĂ MĂ IUBEȘTI
de **DAN TĂRCHILĂ**

Distribuția

Maria Lazăr - Carmen Stoica/ Monica Sfetcu
Avocat Cristescu - Eugen Titu
Dida, soția lui - Simona Urs
Andy, fiul lor - George Drăghescu
Avocat Florescu - Valeriu Bâzu
Mimi, soția lui - Tamara Iacovu
Madam Rica - Luminița Goșa
Tânărul cu pălărie - Dan Dobroiu

*

Regia, scenografia și ilustrația muzicală
Nicu Ursu

*

Regia tehnică - Dragoș Atanasie
Coregrafia - Alin Prandea
Lumini - Gabriel Hârjabă
Sonorizare - Marius Popescu
Producția - Fănușa Popescu, Cristi Paveloiu
Mașinist șef - Florin Ionescu
Sufleur - Filofteia Popescu
Pictura - Florin Ularu

*

Director Teatru - Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera:
15 martie 1998

*

„La Tg-Jiu funcționează din 1993 Teatrul **Elvira Godeanu**.

*Botezată cu numele actriței gorjence care, prin anii '40-'50, a ajuns una dintre marile celebrități ale scenei pariziene (notă antologator: semnatarul acestui articol face o regretabilă confuzie între Elvira Godeanu și Elvira Popescu), noua instituție culturală era alcătuită, pentru început, din amatori. Niște amatori cu multă ambiție și cu unele succese, nu numai locale, însă mult prea neînsemnate pentru dorința lor de afirmare și de a fi văzuți în primul rând acasă la ei, de publicul lor. Patriotismul local al oltenilor este notoriu - și fără îndoială că tot pe seama acestuia trebuie pus și faptul că, mult înainte de 1989, un nume consacrat ca Mircea Cornișteanu, pe atunci regizor la Teatrul Național din Craiova, a lucrat vreo patru spectacole cu trupa din Tg-Jiu. Ceea ce constituia o garanție suficientă că lucrurile nu se vor cantona în orizontul de înlocuitor de cultură al **Cântării României**, la modă pe atunci.*

De baștină, desigur, din Târgu-Jiu, Marian Negrescu, directorul noului teatru, a jucat și el în șapte spectacole ale vechii trupe. Asta înainte de a intra la I.A.T.C. El și soția lui, Gabriela Baci-Negrescu, au fost colegi d'promoție; au absolvit amândoi secția Actorie în 1989, la clasa profesoarei Sanda Manu, iar acum, amândoi, sunt actori la Naționalul craiovean.

- *Domnule Negrescu, cum ați ajuns la ideea de a vă dota orașul cu o viață teatrală permanentă și profesionistă?*

- Vorbiți de parcă el n-ar mai fi avut niciodată așa ceva. A avut mult timp înainte de 1944, ba chiar de la 1834, când a avut loc primul spectacol de teatru în acest oraș. Teatrul Milescu din Tg-Jiu a fost unul stabil și permanent. Iar când acesta n-a mai fost unul permanent, a ajuns să găzduiască turneele foarte frecvente ale teatrelor bucureștene. Orașul ăsta a fost dintodeauna un vad teatral, bun pentru trei-patru reprezentații pe săptămână, ceea ce, raportat la numărul de locuitori, nu e rău d'eloc.

- *Ați înființat teatrul ca pe o secție a Naționalului de la Craiova?*

- Nu. În 1993, Consiliul Județean Gorj a luat hotărârea de a-l înființa ca pe o instituție culturală de interes județean, aparținând, adică, județului. În primul an de activitate, când încă nici n-aveam o clădire a noastră, activitatea lui a fost urmărită, sub aspect profesional, de Direcția Generală a Instituțiilor de Spectacol din Ministerul Culturii, care, apoi,

și-a dat avizul pentru funcționarea lui pe cont propriu - vreau să spun în afara cadrului administrativ al ministerului. Pentru postul de director, erau în discuție două propuneri: Horațiu Mălăele, alt gorjean și eu. Cum Horațiu era destul de ocupat la București, am rămas eu. Ni s-a dat o clădire în centru, în buricul târgului, dar ce clădire! Era un fost cinema scos din uz, care înainte de asta fusese sală de sport. Ca să vă faceți o idee, pot să vă spun că tot ce am reușit să păstrăm din el au fost doi pereți laterali, am refăcut inclusiv fundația. Pe clădirea asta, conform Deciziei Consiliului Județean, a ajuns stăpân Teatrul „Elvira Godeanu”. Dar tot Consiliul Județean ne-a aprobat cele 12 miliarde lei pentru renovare și modernizare. Cu banii aceștia, de fapt, am reconstruit clădirea. E o sumă serioasă, pe care, probabil, n-am fi primit-o de la Ministerul Culturii. În momentul de față, o asemenea investiție în cultură pot face numai autoritățile locale. Banii pe care i-am primit noi erau din bugetul propriu al Consiliului Județean. Vom termina lucrările anul ăsta, am ajuns deja la finisaje. Teatrul acesta se poate numi „construit și finanțat” de noi. Iar arhitectul Mihai Maicovschi, autorul proiectului a făcut, zic eu, un lucru excelent.

UN OBIECT SCUMP, DE LUX

- Dintre factorii de decizie locali, cine v-a ajutat la început? Cine a fost „nașul” teatrului?

- Președinte al Consiliului Județean era în 1993 actualul deputat PD Ștefan Popescu-Bejat. Acum este domnul Nicolae Mischie, fost deputat PDSR. Nu le-a fost prea ușor cu noi și problemele noastre. În 1993, le-am spus consilierilor județeni că, pentru ca eu să accept postul de director, trebuie ca teatrul acesta să fie considerat drept ceea ce este: un obiect de lux, care va costa mulți bani. Era obligatoriu să fiu cât mai explicit, pentru că era vorba de bani publici.

- De costat, costă, dar sub ce formă? De instituție bugetară, cu salarii fixe, plătite cu regularitate - sau de instituție destinată realizării unor proiecte bine precizate, punctuale, cum se spune astăzi - și cu colaboratori temporari?

- Până la anul, vom continua să fim o instituție bugetară. Apoi, vom deveni un „teatru de proiecte”. În cam toate cele 49 de țări unde am fost până acum cu spectacolele lui Silviu Purcărete de la Craiova există

obiceiul de a se apela la câte un nume mare - Peter Brook, Ariane Mouchkine, Purcărete, de exemplu - pentru a se încredința conducerea unui asemenea centru de proiecte teatrale, pentru a genera în jurul unei mari personalități regizorale o activitate inovatoare, cât mai depărtată de rutină.

Așteptăm doar adoptarea bugetului local pe anul 1998 (pe lista Consiliului Județean noi suntem prioritatea numărul unu) pentru ca să putem trece la penultima fază, de finisare a clădirii. Ultima va fi cea de montare a instalațiilor tehnice.

CEA MAI MODERNĂ DOTARE DIN ȚARĂ

Avem niștedotări tehnice extraordinare, de ultimă oră. Avem aparatură de sunet JBL de 4000 de wați, computerizată, de fabricație americană. Climatizarea totală a clădirii este și ea o realizare de anvergură: ne costă 2,1 miliarde de lei. Clădirea va avea un circuit închis de televiziune și toate serviciile asistate de calculator. Aparatura de lumini, computerizată și de ultimă generație e STRAND, din Anglia. Pe lângă toate acestea, mai avem și cabine de traducere simultană în două limbi de circulație, cu aparatura adecvată. Noua clădire va fi gata „la cheie” în această toamnă, iar primăvara viitoare, mai precis în perioada 10-20 aprilie 1999, aici va avea loc prima ediție a *Festivalului internațional de teatru Dialog 2000*.

UN ORĂȘEL DIN OLTENIA PE HARTA TEATRALĂ A LUMII

Părerea mea e că boala noastră, a tuturor, boala sfârșitului de mileniu, este necomunicarea. De aceea am intitulat festivalul astfel. Va fi o reuniune teatrală destul de ambițioasă, cu trei spectacole din străinătate (câte unul din Anglia, Italia și Franța) și cinci din România și, de asemenea, cu un colocviu de antropologie teatrală la care vor participa, timp de o săptămână, cinci critici teatrali din Europa și cinci din România. Cei zece critici vor fi, totodată, și membri ai juriului. Selecționer al spectacolelor din străinătate va fi jurnalista Claudia Woolgar, care este critic de teatru, s-a implicat încă din 1991 în managementul activităților culturale româno-britanice și cunoaște bine viața noastră teatrală. Dacă mai adăugăm și workshop-ul ce va fi organizat în paralel, rezultă imaginea unui proiect cultural destul de

complex.

- *Proiectul dumneavoastră va fi realizat tot cu banii Consiliului Județean?*

- Mai mult cu cei ai Consiliului Britanic din București, în cadrul programului de schimburi teatrale anglo-române NOROC. Cheltuielile totale vor fi cam de 156.000 de dolari.

- *Printre spectacolele prezente în festival va fi și vreunul al Teatrului „Elvira Godeanu”?*

- Bineînțeles. Și acest spectacol va fi unul la fel de neobișnuit, cel puțin sub aspectul organizării, ca și tot restul festivalului. Va fi pusă în scenă piesa „**Angajare de clown**” de Matei Vișniec. Regizorul va fi englez, nu putem dezvălui numele lui pentru că tatonările încă nu s-au terminat și, de asemenea, trei dintre interpreți vor fi englezi, ceilalți fiind actorii teatrului nostru. Colegii noștri britanici vor veni la Tg-Jiu cu o lună înainte de festival, acesta fiind intervalul necesar montării.

CRONICILE NU ERAU DE COMPLEZENȚĂ

Dacă ne gândim la faptul că respectabila carieră internațională a Teatrului Național din Craiova a început (cu *Ubu Rex*, pus în scenă în 1990 de Silviu Purcărete) prin invitarea acestuia la festivalul internațional de la Glasgow și a continuat, în repetate rânduri, pe scenele britanice, ajungem neapărat la concluzia că, pentru oamenii de teatru și publicul insular, Oltenia trebuie să apară ca o regiune a României impresionant de ... teatrală. Un adevăr trebuie să fie și în asta. La Teatrul „Elvira Godeanu”, printre interpreți se mai află câțiva din vechea trupă neprofesionistă, dar în nici un caz diletantă ori compusă din veleitari, care în anii '80 făcea spectacole de „amorul artei”: Rodica Gugu, Ionuț Stoica, Valeriu Bâzu, cu toții acum „bătrânii trupei” cu vârste cuprinse între 26-28 ani. Lor li s-au alăturat, din '93 încoace, tineri absolvenți ai Academiei de Teatru și Film București și ai altor școli de teatru: Carmen Roșca, Mariana Ghițulescu, Eugen Titu, Ion Alexandrescu, precum și câțiva actori de la Craiova.

Critica i-a întâmpinat la fel ca pe orice alt profesionist: fără menajamente. Dar, printre multele obiecții care li s-au adus, puteai descoperi și o voce încurajatoare, pe aceea a lui Valentin Silvestru, de pildă:

Este vorba de oameni care nu au făcut școli superioare de artă dramatică, dar se mișcă - în linii generale, vorbesc - și acționează scenic într-un mod pe care, încă o dată, îl consider surprinzător pentru un teatru aflat la începutul său ... scria regretatul critic, care numai de complezență nu putea fi bănuțit.”

{Dan Predescu, ***Descentralizarea: patriotism local cu ieșire la Atlantic/Pentru început, teatrul din Târgu-Jiu a primit două ziduri***, *Privirea*, nr. 119/ 25 aprilie - 5 mai 1998 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

IUBINDU-TE CU MOARTEA
de Cristian Cârçu

Distribuția

Bărbatul - Eugen Titu
Urâtul - Ion Alexandrescu
Femeia fatală - Simona Urs
Femeia șarpe - Rodica Adriana Gugu
Călușarul - Valeriu Bâzu
Un călușar - George Drăghescu
Soarele - Monica Sfetcu
Femeia 1 - Tamara Iacovu
Femeia 2 - Dana Scorșanu

*

Regia, scenografia, ilustrația muzicală și coregrafia:
Cristian Cârçu (Teatrul de Stat Sibiu)

*

Director teatru - Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 5 iulie 1998

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU
Nr. 208/ 19 iulie 1998

Domnului DANIEL DĂIANU
Minstru de Finanțe

Excelență

Numele meu este Marian Negrescu. Sunt actor al Teatrului Național Craiova și, prin cumul, director al celui mai tânăr teatru profesionist din România, Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu.

Teatrul acesta a fost înființat în 1993, printr-o decizie a Consiliului Județean Gorj, luată în unanimitate de membri săi. La acea dată, președinte al Consiliului Județean era actualul deputat de Gorj, domnul Ștefan Popescu Bejat. Actualmente, președinte este domnul Nicolae Mischie.

Printr-o decizie a Consiliului local Tg-Jiu s-a stabilit că fosta sală de spectacole CENTRAL să intre în proprietatea defintivă a noii instituții. Cu acest prilej, s-a demarat o investiție cuprinzând lucrări de consolidare și reamenajare cu fonduri locale, din bugetul propriu al Consiliului Județean.

Lucările au fost demarate în anul 1995, prin licitații conform legislației în vigoare. Fapt este că acum, în iulie 1998, teatrul nu este terminat, deși constructorul se află în stadiu de finisare a clădirii.

Suma totală acordată din buget în acest an este de circa 5 miliarde lei, în condițiile în care, pentru a se termina „la cheie” investiția, sunt necesare 11 miliarde lei. Diferența de 6 miliarde lei este prea mare pentru a spera acoperirea ei prin rectificare bugetară. Singura soluție ar fi un fond cu destinație specială, mai ales că această lucrare a fost catalogată de Consiliul Județean Gorj ca fiind prioritară.

Cu fondurile repartizate în prezent se pot achiziționa instalația de climatizare, mecanica de scenă și placa pereții exteriori cu travertin. În aceste condiții, va fi extrem de greu să se conserve această lucrare până

anul viitor, cu atât mai mult cu cât în interior se află echipamente costisitoare și ușor degradabile, nefiind protejate.

Practic, Domnule Ministru, dacă ar fi repartizată întreaga sumă solicitată, în maximum 4 luni lucrarea ar fi finalizată integral.

Este un moment critic, și o nouă amânare ar fi dramatică pentru instituție. Actualmente ne desfășurăm activitatea în Casa de cultură a sindicatelor din oraș, plătind chirii astronomice pentru niște condiții departe de a merita sumele cheltuite - circa 15 milioane lei/ lună. Spațiul respectiv nu a avut nici o reparație de la construcție și până în prezent, nu a fost conceput ca spațiu teatral, iar condițiile în care lucrăm sunt cu totul impropri.

Strategia pe termen mediu și lung este, credem, corectă. În vara anului 1999 va fi angajată aici, în întregime, prima promoție de actori ai Facultății de teatru din Craiova. După contacte succesive cu Consiliul Britanic și Programul româno-britanic NOROC suntem în grafic pentru finalizarea proiectului primului *Festival internațional de teatru „Elvira Godeanu”*, un festival la care vor fi invitate doar companii de anvergură.

Excelență,

contemporani cu un fragment de istorie fiind, realizăm mai greu importanța unui moment care, pentru Tg-Jiu, poate reprezenta o răscruce vitală în plan spiritual.

Cei 165 ani de teatru în Gorj, pe care anul viitor îi vom aniversa, ne dau dreptul de a visa. Tradiția, într-un oraș binecuvântat de geniul lui Brâncuși, ne obligă și ne dă putere, în același timp.

Menționez că toate proiectele sunt plătite, trebuie lansate doar licitațiile ultime pentru achiziționarea de echipamente și dotări.

Alăturat, vă transmitem un Caiet de presă și un Raport contabil cu privire la investiția în continuare a clădirii, conform Legii bugetului.

Vă mulțumesc pentru înțelegere,

Director

Marian Negrescu

{Notă: Acest material, în copie, a fost înaintat la aceeași dată și domnului Ion Pârgaru, deputat de Gorj, cel care a depus diligențele necesare către ministrul de Finanțe }

*

ACT ADIȚIONAL
Nr. 4/ 18.09.1998

La contractul de antrepriză nr. 124 din 27.11.1995 încheiat între:

- SC Cora International Group SA în calitate de Antreprenor

și

- Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu în calitate de investitor

Privind investiția REPARAȚII CURENTE ȘI CAPITALE LA SALA CENTRAL intervin următoarele completări și modificări:

1. Deoarece plafonul de finanțare aferent investiției sus menționate este limitat, termenul de punere în funcțiune stabilit prin actul adițional nr. 3 din 15.12.1997 se decalează de comun acord astfel: de la 30. 09. 1998 la 30. 09. 1999.

.....

Antreprenor

SC Cora Internațional Group SA

Director general

ing. Constantin Robu

Investitor

T.D. Elvira Godeanu

Director

Marian Negrescu

ANNO DOMINI 6
1998-1999

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

TAKE, IANKE ȘI CADÂR
de **VICTOR ION POPA**

Distribuția:

Take - Ionuț Stoica
Ianke - Dan Calotă
Cadâr - Constantin Eremia
Ilie - Valeriu Bâzu
Ionel - George Drăghescu
Ana - Carmen Roșca
Safta - Cornelia Diaconu

*

Regia: Nicu Ursu
Decoruri - Florin Ularu

*

Director teatru - Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 1 octombrie 1998

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

MOTANUL ÎNCĂLȚAT
de **HEINZ KAHLAU**

Motanul - Dana Scorosușanu

Regele - Valeriu Bazu

Ștefan, Conte Klaus de Undeva - George Drăghescu

Prințesa - Camelia Stoica

Vrăjitorul, Primul frate, Țăranul - Dan Dobroiu

Soldatul, Vântul - Carmen Roșca

Țărăncuța - Luminița Goșa

Cavalerul Jorg, Ursul - Monica Sfetcu

Cavalerul Witt, Balaurul- Tamara Iacovu

Al doilea frate - Simona Urs

*

Regia: Ion Alexandrescu

Scenografia : Valer Neag

Muzica: Ovidiu Popescu

Coregrafia: Dana Scorosușanu

*

Director teatru - Marian Negrescu

Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 11 noiembrie 1998

*

„ - Pentru a folosi o formulă trist- glumeață de acum aproape un deceniu, ce-ai făcut tu, Marian Negrescu, în ultimii cinci ani?

- În ultimii cinci ani? Am făcut un teatru... Sună, ce-i drept, ca un început de poveste. Este o poveste, precum poveștile de iarnă spuse la gura sobei. Dar, știi, nici mie nu-mi vine să cred că e adevărată! Asta am făcut, în principal. Evident, nu singur, ci împreună cu familia aceasta mai mare, care se cheamă Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”: actori, personal de administrație, tehnic, colaboratori. Cu sprijinul administrației județene, al unor personalități publice și al unor sponsori - căroră nu le-am mulțumit niciodată îndeajuns. Adică al tuturor aceluia care au crezut în ideea de teatru profesionist în Tg- Jiu, în prioritatea actului cultural și în eternitatea lui.

În toți acești cinci ani, am mai fost cu Teatrul Național din Craiova prin lumea întregă, împăștiind semințe de spirit românesc prin mai toate capitalele și orașele importante, primiți la început cu generozitate și dragoste, cu admirație și respect mai apoi.

- Și cum se vede România din Europa, din America, din Japonia?

- Trist, dar adevărat! Nu se vede! Și asta este grav, atât timp cât o spune un optimist incurabil ca mine.

Sentimentul românesc al neamului, al ființei naționale este greu de găsit chiar și la nivelul diasporei românești. Și asta nu pentru că societatea occidentală le-ar impune o anumită conduită sau le-ar leza în vreun fel identitatea culturală, ci pentru că ei se tem - sau le este rușine - să fie ceea ce de fapt sunt: români. Succesul uriaș pe care teatrul din Craiova îl are oriunde în lume, succes măsurat în mii de spectatori entuziaști, în cronici laudative - repet, nu neapărat la adresa instituției, ci a culturii și spiritului românesc - mă îndreptățeste să spun că adevărații vinovați pentru lipsa de imagine a Țării sunt, în ordine, ambasadele românești din străinătate și diaspora, care, greu de crezut, dar real, se simt parcă jenați de tricolorul care le flutură la intrare.

Nu știu cum să-ți spun mai exact, probabil nici în mintea mea lucrurile nu sunt foarte explicite, dar am simțit pretutindeni în lume că singurul mod de a te face respectat este de a fi tu însuși, ca om și ca țară. M-am întrebat, deseori - iartă-mă, Doamne! - dacă noi mai realizăm până și ideea de România. Sau dacă nu cumva avem fiecare România

noastră, pe care o folosim atunci când e nevoie. Vrei exemple? Uite, Teatrul Național din Craiova a susținut în Anglia 16 turnee în 7 ani. În toată această perioadă, ambasadorul român în Marea Britanie nu a fost prezent la nici un spectacol al nostru. Și nu e un caz singular! Eventual, suntem vizitați pe aeroport de reprezentanții vreunui consulat românesc ca să-i luăm cu noi vreun colet pentru cei de acasă.

In condițiile astea, cum ai vrea să se vadă România?

- *Dintre cele trei atribute ale tale - actor, regizor, director de teatru - care îți este mai aproape de suflet?*

- Cel de actor, evident. Pentru că, înainte de orice și de toate, eu sunt actor. Ca pregătire, ca mentalitate, ca destin, dacă vrei. Este o stare de spirit și un mod de viață în același timp. E greu de explicat de ce vrei sau de ce ești actor. Dincolo de talent, de geniu - în câteva cazuri, actorul/creatorul de lumi în general, fie el actor, scriitor, muzician, pictor etc. are puterea și darul de a se re-crea pe sine, de se multiplica prin ceea ce face, furând dumnezeirii o fărâmbă de eternitate, ceea ce nu-i puțin, nu crezi? Sau, mă rog, asta cred eu.

Ca director, nu am avut timp să gust din deliciile (!) funcției, iar ca regizor, deocamdată, caut în sufletul meu încercând să-mi aflu și să-mi sting neliniștile, sau să le amplific, într-un spectacol sau altul montat aici, la Tg- Jiu.

De altfel, cât am reușit ca regizor numai publicul poate spune.

- *Dincolo de bine și de rău, de orgolii și neputinți, de prieteni și neprieteni, în ce crezi Marian Negrescu?*

- Cred în destin și în Dumnezeu. Cred că suntem datori să însemnăm locul pe care stăm prin ceea ce suntem și prin ceea ce facem.

Cred în familie și, mai presus de toate, cred în dragoste. Cred atât de mult în dragoste pentru că îmi place să dăruiesc. În sufletul meu, mare/mic atât cât este, pot să-și afle adăpost sigur toți oamenii care se dăruiesc unei idei, unei întreprinderi. Chiar și numai celei de a avea curajul de a trăi zi de zi, de a visa din când în când și de a muri puțin atunci când vine sorocul.

E mult, e puțin, Dumnezeu știe! Eu așa simt.

- *Care sunt relațiile cu ceilalți actori originari din Gorj? De ce nu s-a realizat nici o colaborare cu ei? Dumnezeule, ce premieră cu o piesă în care să fie distribuți Horațiu Mălăele, Armand Calotă, Diana*

Lupescu, Papil Panduru, Marian Negrescu, Eugen Titu...! Ar fi o idee, nu?

- Greă întrebare! Ești cam necruțător cu ungherele, cu tainițele mele ascunse...

Da...! Relațiile, în principiu, sunt prietenești. Incontestabil, sunt prietenești. Dincolo de asta însă, probabil (și sper că doar temporar), eu sunt cel care nu a reușit să le insuflă determinarea necesară de a-și zidi sufletul împreună cu noi și de a-l pune la temelie acestui teatru.

Însăși ideea de teatru profesionist în Tg- Jiu nu este încă realizată în tiparele ei definitive de actorii cu obârșie gorjenească. Poate că eu am încercat prea puțin, poate că ei au dăruit prea puțin... Am însă credința că, odată finalizată clădirea, ei vor veni. În fond, sunt actori și, deci, histrioni. Așa că vor veni acasă, fiecare cu zestrea lui adunată în timp, fiecare cu fragmentul lui de necesară nebulie. Cred că vor veni. Cu toții.

- *În ce măsură ești gorjean? Dar european?*

- Sunt gorjean în măsura în care sunt european. Asta ca să mă joc cu vorbele. Un răspuns onorabil ar suna așa: am văzut (cu excepția Finlandei și a Ciprului) toată Europa și multe alte țări de pe celelalte continente. În primii ani, și mă refer aici la 1991 și 1992, totul mi se părea un vis. După o vreme, am început să descopăr oamenii. Și mi-am dat seama că nu sunt niște uriași, veniți din viitorul nostru, din secolul XXI, ci, în multe cazuri, sub nivelul nostru de înțelegere și de cunoaștere a lumii, a vieții. Nu neapărat inferiori, dar cu destule și irecuperabile lacune de cultură generală și de simțire autentică. Atunci mi-am zis: cum de ei sunt acolo unde sunt - la acel nivel de civilizație materială, de nivel de trai, de bunăstare onorabilă - și noi suntem unde suntem?

Răspunsul este dureros de simplu: tradiția și munca sunt elementele care compun stabilitatea în societatea occidentală. Noi le-am uitat pe amândouă.

Și atunci? Ne rămâne să stăm la ușa unei Europe care nu ne ia în seamă pentru că, zic eu, nu vrem noi să ne ia în seamă. Nu ei sunt vinovați ci, în proporție de sută la sută, vina e a noastră.

Eu cred că România nu a avut curajul să renunțe la biberon, deși, la nouă ani (din 89' încoace), normal ar fi să se apropie măcar de pubertate. Nimeni, niciodată nu ne va da nimic pe gratis. Și aici, iertată fie-mi

părerea, politica își are însemnătatea ei. Ceva mă face să cred că, dacă noi, ceilalți, avem „nouă” ani, ei, politicienii - sau mulți dintre ei -, nu au depășit stadiul jocului cu gălețuța în nisip. Nu și-au făcut datoria față de țara asta. În măsura în care România mai este țara lor (!).

- *Ai avut vreun model în viață, în profesie? Ce crezi că te reprezintă ca actor?*

- Da, am avut și am. Peter O' Toole, Robert De Niro și Toma Caragiu. Într-o profesie ca a mea e vital să te poți raporta la cineva pe care, fără îndoială, nu-l vei ajunge sau egala. Dar, în felul acesta, îți propui obstacole și te obligi singur să le depășești. Ca actor, caut să-mi înfrâng slăbiciunile și să găsesc „muchia de cuțit” a acestei meserii. Doar acolo, pe muchie, dacă reușești să rămâi, ajungi sus... Altfel...

- *Se spune, îndeobște, că actorului îi este proprie o anumite doză de cabotinism. Ce părere ai? Și, de mult țineam să te întreb, de ce n-ai jucat în nici o montare la teatrul din Tg- Jiu?*

- Suntem cabotini adesea pentru că, în meseria asta, este nevoie de o supapă, de defulare. Altfel, te trezești cu o bască verde pe cap, recitând monologul lui Hamlet în Gara de Nord.

La Tg- Jiu am să joc în noul sediu al teatrului. Spectacolul va fi, probabil, „*Paracliserul*” lui Marin Sorescu. Acum nu pot spune mai mult. Anul viitor înseamnă și pentru mine o piatră de încercare. Pe care sper să o pot duce, să o putem duce toți cei care ne închinăm teatrului în acest oraș.

- *Altfel, ce mai face Europa? Ce se mai joacă și cum se mai face teatru pe bătrânul continent?*

- Europa face foarte bine. Acolo, teatrul a ajuns într-un alt stadiu de evoluție (mereu este așa), în care se caută - și se găsesc - noi forme și formule de exprimare scenică. Practic, fenomenul teatral a respectat întotdeauna legea progresului. Curentele litarare, muzicale, plastice și-au pus întotdeauna amprenta asupra teatrului.

Pentru publicul românesc, formulele de care vorbeam nu sunt întru-totul „digerabile”. Este vorba, neîndoielnic, de o anumite matrice spirituală, de un anumit conservatorism al percepției dramatice. Faptul se observă și în spectacolele pe care Silviu Purcărete le-a montat sau montează în țară. Modul de percepere al acestui fenomen sunt diferite aici și dincolo. Timpul e înainte. Vom mai vedea.

- *Anul viitor, pe 13 mai, se împlinesc 95 de ani de la nașterea Elvirei Godeanu. Se va intra în noul sediu sau nu?*

- Da! Da! Da! Se va intra. Într-o sală climatizată, cu echipamente de scenă sofisticate, atmosferă de secol XXI, surprize pentru spectatori.

Va fi o oază de cultură adevărată, cu sau fără voia unor sceptici. Târgujienii vor găsi aici doza de civilizație pe care și-o doresc, și-o închipuie și pe care o merită.

- *Povești de Crăciun?*

- Ei, nu! Cadouri pentru un alt Crăciun. Și, după cum știi, darurile sunt întotdeauna reale.

{Ion Cepoi, ***Cred în destin și în Dumnezeu, Interviu cu Marian Negrescu***, Caietele „Elvira Godeanu”/ noiembrie 1998 }

*

„Apărut într-un oraș în care mișcarea teatrală își va sărbători anul viitor 165 ani de existență (la 30 august 1834 are loc reprezentația publică a tragediei „*Regulus*„ de von Collin, în regia lui C. Stanciovi Brănișteanu), Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu„ din Tg-Jiu funcționează ca instituție profesionistă de spectacole din 4 iunie 1993.

Inițiatorii săi, oameni de cultură și artă, înalți funcționari publici și oameni politici, au dorit dintr-un început ca acesta să fie un teatru de repertoriu, pornindu-se de la premiza că fiecare comunitate își satisface acele nevoi spirituale pe care le dorește cu adevărat și, mai ales, pe care le susține material și moral în orice împrejurare.

S-a pornit cu o trupă ai cărei membri nu aveau instrucție clasică, dar care compensau prin dăruire și experiență scenică apropiate profesionismului. Spațiul de joc însuși a fost improvizat în sediul Casei de cultură a sindicatelor. Primele montări au convins autoritatea publică, în speță Consiliul Județean Gorj, de rigurozitatea intențiilor, astfel încât acesta a decis să investească în construcția unei clădiri dotate cu utilități comparabile cu ale oricărui teatru european contemporan.

Lungul drum al „zidirii„, a presupus rezolvarea mai multor segmente: construirea „casei teatrului”, concomitent cu „nașterea„, unei trupe competitive; atragerea unor regizori și actori tineri cărora să li se ofere șansa unor partituri generoase din chiar debutul carierei artistice; „școlarizarea” trupei preluate de la Teatrul Popular și imprimarea

concepțiilor și mentalităților profesionale de lucru; permanetizarea unei strategii repertoriale care să realizeze necesarul echilibru între dramaturgia națională și cea universală, dar și între concepții regizorale diferite; colaborarea cu instituții similare, în special cu Teatrul Național Craiova, în realizarea unor spectacole; constituirea Fundației „Elvira Godeanu”; crearea oportunităților necesare înființării unui Institut de antropologie teatrală, acordării unor burse șefilor de promoție ai Academiiilor de Teatru - secția regie, ale căror lucrări de licență să fie montate, în premieră, la Tg-Jiu și, în sfârșit, organizării unui Festival internațional de profil.

În cele cinci stagiuni s-au montat și jucat: **D’ ale carnavalului** și **Conul Leonida față cu reacțiunea** de I.L.Caragiale; **Jacques sau Supunerea** de Eugen Ionesco; **A douăsprezecea noapte și Îmblânzirea scorpiei** de W.Shakespeare, toate în regia lui Marian Negrescu; **Jourdain cel scrântit** de M.Bulgakov și **Căsătoria** de N.V.Gogol, ambele în regia lui Cristi Juncu; **Carantina** de Tullio Zanovello, **Revolta de pe urmă a Evei Braun**(text regizor), **Ursul** și **Cântecul lebedei** de A.P.Cehov, toate în regia lui Bogdan Cristian Drăgan; **Muck cel Mic** de W.Hauff, prelucrare și montare Ion Alexandrescu; **Interesul poartă fesul** de Jacinto Benavente, în regia lui Eugen Titu; **Semnul crucii** de Gabriel Marcel, în regia lui Radu Tempea, Teatrul Național Cluj-Napoca; **Cu ușile închise** de Jean Paul Sartre, în regia lui Cristian Cârceu, Teatrul de Stat Sibiu; **Te plătesc ca să mă iubești** de Dan Tărchilă, în regia lui Nicu Ursu.

S-a colaborat cu scenograful Viorel Penișoară- Stegaru și actorii Ilie Constantin, Vladimir Juravle, Gabriela Baci, Adrian Andone, Josefina Stoia, Geni Andone, toți de la T. N.Craiova, cu actrița Diana Cozma de la T. N. Cluj-Napoca etc. Un moment de referință l-a constituit colaborarea, ca scenograf, a plasticianului târgujan Valer Neag.

Stagiunea 1998-1999 a debutat cu premiera comediei **Take, Ianke și Cadâr** de V.I.Popa, în regia lui Nicu Ursu. A urmat piesa pentru copii - **Motanul încălțat** de Heinz Kahlau, în montarea lui Ion Alexandrescu. Proiectul repertorial mai cuprinde **Aventurile mătușii Mary** de Anca Delia Comăneanu - în regia lui Bogdan- Cristian Drăgan, precum și **O noapte furtunoasă** de Caragiale și **Paracliserul** de Marin

Sorescu - regia ambelor creații dramatice fiind asumată de Marian Negrescu.

În toți acești ani, compartimentul artistic a fost destul de omogen. Menționăm în continuare (pentru o viitoare istorie a teatrului gorjean), în ordine alfabetică, numele celor care fac sau au făcut parte din acest compartiment. Facem specificația că toți cei al căror nume este scris cu caractere speciale sunt absolvenți ai unor instituții superioare de învățământ: **Ion Alexandrescu**, Valeriu Bâzu, Dan Calotă, **Ion Cepoi**-secretar literar, Cornelia Diaconu, Cristi Dobran - actualmente student al Facultății de teatru din Craiova, Dan Dobroiu, **Bogdan-Cristian Drăgan** -regizor, George Drăghescu, Constantin Eremia, Sorin Giurca, **Mariana Ghițulescu**, Luminița Goșa, Adriana Rodica Gugu, Tamara Iacovu, **Marian Negrescu** - director, Corina Prună, **Carmen Roșca**, Dana Scorosanu, Monica Sfetcu, Camelia Stoica, Ionuț Stoica, **Eugen Titu** - director adjunct (aceeași funcție au mai îndeplinit-o, în timp, Ciresica Făgaș și Adrian Cucu), **Nicu Ursu** - regizor, Nicu Vicol - student al aceleiași instituții craiovene. De altfel, întreaga clasă de actorie - reprezentând prima promoție a facultății doljene - și-a manifestat dorința angajării la teatrul din Tg-Jiu.

Nu putem încheia această succintă prezentare a celui mai tânăr teatru profesionist din România fără a menționa un fapt cu adevărat remarcabil: în data de 6 octombrie 1998, la sediul Casei de cultură a sindicatelor din Tg-Jiu a avut loc avanpremierea națională a filmului **CORTUL** în regia lui Bogdan- Cristian Drăgan, după un scenariu de Horia Pătrașcu. Printre cei distribuiți se află și Marian Negrescu, Eugen Titu, Ionuț Stoica, Valeriu Bâzu și Camelia Stoica, actori ai Teatrului „Elvira Godeanu” cu toții.

După cum trebuie să amintim că în perioada 10-16 mai 1999 instituția va fi organizator al unui important eveniment cultural: **Zilele Elvira Godeanu**, prilejuit de împlinirea a 95 de ani de la nașterea patroanei spirituale a teatrului (13 mai 1904), program în cuprinderea căruia se mai intenționează a se aniversa **165 ani de teatru în Tg-Jiu**, dar și scurgerea a **110 ani de la finalizarea construcției Teatrului Milescu** și a **70 ani de la darea în folosință a Teatrului - Cinema Căldărușe**. Cu acest prilej, inițiatorii își propun tipărirea unui număr special al **Caietelor Elvira Godeanu**, dezvelirea unor plăci omagiale care să

eternizeze istoria teatrului gorjean, organizarea unei **Sesiuni de comunicări** și a unei microstagioni cu participarea unor mari trupe de teatru românesc, precum și acordarea **Premiilor Elvira Godeanu** pe anul 1998.

{ Ion Cepoi, **Sub semnul teatrului**, *Almanahul Gorjului/ Micro enciclopedie*, Tg-Jiu, 1999 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

BIETUL JOHN

de **David Osborn (BOGDAN DRĂGAN)**

DISTRIBUȚIA

*

EUGEN TITU - John

SIMONA URS - Mary, soția sa

CARMEN ROȘCA - Calista, fiică

CLIFF - IONUȚ STOICA

ION ALEXANDRESCU - Cioclul

ADRIANA RODICA GUGU - Miss Suzy

VALERIU BĂZU - Clark

LUMINIȚA GOȘA - Alison, soția sa

GEORGE DRĂGHESCU - Dr. Blum

CAMELIA STOICA - Vampir 1

DAN CALOTĂ - Vampir 2

*

Regia tehnică - DRAGOȘ ATANASIE

Lumini - GABRIEL HÂRJABĂ

Sonorizare - MARIUS POPESCU

Producția - FĂNUȘA POPESCU

Costume - PETRONELA NEMȚOIU

*

**Scenariu, decoruri, ilustrație muzicală și regie
BOGDAN- CRISTIAN DRĂGAN**

*

Directorul teatrului - MARIAN NEGRESCU

Secretar literar - ION CEPOI

*

Premiera: 6 februarie 1999

*

„Considerente de natură financiară, precum și anumite circumstanțe de ordin administrativ - ambele fenomene la fel de obiective - au dus la apariția unor zvonuri conform cărora, în aceste zile, soarta Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” ar fi pusă sub semnul întrebării.

Că lumea este un teatru și că gorjenii în general și târgujienii în special s-au născut „actori” (rețeta biologică incluzând - pe lângă incontestabile calități - și o doză bună de cabotinism, puțin mai multă vanitate deșartă și, într-o proporție echivalentă, insașiabilă „pohtă” de maculare a adversarului care, uneori, ți-a fost chiar prieten) reprezintă un adevăr care nu mai trebuie demonstrat. După cum nu trebuie demonstrat nici faptul că sindromul care ne păstrează menirea de trestii gânditoare este cel al necesarei morți a caprei vecinului, ori că, dacă nu ne punem noi așa, puțin, împotriva curentului de opinie majoritar, lumea ar putea să ne creadă reduși mintal. Adăugând acestora și plăcerea pură de a complica lucrurile cele mai simple (devreme ce tot ne aflăm în postura celui care are putere de decizie într-un domeniu sau altul, apoi musai să vadă toată lumea cum sar scânteii când luăm decizia!) avem, nu-i așa, profilul robot al trăitorului în Târgu-Jiul anului 1999 după Hristos.

Ce anume a generat aceste zvonuri? Punctul de plecare este real: un buget de hiperausteritate precum cel din acest an („mai sărac ca anul acesta, ca anul trecut și ca în toți anii de când mă știu...” - după cum anticipa vremurile de acum hâtrul humuleștean) face ca administrația publică județeană să nu mai poată susține financiar instituția teatrală. Demersul firesc al Consiliului Județean a fost acela de a transfera teatrul municipalității care, în condițiile create de Legea finanțelor publice locale, are posibilitatea constituirii unui buget propriu superior anilor trecuți și, teoretic cel puțin, superior autorității județene. În circumstanțele date, Consiliul local Tg-Jiu poate să preia atât instituția ca atare cât și investiția reprezentând finalizarea construcției sediului acesteia. Un calcul simplu arată că dacă județul ar fi păstrat în continuare sub administrația sa toate instituțiile culturale, ar fi trebuit să aloce acestora mai mult de jumătate din bugetul ce-i revine în acest an. Chestiunea ar fi intrat în Cartea Recordurilor și, oricum, orice minte lucidă realizează că un asemenea efort financiar ar fi greu suportabil.

În fapt, demersul Consiliului Județean nu face decât să statueze o realitate: deși a înființat și finanțat generos teatrul, acesta nu i-a aparținut niciodată. În afara unor conferințe de presă, ori a unor interviuri în mass-media locală sau centrală, unde instituția județeană era menționată drept ordonator de credite, Teatrul „Elvira Godeanu” a reprezentat dintotdeauna municipiul Tg-Jiu. Că același lucru s-a întâmplat și cu Ansamblul folcloric „Doina Gorjului” (păstrat în continuare de județ) este o problemă pe care nu vrem a o discuta acum și aici.

Este adevărat că, la modul ideal, procedurile de preluare a teatrului ar fi trebuit începute încă din trimestrul III al anului trecut. Municipality și-a conturat un buget, și-a stabilit cheltuielile pe anul în curs funcție de prioritățile pe care le-a crezut de cuviință. Nu este deloc simplu ca, după două luni de execuție bugetară dimensionată într-un anume fel, să aduci modificări de structură acestui buget. Nu înseamnă că acest lucru este cu neputință, ci doar că va trebui să manifestăm înțelegere pentru eventuale întârzieri și să credem că demersurile se vor finaliza oricum pozitiv.

La fel de adevărat este însă și faptul că, la această oră, municipiul Tg-Jiu nu patronează nici o instituție culturală profesionistă ori specializată profesional, fenomen care nu se întâmplă, de pildă, la vecini: Petroșani, Deva, Râmnicu-Vâlcea, Slatina, Craiova etc. Sub autoritatea sa nu se află nici vreo bibliotecă publică sau muzeu local, precum în celelalte orașe sau comune ale județului. Acordarea unor alocații bugetare doar Casei municipale de cultură nu schimbă cu nimic datele problemei, dimpotrivă, le accentuează.

Departa de noi gândul de a susține că, până acum, Consiliul municipal Tg-Jiu ar fi manifestat rețineri în a subvenționa fenomenul cultural local sau în a colabora fundamental cu instituțiile culturale județene de pe teritoriul său. Reamintim promptitudinea cu care a dat în proprietatea teatrului clădirea Sălii 23 August, participarea la organizarea și co-finanțarea unor programe precum „Gorjul istoric și cultural”, edițiile 1997 și 1998, festivaluri și concursuri, spectacole stradale etc.

Ceea ce vrem să spunem noi acum este faptul că Tg-Jiu trebuie să-și asume responsabilitățile culturale și civilizatorii pe care i le conferă statutul său de capitală a unui ținut. Mai mult, și acest lucru trebuie repetat, Gorjul și Târgu-Jiu au trăit obsesiv sub zodia exclusivă a

folclorului. Aserțiunea conform căreia suntem o zonă folclorică deosebită, că, etnologic, dimensiunea fundamentală a acestui ținut și a trăitorilor în el este una mitologică reprezintă o realitate incontestabil benefică, dând unitate și unicitate zonei. Benefică, dar nu suficientă la nesfârșit. De o bucată de vreme, cererea și nevoile culturale s-au emancipat. Experiența culturii de masă ca singur mod de existență și manifestare a spiritului s-a dovedit contraproductivă, limitativă, generatoare de modeste ori false valori. Uniformizarea ofertei culturale nu poate naște decât confuzie spirituală. Doar raportarea la exigențele profesionismului cultural - la instrumentele culturii de performanță, așadar - poate oferi drept de existență inclusiv culturii de tip neprofesionist. Viitorul Gorjului nu poate și nu trebuie gândit decât în funcție de instituțiile sale majore - Constantin Brâncuși, universitate, teatru, muzeu, bibliotecă de artă, orchestră de cameră, revistă de cultură etc. - și de personalitățile întemeietoare ale acestora: scriitori, muzicieni, artiști plastici, actori, cercetători, oameni de știință, dascăli de spirit. Doar acestea au șansa permanenței, doar acestea se pot ridica și pot rămâne deasupra vremurilor. Orice altceva nu înseamnă decât risipire inconștientă a banului public. Înseamnă compromis făcut în numele unei iluzorii percepții a fenomenului cultural. Înseamnă autorizarea și legitimarea falselor valori.

Însuși viitorul Târgu-Jiului nu poate fi conceput fără existența instituțiilor și inițiativelor care pot să-i contureze ființa spirituală: Teatrul „Elvira Godeanu”, un Institut de cercetare și valorificare a creației brâncușiene, orchestră de cameră, revistă de cultură, o Galerie de artă modernă, o editură-librărie care să promoveze adevărata carte de literatură și artă românească și universală. Toate acestea ar putea constitui elementele de structură ale unui veritabil Centru de cultură și artă care să poarte numele lui Constantin Brâncuși (De altfel, un asemenea proiect a fost înaintat Consiliului local de către subsemnatul încă din primăvara lui 1997)

Toate acestea ar putea funcționa în chiar inima orașului, pe axa Brâncuși, prin achiziționarea clădirii alipite de sediul nou al Teatrului. În imobilul instituției teatrale și-ar putea desfășura activitatea și orchestra de cameră, la parterul clădirii pot ființa Galeria de Artă și Librăria, iar la etaj sunt spații suficiente pentru un institut de

brâncușologie, o editură și o revistă de cultură reprezentativă pentru Gorj. Evident, toate acestea necesită eforturi financiare, dar, în primul rând, necesită înțelegerea faptului că fiecare comunitate își are mișcarea culturală (ca și pe cea economică sau politică) pe care o dorește cu adevărat și pe care o subvenționează.

Sunt voci care susțin că o instituție de acest gen trebuie să fie profitabilă cam în felul în care este profitabil un SRL. Primejdioasă și primitivă opțiune. Profitul unei asemenea instituții este cert, numai că se calculează altfel: în unități de măsură civilizatorii, în modul în care instituția răspunde nevoilor culturale ale beneficiarului contribuabil, ale comunității așadar.

În sensul celor spuse mai sus, existența Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” nu poate fi pusă sub semnul întrebării, indiferent de autoritatea publică patronatoare. În Tg-Jiu nu se poate repeta odiseea ultimilor ani a ceea ce s-ar putea numi, iertată fie-ne malițiozitatea, inaugurarea a încă unui PILON AL RECUNOȘTINȚEI FĂRĂ SFÂRȘIT.

Și nu se poate nu numai pentru că administrația județeană a investit material și moral în instituția teatrului, dovedind maturitate și înțelegere corectă a menirii ei ca reprezentantă a comunității, calități rar întâlnite prin alte părți în aceste vremuri, ci pentru că, iată, anul acesta este unul de grație pentru fenomenul teatral din Tg-Jiu:

- pe 13 mai se împlinesc 95 ani de la nașterea Elvirei Godeanu, patroana spirituală a teatrului, fiica lui Constantin și a Josefinei Glodeanu (născută Visner) din Tg-Jiu, absolventă a Școlii primare nr. 1 de fete din urbea noastră; menționăm că pe certificatul de absolvire a școlii primare semnătura olografă este ELVIRA C. GODEANU, nume sub care destinul i-a hărăzit nemurirea;

- pe 30 august se împlinesc 165 ani de mișcare teatrală în Gorj, reprezentarea la 30 august 1834 a tragediei „Regulus” de Iosef H. von Collin, în montarea lui Constantin Stanciovi-Brănișteanu, profesor la Școala Națională din Tg-Jiu, însemnând intrarea în circuitul cultural național a străvechiului nostru târg; {...}

Ce ar mai rămâne de spus? Cu o asemenea istorie, cu însemnate contribuții în dezvoltarea teatrului românesc (Mia Teodorescu, Aristizza Romanescu - fiică a Paulinei Stavrescu Dimitriade din Tg-Jiu, Raluca Vlădescu - născută Stavrescu, Elvira Godeanu, Marcel Angelescu,

Horățiu Mălăele etc.), cu eforturi financiare deosebite făcute până acum de Consiliul Județean Gorj pentru ca în Tg-Jiu să ființeze un teatru conceput la standarde europene, s-a scos în evidență adevărul zicalei conform căreia „Omul sfințește locul.” Adică: s-a înființat un teatru profesionist (cel mai tânăr din România), s-a pornit o investiție care se apropie de finalizare, s-a consolidat o trupă competitivă de actori, s-a conturat un repertoriu cuprinzând 16 piese din dramaturgia românească și universală, comparabil oricând cu acela al unui mare teatru.

Ce mai rămâne? Mai rămâne ca autoritățile să finanțeze toate aceste câștiguri pornind de la un adevăr neluat în seamă până acum și anume că, în ceea ce privește lucrarea eternă a spiritului, nu numai omul sfințește locul, ci și „Locul sfințește omul”. Iar Teatrul este un astfel de loc al sfințirii.”

{ Ion Cepoi, ***Teatrul nostru cel de toate zilele***, *Meridian*, an II, nr. 1/ martie 1999 }

*

„ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
CONSILIUL JUDEȚEAN

HOTĂRÂRE

privind transferul Teatrului dramatic „Elvira Godeanu” din subordinea Consiliului Județean Gorj, în subordinea Consiliului Municipal Tg-Jiu

Consiliul Județean Gorj:

Având în vedere:

- Expunerea de motive la proiectul de Hotărâre;
- Adresa nr. 612/ 1999 a Consiliului Județean Gorj;
- Raportul Direcției economice a Consiliului Județean Gorj;
- Raportul de avizare al Comisiei juridice și raportul de avizare al comisiei programe, prognoze, buget-finanțe;
- Hotărârea nr. 27/ 29.03.1999 a Consiliului Local Tg-Jiu de aprobare a preluării instituției respective;
- Prevederile art. 66 din Legea nr. 69/ 1991 privind administrația publică locală;

Hotărăște:

Art. 1. Se aprobă transferul Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” Tg. Jiu din subordinea Consiliului Județean Gorj, în subordinea Consiliului Municipal Tg. Jiu, începând cu data adoptării bugetului propriu pe anul 1999.

Art. 2. Predarea-preluarea patrimoniului instituției respective se face în termen de 15 zile de la data prezentei, pe bază de protocol.

Art. 3. Direcția economică și Direcția tehnică vor duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri, care va fi comunicată Consiliului Mu-

unicipal Tg-Jiu și instituției respective.

PREȘEDINTE
Prof. Nicolae Mischie

SECRETAR
Zoica Zamfirescu

**Nr. 14
adoptată în ședința din
06.04.1999 cu un nr. de
37 voturi din totalul
numărului de consilieri.**

{Notă: Hotărârea este înregistrată la Registratura Generală a
Primăriei Municipiului Tg-Jiu sub nr. 10202/ 09.04.1999 }

*

„ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
MUNICIPIUL TG-JIU
PRIMAR

DISPOZIȚIE

privind constituirea comisiei pentru preluarea Teatrului Dramatic
„Elvira Godeanu” de la Consiliul județean Gorj

Primarul municipiului Tg-Jiu, domnul economist Petre Nanu,
Având în vedere:

- adresa nr. 627/ 1999 a Consiliului județean Gorj, prin care se solicită preluarea Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” de către Consiliul local Tg-Jiu întrucât nu mai dispune de fonduri bănești necesare continuării lucrărilor de construire a clădirii teatrului și salarizării personalului;
- prevederile Legii 189/ 1998 privind finanțele publice locale;
- prevederile Legii nr. 213/ 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia;
- Hotărârea nr. 27/ 29.03.1999 a Consiliului local al municipiului Tg-Jiu;
- prevederile art. 44 din Legea nr. 69/ 1991 privind administrația publică locală, republicată,

DISPUNE:

Art. 1. Constituirea comisiei pentru preluarea Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” de la Consiliul județean Gorj, în următoarea componență:

- Ec. Gabriel Sanda, Viceprimar al municipiului Tg-Jiu- președinte
- Ing. Ștefan Polineta - Director tehnic - secretar
- Ing. Arjoca Marian - Șef serviciu Urbanism - membru
- Ec. Căilean Narcisa - Director Economic - membru
- Ing. Almășan Mioara - Șf Serviciu Investiții - membru
- Ing. Orzan Mihaela - Inspector de specialitate Serviciul Investiții -

membru

- Ing. Feroiu Ion - Șef Serviciu Gospodărie Comunală - membru

Art. 2. Comisia va elabora un studiu privind: stadiul realizării fizice a investiției; legalitatea contractelor și derularea acestora până la data preluării efective; reeșalonarea investiției; reorganizarea activității instituției.

Art. 3. Studiul va fi întocmit până la data de 27. 04. 99 și va fi supus spre aprobarea Consiliului local al Municipiului Tg-Jiu.

Art. 4. Prevederile prezentei dispoziții vor fi duse la îndeplinire de Direcția Tehnică, Direcția Economică, Serviciul Investiții, Serviciul Urbanism și Serviciul Gospodărie Comunală.

Primar
Ec. Petre Nanu

Tg-Jiu
Nr. 368 din 06.04.1999

*

„Cu prilejul împlinirii a 95 ani de la nașterea patroanei spirituale a teatrului și a 165 ani de mișcare teatrală în Gorj, Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”, împreună cu Consiliul Local și Primăria Tg-Jiu, Universitatea „Constantin Brâncuși” Tg-Jiu și Universitatea din Craiova organizează, în perioada 12-16 mai 1999, Zilele „Elvira Godeanu”, ediția a II-a.

Complexul de manifestări cultural-științifice și artistice va debuta cu un spectacol pentru copii oferit de Teatrul „Țândărică” din București, urmat vineri 14 mai de spectacolul „**Shakespeare**” prezentat de studenții Facultății de Teatru din Craiova. În aceeași zi se vor desfășura sesiunea științifică aniversară, lansarea cărții „**Planeta Silvestru**” de Petre Bokor, prezentarea viitorilor actori ai teatrului local și o conferință de presă.

Sămbătă, 15 mai a.c. este ziua premierei comediei „**O noapte furtunoasă**” de I. L. Caragiale, în regia lui Marian Negrescu. Începând cu orele 21, la Casa de Cultură a Sindicatelor care este, de altfel, locul desfășurării tuturor manifestărilor, va avea loc Gala Premiilor „Elvira Godeanu” pe anul 1998.”

{Marius Stoichițoiu, **Zilele „Elvira Godeanu” la Tg-Jiu, Obiectiv gorjean**, nr. 17/ 8-14 mai 1999 }

*

„Teatrul Dramatic din Tg-Jiu, purtând numele celebrei actrițe Elvira Godeanu, născută în acest oraș, organizează în perioada 12-16 mai cea de a doua ediție a Zilelor „Elvira Godeanu”. În aceste zile va fi prezentat spectacolul de absolvire a primei promoții a Facultății de teatru din Craiova, va avea loc premiera comediei **O noapte furtunoasă** de I. L. Caragiale (regia Marian Negrescu) și se vor acorda Premiile „Elvira Godeanu” pe anul 1998. Vor primi premii speciale prof. univ. Sanda Manu, șefa catedrei de actorie a Universității de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” București, Ileana Berlogea, prof. univ. dr. la UATC, și studenții Facultății de teatru din Craiova. De asemeni, vor fi acordate premiile de interpretare pe anul 1998 unor actori craioveni.

Zilele „Elvira Godeanu” marchează în acest an împlinirea a 95 ani de la nașterea celebrei actrițe, absolventă a Școlii primare nr. 1 de fete din Tg-Jiu. Tot în acest an, pe 30 august, se împlinesc 165 ani de mișcare

teatrală în Gorj.”

{C.M., **La Teatrul Dramatic din Tg-Jiu - Zilele „Elvira Godeanu”**, *Adevărul*, nr. 2777/ 12 mai 1999 }

*

„ Începând de astăzi, 12 mai, și până duminică, 16 mai, Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu sărbătorește Zilele „Elvira Godeanu” (ediția a II-a), cea mai importantă manifestare a stagiunii în curs. Organizată de Consiliul local Tg-Jiu, Teatrul „Elvira Godeanu”, Universitatea „Constantin Brâncuși” din Tg-Jiu, Universitatea Craiova și Inspectoratul pentru cultură al județului Gorj (locul de desfășurare este Casa sindicatelor din Tg-Jiu), manifestarea este dedicată împlinirii, pe 13 mai, a 95 ani de la nașterea Elvirei Godeanu, patroana spirituală a teatrului, fiică a lui Constantin și Josefinei Glodeanu (născută Visner), absolventă a Școlii primare nr. 1 de fete din urbea noastră. Semnătura olografă este Elvira C. Godeanu, nume sub care destinul i-a hărăzit nemurirea.

{...} Programul celei de-a doua ediții este extrem de încărcat și cuprinde următoarele evenimente: lansarea cărții „*Planeta Silvestru*” de Petre Bokor, spectacolul „*Shakespeare*” prezentat de prima promoție a Facultății de teatru din Craiova (anul IV) cu precizarea că toată clasa prof. univ. Remus Mărgineanu va veni la Tg-Jiu la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” ca angajați începând cu data de 1 august 1999; premiera oficială a teatrului cu spectacolul „*O noapte furtunoasă*” de I. L. Caragiale, în regia mea (programată pentru 15 mai). În aceeași seară, după premieră, vor fi decernate Premiile „Elvira Godeanu” pe anul 1998 unor personalități din lumea teatrală românească.”

{ **Cuvântul directorului/ Marian Negrescu/ Zilele „Elvira Godeanu” la Târgu-Jiu**, *Rampa*, nr. 103/ 12 mai 1999 }

*

„Personalități teatrale bucureștene sunt invitate să participe la cea de- a doua ediție a manifestării cu titlul Zilele „Elvira Godeanu”, organizată de Teatrul Dramatic din Tg-Jiu, începând de astăzi, până în data de 16 mai. Sărbătoarea este prilejuită de aniversarea a 95 ani de la nașterea Elvirei Godeanu, patroana spirituală a teatrului din Tg-Jiu; de

împlinirea a 165 ani de mișcarea teatrală în Gorj și a 110 ani de la finalizarea Teatrului „Milescu”, al cincilea teatru din regat la vremea aceea. Printre momentele mai importante ale evenimentului pot fi amintite: o sesiune științifică aniversară, lansarea cărții „Planeta Silvestru” de Petre Bokor, spectacolul de absolvire a primei promoții a Facultății de teatru din Craiova, “Shakespeare”, premiera comediei „O noapte furtunoasă”, în regia lui Marian Negrescu, prezentată de Teatrul Dramatic din Tg-Jiu, precum și Gala Premiilor „Elvira Godeanu” pe anul 1998: Premiul pentru rol principal feminin - Gabriela Baciuc, T. N. Craiova (Catarina din „Îmblânzirea scorpiei” de Shakespeare); Rol secundar feminin - Rodica Gugu, Teatrul „Elvira Godeanu” (Bianca din „Îmblânzirea scorpiei”); Rol principal masculin - Adrian Andone, T. N. C. (Petruccio din aceeași piesă); Rol secundar masculin - Valeriu Bâzu, Teatrul „Elvira Godeanu” (Sly din „Îmblânzirea scorpiei”); Premiul special - regizorul Bogdan Cristian Drăgan (scenariile originale *Carantina, Bietul John, Revolta de pe urmă a Evei Braun*).

{**Zilele „Elvira Godeanu” la Târgu-Jiu, Curentul**, 12 mai 1999}

*

„În ziua de 13 mai se împlinesc 95 ani de la nașterea Elvirei Godeanu, patroana spirituală a teatrului, fiică a lui Constantin și a Josefinei Godeanu (născută Visner) din Tg-Jiu ...

{...} Zilele „Elvira Godeanu”, ce se vor desfășura din inițiativa teatrului din Tg-Jiu - instituție care poartă numele mării artiste - stau sub semnul mai multor aniversări.

Manifestarea (organizată de Consiliul local, Teatrul „Elvira Godeanu”, Universitățile din Tg-Jiu și Craiova și Inspectoratul pentru cultură Gorj) va include câteva spectacole ale teatrului gazdă, la loc de cinste fiind premiera cu „O noapte furtunoasă” de I. L. Caragiale.

În cadrul unei sesiuni științifice se va lansa cartea „Planeta Silvestru” de Petre Bokor.

Zilele ... se vor încheia cu Gala premiilor „Elvira Godeanu” - pe anul 1998. Vor primi premii speciale: Sanda Manu, șefa catedrei de actorie a UATC „I. L. Caragiale” și Ileana Berlogea, profesor universitar doctor al aceleiași instituții bucureștene. Printre laureații pentru interpretare: Gabriela Baciuc, Rodica Gudu, Adrian Andone, Valeriu

Bâzu, regizorul Bogdan Cristian Drăgan.

Programul teatrului gorjean ... îmbină omagierea tradiției cu preocuparea pentru viitorul vieții teatrale din Tg-Jiu. (O „direcție” și mai importantă în perspectiva instalării teatrului într-o frumoasă și modernă clădire).

În acest sens, în Zilele „Elvira Godeanu” va avea loc și prezentarea oficială a primei promoții de absolvenți ai facultății de teatru din Craiova, însoțită - bineînțeles! - de un spectacol din institut, intitulat „Shakespeare”.

{Natalia Stancu, ***La Tg-Jiu - Zilele „Elvira Godeanu” între omagierea mării actrițe, “Planeta Silvestru” și ultima promoție de actori ai Craiovei***, *Curierul Național*/ joi, 13 mai 1999 }

*

CONSILIUL LOCAL ȘI PRIMĂRIA TG-JIU
TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

ZILELE „ELVIRA GODEANU”

13 - 16 mai 1999

*

PROGRAMUL MANIFESTĂRILOR

Joi, 13 mai 1999

orele 11 și 13, Casa sindicatelor Tg-Jiu

- * Spectacole în turneu ale Teatrului „Țândărică” din București

*

Vineri, 14 mai 1999

orele 14, Sala Maură a Palatului Prefecturii

- * Sesiune aniversară: „**95 ani de la nașterea Elvirei Godeanu**”;
- * Lansare de carte: „**Planeta Silvestru**” de Petre Bokor;
- * Conferință de presă și **prezentarea oficială a primei promoții de actori ai Facultății de teatru din Craiova**, clasa prof. univ. Remus Mărgineanu și conf. univ. Smaragda Olteanu;

orele 18, Casa sindicatelor Tg-Jiu

- * Spectacol „**Shakespeare**” prezentat de absolvenții Facultății de teatru Craiova

*

Sâmbătă, 15 mai 1999

orele 18, Casa sindicatelor Tg-Jiu

- * **Premiera** comediei „**O noapte furtunoasă**” de I. L. Caragiale
Regia: Marian Negrescu;
- * **Gala Premiilor „Elvira Godeanu”** pe anul 1998 (ediția a II-a)

*

Duminică, 16 mai 1999

orele 18, Casa sindicatelor Tg-Jiu

- * Spectacol: „O noapte furtunoasă” de I.L. Caragiale.
{ **Autori proiect și directori program: Ion Cepoi,**
Marian Negrescu }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

O NOAPTE FURTUNOASĂ
de I. L. CARAGIALE

*

Distribuția

Jupân Dumitrache - Ionuț Stoica
Nae Ipingescu - Valeriu Bâzu
Chiriac - Eugen Titu
Spiridon - Carmen Roșca/ Dan Calotă
Rică Venturiano - Ion Alexandrescu
Veta - Adriana Rodica Gugu/ Monica Sfetcu
Zița - Simona Urs/ Luminița Șorop

*

Regia și ilustrația muzicală
MARIAN NEGRESCU
Asistent regie: Geni Macsim (T.N. Craiova)
Scenografia - Petronela Nemțoiu

*

Regia tehnică - Dragoș Atanasie
Lumini - Gabriel Hârjabă
Sonorizare - Marius Popescu
Producția - Fănușa Popescu
Șef mașiniști - Florin Ionescu

*

Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 15 mai 1999

*

„Zilele „Elvira Godeanu” desfășurate în municipiul Tg-Jiu s-au încheiat sâmbătă cu premiera piesei „O noapte furtunoasă” de I. L. Caragiale și cu decernarea premiilor „Elvira Godeanu” pe anul 1998.

Începând cu ora 18, la Casa de Cultură a Sindicatelor din Tg-Jiu a avut loc premiera cunoscutei piese susținută de trupa Teatrului „Elvira Godeanu” din municipiul nostru. Din distribuție au făcut parte Ionuț Stoica, Valeriu Bâzu, Eugen Titu, Carmen Roșca, Dan Calotă, Ion Alexandrescu, Adriana Gugu, Monica Sfetcu, Simona Urs și Luminița Șorop, condusă foarte bine de directorul teatrului, care în același timp este și regizor, Marian Negrescu. La premieră au luat parte personalități ale județului Gorj și reprezentanți ai altor teatre din țară. În cadrul ceremoniei care a urmat au fost acordate trei tipuri de premii: de interpretare, speciale și un premiu surpriză. Piesa în care au jucat și pentru care au primit premii actorii Teatrului „Elvira Godeanu” a fost „Îmblânzirea scorpiei”. Premii de interpretare au fost acordate actorilor Valeriu Bâzu, pentru rol secundar masculin, Rodica Gugu, pentru rol secundar feminin, Gabriela Baci, pentru rol principal feminin, Adrian Andone, pentru rol principal masculin. Premiile speciale au fost acordate lui Bogdan Cristian Drăgan, pentru scenariile originale, Ilenei Berlogea, pentru credința în destinul Teatrului „Elvira Godeanu” și Sandei Manu, pentru încredere și altruism, precum și pentru promovarea națională a teatrului târgujian. Premiul surpriză a constat în decernarea unor înscrisuri de onoare oferite de Fundația Culturală „Pasărea Măiastră” a Poliției din Gorj.”

{Daniel Diaconescu, *La Tg-Jiu au fost decernate premiile „Elvira Godeanu” 1998*, Ora, nr. 668/ 18 mai 1999}

*

„Vineri, 14 mai a.c., în cadrul Zilelor „Elvira Godeanu”, ediția a II-a, la Sala Maură a Prefecturii Gorj, a avut loc ceremonia de prezentare a primei promoții de actori ai Facultății de Teatru din Craiova, actori pe care Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu îi va angaja, începând cu 1 august. A fost evocată aniversarea a 95 ani de la nașterea Elvirei Godeanu și personalitatea actriței. Cu această ocazie, a fost

lansată cartea „Planeta Silvestru” de Petre Bokor. A prezentat Brândușa Zaița Silvestru. Au participat actori, personalități ale vieții culturale gorjene și notabilitățile orașului: prefect, primar, președinte de Consiliu Județean.”

{ Dan George, **Agendă culturală**, *Opinia*, nr. 369/ 21-27 mai 1999 }

*

„Sâmbătă, 15 mai 1999 am avut plăcerea să asistăm la premiera piesei „*O noapte furtunoasă*” de I. L. Caragiale, în regia domnului Marian negrescu. Urmărind evoluția lui Rică Venturiano, acest personaj care a făcut deliciul actului al doilea, l-am căutat pe cel care i-a dat viață. Și l-am găsit. Îl cheamă Ion Alexandrescu, sau Alex, cum îi spun prietenii încă din timpul liceului - și s-a născut la Bălești, județul Gorj, pe data de 13 decembrie 1962, odată cu încheierea cu succes a colectivizării.

Termină liceul la Tg-Jiu, prima promoție a Liceului de Mecanică Fină în 1981 și vrea să facă armata la parașutiști. Nu ajunge acolo, ci doar la Rm.-Sărat, unde, mai demult, un deputat li se adresa alegătorilor cu celebrul „Stimații mei râmniceni sărați!”

După armată se întoarce la Tg-Jiu unde constată că Teatrul Popular de aici avea nevoie de un actor. Se prezintă și doamna Ligia Tilici îl adoptă în trupă. Joacă aici până în 1990 când dă examen la facultate și ajunge student la clasa profesor Cristian Munteanu/ Sorin Gheorghiu. Termină facultatea și își ia licența cu rolul lui Jevakin din *Căsătoria* lui Gogol. În timpul studiilor la facultate are o bogată activitate de actor. Joacă în piese de Shakespeare, Caragiale, Ibsen, Mrozc, Eugen Ionescu, Euripide etc. Îl atrage și filmul, astfel că după ce joacă în două filme pregătite de studenții de la regie, filme pentru festivalul filmului de la Costinești, este distribuit în *Somnul Insulte* de Mircea Veroiu, film premiat la Festivalul Filmului de la Cannes.

După facultate se întoarce la Tg-Jiu. El era de aici, de aici era soția lui și tot de aici mai era Marian Negrescu care îl primește cu brațele deschise. Începând cu 1994, ca angajat al Teatrului „Elvira Godeanu” joacă în piese de Bulgakov, Gogol, Jacinto Benavente, Shakespeare, Gabriel Marcel, Tullio Zanollo etc. Dar cum nu are astâmpăr, nu se mulțumește să fie doar actor, ci se apucă și de regie, punând în scenă

basmul *Muck cel Mic* de Wilhelm Hauff și *Motanul încălțat* de Heinz Kahlau. Aceste două spectacole le realizează cu actori elevi de la liceele din Tg-Jiu începând de prin 1997. Îi place să lucreze cu liceeni, cu candoare și prosepțime. Spectacolele le pregătește chiar la liceu și premierele au loc tot acolo, în mijlocul colegilor tinerilor actori. Se creează o emulație deosebită pentru teatru, este infinit mai greu să crezi un public de teatru.

Se pare că soarta i-a hărăzit lui Ion Alexandrescu să prindă toate începuturile: primii doi ani de liceu îi face într-o școală generală, așteptând să se termine de construit liceul, primul an de armată îl petrece în niște barăci așteptând să se termine de construit noul teatru pentru a juca în sfârșit acolo unde este de drept să joace un actor, adică într-un TEATRU.

Dar să revenim la premiera de sâmbătă. La primirea rolului, după momentul de bucurie, au urmat neliniștile inerente. Mai jucase el Caragiale în *D'ale carnavalului*, dar nu putea uita că pe Rică îl interpretaseră înaintea lui mari actori printre care Radu Beligan și Horațiu Mălăele. Este o cinste și o responsabilitate să joci Caragiale și Alex consideră acest rol un moment important al carierei lui.

În timpul repetițiilor neliniștile au dispărut. Regizorul avea o viziune personală asupra piesei și actorii l-au înțeles și s-au mulțumit pe ideea lui. Căci marea artă, atunci când pui în scenă Caragiale, este să faci în așa fel încât spectatorul să uite în cele două ore că a mai văzut spectacolul în alte regii și cu alți actori. Dacă reușești acest lucru, partida este câștigată.

Rică Venturiano este personajul despre care toată lumea vorbește în primul act, iar el nu apare decât în actul al doilea. Apariția lui este spectaculoasă; spilkuit, cu florile-ntr-o mână, cu bastonul în cealaltă și cu ochelarii înfiți pe nas, dă în curtea jupânului de o conjurație a obiectelor, care în răimea lor i s epun toate în cale și Rică reușește să se împiedice de toate.

Rică este un personaj meticolos, el nu uită atunci când merge la o întâlnire amoroasă să-și ia pe lângă flori și umerașul pentru haine. Este genul de om care nu poate să facă drumul de acasă și până la redacția unde lucra fără să se lovească de trei-patru felinare. Ceva instrucție și cultură nu prea multă, dar net superioară lumii din mahalaua unde se

duce pentru o aventură amoroasă și se alege cu o nevastă. În calitate de publicist folosește fraze sforăitor patriotarde și populiste pe care parcă le citim și acum prin gazetele noastre și asta ni-l face contemporan. Și în mahala avem cititori fervenți care, deși erau semianalfabeți, aveau colecția gazetei pe câțiva ani.

Este adevărat că nu este ușor să joci în Caragiale, dar când îți reușește un rol, așa cum i-a reușit lui Ion Alexandrescu, poți să-l treci ca rol de referință în carieră.”

{ Aurel Antonie, **Rică Venturiano, contemporanul nostru**, *Obiectiv gorjean*, nr. 19/ 22-28 mai 1999 }

*

„Dincolo de interesul exersat nu fără prudența păstrării consensului ajuns ca o delegitimare în fața principiilor moralei politice, dincolo de soluțiile constructive cu care reformând radical din perspectiva așteptării se reușește pe deplin și cu înțelepciune pierderea puterii, dincolo de situațiile speciale când opțiunea privată degenerează în adevărate reconstituiri în scopul unor ulterioare abordări radicale, dincolo de toate, târgul nostru, pus în fața dilemei de a avea totuși Teatru, sărbătorește zi și noapte tocmai în ideea de a ne cuprinde și de a ne implica pe toți.

Mai marii zilei, altfel oameni și ei, par importanți și puternici la lumina îngrijorător de falsă a reflectoarelor împrumutate, relaxându-se parcă în interes de serviciu, exhibând cu nonșalanță aceleași promisiuni manipulate vulgar și așteptând să fie consolați pentru conștiințiozitatea cu care se declară neputincioși dar doritori de mai bine. Iar restul lumii, spectatori acuzați de propria lor desuetudine, duc greul spectacolului, reluând mereu același scenariu nefast, anunțându-se parteneri la masa tratativelor și crezând orice și oricând, distribuind gratuit partituri pentru aceleași unificatoare sloganuri monstroase.

Conflicte de interese, frustrări și ambiții de cartier, reușesc de fiecare dată să destabilizeze conturul vorbelor formulând anevoie idealuri viitoare, împingându-le dezinteresat să-și asume repertoriul actualului impas politic pregătit parcă în clandestinitate. Mereu lipsa banilor, clamată prin declarații contradictorii, camuflând neperformant escaladarea conflictelor închipuite, anunță deodată neputința întemeierii proiectelor promise dar și fastul ceremoniilor cu titluri de ordonanțe

acceptate în regim de urgență. Banii ca monopol asupra culturii - obstrucționând nedemocratic interesul colectiv, complexând cu mare audiență angajamente educaționale prietenești și normale, intoxicând până și buna-credință a contribuabilului motivat doar prin participarea la sărbătoare.

Noapți furtunoase puse în scenă la propriu și la figurat spre a justifica miza momentului - o coaliție de așa-zise interese culturale care să finalizeze chiar anul acesta construcția Teatrului Elvira Godeanu.

Serbările prilejuite de împlinirea a 95 ani de la nașterea mării artiste care a fost Elvira Godeanu, au încercat și - spre surprinderea chiar a scepticilor de profesie - au reușit să dovedească și să provoace o ciudată stare de bunăvoință și de respect, capabilă să îmbunătățească substanțial coeficientul de risc al proiectului cultural pe care-l susținem pur și simplu, redistribuind cu insistență serviciile mereu aceluiași mesaj: orașul are nevoie de TEATRU.

În sala de festivități a puterii, acolo unde, demult, se aflau frumos aranjate cărțile comunale, într-o atmosferă de sărbătoare bazată pe încredere reciprocă și subordonată ideii de perfectabilitate, s-a parafat - subvenționând sufletește recunoașterea instituției - încadrarea cu acte în regulă la Teatrul Elvira Godeanu a celor nouă tineri actori, absolvenți ai Facultății de Teatru din Craiova la clasa prof. univ. Remus Mărgineanu și conf. univ. Smaragda Olteanu. Profesorul lor i-a cedat urbei noastre nu fără strângere de inimă, dar și cu speranța că promisiunile oficialilor se vor materializa cât mai curând, asumându-și tinerețea și dragul de meserie al mai tinerilor, acum, actori profesioniști, care se vor dărui scenei teatrului târgușian, ispitându-ne cu atmosfera stranie și halucinantă a spectacolelor cu care promit a ne scoate din starea de plictis aburos cu care rătăcim fantomatic prin orașul nostru invadat de gelozii.

Și ca să ne dovedească cine sunt, într-un spectacol-colaj *Shakespeare*, au populat scena cu personaje pline de energii carnavalesci, livrându-ne un întreg arsenal de fantasmе confirmând o vitalitate artistică debordantă.

Despre cartea lui Petre Bokor - *Planeta Silvestru* - a vorbit cu inima chiar doamna aceluia care s-a dăruit tânărului nostru teatru din primul an de activitate, de la primul spectacol, cu toată autoritatea profesiei

sale.

Într-o complicitate atunci necesară, provocând comentarii și bârfe imaginate, Valentin Silvestru ne-a obligat prin prezența sa la aproape toate premierele teatrului, prin sinceritatea sa dezarmantă, la un răsfăț avid de experiențe teatrale de excepție.

Valentin Silvestru ne-a lăsat în cutia poștală a teatrului un preaviz pentru eternitate. Cine-i va lua locul în sala de spectacole?

La a doua ediție, s-au atribuit premiile Elvira Godeanu pentru anul 1998. Au fost premiați pentru roluri secundare importante actorii Rodica Gugu și Valeriu Bâzu, iar pentru rolurile lor principale, actorii Teatrului Național din Craiova, Gabriela Baciș și Adrian Andone - toți patru întâlnindu-se în stagiunea trecută în piesa lui W. Shakespeare - *Îmblânzirea scorpiei* - pusă fericit în scenă de Marian Negrescu. A fost premiat de asemenea regizorul teatrului, Bogdan Cristian Drăgan și apoi - pentru curajul de a crede în destinul Teatrului de la Tg-Jiu - două din marile doamne ale teatrului românesc: prof. univ. Ileana Berlogea și regizoarea atâtor spectacole de excepție Sanda Manu.

Bucuria cu care au primit aceste premii ale Festivalului de teatru „Elvira Godeanu” de la Tg-Jiu și felul în care au mulțumit pentru aplauzele generoase ale publicului constituie o garanție a faptului că dinspre București ni se va reproșa în continuare, cu competență și autoritate, că demersul teatral al actorilor târgujieni se înscrie pe linia unui profesionalism intrat deja în competiție cu marile trupe de teatru din țară.

Trofee premianților au fost gândite și realizate inspirat și cu mare bucurie de artistul Mihai Țopescu.

Festivalul teatral de la Tg-Jiu s-a încheiat cu premiera spectacolului *O noapte furtunoasă* de I. L. Caragiale, în viziunea regizorală a lui Marian Negrescu. Actorii Ionuț Stoica, Valeriu Bâzu, Eugen Titu, Rodica Gugu, Simona Urs, Ion Alexandrescu și Dan Calotă au fost cei care au acceptat necondiționat aplauzele unui public care s-a dovedit încă o dată dăruit teatrului.

Noapțile furtunoase ale orașului par că vor fi trezind în continuare frumoase insomnii.”

{ Vasile Vasiescu, *Noapțile furtunoase ale orașului*, *Observator gorjean*, nr. 19/ 22-28 mai 1999 }

*

„Zilele „Elvira Godeanu” desfășurate sub patronajul spiritual al mării actrițe gorjene, de la nașterea căreia s-au împlinit 95 ani, s-au constituit într-o reverență făcută imaginii Elvirei Godeanu, dar, mai mult decât atât, au pus în lumină imensa dragoste pentru teatru a oamenilor din această zonă. Nu numai că se joacă teatru, dar neașteptat pentru zilele noastre, poți vedea cum se ridică un teatru. Un teatru construit acolo unde încă plutește umbra lui Brâncuși - pe axa ce leagă Masa Tăcerii de Coloana Infinitului -, un teatru modern la care s-a visat cu speranță, care s-a înălțat cu dragoste și despre care poți vorbi cu mândrie.

Visele nu se opresc însă aici, proiectele sunt multe, căci se dorește ca acest spațiu să devină un spațiu în care până și tainele Thaliei să fie descoperite, adică să ia ființă și un centru de cercetări teatrale. Acest entuziasm molipsitor i-a cuprins și pe cei nouă tineri actori, prima promoție de absolvenți ai Facultății de Teatru din Craiova, promoția 1999. Ei au ales să-și înceapă împreună viața artistică și să-și unească destinul cu cel al Teatrului „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu. Ei vin cu încredere și cu speranță. Recunoștința oamenilor de teatru din acest loc pentru cei care au crezut în visele lor și în maturizarea lor a fost exprimată în cadrul „Galei Premiilor Elvira Godeanu”, moment de bucurie și maximă emoție atât pentru scenă, cât și pentru sală. Pentru creații interpretative în spectacolele teatrului din Tg-Jiu au fost acordate distincții nu numai actorilor de aici, Adriana Gugu și Valeriu Bâzu, dar și celor doi actori ai Teatrului Național craiovean care au jucat aici cu plăcere: Gabriela Baciș și Adrian Andone. Printre alte premii speciale, două au revenit unor personalități importante ale vieții teatrale contemporane ce au crezut în destinul Teatrului „Elvira Godeanu” și au promovat imaginea lui: prof. univ. dr. Ileana Berlogea și prof. univ. Sanda Manu.

În aceeași intenție a exprimării unei recunoștințe sărbătoarea a cuprins și lansarea cărții lui Petre Bokor - *Planeta Silvestru*, căci, așa cum spunea amfitrionul acestor zile, Marian Negrescu: „... de la înființarea Teatrului Dramatic, în 1993, puntea de legătură cu valorile teatrale naționale a fost domnul Valentin Silvestru.”

Și pentru că astfel de manifestare nu putea să existe fără spectacole de teatru, publicului din Tg-Jiu i s-au oferit trei montări: *Puiu!* (spectacol susținut de către actrița Brândușa Silvestru) i-a purtat pe cei mici spre

mirajul și vraja poveștii; prima promoție a Facultății de Teatru din Craiova a prezentat un colaj din comediile lui Shakespeare, în care rolurile construite de ei cu veritabilă ingeniozitate lăsau să se întrevadă calități interpretative; Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” a fost prezent cu premiera „O noapte furtunoasă” de Caragiale, pusă în scenă de Marian Negrescu.”

{Oana Borș, **Sărbătoare teatrală la Tg-Jiu**, *România liberă*, nr. 2790/ 1 iunie 1999 }

*
„ ROMÂNIA
MINISTERUL CULTURII

CABINETUL SECRETARULUI GENERAL
DIRECȚIA LEGISLAȚIE, SINTEZE
Nr. 368 din 04.06.1999

AVIZ

Văzând cererea înregistrată sub numărul 9276/ 04.06.1999 dosar 3924/ 1999 formulată de Tribunalul Gorj, prin care se solicită acordarea avizului Ministerului Culturii pentru dobândirea personalității juridice și înregistrarea unei asociații/ fundații, precum și referatele privind legalitatea și utilitatea înființării acesteia;

Având în vedere că în scopul declarat al asociației/ fundației sunt cuprinse activități ce intră în componență Ministerului Culturii și nu contravin legislației;

Ținând seama de dispozițiile Legii nr. 21/ 1924 pentru persoanele juridice și de faptul că prevederile actului de constituire și ale statutului asigură realizarea scopului propus și buna administrare a fondurilor:

SE AVIZEAZĂ FAVORABIL înființarea FUNDAȚIEI CULTURALE „ELVIRA GODEANU” cu sediul în Strada Victoriei, nr. 35, municipiul Tg-Jiu, jud. Gorj

numai pentru activitățile culturale fără scop lucrativ consemnate în actul de constituire și statut.

Ministerul Culturii nu sepronunță asupra activității asociației/ fundației care nu intră în competența sa. Pentru alte activități decât cele culturale, asociația/ fundația este necesar să primească avizele autorităților de profil (ministere, structuri centrale etc.), în legătură cu acestea urmând să se pronunțe instanța judecătorească.

În cazul în care scopul sau mijloacele folosite de asociație/ fundație devin ilicite ori sunt altele decât cele pentru care s-a constituit, Ministerul Culturii își rezervă dreptul de a retrage prezentul AVIZ și de a acționa conform dispozițiilor legale.

Orice modificare a statutului, a organizării sau a a scopului asociației/

fundației va trebui declarată, potrivit legii.

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 15 din Legea 21/ 1924, rugăm instanța de judecată să ne comunice un exemplar al sentinței.

Secretar general
Delia Mucică

Consilier juridic

*

Membri fondatori: Negrescu Marian, Cepoi Ion, Alexandrescu Ion, Cacoveanu Viorel, Silvestru Brândușa, Stoichițoiu Titu, Ispas Constantin, Chiriac Ion, Dragotă Nicolae, Coiculescu Radu, Diaconu Maria, Popa Valentin, Tilici Ligia, Gârbaciu Viorel, Fometescu Doru, Gâlmă Cristian, Pusedrea Mariana, Pinte Homeag Leni, Andone Geni, Stoia Josefina, Vicol Nicolae, Andone Adrian, Negrescu-Baciu Gabriela, Vasiescu Vasile, Titu Eugen, Cristian Drăgan, Dinu Anca, Stoica Ion, Șuță Aurelian, Nemțoiu Petronela, Vlădulescu Alin, Popescu Ovidiu, Târlea Valeria, Plută Viorica.”

*

TEATRUL DRAMATIC
„ELVIRA GODEANU”

FUNDAȚIA CULTURALĂ
„ELVIRA GODEANU” TG-JIU

PROTOCOL DE COLABORARE

Încheiat astăzi 15.06. 1999 în Tg-Jiu, între Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu (TDEG), cu sediul în str. Victoria, nr. 35, reprezentat de dl. Marian Negrescu, director, în calitate de proprietar și Fundația Culturală „Elvira Godeanu” (FCEG), reprezentată de dl. Ion Alexandrescu, secretar, în calitate de colaborator.

FCEG se obligă prin prezentul protocol să respecte scopul și obiectul de activitate al fundației înscris în cap. II, art. 7, al statutului:

- Înființarea unui centru de producere și difuzare a materialelor audio-vizuale a unei Agenții de publicitate și impresariat artistic și a unui Anticariat;

- Susținerea neîncetată și sub orice formă a TDEG din Tg-Jiu în realizarea unor premiere teatrale eveniment;

- Editarea revistei <<Caietele „Elvira Godeanu”>> și a colecției de carte de teatru „Elvira Godeanu” precum și a altor materiale audio-vizuale de promovare a imaginii culturale a Gorjului și a țării;

- Înfiiințarea în Tg-Jiu, în țară și în străinătate a unor Puncte de informare „Elvira Godeanu” relative la mișcarea culturală gorjeană în general și la activitatea TDEG în special, precum și dotarea acestora cu materialele promoționale necesare;

- Acordarea, anual, a unor premii, burse, distincții, alte forme de susținere materială a oamenilor de vocație culturală deosebită, după cum urmează:

* Premiile „Elvira Godeanu” pentru creație teatrală feminină;

* Ajutorul de creație „Elvira Godeanu”;

* Bursa de excelență „Elvira Godeanu”;

* Premiile de stimă „Elvira Godeanu”;

* Premiile de recunoștință „Elvira Godeanu”;

- Amenajarea unui punct muzeal „Elvira Godeanu” și amplasarea lui în sediul teatrului omonim, precum și achiziționarea de piese de mobilier, documente, distincții, alte obiecte aparținând patroanei spirituale a Fundației și a Teatrului.

În toată activitatea sa, FCEG nu se va putea substitui și nu va îndeplini nici o atribuție care revine exclusiv organelor statului român și își va încadra activitatea în orientările cuprinse în legislația română și sub îndrumarea organismelor culturale de sinteză, păstrându-și în aceste limite independența de acțiune.

Teatrul Dramatic Elvira Godeanu, în calitate de beneficiar a celor mai sus menționate, se obligă să ofere spațiul în vederea constituirii sediului social al Fundația Culturală Elvira Godeanu și, în continuare, a desfășurării activităților fundației, pe durată nedeterminată, conform Art. 5 din ultimul capitol.

Prezentul Protocol a fost încheiat în trei exemplare.

Nr. 119/ 15. 06. 1999

TDEG
Director
Marian Negrescu

FCEG
Secretar
Ion Alexandrescu

*

„Ca niște rinoceri transpirând zoaie, locomotivele taie în unghi drept „axa lui Brâncuși” de la Tg-Jiu. Cum citesc eu harta locului: o cruce. Înfiptă pe ape - de vreme ce lângă Masa Tăcerii, adică la baza „axei”, curg Jiii perpendicular. O cruce cu unghiul scurt - al „axei” - cât un lat de târg: cu brațele orizontale infinit mai lungi, cât sfera uscatului legat în șinele de cale ferată.

Iar noi, desigur, răstigniți. Între melancolia obârșiilor și clocotul diasporei din noi.

Sub același semn dublu al localității și al circulației identitare se clădește casa Teatrului „Elvira Godeanu”. Și tot pe un punct al „axei”. Construcția aceasta care anunță cea mai sofisticată tehnică de mecanică a scenei, de ecleraj și sonorizare din România, va decide și rostul unei asemenea întreprinderi la Tg-Jiu: e foarte posibil că teatrul se va afilia la instituții europene în numele cărora va crea un centru de experiment, ori un festival european... Înnobilat de vecinătatea cu obiectele mitice ale lui Brâncuși, apoi secondat de splendidul Muzeu de Artă, teatrul pe care și l-a imaginat Marian Negrescu profetizează un spațiu al libertății și al unei diaspora (fie și pasageră) cu semnul schimbat, răsfântă dinspre lume spre noi. Altminteri, la ce bun încă o instituție de repertoriu?

Iar publicul, așa cum s-a manifestat el la Zilele „Elvira Godeanu” de anul acesta, deși previzibil prompt la prostioare, transmite o anumită candidă așteptare de întâmplări teatrale mai onorabile. Eu sunt un bun ascultător de public.

Mai e și-o lumină specială revărsată peste Târgușor, sporită de vadul generos al Jiilor (sau cumva pastelul rămâne interzis?). Nu întâmplător și-a aliniat aici Brâncuși suita „tăcerilor”, nu întâmplător îi descoperi aici, misterioși, surprinzători, pe „post-pășoptistul” portretist Mișu Popp și pe impresionistul Iosif Keber, amândoi ardeleni venetici în Târg. Ori descoperi noblețea senzual-elegiacă a Rodicăi Popescu, pictoriță și sculptoriță din spița lui George Apostu (de fapt, spița invocată aici instituie o ierarhie falsă).

Nici prea mineresc, dar nici obtuz provincial, orașelul are o grație a lui, de Europă amortită (însă nu și buimacă), pe care Negrescul, starostele comediantilor de-acolo, s-ar putea s-o trezească. În timp ce clădirea se clădește (stați puțin, că banii trec prin vămi multe, vămi de neîncredere,

și vămi de răzgândire, și alte vămi), iată-l pe omul planurilor nebunești că oprește la Teatrul său (găzduit deocamdată la Casa de Cultură) întreaga primă promoție de actori de la Universitatea din Craiova.

Pe studenții lui Remus Mărgineanu și ai Smaragdei Olteanu îi mai văzusem în același spectacol (fragmente din *Îmblânzirea scorpiei*, *A douăsprezecea noapte* și *Visul unei nopți de vară*) un an mai devreme, la Cotroceni, la o întâlnire a lor cu o clasă bucureșteană. N-au importanță multele neizbutințe ale spectacolului. Important este că absolvenții par a fi modelabili (îl remarc, totuși, pe Marian Politic), iar faptul de a fi descins împreună pentru a binevesti și ei deschiderea clădirii teatrului nu poate fi decât un semn întărit de speranță.

Publicul i-a primit cu bucurie imensă și afectuoasă, la fel ca și colegii lor din nucleul preexistent de actori ai teatrului. Urbea și-a adjucecat darul cu tot sufletul.

Cu peste măsură de afecțiune au primit oamenii și premiera din 15 mai, *O noapte furtunoasă* de Caragiale, în regia lui Marian Negrescu, cu actorii „vechi”. Nici de data aceasta nu s-ar nimeri prea bine vreun comentariu. Pentru că, știți ... nu e prea grozav ...

În fine, teatrul a ținut să premieze, la sfârșitul Zilelor „Elvira Godeanu” de anul acesta, pe câțiva dintre actorii săi și pe doi dintre suporterii proiectelor extraordinare ale lui Marian Negrescu, de timpuriu declarați și activi: doamnele Ileana Berlogea și Sanda Manu.

Atenție: Negrescu și ai lui chiar construiesc un teatru!”

{Sebastian-Vlad Popa, **Negrescu la Jii**, *Teatrul azi*, iulie 1999}

*

„Este obligatoriu să credem că țara asta are o șansă. De sus câte ceva, de jos ceva mai mult lucrurile se mișcă. Dacă am supra viețuit noi 50 de ani de comunism cumplit, de nici măcar propriile noastre amintiri nu le mai recunoaștem, într-atât sunt de necrezut, avem, sigur, în noi, posibilitatea de a ne reînăptui.

Una dintre dovezile pe care ni le putem da nouă înșine este că în această degringoladă generală, când cei mai mulți par a gândi cu bătaie scurtă, adică propriul stomac și ziua de „mâine”, se mai străduiesc unii, deocamdată puțini, pentru „poimâine” și mai departe. Materializarea strădaniei lor va fi un teatru adică. Pe locul unui cinematograf, la Tg-

Jiu, în ianuarie 1996 s-a turnat fundația unui teatru care până intrăm în anul 2000 va și funcționa.

Fotografia noastră, departe de a fi edificatoare, ne dă totuși idee de cum va arăta construcția cu sala sa de 230 locuri (să dea Dumnezeu să fie totdeauna plină), ce va cuprinde o scenă italiană care se poate transforma în câteva minute în scenă elisabetană. Dotările vor fi moderne, aceasta însemnând, de pildă, instalație de sonorizare computerizată, instalație de traducere simultană ș.a.m.d. Când ne vom afla în fața spectacolului inaugural, vă vom spune cine sunt făptuitorii, cum au reușit, de ce au făcut tot ce au făcut, dar până atunci le ținem pumnii ca să-și îndeplinească visul lor și promisiunile făcute locuitorilor din Tg-Jiu.”

{F. I., **Vești bune, foarte bune/ În România, se construiește un teatru!**/ *Teatrul azi*, iulie 1999 }

*

ROMÂNIA
MINISTERUL FINANTELOR
CABINET MINISTRU
Nr. 19660/92762/ 263569 din 23.07.1999

GVERNUL ROMÂNIEI
DEPARTAMENTUL
PENTRU ADMINISTRATIE PUBLICĂ LOCALĂ

Domnului Secretar de stat Vlad Roșca

La adresa dv. nr. 19 a/ 6164/DIV/1370/1999, prin care ne transmiteți pentru analiză și aviz proiectul de hotărâre a Guvernului privind acordarea sumei de 9.730.000 mii lei Consiliului local al municipiului Tg-Jiu, județul Gorj, vă facem cunoscute următoarele:

Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului se utilizează pe bază de hotărâri ale acestuia, potrivit prevederilor art. 20 din Legea privind finanțele publice, nr. 72/ 1996, în vederea finanțării, potrivit dispozițiilor legale, a acțiunilor sau sarcinilor nou-intervenite în cursul anului în bugetul de stat și în bugetele locale.

Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului aprobat prin Legea bugetului de stat pe anul 1999, nr. 36/1999, a fost angajat în totalitate.

Având în vedere cele de mai sus și în condițiile actualelor constrângeri ale bugetului de stat, vă restituim nota de fundamentare și proiectul de hotărâre a Guvernului.

Cu stimă,

MINISTRU
Decebal Traian Remeș

*

„În multe comentarii legate de viața noastră teatrală se vorbește despre faptul că schimbările sunt puține, reformele lente, inițiativele timide. Se recunosc, este adevărat, spectacolele bune, chiar foarte bune, care cuceresc publicul de peste hotare, realizate însă tot de teatrele de repertoriu, subvenționate. Și totuși, harta teatrală a țării s-a modificat. Sunt puține companiile private și mai puține cele ce rezistă, doar „*Levantul*” condus de Valeria Seciu și curajosul „*Teatru Act*” cu Marcel Iureș și Mihai Mănuțiu, dar nu au lipsit inițiativele, ideile, noile colective, toate având ca punct de plecare energia și pasiunea unui om, visuri de entuziast Don Quijote.

Printre aceștia se numără și Marian Negrescu. Originar din orașul lui Brâncuși, cu copilăria și adolescența petrecute alături de Coloana Infinitului, Masa tăcerii și Poarta sărutului, acest actor al Naționalului craiovean, în loc să se mulțumească cu turneele în jurul globului, făcute de spectacolele teatrului său, s-a avântat cu puternic entuziasm și inepuizabilă energie să aducă, și în urbea sa, de pe malurile Jiului, bucuria artei scenice.

Marian Negrescu este cel care a creat Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu, cu cinci ani în urmă. Am fost printre cei invitați la deschidere. Nu am reușit să văd la sediu primul spectacol „*Jourdain cel scrântit*” de Mihail Bulgakov în regia lui Cristian Juncu, dar l-am apreciat ulterior într-un turneu, alături de *Căsătoria* lui Gogol în viziunea regizorală a aceluiași tânăr director de scenă, lansat de teatrul din orașul lui Brâncuși. Cu prilejul „*Căsătoriei*”, am admirat și planurile de ridicare a clădirii, practic reconstruire totală a unui vechi edificiu, cu o dotare modernă, surprinzător de modernă și sofisticată pentru posibilitățile materiale de astăzi ale lumii artistice de la noi din țară.

Au trecut de atunci cinci ani, cinci stagii ce vor fi sărbătorite odată cu venirea toamnei, stagii în care Marian Negrescu a format o trupă cu actori tineri, bună parte absolvenți ai facultăților particulare, printre care și neobositul și împătimitul de teatru, Ion Alexandrescu, fost student al Universității Ecologice, unul dintre acei oameni ce nu visează și nu trăiește decât pe scenă și pentru scenă.

Au fost invitați, la Tg-Jiu, și actori ai Naționalului din capitala Băniei. Gabriela Baciu a jucat-o astfel pe Catarina din „*Femeia*

îndărătnică” de Shakespeare, alături de Adrian Andone - Petrucchio. Josefina Stoia, cu umorul ei mucalit, a fost o extraordinară Fiocla Ivanova în „*Căsătoria*” de Gogol, dar scopul principal al teatrului este acela de a avea o trupă proprie. S-au remarcat astfel în cele cinci stagiuni, formându-se totodată, Eugen Titu, Valeriu Bâzu, Corina Prună, Ionuț Stoica, Carmen Roșca, Monica Sfetcu, Simona Urs, Luminița Șorop și alții.

Marian Negrescu știe foarte bine că o trupă bună se afirmă având un repertoriu de calitate, lucrând cu regizori buni. În programul estetic al teatrului sunt piese shakesperiene, lucrări de Gogol și Bulgakov, dar se aude și glasul contemporaneității. Au fost montate astfel „*Semnul crucii*” de Gabriel Marcel, având loc și premiera mondială a dramei „*Carantina*”, de elvețianul Tullio Zanovello, în viziunea lui Bogdan Cristian Drăgan, un regizor de film convertit la teatru de această piesă și de prietenia sa cu dramaturgul de peste hotare.

La Tg-Jiu s-au afirmat actori, regizori, îndeosebi tineri, dar Marian Negrescu, care a demonstrat - în „*A douăsprezecea noapte*” și „*Femeia îndărătnică*” de Shakespeare, după cum și în ultima premieră cu „*O noapte furtunoasă*” de Caragiale - un spectacol original și interesant -, că înțelege să rămână credincios programului formulat de la început, atunci când a numit teatrul „Elvira Godeanu”, și în primul rând actorului ca principal creator al scenei, prin viața, sufletul și pasiunea cu care-și înzestreză eroii.

A organizat teatrul din Tg-Jiu și numeroase manifestări culturale, de pildă Zilele „Elvira Godeanu” cu spectacole, premiere și dezbateri legate de destinul teatrului, în general, și al teatrului românesc, în special.

La toamnă, stagiunea va începe în casă nouă, în clădirea reamenajată și reconstruită. Să le urăm succes, viață lungă, energie, putere de muncă, spectatori și tot atâta pasiune cât au avut până acum!”

{Ileana Berlogea, ***Scena ca o lume/ Teatrul „Elvira Godeanu” din Târgu-Jiu ... rezistă***, *Viața medicală*, nr. 34/ 20 august 1999}

*

ACT ADIȚIONAL

Nr. 5/ 24. 09.1999

La contractul de antrepriză nr. 124 din 27.11.1995 încheiat între:

- SC Cora International Group SA în calitate de Antreprenor

și

- Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu în calitate de investitor

Privind investiția REPARAȚII CURENTE ȘI CAPITALE LA SALA CENTRAL intervin următoarele completări și modificări:

1. Termenul de punere în funcțiune stabilit prin Actul adițional nr. 4/ 18.09.1998 se decalează de comun acord de la 30.09. 1999 la 30. 06. 2000 motivat de următoarele:

a. Finanțare limitată

b. Lucrările de instalații climatizare și instalație mecanică scenă nu sunt definitive, antreprenorul având front de lucru după executarea acestor lucrări.

.....

Antreprenor
SC Cora Internațional Group SA
Director general
ing. Constantin Robu

Investitor
T.D. Elvira Godeanu
Director
Marian Negrescu

*

TABEL NOMINAL
cu angajații Teatrului „Elvira Godeanu”
la finalul stagiunii 1998-1999

*

1. Negrescu Marian, director
2. Valeria Târlea, contabil șef
3. Plută Viorica, șef personal
4. Ion Cepoi, secretar literar
5. Bogdan-Cristian Drăgan, regizor artistic
6. Nicu Ursu, regizor artistic
7. Petronela Nemțoiu, scenograf
8. Dragoș Atanasie, regizor tehnic
9. Fănușa Popescu, șef producție
10. Gabriel Hârjabă, lumini
11. Marius Popescu, sunetist
12. Florin Ularu, pictor scenograf
13. Alin Prandea, coregraf
14. Eugen Titu, actor
15. Ion Alexandrescu, actor
16. Ionuț Stoica, actor
17. Valeriu Bâzu, actor
18. Dan Calotă, actor
19. Dan Dobroiu, actor
20. Constantin Eremia, actor
21. George Drăghescu, actor
22. Rodica Gugu, actriță
23. Simona Urs, actriță
24. Monica Sfetcu, actriță
25. Camelia Stoica, actriță
26. Daniela Scoroșanu, actriță
27. Tamara Iacovu, actriță
28. Sorin Giurca, actor
29. Luminița Goșa, actriță

- 30. Carmen Roșca, actriță
- 31. Mariana Ghițulescu, actriță
- 32. Cornelia Diaconu, actriță

*

- 33. Schnaider Janina, secretar
- 34. Costel Băloi, șofer
- 35. Ion Diaconesa, producție
- 36. Cristi Paveloiu, producție

*

Contabilitate, întreținere:

- 37. Sanda Vâlceanu
- 38. Irina Geană
- 39. Maria Dobre
- 40. Maria Bălan
- 41. Felicia Sandu
- 42. Sofia Cioată
- 43. Adriana Ciocârlan
- 44. Florentina Mițuțoiu
- 45. Adina Zorilă

*

Tehnic:

- 46. Florin Ionescu, mașinist șef
- 47. Dorel Dobrițescu
- 48. Sorin Pungan
- 49. Nelu Alexandrescu
- 50. Ana Nanu
- 51. Doina Bâzu
- 53. Mariana Gheorghiu
- 54. Camelia Călugăru
- 55. Cătălin Călugăru
- 56. Dumitru Călugăru
- 57. Horațiu Militaru
- 58. Sorin Grama

59. Dudața Antonici
60. Florea Opri
61. Rodica Lupulescu
62. Liliana Drăghescu
63. Vasile Vlădoianu
64. Vicu Bădică
65. Marin Ciopei
66. Angela Petcu
67. Paul Râcu
68. Sorin Șelaru
69. Lucica Titu

**ANNO DOMINI 7
1999-2000**

*

„ Se apropie scadența. Teatrul va fi gata. De fapt, nici nu mai avem de unde pretinde o eventuală prelungire de termene, pentru că peste toți și peste toate, seducător cât poate fi un vânător în prag de pensie, trece veacul.

Și parcă nimeni nu înțelege că din această confruntare cu timpul ne alegem doar cu amintirea unor îndatorați momentului. Ei, deprinși a-și asorta bărbăția cu proiecte second hand de import, teoretizează cu competență cât de reformator ar fi dacă pretențiile noastre ar fi mult mai mărunte. Într-o vreme supravegheată patetic, pretextul unor noi amânări consemnează ambiția altminteri cu apucături occidentalizate. În săli de ședințe, autonomia locală abandonează tacit hotărârile consemnate anterior în baza unor procese verbale pustiite de logică. Pe stradă, trecători evaluați în procente ultimelor sondaje revizuite, încearcă neputincioși să reconstituie imaginea unui oraș agresat în spirit și abandonat unor preconizate alte vremi.

Spectacolul pare iar să înceapă. Teatrul este întâia armă de apărare împotriva intențiilor obsedate de totalitarismul facerii de bine.

Teatrul este cel care sancționează în numele spectatorilor modul tacit în care normativele politice sunt încălcate de bună voie.

Teatrul depune mărturie despre încercările mereu deturnate ale unor împătimiți care ajung să fie socotiți uzurpatori doar pentru faptul că ne amenință din când în când cu o floare.

Teatrul încurajează instalarea unui regim de normalitate scos de sub controlul unor instanțe compromise de prea multă muncă cu omul.

Ei bine, de aceea, teatrul este astăzi o povară.

Când la Târgu-Jiu pe scena Teatrului Milescu, actorii revendicau jocul de-a viața, ajungeau să fie socotiți strălucitori și sublimi. Erau alte vremuri...

Când la Târgu-Jiu, pe scena Teatrului Căldărușe, aceiași actori complicau cu idei iluzia unui așteptat paradis, erau de asemenea alte vremi.

Acum, cineva, ar vrea ca Teatrul nici măcar să nu mai existe. El este o povară. Este ca și cum cineva ar încerca, pe ton familiar, într-o dezbatere păguboasă să-i certe pe Shakeaspeare, pe Bulgakov, pe Cehov, pe Caragiale sau pe Ionesco pentru că, într-o seară, au avut curajul să-

și asume eternitatea și la Târgu-Jiu, pe scena Teatrului Elvira Godeanu.

Această încăpățânare nu face decât să ne întoarcă spre o posibilă confuzie, atâta vream cât nu se vrea înțeles limbajul superior al cuvintelor, altul și altfel rostit pe scenă, mai plin de viață, mai esențial, mai dramatic și mai adevărat. Această luptă cu Teatrul poate avea în timp repercursiuni imprevizibile asupra destinului cultural al orașului și așa îndeajuns de dramatic. Excesele cu iz politic proclamă la rang de regulă imorală paradoxul tragic prin care raportul dintre adevăr și realitate ajunge a fi disputat cu încrâncenare.

Personajele aparent veridice ajung, debordând de o pasiune devorantă, să-și acrediteze iarăși și iarăși duplicitatea, spațiul scenei sperie ca și cum ar fi un spațiu concentraționar, iar autorul trebuie neapărat îngăduit și supravegheat performant. Iar teatrul?

Teatrul, e doar o povară!”

{ Vasile Vasiescu, *Teatrul, o povară?*/ “Lumea gorjenească”, Revistă de cultură, Nr. 4/1999, septembrie, Târgu-Jiu }

*

„Născut la Târgu-Jiu, la 16 octombrie 1958. Absolvent al Academiei de Teatru și Film, secția Actorie, clasa profesor univ. Sanda Manu. Din septembrie 1989 este actor la Teatrul Național din Craiova, iar din iulie 1993 este directorul Teatrului **Elvira Godeanu** din Târgu-Jiu.

A interpretat pe scena Teatrului Național din București personajul Vasiliu din **Jocul ielelor** de Camil Petrescu, în regia Sandei Manu și Ipiștatu în **D’ale carnavalului** de I.L. Caragiale - regia Sanda Manu.

La **Cassandra** (IATC) a interpretat rolul lui Berbecaru în **Profesor Dr. Omu** de Camil Petrescu, regia Adriana Popovici, și Kent în **Regele Lear** de W. Shakespeare - regia Andreea Vulpe.

La Teatrul Național din Craiova a debutat în **Vărul Shakespeare** de Marin Sorescu, interpretându-l pe Voicea, în regia lui Mircea Cornișteanu. Apoi personajele lui au fost: Mick din **Îngrijitorul** de Harold Pinter - regia Daniela Peleanu; Bassianus din **Titus Andronicus** de W. Shakespeare - regia Silviu Purcărete; Vânătorul din **Phaedra** de Euripide - regia Silviu Purcărete; Pulpană și Macbeth din **Ubu rex cu scene din Macbeth** de Jarry și Shakespeare - regia Silviu Purcărete; Seniorul de la Souche din **Improvizație la Versailles** de Molière -

regia Daniela Peleanu; Nae Ipingescu din **O noapte furtunoasă** de I.L. Caragiale - regia Daniela Peleanu; Vestitorul din **Orestia** - regia Silviu Purcărete.

Pentru Teatrul Elvira Godeanu din Târgu-Jiu a semnat regia spectacolelor: **D'ale Carnavalului, O noapte furtunoasă și Conu Leonida față cu reacțiunea** de I.L. Caragiale; **A douăsprezecea noapte și Îmblânzirea scorpiei** de W. Shakespeare și de asemenea după scenariul propriu - **Commedia**.

Cu piesele regizate de Silviu Purcărete la Teatrul Național din Craiova a fost în 96 de turnee în aproape toate țările Europei și de asemenea în Australia, Japonia, Canada, America de Sud, Egipt, Singapore, jucând în peste 250 de reprezentații.

Cea mai mare dorință pentru începutul de mileniu este ca Teatrul **Elvira Godeanu** să se mute în sfârșit, în casa cea nouă.

*

- Domnule director de teatru, suntem la început de nouă stagiune teatrală la Târgu-Jiu - stagiunea 1999-2000 - suntem la sfârșit de mileniu și parcă am fi chiar la sfârșitul lumii când vorbim despre teatru la Târgu-Jiu. E teatrul o povară?

- Aș zice și eu că într-adevăr, teatrul din Târgu-Jiu, se pare că este o povară. Este o povară mai ales pentru neaveniți, pentru aceia care-l percep ca pe un stat de plată și de funcțiuni, achitat lunar din banii contribuabililor. Pentru cei care înțeleg doar acest lucru, teatrul este o povară.

Atâta vreme cât eu ca artist - și fac aici o mică paranteză, spunându-ți că din totdeauna am făcut pasiune pentru artiștii plastici și că mi-ar fi plăcut să ajung plastician și pentru că mi se părea că acești blânzi și frumoși bărboși au avut cel mai mare succes și s-au bucurat mereu de o libertate într-un anume fel privilegiată - deci, atâta vreme cât eu ca artist sunt luat drept doar "acela cu barbă" în ședințele Consiliului local, unde consilieri de toate profesiile, reprezentând partide de toate mărimile, hotărăsc cu mâna soarta mea și a teatrului, ei bine, atunci, ca să-ți răspund direct la întrebare, pentru astfel de indivizi, teatrul este într-adevăr o povară.

Aceștia au amenințat la un moment dat cu organizarea în oraș a unui referendum: să construim blocuri de locuințe sau să finalizăm

construcția teatrului? Tristă idee! Iar eu am zis că aș risca un referendum de o asemenea factură și pentru simplul motiv că, în cele câteva luni câte le-au mai rămas de stat la putere nu au cum să mai construiască blocuri, dacă n-au construit măcar unul în cei trei ani câți au trecut de la așa-zisa schimbare. N-aș vrea să intru în vreo polemică directă cu cineva, mai ales că teatrul nu poate, nu are cum să ajungă a fi o povară pentru cei mulți, pentru contribuabili.

Eu, ca directorul unui teatru care se află încă în construcție sunt gestionarul banilor acestor oameni mulți care au nevoie de această instituție și care, cu siguranță, resimt acut lipsa acesteia în peisajul urbei noastre.

Nu mă simt responsabil față de banii Primăriei pentru că de fapt acești bani sunt ai oamenilor de pe stradă care întreabă cu insistență și pe bună dreptate când va fi gata teatrul? Câtă vreme am fost numit director de teatru doar pentru a face treabă - și repertoriul ultimilor ani stă mărturie - atunci politica mea va fi doar o politică teatrală, culorile de bază ale teatrului fiind din totdeauna alb și negru. Vor trebui deci să alegă până la urmă și cei care pentru moment diriguiesc treburile urbei: ori e albă, ori e... politică.

- Din punctul acesta de vedere și directorul de teatru și actorii din teatru ar trebui să vă supuneți legii pe care parlamentul încearcă să o propună în sfârșit spre dezbatere: legea funcționarului public.

- Într-un fel, pentru mine, legea aceasta vine cam târziu, din păcate, pentru că la ora asta, când eu și teatrul aparținem Primăriei, coloratura funcționarului din această fabrică publică este bine definită și poate chiar definitivă pentru următoarele câteva luni. În problema teatrului, Primăria are un cuvânt de spus doar ca urmare a votului consilierilor. Și sunt doar nouă sau zece dintre ei care înțeleg de fapt chestiunile legate de teatru ca instituție subordonată financiar Primăriei. Instituția, ca atare comportă o cu totul altă menire: promovarea culturii teatrale într-un loc cu o tradiție în domeniu de 165 de ani. E mult, e puțin? E ceva, dacă ținem seama că teatrul din Târgu-Jiu a ființat ca fiind al cincilea din Țara Românească și la timpul acela, țara era de fapt o Românie Mare.

În acest context tradiția locului este de partea noastră. A fi acum împotriva teatrului înseamnă a fi împotriva istoriei acestor locuri pe

care avem datoria să le cunoaștem bine, așa cum a fost și așa cum ea a fost înfăptuită de înaintașii noștri. Nu vreau să spun vorbe mari. E de știut faptul că teatrul Milescu și teatrul Căldărușe împreună cu trupele lor de actori au existat odinioară la Târgu-Jiu. Teatrul cel nou care este în centrul atenției și al tuturor discuțiilor nu s-a construit doar pentru a mai ființa în oraș încă o sală de ședințe cu dotări de ultimă oră, în care să voteze sau să doarmă confortabil aceiași eterni combatanți. De fapt, noi nu suntem cei aleși, noi suntem doar niște negri pe o plantație și știm foarte clar că avem o treabă de făcut. Și dacă această treabă se cheamă teatru, atunci acest lucru trebuie făcut cu profesioniști pentru că trebuie neapărat făcut bine.

Eu sunt un profesionist, sunt în primul rând actor și am o datorie morală față de acest teatru. Și de aceea încerc să nu mai aud ceea ce spun unii sau alții, nu neapărat depre mine, pentru că de șase ani de când sunt în slujba teatrului acasă, orgoliul meu a fost subsumat instituției, pentru că deocamdată doar ea contează. Culmea e că eu nu am răspuns timp de șase ani la nici unul din atacuri și ele au existat, unele mârșave, altele chiar hazlii. Pentru că nu persoana Marian Negrescu este importantă, ci personalitatea acestui teatru și faptul că am reușit aici un lucru care se vrea a fi profesionist. Chestia asta cu profesionalismul n-au înțeles-o diriguitorii și asta mai ales pentru că ei vor să ne supunem cu totul doar unor legi strict financiare, dar care le cad de fapt lor în sarcină și care n-ar trebui să reușească să ne conducă, ci doar să ne ajute.

- A propos de diriguitorii care la o adică și-au revendicat și posibilitatea lansării unui referendum în stare să decidă finalizarea construcției teatrului la Târgu-Jiu: într-un text din 1929, Tudor Arghezi, după o șezătoare literară întâmplată la Teatrul Căldărușe, nota cu deosebire faptul că sala fusese plină. Cum ar arăta sala elegantă a noului teatru, plină seară de seară cu spectatori doritori de spectacole bune? Ce lecție ar primi de la teatru consilierii ajunși și ei spectatori? Cred că la ședințele Consiliului local n-ar mai fi doar spectatori ca la teatru.

Votul lor ar fi votul unor... profesioniști în materie...

- Chestiunea, așa cum o prezinți este puțin cam delicată, dar tocmai din această cauză trebuie pusă în discuție. E drept, consilierii nu vin toți la teatru. Vin doar cei care votează pentru teatru. Cei care votează

împotriva sunt cei care nu au răspuns niciodată invitației noastre. Pentru ei, teatrul “nu se există”, ei sunt mereu “Gică contra”, vulgar vorbind. Pentru ei, teatrul se poate termina la o adică și cu banii adunați din salariile actorilor, care există acum și care ar trebui dați afară. Și pe urmă ar invita în Teatrul cel nou doar trupe din alte locuri, unde există și teatru și actori. În formula aceasta, teatrul nostru ar fi cedat altora în subantrepriză. Și știm și vedem toți cum am ajuns să trăim parcă cedați în subantrepriză. Și trăim bine? Înclin să cred că nu se vrea să ne înțeleagă, sau că nu se poate înțelege ce înseamnă să existe teatru profesionist în orașul nostru. Cred că mulți nici nu știu cine a fost Elvira Godeanu. Păcat! Și e păcat, dar asta-i realitatea, ca teatrul să fie mai cunoscut la București, decât la Târgu-Jiu. S-a vorbit despre teatru, sunt articole, cronici, interviuri care se află în arhiva noastră. Să-ți dau doar un exemplu: Valentin Silvestru - Dumnezeu să-l prețuiască mult și acolo unde e, pentru că nu mai există printre noi -, la o vârstă când alții ajung să locuiască doar pe fotolii în fața televizorului, venea cu mare bucurie din București la fiecare premieră a teatrului nostru. Și a scris despre fiecare dintre spectacole. Și ne-a încurajat de fiecare dată în demersul nostru. Nu același lucru l-a făcut de exemplu, primarul orașului, oricare a fost el de câți ani există teatru și actori la Târgu-Jiu. La fel s-a întâmplat și cu consilierii. Mi se pare absolut aberant să nu știi despre ce este vorba și să votezi împotriva, să ridici mâna, să ai puterea ca să decizi soarta teatrului. De ce?

- *Deci, se poate și așa: votezi și decizi...*

- Este lucrul cel mai îngrozitor care se poate întâmpla. Ei se atacă între ei din cauza unor interese politice, altfel fără anvergură, și-n felul acesta, nepunându-se de acord, nu sprijină demersul meu, care nu are absolut nici-o legătură cu politica. Sau n-ar trebui să aibă!

Câtă vreme noi am pornit acum șase ani de la 50 de oameni în sala de spectacole și acum am ajuns la peste 250 la fiecare reprezentație, înseamnă că politica pe care o face teatrul este bună. Lucrul acesta se întâmplă, în condițiile în care n-am făcut niciodată rabat la calitatea repertoriului. Știi doar că se poate întâmpla și altfel. Nu mai vorbesc că ne desfășurăm activitatea într-un spațiu total inadecvat, că repetăm într-o sală total neîncălzită, că... Dar, n-aș vrea să se înțeleagă cumva că mă plâng. Ei nu vin să vadă pentru că nu cred în chestia asta și nu cred

pentru că... Votul lor e plătit, invitația noastră a fost de fiecare dată dezinteresată. Până când vor mai vota? Și pe urmă?

- *Construcția teatrului încă nu e terminată. Ne apropiem, pentru că tot veni vorba de politică, de următoarea campanie electorală. Crezi că partidele, eventualele grupări politice vor să-și dispute și să-și revendice în vreun fel finalizarea construcției teatrului?*

- Da, cred și eu acest lucru. Începutul anului 2000 ne va surprinde și din punctul acesta de vedere. A existat vis-à-vis de teatru mai totdeauna un paradox. La începutul anului viitor, cred însă că simultan ne vor aronda financiar la cele două bugete: și la cel al Consiliului local și la cel al Consiliului județean. Acest lucru va fi benefic pentru teatru. Lăsăm la o parte interesul politic care va exista. În formula aceasta, în doar câteva luni, teatrul va fi gata. Am făcut deja demersuri pe lângă instituția prezidențială. Într-o țară în care în ultima sută de ani nu s-a mai construit un teatru nou pentru o nou înființată trupă de actori profesioniști, președintele, invitat la premieră, va trebui să onoreze evenimentul cu prezența-i și să taie panglica inaugurală. Cine va fi oare președintele?

Presa, televiziunea, radioul vor consemna evenimentul. Câți se vor fi înghesuind atunci? Și de ce oare? Mă tem că atunci îmi voi lua o zi din concediu și mă voi duce la pescuit...

- *Ai putea fi trecut absent și ai complica lucrurile...*

- Un artist poate fi ușor nebun câteodată...

- *Ați început noua stagiune cu o piesă de Eugen Ionescu: **Cântăreața cheală**. De ce?*

- Prin acest spectacol de început de stagiune am încercat să sărbătorim și noi cei 90 de ani pe care i-ar fi împlinit românul Eugen Ionescu. Am dat curs inițiativei regizorului Bogdan Drăgan, care a pornit lucrul la această piesă de la un film - **Mica elegie** - pe care l-a făcut bine și care a primit și un premiu important. Spectacolul lui este un spectacol absolut interesant, care pune probleme. El a realizat aici, la teatrul din Târgu-Jiu, câteva proiecte importante care au convins și care s-au bucurat de succes. El are o credință personală pentru care îl sprijin necondiționat. Credința lui este că între teatru și film există din totdeauna o legătură care nu este nicidecum forțată. Acum zece ani, poate nu credeam acest lucru. Dar acum, în prag de mileniu trei, când tehnica ne-a cucerit în

totalitate, sunt convins că spectacolul de teatru trebuie să poată să fie un spectacol total. Primul din seria acestor spectacole jucate pe scena noastră a fost **Revolta de pe urmă a Evei Braun**, iar reacția publicului a fost extraordinară.

De altfel, succesul spectacolului a fost consemnat și de cronicarii de specialitate. Îl amintesc iar pe regretatul Valentin Silvestru. Această îmbinare între teatru, televiziune și film a prins foarte bine.

În felul acesta, ce altă piesă decât **Cântăreața cheală** a lui Eugen Ionescu era mai nimerit să fie tratată într-un astfel de registru, pe vremea asta când la noi începutul unei noi stagiuni înseamnă și altceva? Îi chiar mulțumesc lui Bogdan pentru alegerea făcută, iar actorilor le mulțumesc pentru dăruirea lor, pentru că au avut parte de o partitură ciudată la prima vedere, un text condensat, în care ideea era foarte importantă. Iată, la Târgu-Jiu, pipăim încet-încet zona teatrului modern, spectacolul total, care la alții a devenit deja clasic, dar pe care la noi, încă îl considerăm de avangardă.

- *Am văzut că la premiera cu **Cântăreața cheală**, spectatorii nu păreau deloc surprinși de modalitatea regizorală abordată de Bogdan Cristian Drăgan. Cum ați reușit să pregătiți acești spectatori să facă față unor astfel de spectacole, când, dacă urmărim repertoriul teatrelor din alte orașe de provincie, constatăm că la Târgu-Jiu selecția spectacolelor este foarte riguroasă și, aș zice că vă situați, prin comparație, într-o poziție net privilegiată?*

- Ar trebui să reiterez ideea cu care eu am început nebunia asta, aici, la Târgu-Jiu. Atunci am avut de apărut, fiind singurul angajat și asumându-mi întreaga responsabilitate, ideea de tetru!

A fost un moment teribil de complicat pentru că se cerea imediat să optez pentru ceva anume. Era perioada anilor 90-93, ne aflam la Târgu-Jiu într-un vid de spectacole teatrale, iar televiziunea reușise să subjuge întreaga masă de oameni, mai mult sau mai puțin curioși.

Vrând-nevrând, a apărut cu trecerea anilor o nouă generație de viitori spectatori și atunci, n-aveam de ales: ori punem în scenă pentru început niște spectacole ușurele, care să aducă repede lumea în sala de teatru, ori riscăm cu un repertoriu serios și-i obligăm pe noii spectatori să gândească și să-și pună probleme odată cu cei de pe scenă. Și astfel, primul dintre spectacolele pe care l-am servit acestui public a fost o

piesă de Eugen Ionescu, a fost **Jack sau Supunerea** și astfel, tânărul spectator, care poate că nu fusese niciodată la teatru, a fost mai întâi șocat.

El a deschis însă ochii din acel moment pe un astfel de gen de teatru și a înțeles repede că așa e teatru, că de fapt, așa trebuie să fie. Și acest lucru a fost un mare avantaj.

- *Ulterior, cum ați reușit să vă păstrați la înălțimea ștachetei pe care singuri o ridicaserăți dintru început așa de sus?*

- Aproape că pare foarte simplu acum. N-am făcut nici-un rabat la întocmirea repertoriului în anii care au urmat. Au fost deci, **Jack sau Supunerea** de Eugen Ionescu, **Ursul și Cântecul lebedei** de Cehov, **A douăsprezecea noapte și Îmblânzirea scorpiei** de Shakespeare, apoi trei piese de I.L. Caragiale: **O noapte furtunoasă, D'ale Carnavalului și Conu Leonida față cu reacțiunea**, lângă care au venit spectacolele lui Bogdan Cristian Drăgan: **Carantina** de Tullio Zanovello, în premieră absolută și **Bietul John și Revolta de pe urmă a Evei Braun**, după scenariu propriu. Teatrul n-a coborât ștacheta și nici n-o va coborî, dacă ne uităm și la stagiunea cea nouă care va dubla numărul premierelor de anul trecut - vor fi 8 spectacole noi - pentru că anul viitor, în teatrul cel nou, va trebui să ne prezentăm cu 4 spectacole pe săptămână.

- *Încerc să-mi explic într-un fel repertoriul de fiecare an al teatrului pe care-l conduci, gândindu-mă la rolul tău din spectacolul de absolvență din 1989 în **Regele Lear** sau la rolul pe care l-ai interpretat pe scena Teatrului Național din București în **Jocul ielelor**, sau la toate spectacolele lui Silviu Purcărete cu care, împreună cu Teatrul craiovean ai bătut lumea în lung și în lat, lumea de scândură a teatrelor de pretutindeni.*

- Înclin să cred că o dată dată la capodopere, realizate de alții, este chiar greu și neprofitabil să produci, tu însuși, subproducții sau spectacole îndoielnice.

Pe lângă dramaturgia clasică cu valoare deja universal verificată, în teatrul nou vom promova în fiecare stagiune o piesă românească contemporană și de asemenea vom încerca să punem în practică un proiect la care țin mult și anume acela de a invita în fiecare an la Târgu-Jiu pe întâiul absolvent al clasei de regie al Academiei de teatru să pună o piesă în scenă cu actorii noștri. Va avea astfel întâia bursă din

cariera sa de regizor- bursa **Elvira Godeanu** - și posibilitatea de a monta într-un teatru profesionist și modern, echipat ca în vest și cu o trupă bine legată, în care venirea celor noi a adus un suflu tânăr.

- *Ai făcut regia la multe dintre spectacolele stagiunilor trecute. Acum pregătești un spectacol care îți aparține în totalitate - **Commedia** - și care va implica întreaga trupă sub lumina reflectoarelor.*

- Ce-mi spui acum e o treabă delicată pentru mine...

- *Ți-ai asumat și un risc deosebit trebuind să promovezi un teatru profesionist în propria-ți regie.*

- Practic, îmi explic astfel demersul regizoral: mai întâi, consilierilor județeni, apoi celor locali, a trebuit să le cer bani ca să fac o trupă, apoi să le cer și cer în continuare bani pentru construcția teatrului, și dacă aș mai fi cerut bani și pentru a obține colaborarea unor mari regizori, atunci...

Așa că am rezolvat această mare problemă cu regizori tineri, am avut norocul să colaborez apoi cu regizorul Bogdan Cristian Drăgan și am riscat eu însumi punând în scenă bună parte dintre spectacolele teatrului. Riscul a fost însuși numele meu, eu mi-am riscat numele meu de actor, căruia i-am dat greutatea, atâta câtă e, după mai bine de 14 ani de muncă. Eu mă reprezint pe mine, reprezint de fapt instituția Marian Negrescu, e singurul lucru care mă reprezintă.

- *Ești SRL-ul tău...*

- Propriul meu SRL de suflet. M-am gândit dacă am să risc sau nu și lucrurile s-au amestecat și a trebuit s-o fac. În regie am intrat într-un fel, doar cu bunul simț și cu ce știam din facultate, unde am lucrat mult cu colegii mei de la clasa de regie. Dar, despre spectacolele mele îi las pe alții să vorbească și răspunzându-ți altfel la întrebarea ta îți voi spune că am fost și obligat într-un fel să fac acest lucru, dar că a fost o obligație frumoasă, care mă costă în toate planurile.

Atunci când dl. Ștefan Popescu Bejat, depășindu-și mult condiția de om politic, m-a numit la conducerea noului teatru, i-am cerut respectuos să înțeleaagă că într-un oraș ca al nostru teatrul trebuie să fie neapărat un lux pe care va trebui să ni-l asumăm toți, indiferent de costuri.

Plecând de la acest lucru, constat astăzi că în conformitate cu planurile întocmite acum mai bine de 6 ani, personal sunt în grafic.

- Regia spectacolelor pe care le-ai ales te revendică de la vreun regizor cu care ai lucrat ca actor?

- Sigur că Silviu Purcărete mă bântuie. E groaznic de greu pentru mine și nu ascund acest lucru, ba o spun cu o dragoste sinceră, că uneori îmi vin idei care dau extraordinar de bine pe scenă, dar nu apuc să le rostesc pentru că realizez că ele seamănă cu “ceva” în care eu însumi am jucat sub o baghetă regizorală extraordinar de originală. Jucând în spectacolele lui Silviu Purcărete devii puțin nemuritor și nemurirea asta costă foarte mult când vrei să realizezi ceva pe cont propriu. Încerc să mă eliberez pe cât pot și, de exemplu, când nu-mi iese ceva anume mă gândesc cum i-ar place lui Silviu Purcărete, pentru că trebuie să-ți spun că el e un spectator absolut fabulos. El a fost la Târgu-Jiu la spectacolul *Îmblânzirea scorpiei* și a văzut alte câteva pe casete video.

- Revenim la momentele politice pe care le traversăm cu toții... În urmă cu trei ani ai pus în scenă **Conu Leonida față cu reacțiunea**, spectacol care atunci a încercat să atragă atenția. Repeți acum un spectacol care îți aparține - **Commedia** și care se pare că încearcă iar să trimită ușor în zona politicului cotidian.

- Pentru **Conu Leonida față cu reacțiunea**, cortina reprezenta o imensă gaură de cheie pe buza căreia eram atârnați mulți, citind cu glas tare: **Națiune, fii deșteaptă**. No comment.

- Am dovedit a fi doar umili spectatori, ne-am uitat degeaba pe gaura cheii silabisind neconvingător **Națiune, fii deșteaptă**.

- Am spus mai înainte că în toți acești ani, nu am răspuns la nici-un atac de oricare parte a venit el, dar pentru că mă consider un artist, răspund cu puterile mele prin acest spectacol nou - **Commedia** - la tot ce mi s-a întâmplat în ultima vreme.

De fapt este răspunsul meu artistic, eu nu pot da cu pumnul în masă, nu pot jigini.

Spectacolul **Commedia** este un spectacol de autor, a cărui regie o împart cu Geni Macsim, care are un rol esențial în realizarea acestei piese. Dar îmi asum acest spectacol. E răspunsul meu.

- Am să-ți pun o întrebare pe care nu voi pregeta să o pun la cât mai multă lume, atâta vreme cât Teatrul nu are încă spațiul promis: Într-un oraș fără Coloană, e nevoie de Teatru?

- Nu încape nici o îndoială. Sunt convins că în orașul acesta toate și

toți vor fi acolo unde le este locul. Și teatrul reprezintă într-un fel o **Coloană**. A câta? Deocamdată și el zace mai mult sau mai puțin din cauza unor interese mărunte. Sunt un optimist! Orașul va avea iarăși **Coloană** și va avea și **Teatru**. Pentru că merită aceste lucruri cu prisosință.

- *Hai să discutăm puțin și despre stagiune și despre noii veniți în teatru.*

- Stagiunea 1990-2000 va fi stagiunea cu opt premiere. După **Cântăreța cheală** și **Commedia** urmează un spectacol pentru copii. Continuăm astfel un mai vechi proiect pentru că avem datoria, cum îți spuneam, să formăm noi înșine viitorii spectatori de mâine ai teatrului. Și acest lucru se face cu piese pe care le montăm cu aceeași seriozitate ca și pe celelalte. Ba mai mult, legat de acest lucru, actorul Ion Alexandrescu este autorul unui proiect - ofertă, coordonat artistic de doamna prof. univ. Ileana Berlogea și susținut de noi, menit să creeze la nivelul școlilor din oraș niște baze-pilot, care să promoveze prin programa de învățământ noțiunea de artă dramatică. Și ca să-i arăt lui Alex că-i susțin proiectul, în ultima mea piesă la care lucrez deja, 12 dintre tinerii liceeni pe care el îi pregătește reprezintă împreună un personaj colectiv important.

Urmează apoi, în prag de alegeri - cum altfel - **O scrisoare pierdută** în regia aceluiași Bogdan Cristian Drăgan. Teatrul cel nou se va deschide cu o piesă pusă în scenă de doamna Sanda Manu, de la care avem promisiuni ferme în acest sens. Tot la noua sală vom încerca un spectacol, pe care l-ai sugerat de altfel, e vorba de **Paracliserul** lui Marin Sorescu. Acest proiect va reprezenta debutul meu actoricesc pe scena Teatrului **Elvira Godeanu**. Mă va ajuta să-l duc la bun sfârșit tot Bogdan și întreaga trupă de actori, care și de data asta se va găsi toată pe scenă. Sper ca efectul să fie deosebit.

Referitor la noii veniți spun doar că lucrurile au fost puțin agitate-unii au venit, alții au plecat. În principal i-a îndepărtat nerezolvarea problemei spațiului locativ. Le mulțumesc celor care au rămas. Ei sunt cei de la Craiova de la clasa prof. Remus Mărgineanu. E vorba de Nicu Vicol, Cristi Dobran, Pompiliu Ciochia și Diana Drăghici. Ți-i amintesc și pe ultimii veniți, o familie - Alexandru și Andra Corne a- de la Teatrul de Stat din Oradea. Mă bucur că sunt aici.

Trebuie să-i vorbesc de bine pe toți ceilalți, care sunt actorii de drept din teatru - mai vechi sau mai noi - și care au continuat să-și desăvârșească meseria și să fie din ce în ce mai buni.

- *Înțeleg că ultimul spectacol tocmai asta vrea să dovedească pentru toată lumea, că teatrul are nevoie de întreaga trupă de actori.*

- Mai mult decât atât, spectacolul îi va avea pe toți cei 20 de actori distribuiți în 20 de roluri principale. Tocmai ținând cont de toate câte și le-am spus, revin cu mai vechea chemare-îndemn: **Veniți la Teatru. În orașul nostru Teatrul nu este interzis!**

{ Vasile Vasiescu, **În orașul nostru Teatrul nu este interzis/ De vorbă cu directorul Teatrului Elvira Godeanu: Marian Negrescu/ "Lumea gorjanească"**, Nr. 4/1999, septembrie, Târgu-Jiu }

*

„...mi-am proiectat pe scenă toate îndoielile, toate spaimile mele profunde, le-am pus să dialogheze; mi-am scos măruntaiele și am intitulat totul: Victimile datoriei.

Eugen IONESCU

Un oraș precum Târgu-Jiul care are imensa șansă de a fi depozitarul operelor monumentale ale lui Brâncuși, care are în preajma sa monumente arhitectonice de talia mănăstirii Tismana, care are Universitate și Muzeu de artă și care are un teatru profesionist, Teatrul **Elvira Godeanu**, nu poate fi decât un oraș plin de har, un oraș aparținând patrimoniului universal.

Mărturisesc, că deși bucureștean get-beget, după cinci ani de lucru nemijlocit cu trupa teatrului, mă simt gorjean prin adopție și această calitate pot să vă spun în cunoștință de cauză și bunele și relele din teatru. Spre marea mea mulțumire, cele bune covârșesc pe cele rele, Târgu-Jiul fiind singurul oraș din România în care se construiește un teatru nou.

Clădirea teatrului pe care o așteptăm de cinci ani va deschide orașului calea spre integrarea teatrală deplină, locul în care se va întrupa o echipă cu adevărat profesionistă, sediul unor manifestări de anvergură pe plan național și internațional.

Se face teatru la Târgu-Jiu? Și da și nu: se face teatru deocamdată într-un sediu neadecvat, cu bani puțini, cu o trupă abuziv redusă, luptând cu mentalități retrograde care văd în teatru un lux inutil. Dar se face teatru de calitate. De mii de ani de când există, teatrul a reflectat viața cetățitorilor, de mii de ani de când există s-au găsit oameni înguști la minte care au vrut să distrugă teatrul și prin el viața cetățirii. Dar, tot de mii de ani, teatrul a ieșit învingător și odată cu el civilizația orașelor.

Îmi doresc ca demersul meu să nu fie patetic, să le spun celor care răspund material de viața teatrului că așa cum operele lui Brâncuși au nemurit Târgu-Jiul, tot așa Teatrul **Elvira Godeanu** va perpetua o tradiție de peste o sută de ani.

Am avut șansa de a-l întâlni de curând la Cairo pe profesorul Fahmi Fawzi, președintele *Festivalului de teatru experimental*. Am vorbit despre teatru din Târgu-Jiu, despre ultima premieră cu **Cântăreața cheală** și domnia sa, s-a arătat foarte interesat să vadă această trupă la lucru în anul 2000.

Faptul că în condițiile de precaritate materială în care se lucrează, teatrul **Elvira Godeanu** e capabil să scoată, aproape în fiecare lună, o premieră fără a face rabat la calitate, respectând publicul și fiind respectat de publicul său fidel, faptul că oameni de o incontestabilă valoare profesională ca scriitorul Ion Cepoi, artistul plastic Valer Neag, actorul Marian Negrescu au devenit trupul și sufletul acestei mișcări teatrale dovedește că teatrul este pe mâini bune. Și nu există mulțumire mai mare pentru un regizor al teatrului decât seara premierei, când toate greutățile sunt uitate, când, ca prin minune, luminile rampei se aprind și când publicul gorjean de teatru ia cu asalt sala.

Și credeți-mă că incandescența aplauzelor nu este cu nimic mai prejos decât aceea din marile centre culturale ale lumii și nici calitatea actului teatral.

{ Bogdan-Cristian Drăgan, **Victimile datoriei**, "Lumea gorjenească", Nr. 4/1999, septembrie, Târgu-Jiu }

*

PERSONAL

**artistic, tehnic, administrativ și de întreținere
angajat la 1 octombrie 1999**

1. Marian Negrescu, director
2. Viorica Plută, contabil șef
3. Ion Cepoi, secretar literar
4. Bogdan-Cristian Drăgan, regizor
5. Nicu Ursu, regizor
6. Petronela Nemțoiu, scenograf
7. Dragoș Atanasie, regizor tehnic
8. Fănușa Popescu, șef producție

*

9. Eugen Titu, actor
10. Ion Alexandrescu, actor
11. Ionuț Stoica, actor
12. Valeriu Bâzu, actor
13. Dan Calotă, actor
14. Dan Dobroiu, actor
15. Constantin Eremia, actor
16. George Drăghescu, actor
17. Rodica Adriana Gugu, actriță
18. Simona Urs, actriță
19. Luminița Goșa, actriță
20. Cornelia Diaconu, actriță
21. Carmen Roșca, actriță
22. Mariana Ghițulescu, actriță
23. Sorin Giurca, actor
24. Cristinel Dobran, actor, promoția 1999, Craiova
25. Nicolae Vicol, actor - '' -
26. Diana Drăghici, actriță - '' -
27. Pompiliu Ciochia, actor - '' -
28. Laura Iordan, actriță - '' -
29. Simona Răducanu, actriță

*

30. Sanda Vâlceanu
31. Irina Geană
32. Maria Bălan
33. Janina Schnaider
34. Ion Diaconeasa
35. Felicia Sandu
36. Costel Băloi
37. Adina Zorilă
38. Adriana Ciocârlan
39. Sorin Șelaru
40. Nelu Alexandrescu
41. Dumitru Călugăru
42. Maria Gheorghiu
43. Ana Nanu
44. Doina Băzu
45. Florentina Mihuțoiu
46. Cornelia Călugăru
47. Lucica Titu
48. Florin Ionescu
49. Florin Ularu
50. Sorin Pungan
51. Dorel Dobrițescu
52. Vicu Bădică
53. Cătălin Călugăru
54. Florea Opri
55. Vasile Vlădoianu
56. Sorin Cioată
57. Gabriel Hârjabă
58. Marius Popescu
59. Larisa Ruiu
60. Horațiu Militaru
61. Filofteia Popescu

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

CÂNTĂREAȚA CHEALĂ ȘI ALTE TEXTE de **EUGEN IONESCO**

*

Distribuția

Doamna Martin - ADRIANA RODICA GUGU
Domnul Martin - EUGEN TITU
Doamna Smith - CARMEN ROȘCA
Domnul Smith - VALERIU BÂZU
Prezentatorii - MONICA SFETCU/ NICU VICOL
Pompierul - IONUȚ STOICA
Polițistul - SIMONA URS/ LUMINIȚA GOȘA
Autorul - ION ALEXANDRESCU
Păsărele - CAMELIA STOICA, DAN CALOTĂ
GEORGE DRĂGHESCU

*

UN SPECTACOL DE BOGDAN- CRISTIAN DRĂGAN

*

Scenografie: Gelu Popencoff
Costume: Petronela Nemțoiu
Regia tehnică: Dragoș Atanasie
Inginer producție: Fănușa Popescu
Sunet: Marius Popescu
Lumini: Gabriel Hârjabă
Mașinisti: Florin Ionescu, Sorin Pungan, Doru Dobrițescu,
Florică Opri, Vicu Bădică, Cătălin Călugăru, Mihai Vlădoianu
Cabiniere: Ana Maria Nanu, Mihaela Gheorghiu
Recuzitere: Florentina Mihuțoiu, Doina Bâzu
Macheuze: Camelia Călugăru, Lucica Titu

*

Directorul teatrului: MARIAN NEGRESCU
Secretar literar: Ion Cepoi
Premiera: 8 octombrie 1999

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

**CĂTRE
MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE**

PROIECT OFERTĂ

**ARTA DRAMATICĂ
- Curs pentru elevii de liceu -**

Conducător științific:
Prof. Univ. Dr. Ileana Berlogea

Proiect:
Actor Ion Alexandrescu,
Sef secție Actorie
Teatrul „Elvira Godeanu” Tg-Jiu

Director teatru,
Marian Negrescu

*

Referat

asupra Proiectului de Programă analitică și curs de Arta Actorului
pentru elevii de liceu
propuse de dl. Ion Alexandrescu,

Subsemnata prof. univ. Ileana Berlogea de la Universitatea de Artă
Teatrală și Cinematografică din București, specialist în istoria și teoria
teatrului, conducător științific doctorat, specialitatea Istoria Teatrului,
membră a Uniunii Scriitorilor din România și membră UNITER,

Doresc să recomand cu toată căldura Programa analitică și schița de
curs de arta actorului, formulate de dl. Ion Alexandrescu, actor la Teatrul

„Elvira Godeanu” din Tg-Jiu.

Absolvent al facultății de Arte - Secția Actorie din Universitatea Ecologică din București, cu examen de Licență dat la Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale”, cu câțiva ani de activitate la Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu, dl. Ion Alexandrescu a demonstrat un interes deosebit pentru pedagogie și psihologie încă din facultate.

Cu documentație bogată, cu lecturi foarte serioase în domeniul pedagogiei artistice, cu o mare pasiune pentru scenă, domnul Ion Alexandrescu a elaborat o programă analitică completă, bazată pe cele mai moderne principii de predare a artei actorului.

Cursul preconizat de domnia sa pentru elevi urmărește cu exactitate câteva obiective precise și mai ales necesare pentru formarea unui tânăr:

1. Cunoașterea tuturor formelor de artă a spectacolului, ceea ce contribuie la crearea unui bun spectator de teatru, a unui intelectual sensibil la valoare în acest domeniu. Cunoștințele căpătate de elevi se referă la teatru dramatic, la teatrul liric, la film și la televiziune.

2. Dezvoltarea capacității creatoare a tânărului. Dintre toate artele, teatrul este acela care dezvoltă cel mai mult și mai rapid capacitatea creatoare a unui tânăr. El învață să joace, dar în egală măsură să realizeze decoruri, să cunoască probleme legate de lumini, culori, spațiu, aranjarea acestuia etc.

3. Dezvoltarea relațiilor sociale și umane. Teatrul, mai mult decât toate artele, se bazează pe colaborare, pe lucrul în colectiv, pe înțelegere reciprocă.

4. Procesul de înfrângere a complexelor. Teatrul îi ajută pe cei timizi, incapabili să se adapteze la condițiile vieții sociale, să fie îndrăzneți, siguri de ei, să părăsească atitudini rezervate, să stabilească relații, să fie atenți la toți partenerii de muncă.

5. Prin exercițiile de vorbire, obligatorii în cadrul studiului artei actorului, sunt eliminate defecte de dicție, vorbire dialectală, fapt extrem de necesar în toate profesiile, dar mai ales în cele bazate pe comunicare - avocatură, carieră didactică, clericală, medicină etc.

Cursul propus de dl. Ion Alexandrescu ca o formă opțională de educație estetică este foarte necesar.

În cursul anului de documentare petrecut în S. U. A., 1974 / 75, am

avut prilejul să văd lecții de teatru la multe universități, dar și la licee și pot garanta că cel formulat de dl. Ion Alexandrescu este la parametrii internaționali.

Introducerea acestui curs, formă opțională, la liceu va da rezultate foarte bune.

București, 2 noiembrie 1999

Profesor univ. dr. Ileana Berlogea
Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică din București ‘ ‘

*

„București, duminică 14 decembrie 1999

Mult stimată Doamnă Alexandrescu,

Spec ca acest plic să nu se rătăcească pe drum și să ajungă la destinație în timp util.

Vă doresc mult, mult succes. Am convingerea că veți reuși cu puterea de muncă, cu dragostea de teatru pe care le aveți să faceți un lucru foarte bun.

Trebuie făcut primul pas. Este greu, dar este foarte frumos și mai ales necesar.

Veți forma nu viitori actori, ci viitori spectatori. Teatrul nu există fără actori, dar nu există nici fără spectatori.

Îi veți învăța pe tineri să iubească frumosul.

Cu multă stimă,
Ileana Berlogea”

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

COMMEDIA

un scenariu de **MARIAN NEGRESCU**

Distribuția:

Trupa FIDELI:

Brighella & Impresarul - Monica Sfetcu

Pantalone - Valeriu Bâzu

Smeraldina - Andra Cornea

Trufaldino - Cristinel Dobran

Dottore - Dan Calotă

Clarice - Cornelia Diaconu

Lelio - Dan Dobroiu

Il capitano Spavento - Sorin Giurca

Șeful trupei - Ion Alexandrescu

*

Trupa GELOSI:

Brighella & Impresarul - Carmen Roșca

Pantalone - Eugen Titu

Smeraldina - Rodica Adriana Gugu

Trufaldino - Nicu Vicol

Lelio - Pompiliu Ciochia

Dottore - Ionuț Stoica

Clarice - Simona Urs

Il capitano Spavento - George Drăghescu

Șeful trupei - Luminița Goșa

*

Spectatorul/ Locuitorul/ Personajul - Alexandru Cornea

Principele - Diana Drăghici

*

Consilierii Principei: Marian Ancuța, Georgiana Pănescu,

Flaviu Nanu, Andra Anescu, Laurențiu Vâlceanu, Mihaela Talabă,
Vlad Cucu, Daniela Nicolescu, Cătălin Udroișu, Iarina Copuzaru,
Ștefan Preda, Delia Țâștea

*

Scenariul, regia și ilustrația muzicală : Marian Negrescu

Consultant literar: Ion Cepoi

Asistent regie : Geni Macsim

Scenografie : Valer Neag

Asistent scenografie: Petronela Nemțoiu

Costume: Tamara Grama (Teatrul Liric Craiova)

*

Efecte speciale lumini - Gabriel Hârjabă

Sunet: Marius Popescu

Dans: Mihaela Dinu

Sufleur - Larisa Vătău

Regia tehnică - Dragoș Atanasie

*

Director teatru - Marian Negrescu

Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 11 decembrie 1999

*

„Acest spectacol s-a născut din dragoste. Acest spectacol s-a născut din respect față de oamenii obișnuiți, cărora li se adresează cu dragoste.

Am scris acest scenariu cu sfială. Am scris acest scenariu ca răspuns la toate nedreptățile îndurate și la toate gândurile urâte îndreptate împotriva Teatrului de câțiva nevreznici ce cred că pot să controleze totul, până și sufletul Cetății. Împotriva aceluia care, dincolo de bani, putere și alte asemenea, vor să fie reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Or asta nu se poate atâta vreme cât există El, Cel Adevărat.

Ce vor ei? Vor „tichia” cu orice preț. Și de aici, de la această bicisnică vreere, începe COMMEDIA. Comedia acestei vieți, comedia acestor

timpuri turburi ca și privirile acestor vulturași de circumstanță.

Dar noi? Noi ce și cum suntem? Suntem simpli și complicați, frumoși și aspri, lași și plini de mândrie, puternici și slabi, drepți și fricoși, adică oameni obișnuiți.

Împotriva cui și a ce am scris acest scenariu? Ei bine, l-am scris împotriva ignoranței și a lipsei de măsură. Ca artist, înțeleg că menirea mea este de a fi în slujba Cetății și a trăitorilor în ea.

Voi, spectatorii, și noi, cei de pe scenă, suntem unul și același. Suntem la fel. Avem nevoie unul de celălalt. Atât timp cât vom fi împreună, suntem puternici și frumoși, putem să visăm și să credem în visele noastre.

Noi artiștii suntem partea frumoasă a gândurilor și viselor voastre. Aici, pe scenă, nu vom lăsa să pătrundă ignoranța și trufia. Vom avea grijă de asta! Vă vom apăra visele, fiți încredințați de acest fapt.

Arma noastră? Râsul! Râsul ca purificare, râsul ca o inimă. A noastră, a voastră și a Teatrului.

Suntem aici și puternici. Încă.”

{Marian Negrescu, **Despre Commedia sau despre un scenariu necesar**, Caietele Elvira Godeanu, nr. 6/ decembrie 1999 }

*

„Vă mărturisesc, dragii mei, că în sufletul meu aveți un loc bine meritat și vă doresc să vă găsiți locul și în visele fiecărui spectator care vine la teatru să se lase prins în poveștile voastre. Și ... nu uitați, niciodată, că totul se face din dragoste!

Lăsați-vă inundați de dragoste și-atunci visele noastre și ale voastre vor deveni realitate.”

{Geni Macsim, **Gând pentru artiști**, Caietele Elvira Godeanu, nr. 6/ decembrie 1999 }

*

„Astăzi, sâmbătă, 11 noiembrie a.c., orele 18, Casa de cultură a sindicatelor Tg-Jiu găzduiește încă o premieră a stagiunii 1999/2000 a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu”. Spectacolul, pe care l-am vizionat în șnurul final, se anunță cel mai bun din întreaga istorie a teatrului gorjean. Nu exagerăm defel. Vor evolua în scenă 20 actori, printre care

noi veniți Cristinel Dobran, Pompiliu Ciochia, Diana Drăghici, Nicu Vicol, plus cei doi actori veniți de la teatrul clujean: soții Andra și Alexandru Cornea. În figurație specială vor apărea 12 elevi de la liceele târgujiene Ecaterina Teodoroiu, Spiru Haret, Tudor Vladimirescu și Industrial nr. 4.

Montarea, amplă, de epocă, servită admirabil de costume și decor de artiștii plastici Valer Neag și Petronela Nemțoiu, aparține lui Marian Negrescu (regie, scenariu și ilustrație muzicală) și Jeni Macsim. Surpriza constă în faptul că pentru prima dată, la Tg-Jiu, se propune publicului o comedie inspirată din *commedia dell'arte*. Dar noutatea vine de la aducerea acestei specii dramatice în actualitate, piesa nefiind altceva decât o patetică pledoarie pentru teatru. Căci teatrul este limbajul universal al umanității și arta care-l eliberează pe om de tiranie, de legi strâmbe, de nedreptăți, de inegalități, îl face mai generos și mai curat sufletește.”

{Ion Popescu, ***Astăzi, o nouă premieră la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” - Commedia de Marian Negrescu, Gorjeanul, sâmbătă, 11- duminică, 12 Decembrie 1999***}

*

„**Commedia**” - un spectacol unic, care a obligat sute de spectatori prezenți sâmbătă la premiera acestei piese, să gândească și să-și pună întrebări. „*Commedia*” nu este numai o piesă de teatru, este și răspunsul actorilor Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” față de modul în care sunt tratați de către autorități. Artiștii nu își permit să bată cu pumnul în masă, așa cum fac acei consilieri care decid în necunoștință de cauză că teatrul este un lux prea mare pentru municipiul Tg-Jiu.

În regia lui Marian Negrescu și Geni Macsim, a fost pusă în scenă o piesă în care spectatorii se vedeau ca într-o oglindă. Și au văzut cum pot ajunge oamenii într-un oraș fără teatru, o gloată lipsită de personalitate.

După ce ai trăit acest spectacol aproape ireal, te simți mai bun, mai frumos. Într-un cuvânt te simți om.

Ne-am obișnuit ca tânărul teatru de la Tg-Jiu să ne facă surprize din ce în ce mai plăcute, dar în acest spectacol actorii s-au întrecut pe ei înșiși. Actori care fac repetiții în săli neîncălzite, ca și acum zece ani.

Cuvintele nu pot explica această reprezentație de lumini și umbre, de culoare, de pantomimă, de răs și plâns.

O cronică populară și un spectacol unic.”

{George Boban, **Commedia dell'arte la Tg-Jiu**, *Informația Gorjului*, an I, nr. 3/ 13-19 decembrie 1999 }

*

<< Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu se numără printre cele care luptă cu multă tenacitate pentru existența sa și din când în când ne dă vești îmbucurătoare. De curând, a avut loc premiera spectacolului „*Commedia*” în care este angrenată o foarte tânără echipă de actori. Monica Sfetcu, Carmen Roșca, Valeriu Bâzu, Eugen Titu, Andra Cornea, Rodica Adriana Gugu, Cristinel Dobran, Nicu Vicol, Dan Calotă, Pompiliu Ciochia ș.a. au lucrat acest spectacol de *commedia dell'arte* pe un scenariu și sub îndrumarea regizorală a lui Marian Negrescu. >>

{F.I., **Telex teatral**, *România liberă*, luni, 20 decembrie 1999 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

PĂPUȘA CU PICIORUL RUPT
de **VICTOR ION POPA**

Distribuția:

Păpușa - Monica Sfetcu
Șoricel 1 - Mariana Ghițulescu
Șoricel 2 - Constantin Eremia
Pisica - Luminița Goșa
Câinele - Dan Calotă
Bătrânul - Sorin Giurca
Bunica - Cornelia Diaconu

*

Regia: Ion Alexandrescu

Scenografie și costume - Petronela Nemțoiu

Decor - Florin Ularu

Ilustrație muzicală - Marius Popescu

Lumini - Gabriel Hârjabă

*

Director teatru - Marian Negrescu

Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 19 ianuarie 2000

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

NEÎNȚELEGEREA de ALBERT CAMUS

Distribuția

Martha - Andra Tudor- Cornea
Mama - Simona Urs/ Camelia Diaconu
Jan - Alexandru Cornea
Maria - Rodica Adriana Gugu
Sisif și suita lui - George Drăghescu, Ionuț Stoica, Valeriu Bâzu,
Constantin Eremia, Dan Calotă, Dan Dobroiu, Sorin Giurca

Regia artistică, scenografia și ilustrația muzicală NICU URSU

*

Costume: Petronela Nemțoiu
Decoruri: Florin Ularu
Sunet: Marius Popescu
Lumini: Gabriel Hârjabă
Regia tehnică: Dragoș Atanasie

*

Directorul teatrului: Marian Negrescu
Secretar literar: Ion Cepoi

*

Premiera: 26 februarie 2000

*

„Teatrul de idei în Europa acestui secol nu constituie o noutate absolută. Fără a ne întoarce la teatrul clasic, în care temele și caracterele se bucurau de același prestigiu, ci doar la secolul trecut, putem observa o anume predilecție a dramaturgiei europene pentru piese teziste, în care demonstrația înlocuiește necesitatea dramatică. Deceniile cinci și

șase ale veacului nostru, chiar dacă nu fac altceva decât să redescopere un asemenea procedeu, propun în schimb niște personalități literare strălucitoare care își vor impune - cu nonșalanța dată de geniu - stilul, ideile și personajele fără a le mai păsa câtuși de puțin de „reguli.”

Urmare, teatrul francez al acestei perioade experimentează cu desăvârșit succes segmente vitale ale sinelui, devenind astfel: *poetic* cu Claudel, Giraudoux sau Cocteau; *retoric* cu Montherland; *catolic* cu Gabriel Marcel și Mauriac; *polemic* cu Marcel Ayme și Marceau și, în sfârșit, *ideologic* cu Salacrou, Sartre, Simone de Beauvoir sau Albert Camus. Trecerea de la teatrul de idei la teatrul ideologic se face aproape pe nesimțite. Astfel, dacă primul însuflețește marile teme, cel de al doilea adaugă principii. Dacă unul nu renunță la a seduce mintea, sufletul, spiritul, celălalt vrea să lupte, să atragă atenția și să demonstreze.

În ceea ce îl privește pe Albert Camus, toată opera lui ar putea fi sintetizată prin încercarea de a uni sentimentul grandorii și gustul pasionat al frumuseții cu bucuria de a trăi cu sensul morții.

Le Malentendu (*Neînțelegerea*) are ca punct de plecare un fapt divers: un om pleacă dintr-un sat ceh ca să facă avere. După douăzeci și cinci de ani, bogat, se întoarce cu soția și copilul pe meleagurile natale. Mama și sora lui țineau un han în satul copilăriei. Pentru a le face o surpriză, Jan i se prezintă mamei, care însă nu-l recunoaște. În glumă, îi vine ideea de a închiria o cameră în sordidul han, arătând că dispune de sume însemnate de bani. În timpul nopții, mama și sora îl asasinează.

Întâmplarea, reală, are într-adevăr incontestabile valențe dramatice, pe scenă însă Camus o reduce la o abstracțiune. Pentru el neînțelegerea nu este decât absurdul: „*Acest loc pustiu, populat de criminali, este universul nostru absurd. Jan, străinul care bate la ușă, este întrebarea pusă; cadavrul care putrezește la zăgazul râului este răspunsul ei.*” (Robert de Luppe, Albert Camus, Paris, 1952)

Singur în hanul dubios, Jan simte frica, teama de singurătatea veșnică, spaima că nu există răspuns. Răspunsul există însă: această crimă absurdă, a cărei concluzie o trage Martha: „*La ce bun acest mare apel al ființei, această alarmă a sufletelor? De ce să nu strigi către mare ori către iubire? N-are sens. Răspunsul este această casă îngrozitoare în care în sfârșit vom fi îngheuiți unul în alții. Înțelege că durerea ta nu va*

egala nicodată nedreptatea făcută omului. Roagă-l pe Dumnezeuul tău să te facă asemenea pietrei, aceasta este singura fericire adevărată.”

Revelarea acestei sensibilități absurde presupune din partea lui Camus crearea de morți conștienți, adică de indivizi care trăiesc fără iluzii.

În acest caz, este posibil a împăca spiritul omului cu natura lui, elanul lui spre veșnicie cu caracterul finit al existenței sale? Dramaturgul răspunde afirmativ. Opțiunea ar fi revolta, singura care poate da măreție vieții, care poate opune absurdității lumii creația care o neagă. Sau cum spune Camus însuși: **A crea înseamnă a trăi de două ori.”**

{ Ion Cepoi, **De la idee la ideologie**, Caiet-program al premierei, 26 februarie 2000 }

*

„Modul de cheltuire a banilor de către Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” a stârnit discuții aprinse în ultima ședință a Consiliului local. Consilierii s-au supărat și mai tare când au aflat că Marian Negrescu este colaborator, cartea de muncă a acestuia aflându-se la Teatrul din Craiova. Negrescu a fost acuzat într-un referat al Primăriei că a cheltuit nejustificat câteva zeci de milioane de lei prin acordarea unor premii sau prin depășirea cotei de benzină. Directorul teatrului a precizat că a contestat deja notele de constatare în care îi sunt imputați banii respectivi. El precizează că sumele au fost cheltuite legal.

Consilierul democrat Cornel Andrițoiu i-a promis lui Negrescu că nu va mai vota un leu pentru teatru atât timp cât acesta va fi director colaborator.

Țărănistul Ion Giurgiulescu a cerut și el organizarea unui concurs pentru ocuparea postului de director, dar a criticat pentru situația creată Consiliul de Administrație al teatrului. Unul dintre membri Consiliului este viceprimarul Gabriel Sanda, care l-a apărat pe Negrescu de acuzele ce i se aduc, considerându-le nefondate.

Prefectul Pantelimon Manta, prezent la ședința consilierilor, le-a cerut acestora să nu uite că ar fi o onoare pentru ei de a aloca 5 miliarde lei pentru ca sediul teatrului să fie gata până în luna iunie.”

{ Gigi Ciuncanu, **Directorul Teatrului „Elvira Godeanu” contestă acuzele Primăriei**, *Obiectiv gorjean*, nr. 79/ 1 martie 2000 }

*

Directorul Teatrului „Elvira Godeanu” este un cunoscut actor și regizor atât în țară cât și în străinătate. Legat suflatește de Tg-Jiu, în urmă cu șase ani Marian Negrescu a demarat discuțiile pentru a construi în oraș „Mănăstirea lui Manole - Teatrul Național Elvira Godeanu”.

După atâția ani de zbateri și frământări, această lucrare este aproape finalizată și după cum spune proverbul „După război mulți viteji se arată”, primăria nu numai că ar vrea să-și asume merite necuvenite, dar a început să-l vâneze pe apreciatul artist. Mai întâi un consilier țărănist, pe nume Ion Giurgiulescu, a propus să se joace piese cu doar doi-trei actori fiindcă nu sunt bani pentru o activitate normală. În legătură cu această afirmație, Marian Negrescu ne-a spus la vremea respectivă: „*Datoria mea este să merg mai departe și nu vreau să comentez nici o afirmație. Fiecare om are libertatea să spună ceea ce gândește.*”

Mai nou, consilierii locali au anunțat că sunt nemulțumiți de activitatea directorului deoarece acesta ar fi cheltuit câteva milioane de lei prin depășirea cotei de benzină și acordarea unor premii nejustificate. Cu aceste acuzații, Marian Negrescu a replicat scurt: „*În urma tuturor controalelor efectuate de Curtea de Conturi, am ieșit bine. Nu comentez nimic, eu mi-am făcut datoria. Indiferent de ce s-ar întâmpla, sufletul meu va rămâne peste veacuri zidit acolo jos, la temelie clădirii Teatrului Elvira Godeanu.*”

În timp ce Teatrul Național îl vrea pe Negrescu, primăria îi dă cu piciorul.

Va fi o mare pierdere pentru oraș dacă Marian Negrescu va accepta ofertele Teatrului Național din București și o rușine pentru cei care direct sau indirect îl vor determina să ia o astfel de hotărâre. Despre ofertele venite dinspre București, Negrescu vorbește cu vădită strângere de inimă, mulțumindu-se să afirme: „*Voi rămâne aici atâta vreme cât voi putea și voi fi dorit.*” Din culise am aflat că vânătoarea pornită împotriva directorului are substrat politic. În realitate, se urmărește înlocuirea sa doar pe motiv că a refuzat ofertele de înrolare în partidele politice aflate la putere.”

{Iuliana Brujan, **Primăria Tg-Jiu pune în scenă o piesă cu substrat politic - „Capul lui Negrescu vrem!”/Gazeta de Sud/1 martie 2000}**

*

„Exista în cultura gorjeană, înainte de întronarea regimului comunist, o viață teatrală susținută și îndeobște recunoscută. Târgul de pe Jii se mândrea cu Teatrul Milescu, căci puține orașe din vechiul regat aveau instituții teatrale. Târgu-Jiu începutului de secol XX cât și cel interbelic devenise destul de cunoscut, încât spirite precum George Coșbuc, N. Iorga, Al. Vlahuță, Tudor Arghezi, Liviu Rebreanu, George Călinescu, Cezar Petrescu, Nichifor Crainic și atâția oameni de seamă, venind aici, se simțeau atât de bine și în largul lor printre târgujienii culturalicește emancipați.

Pe scenele teatrelor Milescu și Căldărușe evoluau, în aplauzele unui public atașat actului de cultură, atâtea trupe ambulante, iar ecoul acestora se regăsea atât în presa centrală cât și în evocările, însemnările și unele din jurnalele acestor scriitori.

Cine dorește să afle la ce dimensiuni se petreceau toate aceste întâmplări culturale nu are decât să citească însemnările lui Tudor Arghezi despre celebra șezătoare de la Tg-Jiu sau chiar jurnalul lui Liviu Rebreanu în care este relatată venirea în Gorj, cu prilejul vizitării mănăstirii Tismana.

Considerând că s-a reînnoțat firul rupt cu tradiția, ne-am bucurat cu toții când, după Revoluție, grație autorităților județene (președinte de consiliu fiind la data aceea dl. Ștefan Popescu-Bejat, care nu știm din ce motive oculte nu mai sprijină azi teatrul local !...), s-a reînființat, în orașul nostru, o instituție teatrală sub titulatura TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU”.

Funcționând, la început, cu forțe locale, instituția s-a deshis repede unui parteneriat cultural de marcă, datorită gorjeanului Marian Negrescu. Evoluând el însuși în echipa de prestigiu a Naționalului craiovean, cu care a colindat lumea, încununându-se de succese pe aproape toate continentele, Marian Negrescu a militat ca teatrul târgujan să nu rămână o „formă fără fond”. A angajat instituția în turnee, netemându-se de concurență. A adus regizori de marcă din țară și din afara țării, ca să dea strălucire repertoriului ales cu vocație și înalt profesionalism. A impus, ani de rândul, repertorii din cele mai ambițioase, aducând pe scena târgujană pe Caragiale, Shakespeare, Molière, Bulgakov, Ionescu ... Recent, a avut loc premiera „**Întoarcerii**” de Albert Camus, un text

rezolvat, iată, cu uimitoare măiestrie regizorală de Nicu Ursu și în care excelează, din nou, o Adriana Gugu sau o Simona Urs. Felicitări, fetelor de aur! Și încă anul 2000 se anunță plin de surprize.

Sunt toate acestea succese și merite de necontestat ce fac cartea de vizită a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu”.

În ciuda acestor acte de identitate culturală, Teatrul Dramatic târgușian a căzut el însuși în plasa intrigilor locale. Propria-i clădire, începută în urmă cu mai mulți ani, riscă să rămână, potrivit legendei, acel ”zid părăsit și neisprăvit” (din cauza unor neisprăviți politicieni, desigur!). Trecând în subordinea Consiliului Local (de la Consiliul Județean, unde se bucura de mai multă înțelegere și atenție!), Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” s-a izbit de o crasă nesimțire din partea unor consilieri locali, care când aud de cultură și învățământ trăiesc o viscerală ură și un impenitent dispreț. Șoricul este atât de gros încât, la toate invitațiile ce li s-au pus sub nas, acești mercenari de partid se prefac că nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase. S-a jucat, prin decembrie, premiera unei *Commedia dell'arte*, spectacol în care acești ignobili consilieri, dacă ar fi venit, s-ar fi regăsit cu caracterul lor meschin cu tot, vizați direct de un mesaj acuzator, justițiar, urgent, de o expresă referențialitate. Capii mafiei anticulturale locale se cunosc - ei se „bucură”, îi asigurăm, de tot disprețul celor ce au început să umple sălile de spectacol! E o constatare nu de ultimă oră, pe care ne grăbim s-o vârm în urechile ceruite de urdori resentimentare. Căci de la o vreme, spectacolele se joacă, iată, cu sala plină. E urgent nevoie de noul local.

Se apropie alegerile, care cu siguranță vor mătura de pe scena politică pe acești ipochimeni ce au făcut atât de mult rău orașului, aducând grave prejudicii mișcării culturale locale și învățământului, risipind banul public în dubioase și păguboase conjuncturi...

Se găesc, iată - chiar acum aflu de la TV Tg-Jiu - vini imagineare directorului Marian Negrescu de către nodpapuriștii Consiliului Local. Când reaua-credință sare calul, prostia e atât de ridicolă precum ... tichia de mărgăritar din mâna chelului. Făcând vorbire despre „primele” și „cheltuiețile” dispuse de Marian Negrescu, oamenii primăriei dizertează despre frânghie și săpun în casa spânzuratului ... Cât de curând se va vedea că totul nu e decât o gogoasă umflată, cum umflate sunt gușa,

prostia și reaua-credință a culturnicilor locali.

Dincolo de nemernicia pasageră a acestor retardați culturnici (aflați în agonie politică), Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” va rezista vanității, egoismului și futilităților politicianiste de tot felul. Ceea ce se întâmplă azi va trece ca apa murdară, plină de viitură politică ... Totul va rămâne un memento de nestinse acuze la adresa acestora, veșnicii refuzați ai conștiinței culturale.

Curaj, Marian Negrescu! Ai de partea ta „partidul” culturii cu bătaie lungă, adevărul și Legea, fie ea și cea a bunului simț.”

{Zenovie Cârlegea, ***Jos lalele de pe Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”***, *Actualitatea Gorjului*/ 2 martie 2000 }

*

„Piesa lui A. Camus, pusă în scenă la Tg-Jiu de regizorul Nicu Ursu, este extrem de actuală. Cu toții traversăm o perioadă cu multe neînțelegeri. O perioadă în care comunicarea interpersonală, intrapersonală sau de grup se află în suferință. Majoritatea poartă un dialog al surzilor, din care la răstimpuri străbate vocea tragică a unei lumi aflate pe marginea prăpastiei.

Mulți se vor fi întrebat, de ce Albert Camus într-o epocă a lui Caragiale? De ce o dramă cu accente tragice într-o vreme aridă spiritual? Nimic mai autentic, mai clar și mai oportun. Sărăcia mijloacelor de subzistență, dorința de libertate, de dreptate socială, dorința unui trai mai bun, îi împinge pe mulți semeni ai noștri la acțiuni făcute la limită. Furturi, tâlhării, omoruri. Nimic pentru om și valorile sale.

Nu există înțelegere între indivizi aparținând unui microgrup, între putere și cetățeni, între intelectuali și vulg. Nu există mesaj atâta timp cât nu există comunicare, cât la toate nivelele se situează acțiuni de forță, de impunere sau, și mai grav, de delăsare și indiferență.

Din acest punct de vedere, piesa pusă în scenă de Nicu Ursu este autentică. Personajele interpretate cu sensibilitate și talent de Andra Cornea, Alexandru Cornea, Simona Urs, Rodica Gugu și George Drăghescu, prezintă o lume tragică, închisă în propriile sale principii. Guvernată de amintiri, de eșecuri, de refuzuri, de dorințe niciodată satisfăcute. Între lumea reală și lumea descrisă de Camus intervine principiul identificării. Cred că atât regizorul, cât și acorii reușesc să

imagineze cele două lumi ca efect al realului, bântuit, agresat și violat. O lume în care intimitatea este înlocuită de iluzie și răzbunare, fratricidul constituie un mobil al unei vieți disperate și confuze.

Tristețea mea nu vine, însă, numai din înțelegerea piesei ca atare, ci și din faptul că văd oarecum compromisă ideea de spectacol teatral la Tg-Jiu.

Cu excepția premierelor, desfășurarea celorlalte spectacole este aproape anonimă, sau făcută sub auspiciile prostului gust, cultivat de un public bizar și neinstruit.

După părerea mea, acest lucru distruge chiar conceptul de teatru. Sala de spectacol invadată de indivizi needucați și vulgari, influențează în mare măsură calitatea spectacolului desfășurat pe scenă. Actorii derutați nu mai joacă pentru public, pe care îl simt rece și indiferent, improvizând sau mimând scene care, de altfel, au o mare încărcătură dramatică. Mai mult decât atât, cred că se impune un interes sporit din partea conducerii Teatrului „Elvira Godeanu” pentru jocul actorilor și pentru calitatea spectatorilor. Nu se poate face teatru de dragul teatrului în condiții mizere.

E nevoie de mai mult respect pentru actor și meseria sa. Pentru toți cei care fac din teatru o mare artă. Cred în educarea gusturilor. În trecerea de la spectacolele cu manele și glume penibile, la spectacole de calitate superioară, la rafinament și o ținută culturală înaltă. La Tg-Jiu nu se poate juca numai Caragiale, nu se pot face numai experimente teatrale, sigur valoroase în sine. Nu pot juca numai anumiți actori, sau regiza doar anumiți regizori. Aici trebuie creată o școală unde să existe o diversitate de opinii, de talente și idei. Moderna sală de teatru care va fi inaugurată în curând trebuie să aducă laolaltă tot ceea ce este mai valoros și mai bun în domeniu. Altfel totul va fi un eșec, cu costuri enorme.

S-ar putea, însă, ca între dorința mea pentru un teatru de înaltă ținută artistică și realitate să apară o ne - înțelegere, care din nefericire nu poate fi scuzabilă.”

{Doru Strâmbulescu, **Neînțelegerea**, *Actualitatea Gorjului*/ 16-17 martie 2000 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

PROCESUL EMINESCU de ANCA DINU

Distribuția

Judecătorul - Eugen Titu
Eminescu - Ionuț Stoica
Veronica Micle - Cornelia Diaconu
Acuzatorii - Mariana Ghițulescu, Simona Urs, Ion Alexandrescu,
Monica Sfetcu
Apărătorii - Rodica Gugu, Carmen Roșca, Cristian Dobran,
Luminița Goșa
Grefierul - Pompiliu Ciochia
Martorii - Andra Cornea, Alexandru Cornea
Publicul - Camelia Stoica, George Drăghescu, Constantin Eremia

*

Regia: Bogdan Cristian Drăgan

Scenariul - Anca Dinu (după antologia „Cazul Eminescu”
de Cezar Paul Bădescu)
Scenografia - Gelu Popencoff
Asistent regie - Geni Macsim

*

Regia tehnică - Dragoș Atanasie
Lumini - Gabriel Hârjabă
Sonorizare - Marius Popescu

*

Director teatru - Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

Premiera: 22 aprilie 2000

*

„E o seară splendidă, atârând peste un București aservit primăverii.
La Sala Palatului e o aglomerație parcă inventată de cineva anume pentru

a ne induce cu bună știință sentimentul alarmant că populația unui oraș poate fi constituită și doar din VIP-uri. E seara decernării premiilor UNITER. UNITER înseamnă, chiar și la Tg-Jiu (unde există, sau ar trebui să existe, cu adevărat, Teatrul Elvira Godeanu) - Uniunea Teatrelor din România. Președinte UNITER este actorul Ion Caramitru, actualul ministru al Culturii. Gala premiilor Uniter se desfășoară anual începând din 1991, și a devenit unul dintre cele mai importante evenimente culturale ale lumii teatrale românești. Anul acesta, Gala a marcat și cei 10 ani de activitate ai Uniter. Cu această ocazie jubiliară, ministrul Ion Caramitru, directorul de program al Galei, l-a invitat și pe directorul Teatrului Elvira Godeanu din Tg-Jiu, actorul Marian Negrescu, alături de multe alte personalități de certă valoare din țară și din străinătate, să acorde unul din premii. E puțin lucru? Nu cred. Nu cred, pentru că aceasta înseamnă, că la București se știe bine că în orașul lui Brâncuși, aici, acasă la noi, există Teatru. Un teatru cu un repertoriu bine ales, cu o trupă profesionistă care a confirmat că are har și este dăruită scenei. Și se mai știe, sigur, că acest teatru are și un manager. Acest manager nu este altul decât actorul Marian Negrescu. El a fost prezentat într-un mod exemplar de elogios de ministru Culturii Ion Caramitru, pe scena Sălii Palatului, spre a justifica alegerea sa pentru acordarea premiului de debut în ediția de anul acesta a galei UNITER. Ei bine, Marian Negrescu a cordat premiul pentru debut Gabrielei Crișu, pentru rolul Sylveta din „Romantioșii” de Edmond Rostand de la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț. L-am simțit pe directorul nostru emoționat, și acest lucru nu a dat deloc rău. Cum să nu fi emoționat când, la o oră de maximă audiență, poate să afle toată lumea că la Tg-Jiu se va termina în curând construcția nouă a Teatrului? Aceasta înseamnă că, din afară văzut, toate forțele administrației locale care concură la acest lucru au căzut, în sfârșit, la pace. O pace demult anunțată. Ministrul Culturii, emoționat și el, se și vedea tăind panglica inaugurală a noului Teatru. Pe scena Sălii Palatului din București, doi oameni visau frumos. Iar noi am fost martorii acestui inefabil moment. După acest început de gală, au fost acordate celelalte premii. Au urcat pe scenă ca invitați, rând pe rând, regizori importanți, actori foarte mari, scenografi excepționali, pictori valoroși, politicieni de marcă, diplomați străini, manageri adevărați. Și toți au avut, de fapt, aceeași sarcină ca și prietenul

nostru Marian Negrescu: au înmânat premii celor care au câștigat încrederea juriului la Gala Uniter desfășurată luni, 3 aprilie, anul de grație 2000. N-am să-i mai numesc pe premianți. O să-i numesc, și am motivele mele, pe cei invitați să premieze. Printre aceștia, alături de Marian Negrescu, au mai urcat pe scenă: Horia Bernea, Doina Levintza, Johnny Răducanu, Ludmila Patlanjoglu, Nicolae Manolescu, Cezar Ivănescu, Mișu Fotino, George Banu, Victor Rebengiuc și vedeta de la Hollywood, actrița Fanny Ardant. Și au mai fost: Guvernatorul BNR, Principesa Margareta, ambasadorii SUA, Franței, Marii Britanii, Braziliei și directorul Consiliului Britanic din București. Iată, deci, *Liota lui Negrescu!* Îi vedeam pe toți la un loc, stând de vorbă, și mi-i închipuiam ca pe o orchestră excepțională formată numai din profesioniști unul și unul. Un formidabil Big Band. *Big Band Negresco!* Aceste lucruri sunt adevărate. Ele s-au întâmplat aievea. La Gala Uniter, la Sala Palatului din București, s-a aflat și o mână (dreapta) de actori de la Tg-Jiu, veniți să-l vadă și să-l aplaude pe directorul lor. Pe peroanele Sălii, afară, printre mașinile frumoase cu care veniseră VIP-urile, se aflau și multe mașini oficiale, negre, cu girofar și număr scurt. Multe erau înmatriculate în provincie. Erau arondate la primăriile sau la prefecturile unor capitale de județe. N-am văzut nici una cu număr de Gorj. Păcat! Administrativ vorbind, suntem la început de lună. Cota de benzină repartizată (după algoritm!) n-avea cum să fie consumată. Și-atunci, de ce n-au fost și-ai noștri?”

{ Vasile Vasiescu, **Big Band Negrescu**, *Actualitatea Gorjului*, 5 aprilie 2000 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU
O SCRISOARE PIERDUTĂ
de I. L. CARAGIALE

Distribuția

Ștefan Tipătescu - Ion Alexandrescu
Agamemnon Dandanache - Dan Dobroiu
Zaharia Trahanache - Dan Calotă
Tache Farfuridi - Nicu Vicol
Iordache Brânzovenescu - Pompiliu Ciochia
Nae Cațavencu - Valeriu Bâzu
Ionescu/ Un fecior - George Drăghescu
Ghiță Pristanda - Ionuț Stoica
Zoe Trahanache - Mariana Ghițulescu
Un cetățean turmentat - Sorin Giurca
Alegători, cetățeni, public - Fane Preda, Cătălin Lungu, Florian Nanu,
Cosmin Ștefan, Mihai Cătuș, Dan Adrian, Dragoș Spahiu, Laurențiu
Vâlceanu, Dragoș Drăgotescu, Adelin Plăcintaru, Răzvan Crețan, Ciprian
Țărcă, Titus Beloiu, Adrian Scafes, Florin Muja, Mihai Popez
Fanfara: Florin Drăgan, Paul Sobari, Emil Butoianu, Victor Balica,
Tony Feregan, Gheorghe Enăștescu

*

Regia: Marian Negrescu

Asistent regie: Geni Macsim
Costume: Petronela Nemțoiu
Pictor scenograf: Florin Ularu

*

Sunet: Marius Popescu
Lumini: Gabriel Hârjabă
Regizor tehnic - Dragoș Atanasie

*

Director teatru - Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

Premiera: 31 mai 2000

*

„Că marele dramaturg autohton ne-a fost și ne este contemporan reprezintă o formulă comună. Și este comună pentru că, istoricește vorbind, are dimensiune națională. Într-atât de mult conu' Zaharia, Bibicu, jupân Dumitrache, Agamiță, Cațavencu și Leonida sau - simplificând prin concentrare - Mitică ne reprezintă cu fidelitate de-a lungul vremurilor și în toate regimurile. Nu Miorița este simbolul matricei noastre spirituale, ci Mitică! Nu fatalismul temperat și resemnarea olimpiacă sunt atributele noastre fundamentale ca neam, ci bășcălia, trasul de urechi, mica ciupeală, impostura, prostirea aproapelui, cățărutul pe umerii vecinului, duplicitatea, compromisul etc. Asta nu înseamnă că suntem mai puțin nație decât celelalte, ci că defectele noastre sunt mai naționale. Că între eroii din manualele de istorie - oricât ar fi ele de alternative - și Mitică, adevăratul rromân verde este ultimul.

Dionisiaci din naștere, echilibrăm balanța existenței jucând drame bulevardiere: „De-a interesul general”, „De-a patria și poporul”, „De-a revoluția și reforma”... Conținutul e același de multe zeci de ani, doar titlurile și distribuția suferă modificări. Dar nu în părțile esențiale.

De aici neadevărul zicalei conform căreia noi, dintotdeauna, am avut conducătorii pe care ni i-am ales. Noi nu ne-am ales niciodată conducătorii. Ei ne-au ales pe noi. Chestie de opțiune, Mitică neputând fi tragic, profund așadar.

Mitică e doar un băiat bun, un aiurit simpatic, iubăreț peste poate, un chefliu cu buzunarele veșnic goale construind și dărâmând guverne după nivelul „umflăției și punând țara la cale în berărie, cu amicii. El e și Cațavencu și Leonida, și Tipătescu, și Rică Vent, și Pristanda. Și mai ales e Cetățeanul turmentat. De tăria opiniunilor, evident.

Din aceste motive, Caragiale nu putea fi Shakespeare. Pentru că la noi Hamlet, dacă s-ar fi putut naște, și-ar fi început celebrul monolog cu nu mai puțin celebra întrebare: „Da' eu cu cine votez?”. După care, sughițând filosofic, s-ar fi apucat să numere afișele electorale maculate de infama opoziție: două la Castel, trei în centru, patru în piața mare...”

{ Ion Cepoi, ***Sentimentul rromânesc al ființei sau de ce Caragiale nu putea fi Shakespeare***, *Răcnetul Carpaților* (Caiet-program al premierei), 31 mai 2000 }

*

„Cea mai modernă clădire a unui teatru din România urmează să fie dată în folosință la începutul lunii septembrie a acestui an. În momentul finalizării, ea va costa aproximativ 30 miliarde lei, sumă apreciată în funcție de creșterea dolarului până la acea dată.

Actorii Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg.Jiu se vor muta în curând în casă nouă. Construcția noii clădiri, începută în 1996, s-ar fi putut termina chiar într-un an, dar data finalizării sale a fost mereu prelungită, datorită faptului că finanțările au venit sporadic. De o lună și jumătate, însă, teatrul a început să primească cea mai mare parte a banilor de care are nevoie, această sumă ridicându-se la trei miliarde lei, în comparație cu 300 de milioane lei alocate anul trecut.

După cum ne-a declarat Marian Negrescu, directorul acestei instituții, noua sală de spectacole este dotată cu aparatură modernă și foarte performantă, care nu se regăsește în alte teatre din țară: instalație de traducere simultană pentru limbile franceză și engleză, dacă în sală se află public străin, dar și instalație de climatizare, care provine direct din SUA și care a costat aproape un miliard și jumătate de lei. Partea de mecanică a scenei este și ea foarte spectaculoasă, deoarece sala se poate transforma în câteva minute din stil italian în stil elisabetan. Scena este prevăzută cu numeroase trape, lipsa acestora creând, în general, mari probleme actorilor.

De asemenea, teatrul va fi dotat cu o linie importantă de computere, acestea fiind folosite inclusiv pentru realizarea decorurilor. Cu un program special achiziționat, scenograful, regizorul și șeful de producție vor putea să prefigureze decorul pe calculator și să îl vadă spațializat, iar în momentul în care sunt stabilite toate detaliile, atelierele de producție vor ști exact ce trebuie să facă. (...)

În acest moment, la Teatrul din Tg.Jiu, construcțiile de montaj s-au terminat, mai rămânând de zugrăvit anumite porțiuni exterioare ale clădirii, de pus țigla, geamurile, mocheta, scaunele și de făcut probe la instalațiile de climatizare și traducere simultană. Pe de o parte, sala mă reprezintă pe mine, pe de altă parte - pe colegii mei. După ce am văzut atâtea săli de spectacol ale teatrelor din lume, am venit cu câteva propuneri. Am luat de la fiecare câte ceva, iar în final a rezultat o sală

care este foarte personală. Este a Elvirei Godeanu și e unică în felul ei”, ne-a mai spus directorul instituției. (...)”

{Magda Bratu, *Cel mai modern teatru din țară - construit la Tg-Jiu*, *Cuvântul libertății*, nr. 3152/ 6 iunie 2000 }

*

„În primul rând să montezi Caragiale e o chestiune de curaj. Regizorul Marian Negrescu l-a avut. Ba a încheiat cu „**O scrisoare pierdută**” integrala Caragiale jucată la Tg-Jiu. Și cum? Cu aplomb, cu forță a detaliului, cu relecturare hermeneutică, cu răstălmăcire a sensurilor și mesajului care au fost racordate la prezent. Un prezent turbure, veșnic amendabil, bolnav de corupție, demagogie, prostie, răutate, cameleonism, imoralitate ș.a.m.d. Miercuri, 31 mai a.c., la orele 18, sala Casei de cultură a sindicatelor din Tg-Jiu a fost arhiplină. Cu vipuri electorale, cu personalități culturale, cu ziarști, cu oameni de teatru, de comedie bună, nemuritoare. Cele patru ore de spectacol au trecut pe nesimțite, mai ales că la pauză a cântat fanfara, condusă ireproșabil de Ghiță Pristanda, polițaiul orașului (Ionuț Stoica), acesta făcând rolul vieții lui, comportându-se magnific, și s-a servit bere la țap sau la halbă, ca pe acele vremuri de tânăra națiune, invitată ori să fie deșteaptă ori să se deștepte. Chiar s-a vândut cu succes celebrul ziar „Răcnetul Carpaților”, organ al Societății Enciclopedice Cooperatiste „Aurora Economică Română”, proprietar și director onorific: NAE CAȚAVENCU (o formă fără fond, ridiculizată de dramaturg ca atâtea altele), tipărit azi în ediție nouă (unică și singură) de redactorul șef (i)responsabil Ion Cepoi. De altfel în aceeași pauză, cetățeanul turmentat (Sorin Giurca) s-a plimbat printre alegătorii aflați la premieră dând noroc cu ei iar Nae Cațavencu (concretizat scenic de Valeriu Bâzu, cu o virtuozitate maximală) le-a explicat aceluiași cetățeni că el e mai puțin canalie ca Agamiță Dandanache (rol reușit de Dan Dobroiu), care a pus scrisorica la eternă păstrare, încât becherul care o pierduse să-l mai servească încă o dată, și încă o dată ... A fost realmente un eveniment, o creștere calitativă a colectivului de actori, regizori, lucrători ai teatrului. Marian Negrescu s-a întrecut pe sine însuși, a dat comediei prospețime, viziune adusă la zi. Textul a fost altfel racordat, accentele fiind puse pe patriotism, românism, pe dilema și întunericul din care

România pare să nu mai poată ieși, pe lipsa de seriozitate și de decență a candidaților la funcțiile din conducerea comunităților sau a țării, pe lupta electorală (care e viața popoarelor) care se desfășoară penibil, cu un umor involuntar, cu promisiuni sforăitoare, placate drastic de un popor disperat, sărăcit, sătul de minciuni și de gogoși răsuflate etc. Apreciem că acest spectacol este cel mai izbutit de până acum, al instituției. Au evoluat, în el, într-o notă superioară Ionuț Stoica, Mariana Ghițulescu (extrem de convingătoare într-o Zoe Trahanache „bărbată” dar simultan senzuală, mai mult duplicitară însă și pasională), Dan Calotă (într-un Zaharia Trahanache pișicher, convențional, interesat să acopere legătura dintre nevastă-sa și prefectul Tipătescu, ca unul care ține la onoarea de familist), Nicu Vicol și Pompiliu Ciochia (frații siamezi Tache Farfuridi și Iordache Brânzovenescu), niște parveniți, fripturiști și învârtiți grație algoritmului politic), Sorin Giurca, Dan Dobroiu, Valeriu Bâzu, Ion Alexandrescu (într-un Tipătescu caricatură, condus de o amantă posesivă dar și revoluționară, incapabil să se opună viciilor, totuși încă moral în străfundurile ființei sale, devreme ce pare terorizat de ideea publicării scrisorii compromițătoare a poziției sale în societate), George Drăghescu.”

{ Ion Popescu, **Regizorul Marian Negrescu a pus în scenă „O scrisoare pierdută”**, *Gorjeanul*, nr. 2897/ miercuri, 7 iunie 2000 }

*

ACT ADIȚIONAL

Nr. 1/ 14. 06. 2000

La contractul de antrepriză nr. 124 din 27.11.1995 încheiat între:

- SC Cora International Group SA în calitate de Antreprenor

și

- Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu în calitate de investitor

Privind investiția REPARAȚII CURENTE ȘI CAPITALE LA SALA CENTRAL intervin următoarele completări și modificări:

1. 1. Termenul de punere în funcțiune stabilit prin Actul adițional nr. 5/ 1999 se decalază de comun acord de la 30. 06. 2000 la 30. 10. 2000 motivat de următoarele:

a. Finanțare limitată

b. Lucrările de instalații climatizare și instalație mecanică scenă nu sunt definitive, antreprenorul având front de lucru după executarea acestor lucrări.

.....

Antreprenor
SC Cora International Group SA
Director general
ing. Constantin Robu

Investitor
T.D. Elvira Godeanu
Director
Marian Negrescu

**ANNO DOMINI 3
2000-2001**

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

ANGAJARE DE CLOWN
de **MATEI VISNIEC**

Distribuția

Filippo - Ionuț Stoica
Peppino - Valeriu Bâzu
Nicollo - Constantin Eremia

*

Regia și ilustrația muzicală: Nicu Ursu

Scenografia: Petronela Nemțoiu

Decoruri: Florin Ularu

Regia tehnică: Dragoș Atanasie

*

Director teatru - Marian negrescu

Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 10 noiembrie 2000

*

ACT ADIȚIONAL

Nr. 2/ 12.10.2000

La contractul de antrepriză nr. 124 din 27.11.1995 încheiat între:

- SC Cora International Group SA în calitate de Antreprenor

și

- Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu în calitate de investitor

Privind investiția REPARAȚII CURENTE ȘI CAPITALE LA SALA CENTRAL intervin următoarele completări și modificări:

1. Termenul de punere în funcțiune stabilit prin Actul adițional nr. 5/ 1999 se decalază de comun acord de la 30. 10. 2000 la 31. 01. 2001 motivat de următoarele:

a. Finanțare limitată

b. Lucrările de instalații climatizare și instalație mecanică scenă nu sunt definitive, antreprenorul având front de lucru după executarea acestor lucrări.

.....

Antreprenor
SC Cora International Group SA
Director general
ing. Constantin Robu

Investitor
T.D. Elvira Godeanu
Director
Marian Negrescu

*

„Actorii Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” au suținut duminică, pe scena Naționalului craiovean spectacolul „**Commedia**”, în regia lui Marian Negrescu. demersul artistic, destul de riscant ca mod de abordare, este o întoarcere la „commedia dell’arte”.

Evitând cu eleganță broderia barocului, accepțiunea regizorală pleacă și se întoarce la modern. Marian Negrescu a pus la treabă, fără excepție, întregul ansamblu al teatrului din Tg-Jiu.

Jucat cu sala plină, spectacolul s-a constituit într-un adevărat examen susținut în fața unui public exigent. Tânăra trupă a Teatrului „Elvira Godeanu” a dovedit că poate avea succes pe marile scene ale țării.

Secretarul literar, Ion Cepoi, apreciază că autoritățile locale au demonstrat că există o doză mare de respect față de această instituție teatrală prin prezența la spectacol a prefectului (Emil Popescu) și a suprefectului de Gorj.

Ieri, soțul nepoatei mării actrițe Elvira Godeanu, s-a adresat Inspectoratului pentru cultură Gorj cu rugămintea de a interveni printr-o adresă către Ministerul Culturii și Teatrul Național din București pentru a se transfera sau dona teatrului din Tg-Jiu bustul Elvirei Godeanu, creație a Miliței Pătrașcu.”

{ **Teatrul „Elvira Godeanu” la Craiova/ „Commedia”, un spectacol cu casa închisă**, *Obiectiv gorjean*, nr. 260/ marți, 5 decembrie 2000 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

CĂCIULIȚA ROȘIE
de **RADU GYR**

Distribuția

Căciulița roșie - Monica Sanda (colaborator)

Lupul - Ionuț Stoica

Vulpea - Monica Sfetcu

Bunica - Luminița Goșa

Piticul Barbila - Valeriu Bâzu

Piticul Știe Tot - Cornelia Diaconu

Piticul Coccoșă - Dan Calotă

Piticul Șchiopilă - Sorin Giurca

Piticul Mutulică - Constantin Eremia

*

Regia: Ion Alexandrescu

Scenografia: Florin Ularu

Costume: Petronela Nemțoiu

Regia tehnică: Dragoș Atanasie

*

Director teatru: Marian Negrescu

Secretar literar: Ion Cepoi

*

Premiera: 12 decembrie 2000

*

Domnului Dinu Săraru

Director al Teatrului Național București

Stimate Maestre,

Îndrăznim să apelăm la spiritul dumneavoastră oltenesc, cel care, în timp, v-a dăruit atât aplecarea constantă spre nevoile culturale ale diverselor comunități românești, cât și structura justițiară - în bunul sens al cuvântului - datorită căreia actele Domniei Voastre au avut și au relevanță națională.

Stimate Maestre,

din 1993, la Tg-Jiu s-a înființat Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”, instituție profesionistă care, până în acest moment, a reușit să-și contureze un repertoriu motivant, să formeze o trupă de tineri actori - în majoritate cu studii clasice și, lucru aproape de necrezut, să sensibilizeze autoritățile publice și politice județene și locale în construirea unui sediu pe măsura nevoilor orașului, a extraordinarei sale aplecări către teatru (cel dintâi spectacol are loc la 30 august 1834!) și a anilor în care trăim.

După știința noastră și din informațiile primite de la ing. Maria Simion (nepoata și moștenitoarea Elvirei Godeanu), un bust al mării actrițe - creație a Miliței Pătrașcu - se află în patrimoniul instituției Domniei Voastre.

Întrucât în noiembrie curent există premisele ca - în prezența și la inițiativa Excelenței Sale Domnul Ion Iliescu, Președintele României - să aibă loc festivitatea inaugurării noului sediu al Teatrului, vă rugăm,

Stimate Maestre,

să analizați și, eventual, să decideți fie transferul definitiv al bustului în cauză, fie lăsarea acestuia în custodia instituției târgujiene pe o perioadă de timp considerată suficientă de Domnia Voastră.

În același timp, vă solicităm acceptul de a căuta în Arhiva Teatrului Național informații și fotografii care să constituie materialul de bază pentru expoziția fotodocumentară ce se va vernisa cu același prilej.

Indiferent de decizia pe care o veți adopta, ne vom simți **onorați de**

prezența Domniei Voastre la manifestări, invitația oficială și programul evenimentului urmând a vă fi comunicate în timp util.

Cu deosebită considerație,

15 decembrie 2000

Director
actor Marian Negrescu

Secretar literar
Ion Cepoi

Adresa noastră: Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”, Tg-Jiu, 1400,
str. Traian nr. 2-5, tel. fax 053/215161”

*

MINISTERUL CULTURII
Direcția resurse umane
Nr. 10158/ 1183/ 4 ianuarie 2001

Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Târgu-Jiu

La scrisoarea dumneavoastră nr. 767/2000, vă facem cunoscut că, în baza competenței prevăzute în nota din anexa nr. IV/3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/ 2000, ministrul Culturii a aprobat ca următoarele persoane să poată ocupa prin concurs funcția de actor cu studii superioare, pe o perioadă de doi ani:

- Bâzu Valeriu
- Calotă Dumitru
- Diaconu Maria
- Dobroiu Aurelia
- Drăghescu Gheorghe
- Goșa Luminița Mihaela
- Gugu Adriana Rodica
- Sfetcu Adelina Monica
- Stoica Ion
- Urs Simona

Angajarea urmează a se face cu respectarea reglementărilor în vigoare.

Director
Ana Țuțu
L.S.”

*

ACT ADIȚIONAL

Nr. 1/ 16. 01. 2001

La contractul de antrepriză nr. 124 din 27.11.1995 încheiat între:

- SC Cora International Group SA în calitate de Antreprenor

și

- Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu în calitate de investitor

Privind investiția REPARAȚII CURENTE ȘI CAPITALE LA SALA CENTRAL intervin următoarele completări și modificări:

1. Termenul de punere în funcțiune stabilit prin Actul adițional nr. 2/ 12. 10. 2000 se decalază de comun acord de la 31. 01. 2001 la 30. 06. 2001 motivat de următoarele:

a. Finanțare limitată

b. Lucrările de instalații climatizare și instalație mecanică scenă nu sunt definitive, antreprenorul având front de lucru după executarea acestor lucrări.

.....

Antreprenor
SC Cora International Group SA
Director general
ing. Constantin Robu

Investitor
T.D. Elvira Godeanu
Director
Marian Negrescu

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

SINUCIGAȘUL
de **NIKOLAI ERDMAN**

Distribuția

Simion - Eugen Titu
Maria - Andra Cornea
Serafima - Simona Urs
Alexandru - Ionuț Stoica
Margareta - Alexandru Cornea
Aristide - Nicu Vicol
Pugaciov - Valeriu Bâzu
Egor - Pompiliu Ciochia
Victor - Constantin Eremia
Cleopatra - Monica Sfetcu
Băiat 1 - Sorin Giurca
Băiat 2 - George Drăghescu
Anonimul - Dumitru Călugăru

*

Regia și ilustrația muzicală: Eugen Titu

Asistent regie: Ion Alexandrescu
Scenografia: Florin Ularu
Sunet: Marius Popescu
Lumini: Gabriel Hârjabă
Regie tehnică: Sorin Pungan
Producția: ing. Fănușa Popescu

*

Director teatru - Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Premiera: 2 februarie 2001

*

„Există momente în viață când trebuie să îți asumi partea ta din nebunia și frumusețea lumii. Pentru mine, acest moment se consumă acum.

Nu căutați zadarnic să vă scrutați conștiința, atribuindu-vă păcate ce nu vă aparțin, pentru că Eu, cel care vă invită la acest spectacol, eu sunt Sinucigașul.

Nu vă speriați! Eu nu pledez vinovăția sau nevinovăția nimănui, și nu acuz pe nimeni în afara mea. Trebuie să mărturisesc însă că în mine există credința conform căreia un spectacol de teatru realizat doar cu intenția ilustrării unei idei sau unui concept, oricât de seducătoare ar fi acestea, nu atinge decât latura superficială a firii omenești. Toate acestea nu fac decât să-l ascundă pe om de sine însuși, îndepărtându-l de miturile existenței și inexistenței lui.

Pe mine, Sinucigaș de bună voie și în numele tuturor, nici o îndatorire sau constrângere exterioară nu mă împiedică să mă aflu față în față cu propriile-mi adevăruri dintre care, la loc de cinste, se vor afla credința, creația și perpetua mirare de a fi.

Din această pricină, vă aștept ca împreună să ne străduim a demola zidurile sordide ale închisorii noastre cotidiene, eliberându-ne astfel de semnele sinuciderii voluntare reprezentate de urâtenia sufletului, tristețe, mizerie, bătrânețe și moarte.

Din aceeași pricină, vă întreb: Ce altă revoluție în afara celei din noi înșine ne-ar putea elibera de ele? Dacă vom înțelege acest adevăr, vom ști pentru totdeauna cine ne sunt tovarășii de drum și care ne este menirea în Marea Călătorie.”

{Eugen Titu, ***Ultima scrisoare închipuită a lui Simion***, Caiet-program premieră, 2 februarie 2001 }

*

„ - *Așadar, domnule Bogdan Cristian Drăgan, din nou în Tg-Jiu. Înainte de toate, vă propun o mică „recapitulare” a montărilor ulterioare pe sena Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” ...*

- Prima piesă pe care am montat-o a fost *Carantina* (Tullio Zanovello). A fost un succes consemnat și de regretatul Valentin Silvestru, prezent la premieră, cât și de critici de specialitate din București, cu ocazia turneului la Teatrul de Comedie. A fost primul meu contact cu tânăra trupă a teatrului târgujian de care pot spune că am rămas profund atașat.

A urmat piesa „*Revolta de pe urmă a Evei Braun*”, scrisă de mine, și care, într-o manieră alegoric-metaforică, în decorul creat de Valer Neag, s-a constituit într-un avertisment la adresa oricărei resuscitări (reînvieri) a dictaturii.

Am continuat cu spectacolul „*Ursul*” de Cehov, în care marele clasic rus era pus în valoare într-o manieră neconvențională. Următorul spectacol al fost „*Cântăreața cheală*” de Eugen Ionescu, piesă care mi-a prilejuit apropierea cu mare bucurie de „absurdul” vieții cotidiene ionesciene.

Dragostea mea pentru dramaturgie s-a concretizat apoi în montarea piesei „*Bietul John*”, pe care am scris-o tot ca un tribut adus absurdului cotidian.

Anul 2000, Anul Eminescu, nu putea trece neobservat în orașul lui Brâncuși. Pornind de la polemica declanșată de revista „Dilema”, cu privire la actualitatea poet, i-am pus față în față pe apărătorii și denigratorii lui Eminescu (*Procesul Eminescu*). A rezultat un spectacol polemic, în care verdictul a fost categoric: Eminescu a fost condamnat la nemurire.

- *Și acum, am aflat, că vineri, 23 februarie, ai dat drumul la cea de-a patra premieră a actualei stagiuni a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu”. Despre ce este vorba?*

- Încadrându-mă în politica repertorială promovată de directorul Marian Negrescu, care exclude „șușele” și spectacolele facile, voi monta „*Bolnavul închipuit*” de Molière. Este un text, actual încă, pe care l-am tradus și adaptat personal la contemporaneitate. Este de fapt, gândit ca un spectacol postmodern, cu inserții din Caragiale, Shakespeare, poezia

populară românească, televiziune. În fapt, acest spectacol definește o problemă profund omenească: teama obsesivă de moarte. De aceea spectacolul va avea și tragism, și melancolie, dar, evident, va predomina comedia.

- *O întrebare suplimentară, domnule regizor. Iată postmodernism, dar, mult mai exact, în ce-o să se constituie, și de această dată, marca Bogdan Cristian Drăgan?*

- Decorul acestui spectacol este alcătuit în mare parte, din „radiografii” medicale, din filme ale suferinței omenești. Proiecțiile care vor completa acest tablou plastic vor da, dacă vreți, marca personală a regizorului de film îndrăgostit de teatru.”

{ Ion Popescu, ***Despre dragoste pentru dramaturgie - Dialog cu regizorul Bogdan Cristian Drăgan***, *Gorjeanul*/ 7 martie 2001 }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TÂRGU - JIU
FUNDAȚIA CULTURALĂ „ELVIRA GODEANU”

Către

Redacția _____

Stimate Doamnă,

Marti, 20 martie 2001, se sărbătorește Ziua Internațională a Teatrului pentru Copii și Tineret. Ne-ar face o onoare deosebită participarea Domniei Voastre la manifestările organizate cu acest prilej de instituția noastră. Anexăm protocolul manifestării.

În speranța unei colaborări benefice,
Vă mulțumesc pentru înțelegere,

Marian Negrescu,
directorul Teatrului „Elvira Godeanu” Tg-Jiu

*

PROGRAMUL MANIFESTĂRILOR

ora 11 - Spectacol pentru copii: „Căciulița roșie” de Radu Gyr

REGIA: Ion Alexandrescu

Prezintă: Teatrul „Elvira Godeanu”, la sediul Teatrului

ora 19 - Discuții pe marginea Proiectului propus de Teatrul „Elvira Godeanu” și înaintat Ministerului Educației Naționale, relativ la introducerea în programa școlară preuniversitară a disciplinei „Arta dramatică”

Loc de desfășurare: Sala „Titu Rădoi” a Inspectoratului pentru cultură și culte al Județului Gorj

Participă: inspectorul general al Inspectoratului școlar Gorj, directori de licee și colegii naționale din municipiu, reprezentanți ai Inspectoratului pentru cultură și culte Gorj, oameni de artă și cultură, presă

Moderatori: Ion Alexandrescu, actor; Ion Cepoi,
secretar literar

ora 20 - Spectacol de teatru pentru tineret: „*Cine este Casandra?*”-
(piesă într-un act, scrisă și interpretată de un grup de elevi din clasele
superioare de liceu, îndrumați de Claudette Gardner, jucată în 1965, la
Centrul Teatral Dallas)

Regia: Ion Alexandrescu

Prezintă: trupa de teatru a Colegiului Național „Spiru
Haret” Tg-Jiu, la sediul instituției școlare

Conducător și realizator proiect,
actor Ion Alexandrescu

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

Către
ASSITEJ București
Stimați colegi,

O bună parte a politicii repertoriale a celui mai tânăr teatru din
România- Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu (înființat
prin Hotărâre a Consiliului Județean Gorj la 11 iunie 1993) - este
îndreptată cu precădere către universul spiritual al copiilor și tineretului.

Pornind de la adevărul că tânărul este viitorul spectator avizat al
artei teatrale, conducerea teatrului din Tg-Jiu a făcut posibilă, încă de
la înființare, lansarea unor programe speciale în școli. Actori târgujieni,
sprijiniți de corpul tehnic, au realizat spectacole cu tinerii elevi din
învățământul preuniversitar, atât repetițiile cât și premierele în care
elevii au fost protagoniști, desfășurându-se la ei ...acasă, în școală.

Urmare acestei inițiative, nevoia de teatru a căpătat alte valențe,
astfel încât la dorința expresă a elevilor-actori, îmbrățișată fără rezerve
de directorul Colegiului Național „Spiru Haret” Tg-Jiu, profesorul Gh.
Gorun, a obținut aprobările necesare ca în aria curriculară să fie introdus
cursul de „Artă dramatică”- ca disciplină opțională, începând oficial

cu anul școlar 1999-2000. Este o premieră absolută în domeniu.

Lucrurile nu s-au oprit aici: în primăvara anului 2000, Marian Negrescu- director și Ion Alexandrescu- șef corp artistic, inițiatorul proiectului, au fost invitați la sediul Ministerului Educației Naționale pentru discuții tehnice pe marginea Proiectului- Ofertă (propus în 1999 instituției în discuție și susținut de prof.univ. dr. în istoria teatrului universal Ileana Berlogea, coordonator științific al proiectului amintit) intitulat: „Arta teatrală - cenușăreasă... ori nu!”.

Pornind de la adevărul că începuturile teatrului românesc se leagă de inițiativa în domeniu a slujitorilor școlii, și demonstrând că actualmente actul teatral în școli are statutul de „tolerat”, proiectul argumentează necesitatea acceptării și introducerii cursurilor de artă dramatică, ca disciplină opțională și nu numai, în programa învățământului preuniversitar.

Spre bucuria noastră, începând cu anul școlar 2001-2002, o altă instituție culturală - Liceul de muzică și arte plastice „Constantin Brăiloiu” din Tg-Jiu - va înființa o clasă de *Artă dramatică*, orașul devenind astfel a patra localitate din țară, după Cluj, București și Iași, unde tinerii pot opta în cunoștință de cauză, pentru o viitoare profesie în domeniu.

Cu acest prilej, anunțăm ASSITEJ și programul primei Stagiuni Teatrale Preuniversitare:

- „*Un colind de Crăciun*”- dramatizare de Ion Alexandrescu; regia: Simona Urs; premiera: 19 dec. 2000;

- „*Cine este Casandra?*”; regia Ion Alexandrescu; premiera: 20 martie 2001;

- „*Tămăduitorul*” de Ion Băieșu; regia Ion Alexandrescu; premiera: 25 mai 2001.

Director

Marian Negrescu

Coordonator proiect

Ion Alexandrescu

Secretar literar

Ion Cepoi

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

WALLY'
de **SAM BOBRICK** și **RON CLARK**

Distribuția

Luise - Geni Macsim
Wally - Ion Alexandrescu
Janet - Mariana Ghiulescu

*

Regia și ilustrația muzicală: Marian Negrescu
Scenografia: Petronela Nemțoiu

*

Regizor tehnic: Dragoș Atanasie
Producția: Fănușa Popescu
Lumini: Gabriel Hârjabă
Sunet: Marius Popescu

*

Director teatru: Marian Negrescu
Secretar literar: Ion Cepoi

*

Premiera: 6 aprilie 2001

*

ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
MUNICIPIUL TG-JIU
CONSILIUL LOCAL

HOTĂRÂRE

privind aprobarea organigramei, statului de funcții și numărului de personal al Direcției de Cultură, Artă, Sport și Agrement

Consiliul local al municipiului Tg-Jiu, întrunit în ședința ordinară din 25. 05. 2001;

Având în vedere:

- raportul domnului ing. Florin Cârciumaru - Primarul municipiului Tg-Jiu;

- raportul de specialitate al Biroului Resurse Umane;

- rapoartele de avizare ale comisiilor de specialitate ale Consiliului local;

- prevederile Legii nr. 216/ 26. 04. 2001, a bugetului de stat pe anul 2001, Legii nr. 189/ 1998 privind finanțele publice locale și Legii 154/ 1998 privind sistemul de stabilire a salariilor în sectorul bugetar, cu modificările și completările ulterioare;

- prevederile art. 38, alin. 2, lit. a și e din Legea 215/ 2001;

În temeiul art. 46 din Legea nr. 215/ 2001, privind administrația publică locală

HOTĂRĂȘTE

Art. 1. Se aprobă organigrama, statul de funcții și numărul de personal al Direcției municipale de Cultură, Artă, Sport și Agrement, conform anexelor nr. 1 și 2, care se constituie ca parte integrantă din hotărâre;

Art. 2. Primarul municipiului Tg-Jiu este împuternicit să ducă la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri și să emită dispoziții în baza

art. 66, art. 68, alin. 1, lit. b, ț și u, alin. 2, art. 71 și îi delegă atribuțiunile stabilite de art. 88, alin. 1, din Legea nr. 215/ 2001.

Art. 3. După o perioadă de trei luni, va fi analizată activitatea Direcției de Cultură, Artă, Sport și Agrement și în funcție de rezultatele obținute, se va stabili dacă se menține structura organizatorică și numărul de personal.

Art. 4. De la data de 01. 06. 2001, încetează aplicabilitatea HCL nr. 151/ 18. 12. 2000.

Art. 5. Prevederile prezentei hotărâri vor fi duse la îndeplinire de Direcția Administrație Publică Locală, Direcția Economică, Direcția de Cultură, Artă, Sport și Agrement și Biroul de Resurse Umane.

Președinte de ședință
Consilier
Ec. Gabriel Sanda

Contrasemnează
Secretar
Elena Ungureanu

TG-JIU
Nr. 133 din 25. 05. 2001

*

ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
MUNICIPIUL TG-JIU
CONSILIUL LOCAL

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al aparatului propriu al Direcției de Cultură, Artă, Sport și Agrement

Consiliul local al municipiului Tg-Jiu, întrunit în ședința ordinară din 25. 05. 2001;

Având în vedere:

- raportul domnului ing. Florin Cârциumaru - Primarul municipiului Tg-Jiu;

- raportul de specialitate al Biroului Resurse Umane;

- rapoartele de avizare ale comisiilor de specialitate al Consiliului local;

prevederile art. 38, alin. 2, lit e din Legea nr. 215/ 2001;

În temeiul art. 46 din Legea 215/2001, privind administrația publică locală

HOTĂRĂȘTE

Art. 1. Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare al aparatului propriu al Direcției de cultură, Artă, Sport și Agrement Tg-Jiu, prevăzut în anaexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre și se aplică de la data de 01. 06. 2001.

Art. 2. De la această dată încetează aplicabilitatea HCL nr. 40/ 28. 08. 2000.

Art. 3. Prevederile prezentei hotărâri vor fi duse la îndeplinire de Direcția de Cultură, Artă, Sport și Agrement.

Art. 4. Prezenta hotărâre va fi comunicată:

- Prefecturii Județului Gorj;

- Direcției de Administrație Publică Locală

- Direcției Economice;

- Direcției de Cultură, Artă, Sport și Agrement
- Biroului Resurse Umane.

Președinte de ședință
Consilier
Ec. Gabriel Sanda

Contrasemnează
Secretar
Elena Ungureanu

TG-JIU
Nr. 137 din 25. 05. 2001

{Notă antologator: De la data de 1 iunie 2001 și până la 1 iulie 2002, urmare a acestor două hotărâri, Teatrul „Elvira Godeanu” devine un segment al numitei Direcții, pierzându-și astfel personalitatea juridică și fiind desființat de drept nu de fapt, procedeu unic în legislația pre- și postdecembristă pentru o instituție profesionistă de spectacole. }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU
Nr. 447 din 06.06.2001

Către Consiliul Local al Municipiului Tg-Jiu
Primăria Tg-Jiu
În atenția domnului Primar
Ing. Florin Cârциumaru

Având în vedere prevederile Hotărârii nr. 133/ 25. 05. 2001 privind aprobarea organigramei, statului de funcții și numărului de personal al Direcției de Cultură, Artă, Sport și Agrement vă solicit atenția asupra unor inadvertențe apărute în Organigramă și anume:

1. Prin trecerea Serviciului de contabilitate-salarizare al teatrului în subordinea directorului Direcției, Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” își pierde statutul de persoană juridică!

Acest fapt atrage după sine un alt lucru extrem de grav: pierderea statutului de instituție profesionistă de spectacole, aviz căpătat de la Direcția Teatre a Ministerului Culturii ca urmare a monitorizării teatrului timp de 2 ani (1994 și 1995) cu scopul final al încadrării juridice firești și proprii acestei unități de cultură *profesioniste*.

Aceasta va atrage în mod automat dispariția acestui teatru de pe scena profesionistă a teatrului românesc. Nu există nici un teatru profesionist în România fără personalitate juridică proprie. Ca unitate profesionistă de spectacole noi plătim taxă de timbru UNITER-ului (Uniunea Teatrală din România) care, dacă lucrurile vor rămâne așa, ne vor elimina din circuitul profesionist național!

Precizare:

Consiliile locale au deplină autonomie în a înființa teatre, operă, balet, ansambluri folclorice, filarmonici etc. Acestea însă, pentru a intra în circuitul național ca instituții profesioniste, trebuie să obțină și să posede de la Ministerul Culturii - prin Direcțiile de specialitate - AVIZE de funcționare ca profesioniști. În caz contrar, aceste instituții înființate de Consiliile locale au caracter amator, pe plan local.

Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”, după 2 ani de monitorizare a Ministerului Culturii prin Direcția Teatre, a căpătat cu greu, dar meritat,

acest AVIZ care avea în vedere: repertoriul, personalitate juridică distinctă (contabilitate proprie), actori și regizori profesioniști, departamente de specialitate în cadrul instituției, număr anume de premiere, spectacole și spectatori, departament impresariat.

În acest moment, noi suntem în nomenclatura Ministerului Culturii ca instituție profesionistă, iar în cazul în care serviciul de contabilitate-salarizare dispare din cadrul strict al teatrului, urmarea va fi că noi nu vom mai îndeplini condițiile cerute de Minister, iar aceasta va atrage după sine pierderea statutului de profesioniști.

Exemplu:

Consiliul Local al Municipiului București, care are în subordine toate teatrele din capitală cu excepția Teatrului Național, are într-adevăr o Direcție de Cultură și Artă, dar aceasta doar coordonează activitățile acestora, toate teatrele bucureștene păstrându-și în continuare contabilitatea proprie, deci personalitatea juridică distinctă!

Cea de a doua inadvertență rezultată din Organigramă este Biroul organizare spectacole-impresariat, care se află deasemenea în subordinea directă a Directorului Direcției. Or, singura unitate din Direcție care impresariază spectacole care aduc venituri proprii este Teatrul. Toate celelalte manifestări cu caracter local organizate au un caracter de masă la care nu se vând bilete.

Concluzii:

Rugăm Consiliul Local să verifice prin Comisia pentru cultură aceste aspecte absolut reale și, fără a se afecta Direcția de cultură, să se precizeze în organigramă că: Serviciul contabilitate și Biroul organizare spectacole aparțin ca subordonare Teatrului „Elvira Godeanu”, care este imperios necesar să-și păstreze statutul de instituție profesionistă de spectacole cu personalitate juridică distinctă. (...)

Director adjunct,
Marian Negrescu

*

de **MOLIÈRE**
Un spectacol de Bogdan Cristian Drăgan

Distribuția

Argan - Valeriu Bâzu
Toinette - Anca Dinu (T. N. Craiova)
Angelique - Mariana Ghițulescu
Béline - Monica Sfetcu
Cléante - Pompiliu Ciochia
Thomas - Ion Alexandrescu
Diaforus - Dan Calotă
Béralde - Eugen Titu
Louison - Rodica Gugu
Purgon - Simona Urs
Notarul - Ionuț Stoica
Farmacistul - George Drăghescu
Moartea - Sorin Giurca

*

Asistența de regie: Luminița Goșa
Decoruri - Gelu Popencoff
Costumele - Petronela Nemțoiu
Lumini - Gabriel Hârjabă
Sonorizare - Dragoș Atanasie
Pictor scenograf - Florin Ularu
Regizor tehnic - Sorin Pungan

*

Director teatru: Marian Negrescu
Secretar literar - Ion Cepoi

*

Data avanpremierii: 9 iunie 2001
{Precizare: Premiera oficială pentru public
va avea loc în noua sală a teatrului }

*

Exceleței Sale
DOMNUL ION ILIESCU
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

Exceleță

În cursul vizitei Exceleței Voastre la Târgu - Jiu, în primăvara acestui an, vizită dedicată istoriei și culturii Gorjului, ținutul care a dat țării pe Tudor Vladimirescu, iar lumii pe cel mai important sculptor modern - Constantin Brâncuși, am fost printre instituțiile care au beneficiat de prezența Exceleței Voastre în viitorul sediu al celui mai tânăr teatru profesionist din țară: Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu.

Menționăm dintr-un început că, din 1996 și până în prezent, autoritățile publice și administrative ale județului Gorj și municipiului Tg-Jiu au considerat ca o datorie de onoare față de locuitorii capitalei Jiului de Sus amenajarea și modernizarea - practic, construcția din temelii - a celei mai performante săli de teatru din România, cea de la Tg-Jiu.

În momentul de față, construcția este finalizată în proporție de 95%, pentru deschiderea în condiții optime a stagiunii 2001 - 2002 mai fiind necesare circa 5 miliarde lei, reprezentând costurile pentru dotările specifice unui sediu de teatru de performanță europeană.

În acest sens, și pornind de la cuvintele Exceleței Voastre rostite cu prilejul vizitării șantierului de construcție, prin care ați subliniat că zidirea, după mai bine de 30 de ani, a unui nou teatru în România reprezintă un eveniment cu adevărat istoric,

Vă rugăm,

Exceleță,

să ne sprijiniți în demersul nostru pe lângă Guvernul României, în sensul alocării către Consiliul Local Tg-Jiu, din Fondul de rezervă bugetară aflat la dispoziția Guvernului, a sumei necesare dotărilor specifice unui teatru al mileniului III.

Permițându-ne a pune acest proiect cultural sub autoritatea morală

a Excelenței Voastre,

Vă rugăm,

Domnule Președinte,

Să primiți întreaga noastră grațitudine pentru interesul constant manifestat față de Gorj și de nevoile spirituale ale locuitorilor săi.

Director

actor Marian Negrescu

Secretar literar

Ion Cepoi

*

REFERAT
privind subvenția necesară
pentru Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”, pentru anul 2002

În ceea ce privește **Planul de venituri și cheltuieli** pentru anul 2002, structura acestora este:

I. Cheltuieli de personal, inclusiv fiscalități - 4.000.000 mii lei;

II. Cheltuieli de producție:

* spectacole - 2.650.000 mii lei

* cheltuieli pentru întreținerea sălii (curent, iluminare, gaze)
- 500.000 mii lei;

Total: - 3.150.000 mii lei

III. Cheltuieli de capital pentru consolidare și modernizare Sala „Central” Tg-Jiu - 7.500.000 lei.

La Capitolul III, suma cerută către Guvernul României pentru investiția „Consolidare și modernizare sala Central Tg-Jiu” este de 4.000.000 mii lei, reprezentând capitolul „Dotări”.

Menționăm de asemenea că planul de încasări din venituri proprii, abonamente, bilete, contracte de închiriere, publicitate și deplasări prin județ cu spectacolele teatrului îl estimăm la valoarea de 562.000.000 lei anual, adică o creștere de aproximativ 300% față de momentul actual.

NOTĂ: Menționăm că, odată cu trecerea în noua sală, în anul 2002, va trebui modificată Organigrama și Statul de funcții avându-se în vedere creșterea numărului de personal (dictată de trecerea în noul sediu) cu 9 (nouă) posturi reprezentând personal calificat de întreținere a instalațiilor teatrului, obligativitatea angajării a 4 (patru) pompieri - cerută imperativ de norme în vigoare privind prevenirea incendiilor la sălile de spectacol cu un anumit număr de locuri și care condiționează obținerea Avizului de funcționare. Această modificare a numărului de personal angajat va face obiectul propunerii noii Organigrame și a Statului de funcții la trecerea în noul sediu.

Director
actor Marian Negrescu

*

de **HORIA GÂRBEA**

Distribuția

Prezentatoarea - Anca Dinu

Străinul - Eugen Titu

Boierul - Rodica Gugu & Mariana Ghițulescu

Vodă - Valeriu Bâzu

Doamna - Geni Macsim & Monica Sfetcu

Brebea - Simona Urs

Ana - Ionuț Stoica

Manole - Ion Alexandrescu

Calfele: Dan Calotă, George Drăghescu, Sorin Giurca,

Nelu Alexandrescu

*

Un spectacol de

Bogdan- Cristian Drăgan

Asistent regie: Luminița Șorop

*

Director teatru: Marian Negrescu

Secretar literar - Ion Cepoi

*

Avanpremiera:

17 noiembrie 2001

{Precizare: Acest spectacol va avea premiera oficială pentru public în noua sală a Teatrului }

*

GUVERNUL ROMÂNIEI
PREFECTURA JUDEȚULUI GORJ
CONSILIUL JUDEȚEAN GORJ

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

În peisajul cultural al României a apărut un teatru nou: Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu, cel mai tânăr teatru profesionist din țară.

La baza înființării sale a stat Hotărârea nr. 9/ iunie 1993 a Consiliului Județean Gorj.

În anul 1996 au fost demarate lucrările la construcția noului sediu din centrul orașului Tg-Jiu, pe locul unei foste clădiri (sala „Central”) aparținătoare de Primăria locală. Aceste lucrări au fost finanțate din bugetul propriu al Consiliului Județean Gorj.

Începând cu 1 aprilie 1999, în urma unui protocol, Teatrul a trecut din subordinea Consiliului Județean Gorj în aceea a Primăriei și Consiliului Local Tg-Jiu. Acesta a continuat lucrările începute la obiectiv. La 1 septembrie 2001, stadiul fizic al noului sediu este finalizat în proporție de 95%.

În acest moment suntem însă în imposibilitatea de a deschide oficial noul sediu datorită lipsei fondurilor necesare din Devizul general, în principal aceasta datorându-se presiunilor asupra bugetului local prin arondarea, în ultimul timp, a altor instituții ale statului la acesta.

Având în vedere că rectificarea bugetară nu a permis rezolvarea acestui deziderat, suntem nevoiți să apelăm la Dumneavoastră prin întocmirea unui Proiect de Hotărâre.

Suma minimală este de 4 miliarde lei, și propunem alocarea acesteia, în baza Art. 20 din Legea 72/1996 privind Finanțele Publice, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prin suplimentarea sumelor defalcate din impozitul pe salarii aprobate pentru municipiul Tg-Jiu pe anul 2001.

Înființarea și construirea, după mai bine de 30 de ani, a unui Teatru

în România conferă evenimentului un caracter istoric - așa cum a apreciat și domnul Ion Iliescu, Președintele României, în timpul vizitei Excelenței Sale la Tg-Jiu, efectuată cu prilejul Anului Brâncuși.

Având în vedere toate aceste aspecte vă supunem spre adoptare acest Proiect de Hotărâre.

**CONSILIUL
JUDEȚEAN GORJ**

Președinte

Conf. univ. dr.

Nicolae Mischie

**PREFECTURA
JUDEȚULUI**

Prefect

Avocat

Toni Mihail Greblă

MINISTRUL FINANTELOR PUBLICE

Mihai TĂNĂSESCU

MINISTRUL JUSTIȚIEI

Rodica STĂNOIU

*

**TEATRUL DRAMATIC
„ELVIRA GODEANU” TÂRGU - JIU**

LISTĂ DOTĂRI SPECIFICE

1. Instalație regie tehnică	- 115.000 mii lei
2. Mobilier cabine actori, magazii, garderobă, birouri, impresariat, secretariat	- 420.000 mii lei
3. Firmă luminoasă și iluminat exterior teatru	- 345.439 mii lei
4. Mașini profesionale spălat și cusut	- 175.000 mii lei
5. Strung universal	- 183.179 mii lei
6. Echipamente tehnice pentru personalul scenei (mașiniști)	- 60.000 mii lei
7. Calculatoare, copiatoare pentru afișe și programe sală	- 523.000 mii lei
8. Videoproiector fundaluri aparente	- 240.000 mii lei
9. Instalație lumini - reflectoare cabluri 50 posturi	- 640.000 mii lei
10. Instalație sunet - cabluri, microfoane, incinte	- 1.300.000 mii lei
TOTAL GENERAL DOTĂRI	- 4.001.618 mii lei

Director
actor Marian Negrescu

*

GUVERNUL ROMÂNIEI

Proiect de Hotărâre

privind alocarea unor fonduri din bugetul de stat pe anul 2001
pentru finalizarea lucrărilor la obiectivul „Amenajare și Modernizare
la sala „Central” - Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu,
Județul Gorj

În temeiul art. 20 din Legea Finanțelor Publice nr. 72/1996

Guvernul României hotărăște:

Art. 1 - Se aprobă suplimentarea sumelor din impozitul pe salarii aprobate pentru județul Gorj pe anul 2001 cu suma de 4 miliarde lei cu acoperire din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2001 și alocarea acesteia Consiliului local al municipiului Tg-Jiu pentru finalizarea lucrărilor la obiectivul „Amenajare și Modernizare sala „Central” a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” Tg-Jiu, capitolul „Dotări”.

Art. 2 - Ministrul Finanțelor este autorizat să introducă modificările corespunzătoare în volumul și structura bugetului de stat pe anul 2001.

**PRIM MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE**

Contrasemnează:
Ministrul Finanțelor
Mihai Tănăsescu
Șeful Departamentului
pentru Administrație Publică Locală
Octav Cozmâncă

*

NOTĂ

Suma totală (dotări și C+M), conform Devizului General reactualizat este de 8.397.322 mii lei.

Primăria Tg-Jiu asigură suma de 4.395.704 mii lei, reprezentând C+M (total) și parțial, dotări.

Solicităm Guvernului României jumătate din suma totală de 8.397.322 mii lei, adică 4.001.618 mii lei, reprezentând parțial capitolul Dotări.

Primăria Tg-Jiu confirmă acordarea sumei de 4.395.704 mii lei pentru terminarea investiției în acest an.

În condițiile în care Guvernul României acordă ajutorul său, putem încheia oficial lucrările în regim de urgență în decembrie 2001, având în vedere că achiziția dotărilor specifice se va face rapid, furnizorii noștri având deja pe stoc aceste echipamente.

Director
Marian Negrescu

*

DOMNULUI ȘERBAN MIHĂILESCU
SECRETAR GENERAL AL GUVERNULUI ROMÂNIEI

Domnule Secretar General,

În anul 2001 era prevăzut să se încheie lucrările la sediul celui mai tânăr teatru profesionist din România: Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Târgu-Jiu.

În conformitate cu Devizul general al acestei lucrări (de nivel european), suma necesară pentru finalizarea investiției este de 8.397.322 mii lei, după cum urmează:

- 1.027.000 mii lei - restanțe antreprenor CORA S.A.;
- 1.500.000 mii lei - rest de executat C+M pt. finalizare;
- 250.000 mii lei - cortină scenă;
- 523.000 mii lei - instalație traducere simultană;
- 288.324 mii lei - masă montaj (dotări);
- 600.000 mii lei - 75 posturi instalație de lumini (cu cabluri);
- 200.000 mii lei - instalație de sunat (cu incinte);
- 4.001.618 mii lei - Listă dotări specifice cf. Anexei.

TOTAL:

- 8.397.322 mii lei.

Datorită presiunii asupra bugetului Primăriei Tg-Jiu, mai ales din cauza preluării cheltuielilor legate de reparațiile la școli, alocarea sumei mai sus menționate este, practic, imposibilă.

În condițiile meteorologice specifice anotimpului rece, investiția fiind finalizată în proporție de 95%, fără acest ultim efort financiar, clădirea și toate dotările anterioare sunt în pericol de a se degrada ireversibil.

După diligențele făcute la Consiliul Județean și la Prefectura Județului Gorj în scopul găsirii sumei mai sus menționate, datorită ultimei rectificări de buget pentru Județul Gorj, care a primit o sumă suplimentară foarte mică, s-a considerat că singura posibilitate de a termina această lucrare este ca, în baza Art. 20 din Legea 72/1996 privind

Finanțele Publice, suma 4.001.618 mii lei, reprezentând jumătate din cuantumul total, să fie alocată din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului.

Menționăm că deschiderea acestui teatru va reprezenta un eveniment istoric, fiind unicul teatru construit în România în ultimii 30 de ani și că Excelența Sa, Domnul Președinte Ion Iliescu, și-a manifestat disponibilitatea de a onora cu prezența Domniei Sale deschiderea oficială a Teatrului „Elvira Godeanu”.

Acest eveniment dorit și așteptat cu nerăbdare de întreaga suflare a orașului Tg-Jiu, ar reprezenta o fericită încheiere a Anului „Brâncuși” la Tg-Jiu.

Iată de ce,

Stimate Domnule Ministru,

vă rugăm să sprijiniți demersul nostru, convingși fiind că el va avea un ecou pozitiv în cadrul Guvernului României.

În speranța unei rezolvări favorabile și în numele tuturor iubitorilor de cultură din Județul Gorj, vă rog să primiți, Domnule Ministru, expresia celui mai profund respect pe care vi-l purtăm.

Marian Negrescu,
Directorul Teatrului „Elvira Godeanu” Tg-Jiu.

{Notă antologator: Toate aceste materiale au fost înaintate Președinției și Guvernului României în perioada 1-10 septembrie 2001 }

*

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la
dispoziția Guvernului,
prevăzut în bugetul de stat pe anul 2001, pentru județul Gorj

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, ale art. 20 din Legea nr. 72/ 1996 privind finanțele publice și ale art. 22 lit. a) din Legea bugetului de stat pe anul 2001 nr. 216/ 2001

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre:

Art. 1. Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din impozitul pe venit pentru echilibrarea bugetelor locale pe anul 2001 cu suma de 4 miliarde lei pentru județul Gorj, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2001, și alocarea acestora Consiliului Local al Municipiului Tg-Jiu, județul Gorj, pentru finalizarea lucrărilor la obiectivul „Amenajare și modernizare la sala „Central” a Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu.

Art. 2. Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat pe anul 2001.

PRIM MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează
Ministru Administrației Publice,
Octav Cozmâncă
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 27 noiembrie 2001

Nr. 1203

{M.O./ Partea I/ nr. 776/ 6. XII. 2001 }

*

de **RODICA GUGU**

*

Distribuția

Lupul - Valeriu Bâzu
Veverița - Monica Sfetcu
Șoricelul - Luminița Șorop
Iepurașul - Rodica Gugu
Marele purceluș - Simona Urs
Purcelușul mijlociu - Sorin Giurca
Micul purceluș - Camelia Diaconu
Primul vânător - Constantin Eremia
Al doilea vânător/ Un țăran - Dan calotă
Mama purcelușilor - George Drăghescu

*

Regia: Ion Alexandrescu

Decoruri: Florin Ularu

Costume: Petronela Nemțoiu

*

Director teatru: Marian Negrescu

Secretar literar: Ion Cepoi

*

Premiera: 7 februarie 2002

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

DOMNULE PRIMAR

Având în vedere că activitatea Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” și chiar Teatrul însuși a intrat nemeritat într-o lumină nefavorabilă, mă simt dator să încerc să pun lucrurile la punct, rugându-vă să analizați și punctul nostru de vedere, nu numai al aceluia care vorbesc despre noi fără a respecta o minimă deontologie.

Aș încerca să prezint punctual această situație legată de activitatea noastră.

1. Referitor la „primele” pe care actorii le-ar fi solicitat, precizez ferm că nimeni din TEATRU nu a solicitat așa ceva în ultimii doi ani! Dacă acest lucru l-a făcut Direcția, asta nu ține de competența mea să fac aprecieri. Dar, din Teatru, nimeni nu a solicitat așa ceva.

2. Nimeni nu vă spune, de exemplu, că în anul 2001, față de anul 2000, planul de încasări din activitatea specifică a crescut cu 108%!

3. Nimeni nu v-a vorbit despre succesul pe care noi, Teatrul, l-am avut la București, la Festivalul Molière.

4. Nimeni nu v-a spus că în anul 2000 am fost în turneu în circa 49 comune și sate din județ, unde ne-am prezentat producțiile.

5. Nimeni nu vă spune că lucrăm zilnic în sala Casei de Cultură unde, de trei luni, temperatura nu depășește - 2⁰ Celsius!

6. Nimeni nu vă spune că, referitor la programul de lucru al actorilor și al personalului de scenă, în această țară programul lor este nenormat, fapt reglementat prin lege. Asta în condițiile în care această categorie de personal lucrează între 9-11 ore pe zi, plus sâmbăta și duminica!

7. Nimeni nu vă spune că activitatea teatrului este, de fapt, perturbată de această structură bizară a Direcției de cultură datorită căreia, dacă lucrurile continuă așa, vom putea spune într-adevăr că AM AVUT UN TEATRU, nu că îl mai avem încă!

8. Nimeni nu vă spune că noi nu mai suntem în stare să ne organizăm activitatea decât dacă eu ca director intru zilnic în conflict cu conducerea Direcției, pentru că „deciziile” cu care sunt „bombardat” zilnic au devenit dosare deja. Decizii care se bat cap în cap și care nu au nici-o

legătură cu activitatea teatrului.

9. Nimeni nu vă spune, deasemenea, că serviciile de contabilitate și salarizare au intrat într-o debandadă și confuzie totală deoarece lucrurile sunt amestecate, iar o decizie bună pentru stadion, să zicem, e aberantă pentru Teatru sau pentru Centrul Brâncuși.

10. Ați mai auzit vreodată că dacă depui o cerere simplă, trebuie să mai depui imediat o alta pentru a primi numărul de înregistrare? În ce lume trăim?

11. În detrimentul unei activități normale, sunt luate decizii de suprafață doar pentru ca dumneavoastră, repet, la suprafață să credeți că lucrurile sunt în regulă, afectându-se în fapt fondul activității normale, care nu vă este prezentat corect.

12. Eu nu vin la Dvs. zilnic, pentru că mă îngrijesc ca activitatea teatrului să se desfășoare normal. Ce-ar trebui să fac? Să pierd timp inventând acțiuni irealizabile în loc să facem spectacole? Eu îmi văd de munca mea și a colegilor mei, și trebuie să vă spun că va exista la infinit un conflict între noi și Direcției, pentru că noi suntem o instituție profesionistă de spectacole racordată la sistemul teatral național, nu un simplu instrument manevrat greșit de această Direcție.

13. Vă mărturisesc că în tot timpul acestui coșmar de 7 luni nu am comunicat breslei faptul că noi suntem încadrați juridic într-o structură care nu are legătură cu această meserie. De rușine n-am făcut-o!

14. Vă rog să judecați și dumneavoastră: mi-au fost luați impresarii de la teatru și trimiși să stea la Sala Sporturilor! Întrebându-l pe dl. director sub ce formă voi comunica cu ei, mi-a răspuns că dacă vreau să discut cu impresarii să-i spun dânsului și le ... va transmite! Deci, dacă mie îmi vine o comandă de bilete, trebuie să-l găsesc pe dânsul care, la rându-i, le va spune impresarilor că am nevoie de ei ... Și acesta este un exemplu minor.

15. Oare este normal ca, în calitate de beneficiar și de om care cunoaște fiecare centimetru din noua clădire- ca să nu mai vorbim de echipamente și dotări pe care eu le-am imaginat și trecut în devizul general încă de acum șase ani, să nu mi se mai permită accesul la ședințele săptămânale în care se discută despre finalizarea lucrării? De neimaginat, în condițiile în care toate amănunțele le cunosc doar doi oameni: proiectantul și cu mine! Adică, eu construiesc teatrul de șase

ani și acum devin indezirabil? Adică, aduc 4 miliarde lei de la Guvern, iar acum sunt bund de aruncat? Eu nu m-am împăunat cu această realizare, am declarat mass-mediei că este un succes al Teatrului și al Primăriei. Și atunci?

16. După opt ani normali din punct de vedere administrativ am ajuns în situația de a nu putea ieși în premieră cu spectacolele aprobate de Consiliul de Administrație ca făcând parte din stagiune, deoarece Direcția nu dă banii. Exemplu: la premiera spectacolului *Năzdrăvanii* n-am primit bani pentru decoruri și costume, trebuind să închiriem din magazia Casei de cultură câteva costume de compromis pentru a putea juca premiera din 7 februarie curent! Nu avem costumele nici acum, la o săptămână după premieră, când deja s-au jucat 5 spectacole! Așa ceva nu am întâlnit în 8 ani de activitate ai teatrului și în cei douăzeci de ani de meserie! Asta în condițiile în care Consiliul de Administrație a aprobat devizele pieselor! Direcția însă nu ne-a dat banii.

Nu pot interpreta aceste gesturi ale Direcției decât ca rău-voitoare și ca unele care pun în pericol Obiectul nostru de activitate!

Nu trebuie să utităm că eu acum nu mai am nici un fel de drept de decizie, deci tot ce se hotărăște este de competența Direcției. Totuși, noi suntem singurii care aducem bani din încasări! (...)

Poate că, așa cum ați promis în luna decembrie, vom putea să ieșim din acest coșmar. Nu pentru că vrem noi, ci pentru că suntem singurii din țara aceasta în afara legii și, dincolo de asta, a unei minime morale.

Judecați-ne, Domnule Primar, dar vă rugăm să o faceți așa cum am văzut cu toții că o faceți, adică IMPARȚIAL.

14 februarie 2002

Cu multă considerație
al dumneavoastră
Director adjunct
actor Marian Negrescu

*

„ Actorii au fost acuzați că joacă puțin și cheltuiesc mult

Totul a început în urmă cu două săptămâni, când primarul Florin Cârciumaru a anunțat, într-o conferință de presă, că trebuie luate măsuri la teatru, unde se joacă puțin, dar se consumă foarte mulți bani publici. Mai mult, acesta a precizat că există actori care iau salariul de la teatrul din Tg-Jiu, dar au contracte și cu teatre din alte localități, unde joacă mai mult și pe bani frumoși. Primarul a cerut, atunci, să i se prezinte programul de lucru al salariaților teatrului, precum și planul de spectacole pe următoarea perioadă.

De la teatru, am aflat care sunt cheltuielile și încasările: chiria lunară - 38 milioane lei; salarii - 4 miliarde pe an, plus impozitele, adică încă pe atât; producția pentru spectacole - 600/700 de milioane lei pe an. Ceea ce înseamnă un total de peste 9 miliarde lei pe an, în afară de banii investiți în noul sediu al teatrului. Cât despre încasări, acestea lasă, într-adevăr, de dorit. Un bilet la teatrul din Tg-Jiu costă doar zece mii lei, mai puțin ca la film, așa că veniturile sunt și ele mici. În anul 2001, s-au încasat din vânzarea билетelor 139 milioane lei, ceea ce înseamnă sub 2% din cheltuielile anuale. Asta în condițiile în care târgujenii s-au putut bucura în 2001 de șase premiere.

Un teatru profesionist costă mult

Marian Negrescu, care ne-a furnizat, de altfel, toate datele prezentate mai sus, spune că toate cheltuielile sunt justificate. Ba chiar sunt sub limita normală, pentru că personalul este subdimensionat, iar banii alocați producției de teatru sunt mai puțini decât la alte teatre din țară, ceea ce duce la alegerea unor piese pentru care costumele, recuzita, decorurile și celelalte materiale nu costă prea mult. Despre cheltuiala cu salariile, directorul teatrului spune că se face conform Codului Muncii, pe grupe de muncă, în funcție de calificarea fiecăruia. <<Vedeți dumneavoastră, un teatru profesionist presupune obligatoriu ca tot personalul să fie de specialitate. Nu pot pune sunetistul să se ocupe de costume, lumini sau alte activități, pentru a-și completa programul de lucru. Dacă nu am angajat om de specialitate pe fiecare post, nu am voie să funcționez. Cât despre bilete, pot să spun că în 2001 s-au vândut cu 108% mai mult decât în 2000. E drept că prețul билетelor este foarte mic. De exemplu, la Craiova un bilet costă între 40.000 și 100.000 lei,

dar acolo spectatorii nu vin să tremure în sală, piesele puse în scenă sunt scumpe ca producție, dar și foarte bune, jucându-se de multe ori cu sala plină.” >>

Trei-patru actori fac pneumonie în fiecare an

Actorii sunt, la rândul lor, nemulțumiți. Ei spun că repetă ore în șir pe scena Casei de Cultură a Sindicatelor, în incinta căreia funcționează acum teatrul, la temperaturi sub zero grade pe timp de iarnă, astfel că cel puțin trei-patru dintre ei fac pneumonie în fiecare an. Cât despre programul de lucru, aceștia consideră că la ei contează rezultatul muncii și nu semnarea condicii, mai ales că munca unui actor este nenormată. Într-un teatru profesionist, singura normă a unui actor este aceea de a juca în 20 spectacole pe an, iar mulți dintre actorii din Tg-Jiu spun că joacă în mai multe spectacole, fără să ceară nimic în plus.

Există însă și câțiva dintre ei care au contracte de prestări cu alte teatre, dar directorul teatrului spune că nu e nimic ilegal. Actorii spun că, dacă în alte instituții angajații semnează condica și așteaptă să treacă timpul, ei, dimpotrivă, au tot interesul să joace cât mai mult, să fie distribuiți în cât mai multe piese, pentru a se consacra.

Teatrul „Elvira Godeanu” din Tg-Jiu și-a pierdut personalitatea juridică în urmă cu aproape un an, când a intrat în subordinea Direcției de Cultură, Sport și Agrement din cadrul Primăriei Tg-Jiu. Marian Negrescu spune că acesta este singurul teatru profesionist din țară fără personalitate juridică, din 60 câte există. El acuză direcția că l-a dezinformat pe primarul orașului în legătură cu performanțele teatrului, că nu-i mai permite să se ocupe de lucrările la noul sediu, la care el a pus piatra de temelie și că singurul scop al conducerii este demiterea lui.

Direcția îl acuză pe Negrescu de management defectuos

Mihail Carmen Tătaru, directorul Direcției de Cultură, Sport și Agrement din cadrul primăriei, consideră că activitatea teatrului lasă foarte mult de dorit. În aceste condiții, consiliul de administrație a propus Consiliului Local demiterea lui Negrescu. El spune că este de acord cu faptul că teatrul nu-și poate acoperi cheltuielile și este normal să fie subvenționat, dar alte teatre din țară ajung la încasări de 10-15 %, comparativ cu cheltuielile, față de 2% cât realizează Teatrul „Elvira Godeanu”. Tătaru a declarat că toate informările făcute primarului sunt

corecte, fiind făcute pe baza balanței de venituri și cheltuieli a teatrului, iar directorul acestuia se face vinovet de unele neregularități, pe care nu a vrut, deocamdată, să le dezvăluie. Acesta ne-a recomandat să așteptăm până la întrunirea Consiliului Local, când vor fi scoase la iveală toate informațiile pe care direcția le deține și se va hotărî soarta lui Marian Negrescu.

Primarul revine cu considerații noi

Florin Cârciumaru a reanalizat situația și a scos de pe ordinea de zi a ședinței de consiliu problema de la teatru. Acesta spune că Marian Negrescu are merite deosebite, de la înființarea teatrului profesionist în Gorj și până la prima piatră de temelie așezată pentru noul sediu al teatrului: << *Ar fi păcat de Dumnezeu ca, după atâția ani de muncă și zbatere, după ce a pus pe picioare echipa, iar clădirea e aproape gata, Negrescu să fie destituit tocmai acum, înainte de tăierea panglicii inaugurale. Trebuie să punem în balanță ce a făcut bine și ce nu și să vedem dacă merită să fie director. Oricum, cred că meritele lui sunt mari, comparativ cu problemele pe care se spune că le-a creat, și merită să-i mai acordăm o șansă. Rămâne de văzut dacă acuzele ce i se aduc sunt reale și, în caz că da, cât de grave sunt faptele sale.>>*

La ultima conferință de presă, primarul a anunțat că odată cu mutarea în noul sediu, Teatrul „Elvira Godeanu” își va redobânda personalitatea juridică (subl. antologator).”

{ Aura Stoenescu, **Scandal la teatru, Informația Gorjului/ Săptămânal independent/** anul IV, nr. 121/ 25 februarie - 3 martie 2002 }

*

„De trei ani, elevii Colegiului Național „Spiru Haret” au introdusă ca materie opțională „Arta dramatică”.

Domnul director al acestui liceu, Gheorghe Gorun, pare încântat de felul cum primesc elevii studiul acestei materii.

Iată ce ne-a declarat într-un succint interviu:

- *De cât timp aveți introdusă în liceu „arta dramatică”?*

- De trei ani. Inițial a fost un curs opțional, pe care l-au urmat două clase. Acum, la învățământul pedagogic cursul este obligatoriu și alte șapte clase studiază teatrul în cadrul disciplinelor din C.D.S.

- *Sunteți mulțumit de reacția elevilor dumneavoastră la această*

disciplină?

- Da. Foarte mulțumit. Răspunsul la prima întrebare justifică afirmația mea.

- *Ați avut vreun elev care a dorit să continue cu Academia de Teatru și Film?*

- Da. Elevul Armand Calotă este actor la Teatrul Național din București. Chiar eu i-am fost instructor.

- *Am observat că sunteți foarte mulțumit de elevii care au jucat extraordinar în piese ca „**Repetiție finală**” sau „**Cine este Cassandra**”. Așa este?*

- Sunt încântat să știu că unii dintre actualii mei elevi vor deveni actori de prestigiu. Actorul Ion Alexandrescu de la Teatrul „Elvira Godeanu” este un profesor excelent și îi place meseria, poate de asta o face și așa bine. Îl felicit și pe el și pe elevii pe care îi pregătește.

- *Ce părere aveți despre teatru?*

- Teatrul este un excelent mijloc de educație. Este în egală măsură „arta oamenilor civilizați”. Aș dori în primul rând ca elevii mei să meargă la spectacole de teatru. Doresc să studieze teatrul pentru că îi face mai buni și mai culti.

- *Veți continua cu teatrul în acest liceu?*

- Atâta timp cât se cere și nu se interzice, da. Teatrul este expresia libertății, dușmanii teatrului sunt tiraniile.

- *Vă mulțumesc pentru timpul acordat!*

{Lupulescu Ana-Maria, **Arta dramatică, la „Spiru Haret - „Teatrul este un excelent mijloc de educație, Gorjeanul/ miercuri, 27 februarie 2002**}

*

de **I. L. CARAGIALE**

Distribuția

Nae Girimea - Valeriu Bâzu

Pampon - Ionuț Stoica

Crăcănel - Constantin Eremia

Catindatul - Valer Dellacheza

Iordache - Ion Alexandrescu

Ipistatul - Dan Dobroiu

Didina Mazu - Mariana Ghițulescu & Monica Sfetcu

Mița Baston - Geni Macsim & Rodica Gugu

Un chelner - Dragoș Atanasie

O mască - Luminița Șorop

Măști, public, sergenți de noapte:

Dan Calotă, Sorin Giurca, Nelu Alexandrescu, Bădică Vicu, elevii
cursului de actorie de la Colegiul „Spiru Haret” Tg-Jiu

Instrumentiști: Constantin Mornea (contrabas)

& Ion Strinu (chitară)

*

Regia: Marian Negrescu

Asistent regie: Luminița Șorop

Scenografie: Petronela Nemțoiu

Decoruri, pictură: Florin Ularu

*

Secretar literar: Ion Cepoi

*

Avanpremierea: 28 februarie 2002

{Precizare: Acest spectacol va avea premiera oficială pentru
public în noua sală a Teatrului }

*

TEATRUL DRAMATIC „ELVIRA GODEANU” TG-JIU

PROTOCOLUL DE DESFĂȘURARE A MANIFESTĂRII DIN 8 IUNIE 2002

AVANPREMIERĂ: TEATRUL, ACASĂ!

- festivitatea de preluare de către actori și comunitate a noului sediu al Teatrului Dramatic „Elvira Godeanu” -

* Vernisajul expoziției fotodocumentare „168 ani de teatru în Târgu-Jiu”;

Realizator: Teodor Dădălău;

Prezintă: Ion Cepoi;

* Lansare de carte: **Artele spectacolului în Gorj** (vol. I) de Ion Cepoi, secretar literar al teatrului; prezintă: Nicolae Diaconu; recital violoncel: Mircea Suchici;

* Vizionarea filmului documentar „**Elvira Godeanu**” (realizator Adina Andrițoiu) și a eseului cinematografic „**Zidirea**” (realizator: Dumitru Călugăru; scenariu: Ion Cepoi; voce: Marian Negrescu);

* Spectacol de teatru: **Paracliserul** de Marin Sorescu; adaptare: Ion Cepoi; regia: Marian Negrescu;

* Alocuțiuni rostite de reprezentanții autorităților publice județene și municipale;

* Autografe și protocol.

* Amfitrioni: Ion Cepoi- secretar literar, Marian Negrescu- directorul Teatrului „Elvira Godeanu”, Florin Cărciumaru- primarul municipiului Tg-Jiu

Directori program: Ion Cepoi, Marian Negrescu

*

„ În acest nefericit început de mileniu, cunoaștem despre suflet cam tot atât cât cunoșteau slujitorii reginei Elisabeta în secolul al XVI-lea. Atâtea relatări pitorești ale acelor vremuri au ajuns la noi! William Shakespeare nu ne-a lăsat în pace.

De ce Teatrul? Mai întâi pentru că odată cu personajul poți fi și tu ori rege ori sclav. Actorii Teatrului Dramatic “Elvira Godeanu” de la Târgu-Jiu știu bine. Iată-i într-un sediu nou, modern, situat pe Axa Brâncuși! Nu ne puteam imagina în urmă cu câțiva ani că se va ajunge cu construcția sălii la bun sfârșit. (H)ereticii continuau să-și întemeieze existența pe pus frâne. Doar n-o să ne pară rău că de-acum ziarele vor înceta să le mai publice scornelile lor amuzante. Ei, ce mai vreți, avem Teatrul!

Dorința prințului spectator a fost îndeplinită. Fie că el se cheamă, simplu, gorjean, frate cu olteanul, văr cu munteanul, moldoveanul, transilvăneanul, dobrogeanul!

De fapt, în inima municipiului Târgu-Jiu a fost ridicată o construcție religioasă, firească spiritului. Celor nedumeriți de lucrurile petrecute le dăm cu sâc. Să-și afle de alte chinuri, să nu le mai priască...

Fățiș, vă rog să luați note cu privire la mulțumirile ce trebuie trecute în conturile oficialităților locului. Nu dăm nume. Cele de nouă ani încoace!

Apoi, mai timid, să aflați:

“Doamnelor, voi, ale căror inimi gingașe se tem? De cel mai mic soarece fioros ce se furișează pe dușumea,/S-ar putea să tremurați și să vă înfiorați aici,/Când, cuprins de o furie grozavă, leul o să răcnească./ Aflați, dară, că eu, anume Snug tâmplarul, nu sunt/Nici leul cumplit, nici leoaică”. (William Shakespeare - Visul unei nopți de vară).

De acum, apartenența la marea familie a orașelor europene nu mai poate fi împiedicată de nimeni.

Într-un fel, faptele noastre produc binele cât suntem conștienți că ele produc binele. În rest...

Îi doresc Teatrului din Târgu-Jiu toată sinceritatea mea!

{Alex Gregora, **Un surâs în plină vară: Teatrul din Tg-Jiu își deschide porțile!** Gorjeanul, 7 iunie 2002 }

*

“*Artele spectacolului în Gorj. Jurnal sentimental*” este a șaptea carte a domnului Ion Cepoi. Ea se lansează cu prilej “Zilele orașului Târgu-Jiu”, la tăierea panglicii inaugurale a noului teatru municipal. Nu e un secret: Teatrul Dramatic “Elvira Godeanu” beneficiază de local propriu, de talie europeană.

Apărută la Editura “Centrului Județean al Creației Populare Gorj”, recent, volumul I al acestei trilogii se ocupă de cititori, inițiative, așezăminte. Ion Cepoi abordează domeniul documentaristic și scriitoricesc, într-o metasinteză riguroasă a istoriei devenirii culturale a Gorjului.

Autorul demonstrează astfel că înființarea unui TEATRU la Târgu-Jiu este o încununare a unor eforturi materiale, sacrificii inerente, într-o epocă ori alta, de-a lungul a două secole de certă afirmare cultă. Însă metoda redactării lucrării fiind cea hermeneutică, “columnistul” Ion Cepoi se întoarce, înțelept, la elementele arhaice și la teatrul folcloric ca tip de cultură înscrisă în prima noastră clasicitate.

Remarcăm cu interes și sinceră prețuire întreprinderea mai aparte a condeierului de la “Columna” de-a contura portretul esențial al gorjeanului, pe urmele unui C. Rădulescu Motru, Mircea Vulcănescu sau Tudor Arghezi.

Cartea, redactată, în pofida arhitecturii sale artistice, într-un stil dezinvolt, eminent corintic, este populată de către personajul-scriitor cu o serie de “actori” ai Marii Scene, care e viața, și a Micii Scene, care e rampa, iluzioniști străluciți ai cotidianului și ai transcotidianului.

Suntem în posesia formulei- cheie a fericitei “aventuri” editoriale a prietenului nostru: jocul de-a baba-oarba sau intrarea în labirint. Ori poate povestirea despre legendele teatrului gorjean, niște oameni acolo și ei, metapostirea deci. Și, de ce nu?- biruința ființei umane în arta spectacolului, ca o vârstă antică pură.

Ghicim lecturi solide la baza formației domnului Ion Cepoi: ca, de pildă, “Povestirile despre om” ale lui Noica, inspirate de fenomenologia lui Hegel. Bănuim, în substratul acestui volum de excepție, un fond emoțional, dar și unul profund autoconștient de valoarea rezultatului muncii sale în arhivele desprăfuite și scoase într-o nouă existență ale Gorjului. Relevând contribuțiile Gorjului la dezvoltarea teatrului

românesc din secolul al XIX-lea, autorul se întoarce în timp, unde dă peste prima trupă profesionistă de teatru gorjeană condusă de un Theodor Popescu, născut în 1846, care este transferat din real în plină imaginaritate a scriiturii, transformat în protagonist al unei veritabile proze de atmosferă. Spațiul articolului nu ne îngăduie prea multe considerații. Credem c-am semnalat, totuși, din plin un eveniment editorial așteptat de bibliotecile noastre, care țese într-o splendidă carte de vizită, cu dublă funcție, vocația ctitorială, întemeietoare cu încrederea fără de margini în istorie și destin, în libertatea de a fi pe căile ARTEI nemuritor și infinit. Gorjeanul este un visător iremediabil dar și un ziditor tenace. Creator și actor în propria sa creație. Frumos, nu?

{ Ion Popescu - Brădiceni, *Eveniment editorial - „Artele spectacolului în Gorj” de Ion Cepoi, Gorjeanul, Nr. 3404, 8/9 iunie 2002* }

*

„ Elvira Godeanu rămâne una din fascinantele personalități ale teatrului românesc, o mare **Doamnă**, din stirpea celor ce lasă în urmă o tulburătoare trenă de parfum nostalgic.

Am cunoscut-o bine și i-am fost un prieten mai tânăr, onorat să fiu primit în apartamentul și la masa ei, princiare, și mai ales să o ascult istorisindu-mi o viață care încă așteaptă cartea meritată.

Am avut privilegiul să o invit la teatrul meu, **Teatrul mic**, la atâtea premiere, dar și la premiera **Scrisorii pierdute**, ea fiind mărturia încă în viață a gloriei **Coanei Joița** din spectacolul celebru al lui Sică Alexandrescu. Ea care, inițial, l-a refuzat pe Camil Petrescu, directorul **Naționalului** când i-a propus rolul:

- Camil, nu joc!

Și Camil a sancționat-o exemplar luându-i leafa de societară a **Naționalului** pe-o lună.

Toamna, când s-a întors, convinsă de eroarea făcută s-a dus la Camil Petrescu în audiență:

- Camil, joc!!

Târgu-Jiul poate fi mândru pentru că teatrul său poartă numele fermecătoarei, unicei oltence Elvira Godeanu.

{ Dinu Săraru, *Dinu Săraru, Director general Teatrul Național*

“I.L. Caragiale”- București - “Târgu-Jiul poate fi mândru pentru că teatrul său poartă numele fermecătoarei, unicei oltence Elvira Godeanu”, Actualitatea Gorjului/ Castelul de Apă/ Supliment cultural, 8 iunie 2002 }

*

„ Evenimentele care au marcat Zilele Orașului Târgu-Jiu au luat sfârșit. Peste toate acestea se așterne ușor, ușor, tăcerea.

Ploaia, parcă a așteptat o vreme, ca imediat ce s-a tras cortina, să se aștearnă din abundență peste oraș.

Am văzut de toate, dar în primul rând, distracție. Târgujienii cu mic cu mare știu să se distreze. Să bea bere, să mănânce mici, împreună cu prietenii, cu rudele. Atmosfera de sărbătoare a fost bine conturată de autorități. Primarul orașului Târgu-Jiu a vrut să fie la înălțime. A reușit încă o dată. O mână sigură de gospodar. Un bun organizator, și asta în ciuda cârcotașilor care au găsit, găsesc și vor mai găsi destule de spus.

Apropo de asta. Am văzut o emisiune TV în care era invitată directoarea economică a primăriei. Emisiunea fiind interactivă, bineînțeles că au fost și intervenții, în direct, din partea telespectatorilor. Am remarcat un lucru atunci. Există unii, care când nu se simt bine nici în propria lor piele, dau vina pe alții. Vinovatul în cazul acesta nu era decât primarul și toți cei care au constituit echipa organizatorilor. Motivele supărării sunt destul de confuze.

Unii nu suportă hărnicia. Alții nu erau de acord cu amplasarea obiectivelor pe unele străzi. În final, eu cred că în cele din urmă toți au ieșit din casă și au participat la aceste evenimente. Din dragoste, din bucurie, poate din ciudă, dar toți s-au distrat pe cinste. Ce-or mai fi zicând acum cei care au mustăcit, cusurgii și cârcotașii de profesie? Probabil vor aștepta până la anul, când vor relua șirul nemulțumirilor.

Sicer, eu n-am încredere în cei ce critică, fără să pună nimic în loc. Sunt ființe mărunte și vagi. Am vrut să spun acest lucru, nu neapărat pentru a aduce un prinos primăriei pentru organizarea acestor zile, ci pentru a-i face pe unii să iasă din letargie, și ca oamenii și cetățenii, să-i îndemn să participe creativ și nu numai afectiv la treburile acestei urbe. Pe lângă toate acestea aș vrea să remarc, totodată, evenimentul mult așteptat- deschiderea oficială a Teatrului Dramatic “Elvira

Godeanu”. Conducerea municipiului, conducerea teatrului, actorii au oferit un spectacol agreabil, plin de semnificații. M-aș limita să spun doar atât, urmând ca într-un alt editorial să dezvolt acest subiect.

De asemenea, este de remarcat apariția unui supliment de cultură-“Castelul de apă” al ziarului nostru, editat de un om de suflet, Vasile Vasiescu, în care se încearcă abordarea unor teme de maximă actualitate culturală, dar care vor viza și aspecte sociale ale urbei noastre. Este primul supliment de acest fel apărut în presa gorjeană.

Aceste două evenimente, deschiderea teatrului și primenirea în noua sa casă, precum și suplimentul cultural al “Actualității Gorjului” sunt rezultatul unor eforturi deosebite care, sperăm noi, vor conduce la o mai bună înțelegere a realității noastre gorjenești, la o apropiere între oameni. Arta în general trebuie să fie trezitoare. Dacă vom reuși acest lucru, nimic n-a fost prea greu și sacrificiul s-a meritat.

{Doru Strâmbulescu, **S-a tras cortina! (Câteva gânduri despre sărbătoarea orașului Târgu-Jiu)**, *Actualitatea Gorjului*, 11 iunie 2002 }

*

„După lupte seculare, care au durat aproape”... 15 ani, așa cum spunea Nenea Iancu (pentru că tot suntem în “Anul Caragiale”), în sfârșit Târgu-Jiul se poate mândri că are un teatru profesionist, cu unul dintre cele mai moderne sedii din țară.

Sâmbătă, 8 iunie, în cadrul manifestărilor dedicate “Zilelor Orașului”, dl. ing. Florin Cârциumaru - primarul municipiului Târgu-Jiu a tăiat panglica inaugurală a noului sediu al Teatrului Dramatic “Elvira Godeanu”, în prezența președintelui Consiliului Județean, prof. univ. dr. Nicolae Mischie, a prefectului de Gorj, jurist Toni Mihail Greblă, a unor parlamentari de Gorj, a unor consilieri județeni și municipali, a multor oameni de cultură, artă și litere, a reprezentanților mass-media și, evident, a angajaților acestei instituții.

În foaierul recent renovatei clădiri a fostei săli de spectacole “23 August”, te întâmpină portretul zâmbitor al patroanei teatrului târgujian, Elvira Godeanu precum și actorii și regizorii care alcătuiesc această instituție. Modernitatea sălii propriu-zise, cu toate fotoliile noi, confortabile și funcționale, cu luminozitatea și acustica ei te fac să te crezi în cine știe ce metropolă culturală a lumii, nu într-un târg de

provincie.

Inaugurarea propriu-zisă s-a petrecut prin proiecția unui excelent film documentar despre viața și cariera Elvirei Godeanu, realizat de colega noastră de breaslă, Adina Andrițoiu. Un al doilea film documentar, de fapt un eseu cinematografic realizat de Dumitru Călugăru, pe un scenariu și comentariu scris de prof. Ion Cepoi, după *“Paracliserul”* lui Marin Sorescu, a prezentat *“Zidirea”* teatrului târgușan în etapele ei, de la vechea sală, la cea actuală.

Un al doilea moment s-a produs prin prezentarea unui spectacol de către actorii trupei, pus în scenă în regia domnului Marian Negrescu - directorul teatrului, tot după **“Paracliserul”** lui Marin Sorescu. S-au prezentat în fața publicului, în costumația purtată în diversele spectacole de până acum următorii artiști: Rodica Adriana Gugu, Monica Sfetcu, Mariana Ghițulescu, Luminița Șorop, Ruxandra Cornea, Cornelia Diaconu, Simona Urs, Eugen Titu, Ionuț Stoica, Valeriu Bâzu, George Drăghescu, Constantin Eremia, Pompiliu Ciochia, Aurelian Dobroiu, Alexandru Cornea, Ion Alexandrescu, Cristinel Dobran, Dan Calotă și Sorin Giurcă.

După încheierea spectacolului în aplauzele unei săli în picioare, au luat cuvântul domnii: Florin Cărciumaru, Nicolae Mischie și Marian Negrescu, fiecare promițând că vor ajuta la revigorarea artei teatrale în Târgu-Jiu, iar publicul va avea parte de momente de excepție, de bucurii spirituale majore în compania actorilor al unuia dintre cele mai tinere teatre din România.

{N. Giorgi, ***De sâmbătă, Târgu-Jiul are UN TEATRU DE METROPOLĂ***, *“Gorjeanul”*, 11 iunie 2002 }

*

Domnule Primar,

În urmă cu doar câteva zile, am avut onoarea unei discuții neprotocolare cu Domnia Voastră, discuție în urma căreia a rămas a vă propune o strategie în plan cultural, care, în felul ei, ar putea fi o premieră națională.

Sigur, nu va fi ușor de pus în practică un astfel de proiect, știut fiind faptul că mai toți creatorii sunt o categorie temperamentală aparte, un grup în care vanitățile personale pot precumpăni, deseori, asupra unor interese de ordin comunitar.

Am însă convingerea că anvergura personalității Dvs. ca și dorința sinceră de a schimba în bine destinul acestui oraș vor fi suficient de puternice și de motivante ca orgoliile de care vorbeam să devină productive și benefice pentru toată lumea.

Pe scurt, Domnule Primar, iată despre ce este vorba:

A) Actualmente, în Tg-Jiu există o generație intelectuală cât se poate de performantă, care așteaptă ca autoritatea publică să o trateze ca atare, astfel încât implicarea ei în procesul de emancipare a comunității să fie directă și nemijlocită;

B) Urmare acestei realități, vă propun înființarea, sub patronajul Domniei Voastre, a unui CONSILIU ARTISTIC CONSULTATIV, cu următoarele atribuții și componență:

a) este un organism neinstituționalizat, apolitic, de reprezentare culturală, asigurând astfel parteneriatul dintre autoritatea publică și societatea civilă locală;

b) este consultativ, în sensul că în baza unor întruniri trimestriale (sau, cel mult, o dată la două luni) va analiza, dezbate și propune Domniei Voastre și - prin Dvs. - Consiliului Local o serie de inițiative și proiecte culturale, artistice și de interes comunitar care pot constitui puncte de pornire spre o strategie culturală bine articulată, concretă și realistă;

c) este complementar, fără a concura în vreun fel anume Direcția municipală de cultură, instituțiile subordonate acesteia ori Consiliul Local, care rămân în continuare autorități executive de specialitate în teritoriu; organismul mai sus amintit va pune doar la dispoziția

Consiliului Local proiecte de substanță pe termen scurt, mediu și lung, contribuind astfel și la o gestionare mai eficientă a banilor publici alocați sistemului cultural din subordine directă, totul într-o manieră cât se poate de transparentă și de profitabilă pentru comunitate;

d) contribuie la amplificarea responsabilității față de comunitate a segmentelor societății civile conferindu-i acesteia atât dreptul de a participa la decizii în plan cultural, cât și obligativitatea asumării consecințelor - bune sau mai puțin bune - ale acestor decizii;

e) asigură deciziilor în domeniu ale Consiliului Local suportul moral și profesional necesar, legitimitatea participării majorității la soluții și mediatizarea corectă și nepartizantă a acestor proiecte;

f) Componenta CONSILIULUI ARTISTIC CONSULTATIV:

1. Nicolae Diaconu, scriitori - brâncușiologie, probleme de presă culturală locală;

2. Mihai Maikovschi, arhitect - urbanism, estetica străzii și a localității;

3. Iulian Cămui, arhitect - patrimoniu cultural local;

4. Mihai Țopescu, sculptor - artă plastică, legătura cu UAP din România;

5. Mircea Suchici, muzician - relații cu lumea muzicală națională și internațională;

6./ 7. Doru Strâmbulescu (Actualitatea Gorjului) și Ovidiu Popescu (Radio Tg-Jiu) - mass media;

8. Marian Negrescu, actor - teatru, spectacole, legături cu UNITER și Consiliul Britanic;

9. Dan Neguleasa, istoric - istorie, heraldică, cercetare aplicată;

10. Vasile Vasiescu, scriitor, jurnalist - relații cu elita culturală a Capitalei;

11. Theodor Dădălău- artă fotografică, imagini document, tipărituri;

12. Ion Cepoi - istorie culturală locală, strategii, proiecte și programe culturale;

13./ 14./ 15. Cornel Andrițoiu, inginer, președintele Patronatului/ Viorel David, inginer, director Camera de Comerț/ Victor Troacă, economist, director BRD - relații cu sponsori, mecenat, costuri proiecte, deize cheltuieli;

Președinte Consiliu: ing. Florin Cârciumar, primarul orașului;

C) Având în vedere că toți cei nominalizați au o carieră intelectuală și profesională de necontestat și că demersurile în plan social- cultural le-a conferit tuturor statut de persoane publice, există șansa reală ca acest Consiliu Artistic Consultativ să genereze un experiment unic în România.

Faptul trebuie considerat ca atare cu atât mai mult cu cât, în ultimii ani, datorită lui Brâncuși, localitatea se află în centrul atenției generale.

NOTĂ: Indiferent de decizia pe care o veți lua, îmi îngădui, Domnule Primar, să supun atenției Domniei Voastre următoarele proiecte pe care le consider necesare:

1. Realizarea unui bust de interior Elvira Godeanu;
2. Aplicarea unor semne memoriale explicative pe: casa Fr. Milescu (pasarelă), Facultatea de drept, casa dr. Brădișteanu (casa Doppelreitter), casa Iunian (rectorat UCB) etc.;
3. Acordarea numelui de personalități unor străzi, stradele, alei: Fr. Milescu, Iosif Keber, Aristizza Romanescu, Elena Theodorini, Vasile Lascăr, Gh. și Arethia Tătărescu. Nicu D. Miloșescu, Iuliu Moisil, Rolla Piekarschi etc.;
4. Realizarea unei *Alei a Personalităților* emblematice pt. Gorj, pe digul Jiului, zona dinspre Stadion sau în rotonda Teatrului de vară din Parcul Central: sf. Nicodim, voievodul Litovoi, Dincă Schileru, Arethia Tătărescu, Iosif Keber, Elvira Godeanu, Victor Daimaca, Petru Dumitriu, George Uscătescu, Constantin Brăiloiu etc. (maxim 12 statui);
5. Constituirea unei orchestre semisimfonice, cu personal angajat prin contract de muncă (12 persoane), buget propriu de venituri și cheltuieli, cu sediul și stagiune în imobilul Teatrului;
6. Preluarea financiară și logistică, de către Centrul Brâncuși, a revistei *Brâncuși*.

Domnule Primar,

În măsura în care veți considera viabil un astfel de proiect, vă stau la dispoziție pentru detalieri.

12 iunie 2002

Cu onestitate,
Ion Cepoi

“Ce trebuie să facem noi, ceilalți? Cei mulți, dar ceilalți! După ce tu le-ai făcut pe toate singur, ce ne-a mai rămas și nouă, celor de pe fundul lucrurilor făcute?”

Odată cu personajul lui Marin Sorescu avem a ne întreba și noi. Chiar, nouă celorlalți - celor care ocolind mereu baricada n-am reușit decât să așternem vorbe peste fumul îndestul așezat fără vreo concurență pe zidul cetății -, ne-a mai rămas ceva de făcut? În catedrala impecabil protejată de duhul sorescian, **Paracliserul** se naște dintr-o splendidă așteptare. El e nefericitul despuiat ca un ecorșeu, sacrificat din greșeală, sortit să țină afișul unei stagiuni hipnotizate de suflorul - șef, singurul posesor autorizat al dreptului la o imagine ticăloșită prea devreme. O lume de figuranți destoinici, dezlipiți de pe uriașe panouri stradale depășite de vreme, încheagă îninteligibil o scenografie cu pretenții, istoria recentă captând reflexul unui absurd apărât de legi în vigoare. Clamăm încrâncenați secvențe din tragedia pe care-o parcurgem, aspirând cu seninătate doar la eternitatea locală. E cea mai spectaculoasă jertfă pe care suntem în stare să ne-o asumăm. E ca o monedă de schimb acceptată fără acoperire. E ca o moștenire. Cu un mesaj cât de cât coerent, încercăm să omagiem greșeli care ne culpabilizează, invocând confuzia pe care-am nuanțat-o cu unanimitate electorală.

De la tribune dizgrațios colorate, aerul îmbâcsit cu sudoare sugerează jertfa tuturor celor rămași încă pe schele de pluș. Lumânări cu flacără artificială rănesc întunericul ajuns a fi singurul echilibru îndeplinind condițiile caietului de sarcini. Suntem o sală de paracliseri. Înveșmântați în haine mirosind a boabe de naftalină, agonizăm pe locurile râvnite cu îndreptățire de toți ceilalți, excitați și ei de mirajul monastic al scenei.

Pe scândura nouă de lemn alunecă sub lumina reflectoarelor, isprăvind vorbele cu porunci obligatorii, alți paracliseri, înfricoșați de răul prea Înaltului. Ei slujesc strana în folosul public. Ei sunt cei aleși, refuzând cu inteligență porunca stăpânului. Sub masca lor mânjită cu tristeți și închipuind un zâmbet supus stau deja nume, multe confirmate, altele, pretendente, pândind în treacăt trădarea. Răspund la apel, sporindu-ne pofta de teatru: Rodica Adriana Gugu, Pompiliu Ciochia, Monica Sfetcu, Ionuț Stoica, Mariana Ghițulescu, Aurelian Dobroiu, Ruxandra Cornea, Alexandru Cornea, Luminița Șorop, Ion

Alexandrescu, Cornelia Diaconu, George Drăghescu, Simona Urs, Eugen Titu, Cristinel Dobran, Eremia Constantin, Dan Calotă, Sorin Giurcă și Valeriu Bâzu. Binevoitori, ard în stal, supraveghindu-le strădania: Petronela Nemțoiu, Nicu Ursu, Bogdan Cristian Drăgan, Ion Cepoi și Marian Negrescu.

Suntem, în sfârșit, la capătul unei reprezentării lustruite de promisiuni. După îndelungi bătălii, uitând culpe și nume de persoane sus puse, păcătuim cu bucurie, eficient și tandru. Într-adevăr, ce altceva decât o candoare incurabilă trebuie să se fi ascuns sub țipla subțiată în oglinzi a obrazelor invocate nu demult în deșert? Ce-a fost, a fost... De-acum, aplauzele noastre, cu vocația distincțiilor și titlurilor meritate, vor umple sălile, mediatizând cea mai luxuriantă prefacere culturală.

Cum altfel să înțelegem cuvintele rotunjite cu inteligență în propoziții înfăptuind pricini de mulțumire? Hainele scumpe îmbracă desăvârșit personajele puterii de ieri și de azi. Cel puțin la prima vedere e bine.

Thalia, așteptată până mai ieri cu dramatică disperare, iese la rampă. Să o aplaudăm.”

{ Vasile Vasiescu, **PARACLISERII sau despre singurătatea spectatorilor de cursă lungă**, “Castelul de Apă”, 19 iunie 2002 (Actualitatea Gorjului, supliment cultural) }

*

„ În lucrările de istoriografie culturală locală (aflăte, în general, încă într-o stare de pionierat), recenta apariție semnată de Ion Cepoi, **ARTELE SPECTACOLULUI ÎN GORJ, Jurnal sentimental, vol. I. Ctitori, inițiative, așezăminte** (Editura Centrului Județean al Creației Populare, Târgu-Jiu, 2002) este una temeinică, solidă, scrisă cu o pasiune documentaristică de excepție, care adună, ca un magnet în mâna magicianului condeier, o informație vastă și risipită de-a lungul aproape a două secole de existență socio-culturală în Gorj.

Nefiind vorba, totuși, de „un document riguros întocmit”, autorul a preferat ca tot acest excurs privind „Istoria devenirii culturale a Gorjului” să fie redactat mai mult sub forma unui “**jurnal sentimental**”, ca un elogiu adus, în primul rând, **Teatrului**, ca sumă a spectacolului absolut „ce adaptează și îmbină elemente de literatură, muzică, artă plastică și coregrafie”(p.6). Pe scurt zis, avem în acest prim volum, istoria devenirii

instituției teatrale în ținutul de sus al Gorjului (“**miracol**” de atâtea ori „împiedicat sau întârziat în producerea lui” din varii motive, între care cele subiective s-au dovedit de-a lungul timpului, până în vremea noastră, din cele mai „neproductive”, insinuante și frenatorii...)

În zburciunata istorie a teatrului gorjean, există momente mirabile, culminând cu 1993, anul înființării **Teatrului Dramatic Profesionist “Elvira Godeanu”**, catalogat de autor drept „**minunea de la Târgu-Jiu**”.

El însuși secretar literar de aproape un deceniu al acestei instituții care, iată, s-a mutat, după itinerante afirmări locative, în propria-i casă (la data deja istorică de 8 iunie 2002), ION CEPOI - autor remarcabil de literatură beletristică dar și de evocări documentare - este, poate, omul cel mai potrivit să porceadă la o astfel de întreprindere, ce se anunță în mai multe volume, ca o amplă panoramă privind „**Artele spectacolului în Gorj**”. Martor al „istoriei” postrevoluționare în tot ceea ce reprezintă aceasta de la management la repertoriu, iar de aici la calitatea prestațiilor scenice (desigur, sub directoratul redutabilului MARIAN NEGRESCU, albit înaintea de vreme sub imensa povară...), autorul e conștient și declară sincer că „întreprinderea noastră de față se închină tocmai acestei vocații ctitoriale întemeietoare de mari iluzii numite **Artă**, pe care gorjeanul o moștenește de la întâii săi descălecători și pe care a transmis-o și o transmite intactă urmașilor lui într-o aceeași credință.”

Istoria artelor în Gorj - crede autorul - nu a fost și nu este altceva decât „istoria personalităților ce s-au dedicat lor”, implicând o triplă zidire: fizică, morală și spirituală, istoria uneia fiind concomitent istoria tuturor celorlalte. Căci ce poate fi lumea, se întreabă retoric - sentimental Ion Cepoi, decât un etern și, în același timp, efemer **spectacol**, o perpetuă premieră „cu mereu altă distribuție și mereu alți spectatori”, însă cu același **scenariu**, asupra căruia veghează implacabil **Marele Regizor** (o reflecție filosofică mai veche, pe care și Eminescu o împărtășea, via Schopenhauer - a se vedea “**Glosă**” sau finalul nuvelei „**Sărmanul Dionis**”).

O istorie serioasă a fenomenului investigat aici nu putea începe decât cu primele manifestări de gen, pe care autorul le identifică în **cultura arhaică**, mai exact în riturile populare cu caracter teatral (folclorul

obiceiurilor de peste an). În trecut sunt amintite „obiceiurile specifice triburilor geto-dacice stabilite pe actualul areal al Gorjului (diambria, darzaleia)”, autorul insistând asupra ritualisticii folclorice de „după creștinare” (de felul dramelor religioase: irozii sau vicleimul), și mai ales asupra manifestărilor dramatice din perioada Evului Mediu târziu. Deși nu intenționează să facă un istoric al teatrului folcloric în Gorj, Ion Cepoi pune un accent mai apăsător pe „tradițiile de sorginte romană” (peste care - zice el - s-au suprapus într-o măsură mai mare sau mai mică elementele creștine, adăugând noi valențe conținutului (ex. obiceiuri de iarnă...)). Era interesant de observat (există chiar o bibliografie în chestiune, însă nu aceasta e problema lucrării de față) cum multe din aceste creații (ritualuri îndeosebi) vin din străvechimea unor practici geto-dacice: spre exemplu, **Pleroma**, credința zalmoxiană în nemurire, care s-a „topit” mai apoi în ideea de „**Împărăție a luminii**”, creștinismul potrivit-se ca o mânășă pe o ideatică spiritualitate precreștină, de unde și lipsa în Carpați și la Dunărea de Jos a actelor de martiraj...).

Există în ritualistica și literatura folclorică elemente așa zis „păgâne”, care s-au conservat până azi, multe din acestea fiind identificate de cercetători (a se vedea, bunăoară, studiul **“De la ritul cultic zalmoxian la cel hristianic ortodox - continuitate perfectă”**, publicată în revista **“STUDIUM”**, nr. 1/1998, sau mai ampla exegeză **„Țara Soarelui sau Istoria Dacoromâniei”** a aceluiași preot cercetător Dumitru Bălașa (Ed. “Semne”, București, 2001, cu o prefață semnată de noi, pp.9-16). Sau, mai la îndemână, cu observații mai vechi: Nicolae Densușianu, Mircea și Romului Vulcănescu, Ioan I. Russu, Mircea Eliade, Andrei Oișteanu, Matei Avram, Ion Pogorilovschi ș.a.

În practicile magice (ca descântece, vrăji etc.) sau în ritualistica de tipul paparadelor sau caloiianului, ca și în atâtea producții epice (legende, balade, basme, credințe, superstiții etc.) există **elemente precreștine** care, dincolo de a fi, creștinește și liturgic, acceptate, exprimă o mentalitate străveche, încă vie și conservată în etnografie și folclor.

Ion Cepoi încearcă, apoi o „fiziologie” a mentalității regionale, identificând câteva trăsături caracteristice ale **spiritului gorjenesc**, definite cândva de Petre Pandrea într-un mod magistral (vezi recenta apariție de la Editura Fundației “Constantin Brâncuși” - **„BRÂNCUȘI**

- **Amintiri și exegeze**", 2000). Domnia-sa observă în componența respectivei "fiziologii": vocația patriotică și unionistă, cea religioasă și cea ctitorială, mobilitatea spirituală, voluntarismul nobil și apostolatul, ca și toleranța sau inteligența nativă, de factură speculativă. Este, desigur, acesta un **elogiu** al spiritului gorjenesc (la pag. 168 se vorbește despre "**fenomenul de gorjenizare a țării**", prin "roirea" spre alte zări a expansivismului temerar), în general, un elogiu al satului românesc, sesizându-se mutațiile și devenirea acestuia în timp, până la denaturarea rostului acestuia și falsificarea valorilor de către istoria agresivă a ultimei jumătăți de secol.

De fapt, observațiile au un caracter mai mare de generalizare, fenomenul **dezrădăcinării**, violentării structurilor tradiționale și „spargerii” satului (vezi Eugen Simion despre "**Moromeții, II**"), ținând de o istorie politică, socială, economică și culturală specifică totalitarismului destructurant. Elemente de demografie, sociologie, psihologie, etnografie, folclorică și de istoria mentalităților vin să contureze un comentariu just în gravitatea concluziilor privind **fenomenul aculturației**, de care nici Gorjul n-a fost ferit. Portretul gorjeanului pendulând între dionisism și apolinism, ca spiritualitate și mentalitate, este, în general, just, însă autorul ar fi găsit observații penetrante și de nuanță privind **spiritul pandur** ca pecete inconfundabilă (în cadrul acelei „metafizici a Olteniei” de care vorbea Petre Pandrea și despre care noi înșine am scris recent în revista "**RHABON**", nr. 1/2001, „Pecete gorjencească”) - la Brâncuși, Arghezi, Ion Popescu-Voitești (în reflecțiile privind "**Marea Oltenie**", un eseu publicat de noi în revista sus-menționată), Pandrea, Sorescu, Marcea despre spiritul pandur în opera sadoveniană, în general, la marii artiști care exprimă, prin conștiința și arta lor, într-un mod chinteseșial, spiritul locului.

Partea de rezistență a cărții domnului Cepoi o constituie, însă, **povestea** înființării și dăinuirii teatrului pe aceste meleaguri, de la prima reprezentare dramatică, modesta punere în scenă din **30 august 1834**, ce s-a petrecut în casele Ușei Măldărăscu, prin vrednicia inimosului dascăl Constantin Stanciovici-Brănișteanu, - când "s-a pus piatra de temelie a teatrului în Târgu-Jiu" - până la mișcarea teatrală cu adevărat impact cultural din ultimul sfert de veac al secolului al XIX-lea, când **Societatea Dramatică "Teatrul Român" din Târgu-Jiu** are „prima

trupă profesionistă de teatru cunoscută în istoria Gorjului”. La loc de cinste trebuie menționată activitatea **Teatrului Milescu** (demolat în 1960, după aproape o sută de ani de la construire) și, mai apoi, a **Teatrului-Cinema Căldărușe** (înființat în 1924).

Pentru a evidenția aportul scriitorilor și actorilor la dezvoltarea teatrului (gorjean), autorul reconstituie o interesantă **cronologie**, care ar începe cu proclamațiile vibrant-dramatice din 1821 ale lui Tudor Vladimirescu (devenit personaj literar încă de la primii autori dramatici), continuând cu manageri, traducători, autori, cronicari, scenografi, militanți în societăți sau actori implicați direct fie în mișcarea mai generală a teatrului românesc, fie în destinele ce privesc artele spectacolelor la Târgu-Jiu: C. Stancioviți-Brănișteanu, Alexandrina Magheru, Bengeștii: George-Dabija, Grigore, Hortensia, I. Dimitrescu-Crețu, Theodor Popescu, Achile Popescu, Al. Pelimon, surorile Stavrescu, Mircea Dimitriade, Aristizza Romanescu, Elena Theodorini, Al Ștefulescu, Vitold Rola Piekarski, Zoe Bălcescu, Ana Bălcescu-Culcer, Emanoil Părăianu, Nicolae-Alin Burlănescu, Francisc Milescu, Theodor Costescu, Mia Mărculescu, Ch. Tell, N. Hasnaș, T. Arghezi, Constantin Negrescu, Gh. Tătărescu, Mihail Cruceanu, Elena Cruceanu, Madeleine Andronescu, Victor Gh. Dumitrescu-Bumbești, Anton Bacalbașa, Elvira Godeanu...

Acest tabel de personalități culturale este urmat de capitoul „**De la amatorism la profesionalism**”, în care avem istoria relatată a instituțiilor teatrale binecunoscute în mișcarea culturală gorjeană de-a lungul timpului: **Teatrul Milescu**(1875?-1960), **Theatrul Român** (1875-1900) și **Societatea filarmonică “Lyra Gorjului”** (1902-1940).

Autorul strânge la un loc multă informație strict documentară, exprimându-și propriile ipoteze și convingeri, corect în a recunoaște că „fără informațiile adunate de-a lungul vremurilor de Al Ștefulescu, Stelian Sterescu, Vasile Cărăbiș, Octavian Ungureanu și Dan Neguleasa” (ca să-i menționăm aici pe istoriografii culturali locali de prim-plan), alcătuirea cărții nu ar fi posibilă, după cum mărturisește, a fi beneficiat și de sprijinul dezinteresat al unor: Antonie Dijmărescu, Paul Plopa, Mihai Rață, Ligia Tilici, Rodica Vonica sau Mihaela Popescu. Să nu-i uităm pe adormiții întru Domnul Jean Bărbulescu, Cornel Cârstoiu, Titu Rădoi, Sabin Popescu-Cernădia, Sabin Velican, Ion Tarbac, dar

nici pe Al. Doru Șerban, G. Manoniu, Ion Mocioi, Tudor Berca, Gh. Gârdu, Nicolae Diaconu și atâția truditoni pe tărâmul culturii care au scris sau au venit în atingere cu dezvoltarea mișcării tetrale în Gorj.

Cercetătorul „**artelor spectacolului**” în Gorj nu uită să amintească de fenomenul emancipării femeilor (de la Catinca Sâmboteanu încoace), benefic pentru susținerea mișcării teatrale, de sprijinul factorului administrativ, ca și de contribuția atâtor oameni de cultură gorjenii sau “gorjenizați” (profesori, gazetari, muzicieni, tipografi, artiști plastici, clerici etc.), evocând în pagini de nestins **memento justițiar**, fără a fi vindicativ, **acțiunea frenatorie și de boicot** îndreptată împotriva instituției teatrale gorjene, căreia, după ce abia și-l căpătase cu merituoasă trudă, i s-a suprimat statutul juridic, pentru a ajunge **Cenușăreasa** politicii administrative locale, tratată cu tupeu și spirit de gașcă politică de unii resentimentari incapabili să înțeleagă la adevărata valoare gesturile sacrificiale ale unor oameni de teatru, ca, bunăoară, **directorul moral și de drept Marian Nrgrescu**, a cărui biografie din ultimii zece ani se confundă cu însăși istoria zidirii **Teatrului Dramatic “Elvira Godeanu” din Târgu-Jiu**.

„**Artele spectacolului în Gorj**” (I) este o Carte fundamentală de istorie culturală locală - înțeleasă în stânsă legătură cu mișcarea dramatică națională din ultimii 200 de ani, - adunând, într-o plăcută și instructivă lectură panoramică, tot ceea ce s-a scris în domeniu. Într-un viitor volum, ni se promite o analiză a **fenomenului de renaștere culturală**, în complexitatea și varietatea lui, ca o istorie mai recentă a acestor „arte ale spectacolului” ce au înflorit pe aceste meleaguri.

Ion Cepoi este, în registrul documentării, un cercetător credibil. El amendează, bunăoară, inexactități și confuzii întâlnite în unele lucrări de istoriografie culturală locală (vezi referințele la lucrarea “**Luminile rampei**” de Oct. Ungureanu și Ion Sanda: pp. 99, 129, 165, 206, 210), nesfiindu-se să-și consemneze unele inițiative de cinstire memorială pentru C. Stanciovi-Brânișteanu și T. Arghezi (pp. 79 și 178).

Îi mulțumim de a ne fi citat în pagina pe care se evocă venirea în Gorj a lui **Nichifor Crainic** (alias **Ion Dobre**), trecut însă printre “ardelenii” descălecători în cultura gorjeană de-a lungul vremii, când, de fapt, se știe că autorul **Ortodoxiei și etnocrației** (1938), - pe care din fericire l-am cunoscut personal în junețea mea de condeier (tatăl

meu avându-l ca profesor la Teologia bucureșteană și rămânându-i apropiat, chiar în anii persecuției politice...) - este născut la 22 decembrie 1889 în localitatea **Bulbucata** din județul Ilfov... De asemenea, data de 10 iunie 1878 fix, indicată ca sosire a lui Eminescu la Florești-Dolj (azi Gorj) este prematură... Amendabile sunt și frazele oarecum ditirambice la adresa poetului și criticului Gh. Grigurcu (care i-ar plăcea, probabil!) de felul: „cel mai mare poet român în viață” etc., p. 327).

Deși este indicată corect în pagină, se impunea, totuși, un capitol final de **Bibliografie**, poate și unul de **Note și comentarii**, ca și indispensabilul în astfel de lucrări a unui **Indice de nume**, ceea ce se poate realiza în volumul final (II sau III?) al acestei panorame culturale regionale, despre „**Ctitori, inițiative, așezăminte**”.

Dincolo de aceste minime observații și sugestii, „**ARTELE SPECTACOLULUI ÎN GORJ**” este o carte dolidă de informație, supravegheată îndeaproape de o bibliografie în general credibilă, scisă cu un oarecare **pathos memorialistic** („jurnal sentimental”), aducând în prim plan istoria culturală a epocii și mai puțin judecata axiologică.

Este, totodată, în capitolul final, și o carte de atitudine, lăsând posterității, în spiritul dreptei-judecăți, **istoria în imagini vii** a unui fenomen de la naștere la împlinirea visului instituțional, cu lumini veritabile dar și cu umbre execrabile. Este, desigur, o **Carte** care a biruit toate inerțiile, („Cartea de căpătâi a teatrului nostru” - Marian Negrescu) ca și instituția care, aflată acum în propria-i casă cochetă, cu 1 iulie a.c. își va recăpăta statutul cultural autonom și, desigur, personalitate juridică, - o instituție recunoscut prestigioasă, cu tradiție de aproape două ori seculară, merită a face ea însăși **istorie culturală**.”

{Zenovie Cârlegea, **O panoramă a mișcării teatrale în Gorj, Castelul de apă**, supliment cultural, Actualitatea Gorjului, 19 iunie 2002 }

*

„Iată că teatrul nu dispare. Nu numai că nu dispare, dar teatre noi apar în toate colțurile țării. Se joacă spectacole minunate, se ridică tineri actori și vreau să vă spun că sunt mulți tineri actori buni și sunt convinsă și că aici veți avea și dumneavoastră prilejul să-i vedeți. Pentru că în momentul de față se formează. Nu numai la București unde a fost monopolul câteva decenii la rând. Domnul Marian Negrescu a fost

studentul nostru pe vremea acestui așa-zis monopol. Actorii nu puteau să vină să se pregătească decât la București, dar, iată, că acum fac acest lucru și la Craiova, și la Cluj, și la Iași, și la Sibiu. La Sibiu se desfășoară un festival internațional de teatru cu zeci de trupe din țară și străinătate.

Lucrurile merg înainte, dar pentru aceasta este nevoie de entuziasm, de sacrificii, de dăruire. Toată dăruirea Paracliserului, dăruirea lui Marin Sorescu - și-mi pare bine că pentru acest moment extraordinar al deschiderii noii clădiri, a bisericii, a templului, pentru că Teatrul este un templu, ați ales "Paracliserul"-, adică acest poem, acest elogiu al artistului care se sacrifică și arde o dată cu casa lui. Este vorba, bineînțeles, de un foc abstract, dar nu se poate altfel. Ca să realizezi ceva trebuie să arzi. În fond, *Paracliserul* este o variantă a Meșterului Manole. Și Meșterul Manole pentru a-și înălța mânăstirea a trebuit să zidească în pereții ei ființa cea mai scumpă, cea mai dragă, pe soția lui iubită. Lucrul acesta a însemnat însă și moartea lui pentru că nici el nu mai putea trăi după aceea. Aceasta este, în fond, marea, adevărata artă.

De data aceasta suntem într-un templu și dumneavoastră ați adus, într-adevăr, un frumos elogiu acestui templu. Cel mai frumos elogiu!

Vă mulțumesc pentru aceste clipe și vă doresc mult, mult succes și sunt convinsă că pe această scenă vor fi multe spectacole importante, de care spectatorii vor fi mai mult decât fericiți să le vadă."

{Ileana Berlogea, ***I-ar fi plăcut și lui Marin Sorescu***, *Castelul de apă*/supliment cultural, Actualitatea Gorjului, 19 iunie 2002 }

*

„Am fost și printre întâii dintre privilegiați la deschiderea Noului Teatru. Reprezentația de pe scenă cu *Paracliserul* lui Marin Sorescu m-a făcut să-mi aduc aminte de poet. În preajma Lui te simțeai în stare să negociezi cu viața. Într-o iarnă, acasă la noi, ne-a dăruit un poem desenat pe zăpadă. Se făcea că-i prilejuisem marea întâlnire. La trecerea dintre ani, atunci, am văzut cum arde *Paracliserul*. Puțin câte puțin. În Teatrul cel Nou, la întâiul spectacol, am fost și eu unul dintre paracliseri.

I-ar fi plăcut și lui Marin Sorescu..."

{Ștefan Stăiculescu, ***Opiniile unui paracliser la deschiderea Teatrului***, *Castelul de apă*/supliment cultural, Actualitatea Gorjului, 19 iunie 2002 }

*

„L-am găsit pe domnul deputat de Gorj și vicepreședinte PD Ștefan Popescu-Bejat la muncă, în clădirea Parlamentului, într-un birou somptuos pe pereții căruia erau atârnate lucrări de grafică semnate cu numele unuia dintre cei mai prestigioși plasticieni români ai domeniului - Baci. Pe geamurile parcă prea largi și prea înalte se vedea orașul - capitală, tolănit leneș într-o dulce așteptare la umbra falnicei case proprietate a întregului popor. De undeva, de pe-o poliță așezată într-un colț cam la înălțimea unui stat de om, Argentina egala Suediei. La fotbal, se înțelege. De jur-împrejur, dosare, multe dosare, între copertile cărora stau la presat legile României de mâine. În aer se simțea deja mirosul de cafea bună. Pare că aici lucrurile merg bine... Și de n-ar merge?...

- *Cum se vede Gorjul, de-aici de sus, de la Parlament și ce se mai poate face pe timpurile astea ca să ne fie mai bine acasă.*

- Ca opozanți, acum nu putem să facem prea multe lucruri. Am încercat în repetate rânduri să ne mobilizăm împreună cu cei de la PSD pentru obținerea unor fonduri mai consistente în contul investițiilor atât de necesare județului nostru și vă mărturisesc că, din păcate, n-am reușit mai nimic. Valoric, după anul 2000, acestea au scăzut an de an, ajungându-se în situația critică în care toată lumea constată că ele sunt insuficiente pentru a putea demara ceva palpabil în economia județului, județ pe care, împreună cu alți parlamentari, îl reprezintă, aici, la București. E elocvent și trist totodată că zilele acestea pe-o hartă românească a sărăciei, Gorjul nostru, împreună cu județul Iași, își revendică unul din primele locuri. Ar trebui să ne dea mult de gândit această “reușită” într-un astfel de top al contraperformanței economice. Să reușim noi în mileniul III să ne întoarcem în timp cu aproape un secol ca pe vremea când dacă cineva dorea să-și omoare câinele era de ajuns să-l ducă la Gorj? Păcat... la guvernare nouă, timpuri noi... (...)

Acum câțiva ani, salariul mediu pe economie era la noi cel mai mare, exista deci ceea ce se cheamă putere de cumpărare. Am fost aspru criticați pentru asta, și iată că acum, când s-a ajuns ca mai tot ce ține de industrie, de economie, să se afle într-o nedorită de nimeni cădere liberă, să fim ceea ce suntem, acolo, niște oameni săraci, dar de top. Triste vremi... Trebuie, totuși să reamintesc că în perioada cât am fost

președintele Consiliului județean, Gorjul se situa la nivelul investițiilor în primele 10 locuri pe țară. Era puțin lucru? Așa au putut fi demarate și în bună parte finalizate lucrări de mare anvergură pentru județ și municipiu. Mă înscriu, n-am încotro, în discursul politic pe care-l folosește toată lumea și-am să amintesc doar câteva din lucrările ajunse demult locuri comune în conștiința publicului: amenajarea centrului și a gării, extinderea bibliotecii, introducerea troleibuzului în transportul în comun orășenesc, înființarea unor noi instituții - teatrul și universitatea, și nu în ultimul rând eterna chestiune a restaurării Ansamblului Brâncuși. Iarăși întreb: e mult, e puțin? E adevărat că toate astea încdrate la capitolul „realizări” sunt pe lista pe care și-o revendică punctual și adversarii mei politici.

- *De fapt, cine vă ajuta pe dumneavoastră în perioada '92-'96 să obțineți atâtia bani pentru investiții?*

- Păi, ne ajutam noi.

- *Cum? Cine era la guvernare atunci?*

- Era PSD-ul...

- *Și-atunci cum se putea - cel puțin așa se vede de pe margine - colabora politic?*

- Nu era vorba de nici o colaborare. Noi am fost preocupați să facem proiecte, am știut să le susținem la ministerele de resort, eram în stare să justificăm soluțiile și obțineam bani foarte mulți. Am obținut bani și pentru cultură.

- *Apropo de cultură, săptămâna trecută v-am întâlnit la spectacolul inaugural al Teatrului Elvira Godeanu. De fapt, dumneavoastră sunteți „nașul” de drept al Teatrului din Târgu-Jiu. De ce ați stat în rândul doi la festivitatea cu pricina?*

- Nu, eu am stat în rândul G, înseamnă că m-am situat în primele 10... Ceea ce nu e rău.

Important e că și-au amintit până la urmă. În general, astăzi oficialii cam uită să mă mai invite la evenimentele de tot felul care se desfășoară “în teritoriu”. E și asta o politică. Probabil, vor să și le asume în totalitate, culegând roadele unor proiecte - mă gândesc aici la cel al Teatrului - pe care eu le-am inițiat. (...)

- *Aș vrea să vă întreb cum a luat ființă Teatrul în conjunctura politică a începutului de tranziție?*

- Ne aflam într-o situație cel puțin bizară. Atunci trebuiau să dispară toate instituțiile din cauza lipsei acute de fonduri, începuse să prindă viață sistemul descentralizării care s-a dovedit fatal multor segmente culturale, ca să mă refer doar la acestea. La noi, teatrul era, exista un colectiv de actori care confirmaseră pe scenă în spectacole rămase în conștiința publicului, putem spune că exista o tradiție teatrală păstrată de generațiile de spectatori care erau și ei parcă din totdeauna, și pe fondul acestor probleme teatrale, a apărut și Marian Negrescu, om al locului, actor la Naționalul din Craiova, și de aici s-a pus problema foarte serios privind viitorul teatrului ca instituție. Deja semnasem pentru constituirea Universității „Constantin Brâncuși”, deci ne puteam gândi la încheierea unui centru cultural care obliga teatrul să se constituie într-o instituție profesionistă susținută serios din punct de vedere financiar. Îmi amintesc că ideea teatrului a fost dezbătută încă de la primele ședințe ale consiliului ales, cam toată lumea, indiferent de așa zisa culoare politică, susținea ideea de teatru, iar profesorul Titu Rădoi, care-l avusese elev pe noul director, se arăta a fi dintre cei mai devotați demersului nostru. Țineau aproape și Gârbaciu și Gorun... Așa a fost începutul... Am căutat fonduri. S-au desenat organigrame, s-au discutat scheme repertoriale... N-a fost simplu, dar nu ne-a lipsit nici entuziasmul. Fără el... S-a pus atunci și problema denumirii teatrului. S-a vehiculat numele Milescu, Arghezi, al Elvirei Godeanu. Sigur, cartea domnului Cepoi consemnează probabil toate aceste lucruri. S-a rămas la numele mării artiste, pe care o cunoscusem cu ceva vreme în urmă și pot să spun că Teatrul se cheamă astăzi **Elvira Godeanu** și datorită contribuției mele. Am cunoscut-o pe artistă la o vârstă înaintată, în apartamentul ei din centrul Bucureștiului, era bolnavă dar avea nostalgia Gorjului. Fusese soția inginerului Prager, constructorul, printre alte obiective de interes major, și al **Castelului de apă**. Coincidență fericită pentru orașul nostru.

- *Dar construcția clădirii Teatrului trebuia să dureze atâția ani? Chiar greva atât de puternic asupra bugetului?*

- Nu cred, mai degrabă a fost amânată nejustificat. Dar, peste toate, a fost tenacitatea lui Negrescu...

- *Chiar așa?*

- Da, Marian Negrescu a fost foarte tenace în susținerea și

materializarea acestei idei, ideea de teatru de sine stătător, profesionist la Târgu-Jiu.

- *Vă place cum arată clădirea, cum se integrează arhitectonic centrului urbei noastre?*

- Da, foarte mult. Arhitectul Maikovschi și constructorii au făcut tot ceea ce se putea face cu banii puțini pe care i-au primit, în tranșe de multe ori dictate politic.

Și să nu uităm că banii aceștia, mulți-puțini, au fost aprobați ba de consilierii județeni, când Teatrul era patronat de Consiliul județean, ba de Primărie. S-au perindat între timp mai multe guvernări, poate că nici nu s-a prea vrut, de-acum totul e doar istorie... Teatrul există, e foarte frumos, are o sală elegantă care cere pe marea scenă un repertoriu valoros și care, sper, va fi apreciat cum se cuvine de public.

*

- *Trebuie să vă amintesc că și procesul de restaurare a Coloanei a trenat, că ați fost implicat în chestiune încă de la început, că ați fost nevoit să predați „afacerea” din punct de vedere administrativ, pierzând șefia județului, dar ați preluat-o din punct de vedere politic, ajungând la guvernare, la sfârșitul căreia, având la cultură un ministru-actor, pragmatic și bine mobilat politic - de altfel domnul Ion Caramitru a fost validat cetățean de onoare cu acte-n regulă - care pe ultima sută de metri a guvernării dumneavoastră a reușit să redea orașului Coloana în toată măreția și splendoarea ei. Același lucru, nefast de data asta, îl reușise și Radu Varia, finalizând demolarea Coloanei în ultimele ceasuri ale guvernării anilor '92-'96. Ce s-a întâmplat atunci?*

- Atunci? Radu Varia a fost personajul principal al vremii al acelui spectacol, altfel prost. Eu îl întâlneam și-n Aleea Modrogan, dovadă că era un apropiat al lui Petre Roman, înțeleg că era aproape, împreună cu Mariana Nicolesco și de președintele Ion Iliescu, câștigase “încrederea” Ministerului Culturii și evident, a miniștrilor care s-au perindat în scaunul acestuia (mai puțin Marin Sorescu). Era greu să nu-l primești la Târgu-Jiu. Mai ales că venea cu lecția învățată, lecție pe care eram obligați să o învățăm și noi. Până la urmă, cred că am avut noroc. Radu Varia a rămas în continuare doar un personaj, apropiat al acelorași oameni, unii ajunși din păcate din nou la putere. Dar **Coloana** există. Și e frumoasă!

- Poate, în condițiile date, să ajungă orașul nostru un oraș cultural?

- Nu văd de ce n-ar putea. În jurul Ansamblului Brâncuși - care ne proiectează cultural în universalitate, toate celelalte lucruri care există deja - Universitatea, Teatrul, revistele de cultură cu toți scriitorii grupați în jurul lor, artiști plastici, tinerii care în marea lor majoritate sunt cuprinși în procesul de învățământ la diferite nivele, împrejurimile atât de pitorești și bogate în obiective culturale, mă gândesc la arhitectura de lemn, unică prin bogăția motivelor sculpturale și la mănăstirile Gorjului atât de ales situate, și la câte altele. Ce ne lipsește? Ne lipsește o infrastructură pe măsura cerințelor actuale, ne lipsesc servicii hoteliere de performanță, ne lipsesc, iată cam multe.

Vă spuneam la început că am ajuns acum să fim considerați unul dintre județele cele mai sărace. Mai e nevoie să vă amintesc că la omul sărac, nu prea bate nimeni la poartă? Dar trebuie să fim optimiști. Și să facem mereu câte ceva. Teatrul e unul dintre exemple. Și sper, nu ultimul.

- Înțeleg că vă place teatrul! V-am întâlnit la mai toate premierele de pe scena Teatrului Dramatic Elvira Godeanu. Care dintre actori vă e mai aproape de suflet?

- Horațiu Mălăele.

- ...?"

{ Vasile Vasiescu, **Ștefan Popescu-Bejat - Deputat de Gorj, vicepreședinte P.D.** - „**Să vă mai amintesc că la omul sărac nu prea bate nimeni la poartă?**”, Castelul de apă, supliment cultural, Actualitatea Gorjului, 19 iunie 2002 }

*

**ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
MUNICIPIUL TG-JIU
CONSILIUL LOCAL**

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Organigramei,
Statului de funcții,
Regulamentului de organizare și funcționare
și numărul de personal
de la Teatrul Dramatic “Elvira Godeanu” Târgu-Jiu

*

Consiliul local al municipiului Târgu-Jiu, jud. Gorj;

Având în vedere:

- memoriul justificativ al Biroului resurse umane nr. 19125/2002;
- propunerea domnului ing. Florin Cârциumaru- Primarul Municipiului Târgu-Jiu de a se aproba Organigrama, Statul de funcții, Regulamentul de organizare și funcționare;
- avizul comisiilor de specialitate;
- prevederile art. 46 din Legea nr. 215/2001, privind administrația publică locală, republicată,

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1. Începând cu data de 1 iulie 2002, se înființează Teatrul Dramatic “Elvira Godeanu” Târgu-Jiu.

Art. 2. Se aprobă Organigrama, Statul de funcții, Regulamentul de organizare și funcționare și numărul de personal de la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” Târgu-Jiu, valabile cu data de 1 iulie 2002.

Art. 3. Prevederile prezentei hotărâri vor fi duse la îndeplinire de

Direcția Administrație Publică Locală, Direcția Economică, Biroul
resurse umane, salarizare și Teatrul Dramatic “Elvira Godeanu” Târgu-
Jiu.

Președinte de ședință,
Consilier,
Ing. Petrișor Dincă Roibu

Contrasemnează,
Secretar,
Elena Ungureanu

Târgu-Jiu
Nr. 154 din 24.06.2002

*

**ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
MUNICIPIUL TÂRGU-JIU
PRIMAR**

DISPOZIȚIE

Primarul municipiului Tg-Jiu, domnul Florin Cîrciumaru;
Având în vedere:

- H.C.L. 149, 150, 151, 152, 153 și 154 din 24/ 06/ 2002;
- prevederile Legii 1/1970, art. 11;
- prevederile art. 68, alin. 1, literele b, f, s, ț și u din Legea 215/2001,

privind Administrația publică locală;

În temeiul art. 71 din Legea nr. 215/2001, privind administrația publică locală,

DISPUNE

Art. 1. Începând cu data de 01/ 07 /2002, domnul Negrescu Marian se transferă în interesul serviciului de la Direcția de cultură, artă, sport și agrement la Teatrul “Elvira Godeanu” în funcția de director ... (...)

Art. 2. Prevederile prezentei dispoziții vor fi duse la îndeplinire de Teatrul “Elvira Godeanu”, Biroul resurse umane salarizare și domnul Negrescu Marian.

PRIMAR,
Ing. Florin Cîrciumaru

Tg-Jiu
Nr. 1231 din 27.06.2002

Se avizează pentru legalitate
Secretar
Elena Ungureanu

*

„ La prima vedere, o carte consacrată artelor spectacolului într-o anumită zonă a țării ar putea fi rezultatul satisfacerii unor vanități locale și ar urma să cantoneze între granițele unui univers marcat de ambițiile întâietăților provinciale. În consecință, să devină o construcție de cuvinte plicticoasă, acumulând cifre și documente aglomerate de frazele inexpressive ale unor decizii sau înfăptuiri de natură administrativă. Că ar fi mai mult decât o eroare să fie simplificate astfel realitățile unor deveniri spirituale vine să o demonstreze edificator o lansare ce se anunță de amploare și larg interes, din care a văzut recent lumina tiparului un prim volum, de peste 350 de pagini, purtând titlul exact **Artele spectacolului în Gorj**; volum datorat unui cunoscut om de cultură, devotat activităților spirituale de rezonanță, pe care le-a privit întotdeauna cu necesara gravitate ce li se cuvine conferită, pentru a evita capcanele gratuității și festivismului efemer, bagatelizării și chiar compromiterii actului de cultură, lăsat la latitudinea unor viziuni diletante, vizând spectaculozități de moment în locul unor câștiguri spirituale reale, de profunxime. Autorul acestei întreprinderi de veritabilă rezonanță și indiscutabilă utilitate - nu numai pentru cunoașterea trecutului, a unor tradiții valoroase și a înfăptuirilor lor, demni de stima contemporanilor, ci și pentru o mai dreaptă prefigurare a proiectelor pentru zona de mâine - este cărturarul Ion Cepoi, semnatarul unor cărți de poezie și proză, scrise cu talent și exemplar respect pentru cuvântul românesc, cuvânt ale cărui carate de expresivitate nu are nimeni dreptul să le maculeze prin graba agramată, în absența aptitudinilor indispensabile performanțelor scriitoricești.

Că va fi o carte îngrijit redactată, cu fraze elevate și limpezi și lucrarea consacrată artelor spectacolului din lumea gorjenească, garanțiile erau de aflat în volumul de poezie *Amurgul cuvintelor* (1997), în volumele de proză scurtă *Scrisori d'ela mila zero* (1996) și *Singurătatea alegătorului de cursă lungă* (1997) sau a romanului *Când zeii ca și oamenii* (2000). Că va fi și o carte în care, adoptând un stil adecvat documentelor prezentate ori emoții prilejuite de izbânzile unor înaintemergători, stăteau mărturie paginile celor două volume ale ample monografii, cronică a satului Bălcești, purtând metaforicul titlu de *Apele care ne-adună* (vol. I - 1997; vol. II - 1999), scrisă cu vădită participare

afectivă, fără a se face concesii în privința respectării riguroase a adevărilor vremurilor și valorificării corecte a documentelor și informațiilor, fără obsesia unor actualizări forțate, mai ales a concluziilor, după o păgubitoare modă a noilor vremuri așazise de tranziție.

La capătul lecturii primului volum, beneficiar al unei informații exacte, relaxantă în multe privințe, inteligent pusă în pagină, prin valorificarea unor contribuții anterioare, cu probitate evidențiate de autor, cititorul se va afla în pofida avertismentului din prefață al autorului - în fața unui document riguros, dar însuflețit și, ca să spun așa, devenit „comestibil” și pentru cititorul mai puțin interesat de o asemenea temă, datorită înzestrărilor autorului acestui *Jurnal sentimental*, jurnal scris, într-adevăr cu mâna pe inimă, plin de emoție și pietate față de tot ceea ce s-a întâmplat la Tg-Jiu din 1834 și până astăzi și în care nu se uită nici un moment (ceea ce se mai uită din păcate, nu doar uneori) că „istoria artelor în Gorj nu a fost și nu este altceva decât istoria personalităților care s-au dedicat ei”.

Citită prin această grilă, cartea este nu doar captivantă, nu doar utilă celor ce își asumă azi ori își vor asuma mâine destinul artelor spectacolului, ci și o frumoasă lecție de disimulată morală socială.”

{ Nicolae Dragoș, ***O frumoasă lecție de morală socială***, *Castelul de apă*, nr. 4/ 5 iulie 2002 }

*

„După cele șapte minuni literare publicate până în prezent, Ion Cepoi ne pune în fața celei de-a opta - „**Artele spectacolului în Gorj**”. În modestia sa, autorul „neagă” conceptul de autenticitate, când avertizează, în introducerea cărții, că nu este vorba de un documentar riguros întocmit. Dar cine poate defini „riguros” conceptul de autenticitate?

Jerzy Topolski găsea în acesta punctul de plecare al tuturor întreprinderilor științifice ale celui ce cercetează pe baza izvoarelor. Ion Cepoi cercetează izvoarele, aduce în scenă cam tot ce s-a întâmplat în teatrul târgujian de la 1834 și până astăzi, adică de la „primele manifestări de artă dramatică în Gorj și în Târgu-Jiu”. Teatrul, în lumina rampei, arhaic sau modern, își găsește locul într-o carte de excepțională valoare. Lucrarea maestrului Cepoi este un spectacol

revăzut pe întinderea de aproape două secole de existență teatrală pe meleagurile noastre. Prin virtuozitatea și arta creativo-literară a autorului, oameni, personaje și personalități de seamă ale teatrului ne dau sentimentul unei lumi care nu ne-a părăsit niciodată, căreia îi simțim prezență, îi auzim suflul din culise, replica din scenă.

Declarat sau nu, Ion Cepoi este un hermeneutic autentic și de clasă, chiar dacă domnia sa nu acceptă termenul de autenticitate. „**Artele spectacolului în Gorj**” îl definește cu prisosință. Poet, prozator, hermeneutic, Ion Cepoi fascinează cititorii cu încă o creație de certă valoare culturală. Editura Centrului Creației Populare Gorj, sub îngrijirea căreia a fost posibilă apariția cărții, își face un merit și o datorie aducând un strop de ambră întru hrana spirituală a zeului cititor.”

{Alexandru Alexandru, **Artele spectacolului în Gorj**, *Opinia*/ 5-11 iulie 2002 }

*

„Viața culturală a Târgu-Jiului, a Gorjului începe să capete vechime. Ceea ce pe vremea lui Alexandru Ștefulescu era doar o cronică de actualitate sau poate o scurtă trecere în revistă a unor manifestări întâmplute într-o perioadă de timp ce nu depășea vârsta maturității unui om, devine, iată, adevărată istorie. Evenimente și fapte decantate de trecerea timpului se încheagă în viziuni particulare asupra unui anumit domeniu sau a altuia, conturând perioade cărora poate nu le-am acordat cuvenita atenție.

“**Artele spectacolului în Gorj**” apărută la Editura Centrului Județean al Creației Populare Gorj este primul volum dintr-o lucrare mai amplă pe care autorul - profesorul Ion Cepoi - o dedică muzelor care i-au inspirat pe creatorii gorjeni.

În mod absolut fericit, lansarea cărții a avut loc în chiar ziua inaugurării noului local al Teatrului Dramatic “Elvira Godeanu”. Nici nu se putea altfel, având în vedere legătura de suflet și de profesie a lui Ion Cepoi cu teatrul târgujan, al cărui secretar literar este. Între Casa Măldărăscu, prezentă pe coperta volumului, în care a avut loc prima reprezentație teatrală din Târgu-Jiu și actualul sediu al teatrului este o distanță de 168 de ani. Multe generații de artiști, scriitori, dramaturgi, dar și de oameni cu diferite profesii care au contribuit la dezvoltarea

teatrului, literaturii și muzicii în Gorj sunt prezente în această carte prin numele cele mai proeminente. Aflăm aici interesante amănunte legate de diverse sedii ale teatrelor din Târgu-Jiu, precum și despre marile nume ale slujitorilor scenei românești, plecați de pe meleaguri gorjene.

“**Artele spectacolului în Gorj**” nu este doar o bogată sursă de date, ci și un “*jurnal sentimental*” cum i spune chiar autorul, al cărui parcurs este presărat cu puternica aromă și culoare a vremurilor de altădată dintr-un liniștit târgușor de pe malul Jiului.

Din spusele autorului, am aflat că cel de-al doilea volum al lucrării va fi gata în această toamnă și va fi dedicat mării doamne a teatrului românesc, Elvira Godeanu.”

{ A. Răducan, **Jurnal sentimental al teatrului gorjean**, *Adevărul de Gorj*, 12 iulie 2002 }

*

Domnule Primar,

Având onoarea a vă înainta în data de 12 iunie a.c. proiectul privind înființarea Consiliului artistic consultativ al instituției Primarului de Tg-Jiu, și înțelegând din surse diverse că intenționați a-l pune în practică - într-o formă sau alta, în urma unor consultări relative la dorința Domniei Voastre de a avea la dispoziție o formă mai concretă a acestui proiect, împreună cu dl. Marian Negrescu, directorul Teatrului „Elvira Godeanu”, vă prezentăm alte câteva considerații:

- sediul acestor întâlniri trebuie să fie localul nou al Teatrului, spațiu în măsură să ofere membrilor Consiliului certitudinea că participă doar la construirea dimensiunii culturale a orașului, precum și că această participare se află dincolo de interese politice de moment;

- printre propunerile pe care le considerăm potrivite acestui proiect enumerăm:

1. Acordarea de pensii viagere în cuantum de maximum 2 milioane de lei/ lună unor personalități culturale, sportive etc. locale aflate, din diverse motive, în situații materiale dificile;

2. Aplicarea unor semne memoriale explicative pe: casa Fr. Milescu (pasareală), Facultatea de drept, casa dr. Brădișteanu (casa Doppelreitter), casa Iunian (rectorat UCB) etc.;

3. Acordarea numelui de personalități unor străzi, stradele, alei: Fr. Milescu, Iosif Keber, Aristizza Romanescu, Elena Theodorini, Vasile Lascăr, Gh. și Arethia Tătărescu. Nicu D. Miloșescu, Iuliu Moisil, Rolla Piekarschi etc.;

4. Realizarea unei *Alei a Personalităților* emblematice pt. Gorj, pe digul Jiului - zona dinspre Stadion sau în rotonda Teatrului de vară din Parcul Central: sf. Nicodim, voievodul Litovoi, Dincă Schileru, Arethia Tătărescu, Iosif Keber, Elvira Godeanu, Victor Daimaca, Petru Dumitriu, George Uscătescu, Constantin Brăiloiu etc. (maxim 12 statui);

5. Constituirea unei orchestre semisimfonice, cu personal angajat prin contract de muncă (12 persoane), buget propriu de venituri și cheltuieli, cu stagiiune în imobilul Teatrului; achiziționarea unui pian performant;

6. Preluarea financiară și logistică, de către Centrul Brâncuși, a

revistei *Brâncuși* precum și a colecției editoriale „Brâncușiana”;

7. Organizarea și desfășurarea, la Tg-Jiu, a programelor: Școala de vară a teatrelor românești, Festivalul internațional de teatru „Conexiuni” etc.;

8. Schimbarea destinației actuale a unor clădiri sau spații și acordarea funcției sociale și culturale adecvate acestora:

- mutarea Muzeului de artă în spațiile Muzeului Județean;

- reconsiderarea și reformularea obiectului de activitate pentru Centrul Cultural „Constantin Brâncuși”, angajarea directă și/ sau prin colaborare a unor personalități semnificative din domeniu și repartizarea ca sediu a Casei Bălănescu (singura casă validă în care a locuit Brâncuși în perioada 1937-38 și în a cărei grădină se află trovanți/ pietre ce semnifică momentul esențializării totale a creației brâncușiene de la sfârșitul vieții);

- înființarea Galeriei de Artă Modernă, în urma unor activități de consolidare, renovare și reîmpărțire a spațiilor existente, în Foișorul de foc din Grădina Publică;

- refacerea, prin strategii de gen pe termen scurt și mediu, a statutului de parc dendrologic al Grădinii Publice și a celui de localitate turistică de interes național a Tg-Jiului - calitate deținută de acesta încă din anul 1938;

- preluarea, prin achiziționare directă, a clădirii alipite de Teatru (restaurant *Trianon* plus etaj), demers prin care s-ar realiza: spații de expoziții; Club „Prietenii Artelor” - care ar putea include elita culturală, politică și economică a orașului, fiecare dintre membrii având astfel posibilitatea cunoașterii nemijlocite a eforturilor în plan social-cultural de la nivelul localității, dar și pe aceea a participării în nume propriu la activități de mecenat, fapt care ar micșora semnificativ presiunea asupra bugetului local; minihotel pentru colaboratorii externi ai teatrului (și orchestrei simfonice) : regizori, scenografi, dirijori, actori, interpreți etc. - toate acestea semnificând atât o reducere a cheltuielilor directe de cazare/ masă pentru invitați cât și, în perioadele de pauză, o posibilă sursă de venituri la bugetul teatrului;

9. Constituirea, într-un spațiu aleatoriu, a unei galerii de fotografie care să cuprindă imaginea și biografia pe scurt a marilor personalități culturale, istorice, politice sau de altă natură din istoria mai veche sau

mai nouă a orașului, precum și pe acelea ale celor declarați Cetățeni de onoare ai Tg-Jiului;

10. Instituirea și desfășurarea - pe plan local, dar cu relevanță județeană/ regională și, atunci când este cazul, cu participare națională - după modelul *Anului Brâncuși*, a unui proiect cultural care să readucă în memoria colectivă anvergura unor personalități emblematice pentru Gorj/Oltenia sau țară: ex.: Anul Litovoi, Nicodim, Tudor Vladimirescu/ Ecaterina Teodoroiu, Alexandru Ștefulescu, Elena Theodorini, Elvira Godeanu, Arethia Tătărescu etc., prilej cu care, succesiv și cu eforturi financiare diminuate, s-ar putea realiza *Aleea Personalităților*, studii, monografiile sau albume relative la viața și creația acestora;

11. Constituirea unui grup de lucru pentru întocmirea și editarea unei **Istorie a Târgu-Jiului**, ultima menționabilă fiind aceea a lui Alexandru Ștefulescu, informațiile oprindu-se însă la nivelul anului 1905;

12. Elaborarea unei strategii culturale care:

- pe termen scurt să aibă în vedere unele dintre propunerile de mai sus;

- pe termen mediu să realizeze majoritatea proiectelor enumerate, a căror finalizarea să aibă ca reper anul **2006**, dată la care localitatea Târgu-Jiu va împlini **600 ani de la prima atestare documentară (23 noiembrie 1406)**;

- pe termen lung să permită demersul de depunere a candidaturii orașului Tg-Jiu ca și **Capitală culturală europeană**, undeva în jurul anului 2010, când se vor sărbători și 130 ani de la nașterea lui Constantin Brâncuși iar majoritatea proiectelor care ar legitima această inițiativă ar fi deja funcționale.

16 iulie 2002

În speranța că v-am fost într-un fel sau altul de folos,
rămânem ai Dumneavoastră,

Ion Cepoi

Marian Negrescu

*

FIȘĂ DE REPERTORIU
1993 - 2002

*

În regia lui Marian Negrescu:

1. O scrisoare pierdută, de I. L. Caragiale;
2. D-ale Carnavalului, de I. L. Caragiale;
3. Conu Leonida față cu reacțiunea, de I. L. Caragiale;
4. O noapte furtunoasă, de I. L. Caragiale;
5. Jacques sau Supunerea, de Eugen Ionescu;
6. A douăsprezecea noapte, de W. Shakespeare;
7. Îmblânzirea scorpiei, de W. Shakespeare;
8. Commedia, de M. Negrescu;
9. Wally's Café, de S. Bobrick

*

În regia lui Cristi Juncu:

1. Jourdain cel scrântit, de M. Bulgakov;
2. Căsătoria, de N.V. Gogol

*

În regia lui Cristian Cârțu (Teatrul de Stat Sibiu):

1. Cu ușile închise, de J.P. Sartre

*

În regia lui Radu Tempea (Teatrul Național Cluj):

1. Semnul crucii, de Gabriel Marcel (premieră națională)

*

În regia lui Bogdan Cristian Drăgan:

1. Carantina, de Tullio Zanollo (premieră mondială, în prezența autorului);
2. Revolta de pe urmă a Evei Braun, de B. C. Drăgan (premieră absolută);
3. Ursul și Cântecul lebedei, de A. P. Cehov;

4. Bietul John, de David Osborn (premieră absolută);
5. Procesul Eminescu, de Anca Dinu (premieră absolută);
6. Cântăreața cheală, de Eugen Ionescu;
7. Bolnavul închipuit, de Molière;
8. Capul lui Moțoc, de Horia Gârbea

*

În regia lui Eugen Titu:

1. Interesul poartă fesul, de Jacinto Benavente
(premieră națională);
2. Sinucigașul, de N. Erdman

*

În regia lui Nicu Ursu:

1. Te plătesc ca să mă iubești, de Dan Tărchilă;
2. Take, Ianke și Cadâr, de V. I. Popa;
3. Neînțelegerea, de Albert Camus;
4. Angajare de clown, de Matei Vișniec

*

În regia lui Ion Alexandrescu:

1. Muck cel Mic, de W. Hauff;
2. Motanul încălțat, de H. Kahlau;
3. Păpușa cu piciorul rupt, de V. I. Popa;
4. Căciulița roșie, de Radu Gyr;
5. Năzdrăvanii, de R. Gugu.

*

„După lupte seculare” care au durat, totuși, ani buni, iată, și-a deschis larg porțile Teatrul „Elvira Godeanu”. S-a întâmplat „minunea” - zic unii, altora nici că le pasă. Conducerea teatrului sau organizatorii au făcut ce se făcea și mai demult: au trimis invitații întregului „activ”, uitând de oamenii de cultură; s-a întâmplat și mai rău decât odinioară - activiștii „vechi” își trimiteau în loc șoferii și dactilografele, cei „noi” n-au venit pur și simplu, iar conducătorii auto și informaticiențele au preferat să meargă la țară („meargă pictorii la țară! — se zicea altădată), la prașila a doua. Așa că în superbul hol, ca și, ceva mai încolo, superba și cocheta sală au rămas pe jumătate goale. Optimiștii ar zice că au fost pe jumătate pline, dar nu merge - se cuvinea ca „minunea” să fie urmărită de toți „locuitorii urbei”, ‘și din ăia și din ceilalți”.

Noroc că această urmare firească a obedienței, improprii mai ales teatrului, care chiar are menirea de a o combate, fu singura parte dezagreabilă a acestui „curat eveniment”. M-am aflat și eu „privitor ca la teatru” cu întrebarea de deschidere: „și-acum să faceți pe dracu-n patru, să-mi ziceți <<de ce-ați venit la teatru?>>. Cu asemenea cetate, rînd pe rînd, din Văcărești, din Nicolae Filimon, din Caragiale, din Topârceanu și din Eminescu, onorăm la rîndu-ne ziua de sîmbătă, 8 iunie, a anului 2002, ce va rămîne „înscrișă cu litere de aur ...” etc., etc...

La ora 19,00 și câteva minute, în hol, a spus „Bună seara” și „bine-ați vebit acasă” Ion Cepoi. Au salutat cu fermitate și gentilețe: primarul Florin Cârциumaru, prefectul Toni Greblă. Nicolae Diaconu a spus că-i „e scîrbă”. A încercat să spună ceva Viorel Gîrbaciu, dar a fost întrerupt. S-a lansat o carte scrisă de cel ce-a zis „bună seara”. Toate vorbele au fost frumoase, dar au fost, vorba divinului Will „vorbe, vorbe, vorbe ...”. Fapta a fost chiar splendidă clădire, modernă și discretă, numai bună de un teatru de bună calitate, (de) Doamne-ajută!

Cam după o oră s-a intrat în sală. Cum zic, cele 200 de locuri ar fi putut fi pline, dar de data aceasta nu dăm vina pe indiferentul public. Pe cortina încă închisă au apărut imagini filmate, televizate cu Elvira Godeanu - fantastică femeie, despre care Eugen Barbu spunea că a fost cea mai frumoasă actriță văzută vreodată. Două tablouri de efigie din hol probează aceasta. A urmat un film plin de tristețe despre odiseea

clădirii de la stadiul de ruină până la cel actual, năruire și zidire însoțite de versete semnificative din Paracliserul lui Marin Sorescu. Tot din partea festivă au făcut parte și aplauzele finale regizate de Marian Negrescu, adresate tuturor „copiilor” actori ai teatrului și „Last but not least” arhitectului acestui edificiu. Totul s-a încheiat cu o cupă-două de șampanie și felicitări întru totul meritate. A lipsit cu grație (dar fuse de dimineață la un fel de avanpremieră a deschiderii, cu „Fiii Gorjului”) Nicolae Mischie, care ar fi trebuit să rostească vorbele din titlu.

În partea finală a festivității, doamna profesoară univ. Ileana Berlogea, important critic de teatru, bine zicea (într-un implacabil discurs din inimă) că „nu se putea o mai bună alegere pentru un astfel de eveniment decât **Paracliserul**, acest poem dramatic despre zidire, templu și sacrificiu al lui Marin Sorescu”. Personal, ca spectator „avizat” - membru UNITER, secția critică teatrală - cu cotizația la zi - subsemnatul s-a uitat la scenă cu inima strânsă: un text greu, de un misticism abuziv (greu de explicat cum de s-a tipărit acesta în „Luceafărul” parcă, în cărticică, apoi și cum de a fost acceptat pe scenă, înainte de Potop, de comisiile ideologice cu însărcinări de cenzură), subtil, fără spectaculozitate, de spus la rugăciunea de seară, mai bine zis „făcut” de un singur personaj, paracliserul solitar. Mai văzusem câteva spectacole ale trupei și m-am abținut să mă exprim, pentru că nu mă convinseseră. După câteva minute doar am răsuflet ușurat: iată, i-am zis la șampanie lui Marian Negrescu, realizatorul spectacolului, ceva de „Doamne-ajută!”. Ba, chiar un spectacol bun! Textul sorescian a fost fragmentat cu inteligență și a fost transferat din solilocviu într-un colocviu la care s-a manifestat toți actorii trupei inaugurale. Marian Negrescu a pus în mișcare frazele decupate, le-a conferit gesturi și reacții exterioare, limpezind, la lumina multelor lumânări, ceața obscură în care Marin Sorescu fusese nevoit să-și tăinuiească secretele ideii. Extraordinar a fost faptul că între actori s-a instalat o anume solidaritate de talent și atenție, făurindu-se ceea ce e esențial într-un teatru: „echipa”. Nici un accent de vedetism sau șușanea (două primejdii de care orice teatru trebuie să se ferească). Dăm numele acestor actori aplaudându-i în bloc, în ordinea fotografiilor din frumosul caiet (mapă) de sală: Rodica Adriana Gugu, Pompiliu Ciochia, Monica Sfetcu, Stoica Ion, Mariana Ghițulescu, Aurelian Dobroiu, Ruxandra și Alexandru Cornea, Luminița

Șorop, Ion Alexandrescu, Cornelia Diaconu, George Drăghescu, Simona Urs, Valer Dellacheza, Titu Eugen, Cristinel Dobran, Eremia Constantin, Dan Calotă, Sorin Giurca, Valeriu Bâzu. Pentru încheierea formației: Geni Macsim (absentă), regizorii Nicu Ursu și Bogdan Cristian Drăgan și scenograful Nemțoiu Petronela. Să fie într-un ceas bun și de n-ar rămâne, vorba lui Titu Maiorescu, „formă fără fond”.

{ Valentin Tașcu, *Tabletă de scriitor - „V-am dat Teatru, vi-l păziți!”*, *Gorjeanul*, nr. 3430/ 16 iulie 2002 }

*

ROMÂNIA
JUDEȚUL GORJ
MUNICIPIUL TG-JIU
CONSILIUL LOCAL

HOTĂRÂRE

privind constituirea Consiliului de administrație la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”

Consiliul local al municipiului Tg-Jiu, jud. Gorj;

Având în vedere:

- referatul nr. 20979/ 2002 al Direcției Administrație Publică Locală;
- HCL nr. 154/ 24.05.2002;
- avizul comisiilor de specialitate;
- prevederile art. 38, alin. 2. lit. i, j și n din Legea nr. 215/ 2001;

În temeiul art. 46 din legea nr. 215/ 2001, privind administrația publică locală

HOTĂRĂȘTE

Art. 1. Constituirea Consiliului de administrație la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” în următoarea componență:

- 1. Negrescu Marian - Director Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” - președinte;
- 2. Sanda Gabriel - Viceprimar al municipiului Tg-Jiu - membru;
- 3. Temereancă Gheorghe - consilier local - membru;
- 4. Andrițoiu Cornel - consilier local - membru;
- 5. Nichifor Gheorghe - consilier local - membru;
- 6. Popescu Emil - consilier local - membru;
- 7. Antonie Vasile - consilier local - membru.

Art. 2. Direcția Administrație Publică Locală și Biroul Resurse Umane din cadrul Primăriei municipiului Tg-Jiu vor întocmi Regulamentul de funcționare al Consiliului de administrație de la Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”, atribuțiile și sarcinile specifice acestuia.

Art. 3. Prevederile prezentei hotărâri vor fi duse la îndeplinire de Direcția Administrație Publică Locală, Biroul Resurse Umane, Salarizare și Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”.

Președinte de ședință
Consilier
Petrișor Dincă Roibu

Contrasemnează
Secretar
Elena Ungureanu

Tg-Jiu
Nr. 188 din 29. 07. 2002

*

„Conducerea Teatrului Dramatic “Elvira Godeanu” din Târgu-Jiu a demarat ieri, în tot județul, mult așteptata campanie de vindere a abonamentelor pentru stagiunea 2002-2003. Marian Negrescu, directorul teatrului, a precizat că odată cu inițierea campaniei, ieri, primul abonament pentru această stagiune a fost cumpărat de o bunică, pentru a-l oferi cadou fiicei, o iubitoare de teatru.

Surprinzător pentru conducerea teatrului a fost că cele mai căutate abonamente, dar și cele mai scumpe, sunt cele VIP. “Chiar dacă prețul este de 1.500.000 lei, este firesc să fie cele mai căutate, deoarece este vorba de spectacolele de premieră oficială, iar aceste abonamente sunt limitate la un număr de 200 pe an”, a declarat Marian Negrescu.”

{ Alina Sandu, **Abonamentele tip VIP - cele mai căutate de gorjeni**, *Gorjeanul*, 8 august 2002 }

*

**TEATRUL DRAMATIC
„ELVIRA GODEANU”
TÂRGU-JIU**

**DOAMNELOR ȘI DOMNILOR!
SE DESCHIDE TEATRUL!**

***După o lungă așteptare, un vis a devenit realitate: Teatrul există.
Și pentru că această „biserică a sufletelor” este a Dumneavoastră,
vă dorim să vă bucurați de ea împreună cu toți cei dragi.***

Marian Negrescu

**ABONAMENTE ANUALE
(stagiune completă)**

1. ABONAMENT TIP VIP

Aceste abonamente sunt limitate la un număr de 200 pe an, deoarece este vorba de spectacolele **în premieră oficială** (primul spectacol).

Posesorii acestui tip de abonament vor avea rezervat același loc de-a lungul stagiunii și vor beneficia de protocolul oferit de teatru după fiecare premieră.

De asemenea, vor participa la tragerile la sorți ale unei **Tombole speciale** anuale pentru **Premiul de fidelitate**. Premiul se acordă unei singure persoane și are o valoare de **1,5 milioane** lei în obiecte sau servicii.

Prețul unui abonament VIP:

*** 1.500.000 lei/ persoană/ 7 premiere.**

2. ABONAMENT DE FAMILIE 1

Acest tip de abonament se adresează familiilor compuse din 2 membri.

Posesorii acestui tip de abonament pot face rezervări pentru **Tichetul de loc** de-a lungul stagiunii 2002-2003 pentru cele 7 premiere anuale.

Prețul unui abonament de Familie 1:

*** 400.000 lei/ 2 persoane/ 7 premiere/ an.**

3. ABONAMENT DE FAMILIE 2

Acest tip de abonament se adresează familiilor compuse din 3 membri.

Posesorii acestui tip de abonament pot face rezervări pentru **Tichetele de loc** de-a lungul stagiunii 2002-2003, și pe lângă cele 3 locuri rezervate beneficiază (la cerere) de **1 loc bonus** (*gratuit*), deci de **4 locuri!**

Prețul unui abonament de Familie 2:

*** 765.000 lei/ 3+1 persoane/ 7 premiere/ an.**

4. ABONAMENT TIP ELEV/ STUDENT

Acest tip de abonament se adresează elevilor și studenților și este **individual și personalizat**.

Posesorii lui fac obiectul unui contract special pe care teatrul îl face cu unitatea de învățământ (gimnaziu, liceu, universitate). Spectacolele pentru elevi/ studenți vor fi impresariate prin puncte speciale deschise în fiecare așezământ școlar.

Vizionarea se face în grup, pentru 200 abonați/ spectacol.

*** Pentru acest tip de abonament, plata se face în două rate:**

- 50% la începutul stagiunii;

- 50% la jumătatea stagiunii (februarie)

Prețul unui abonament tip elev/ student

*** 200.000 lei/ 1 persoană/ 7 premiere/ an.**

5. ABONAMENT TIP PENSIONAR/ ȘOMER

Acest tip de abonament se adresează pensionarilor și persoanelor care, temporar, sunt în șomaj.

Posesorii acestui tip de abonament pot face rezervări pentru **Tichete de loc** de-a lungul stagiunii 2002-2003, pentru cele 7 premiere anuale.

Prețul unui abonament tip pensionar/ șomer

*** 150.000 lei/ 1 persoană/ 7 premiere/ an.**

FACILITĂȚI SPECIALE

Pentru persoanele cu handicap **accesul este GRATUIT**, în limita a **maximum 4 Bilete de favoare** acordate **la fiecare spectacol!**

ALTE INFORMAȚII:

*** Pentru toate tipurile de abonament *Apelul telefonic este***

netaxabil!

*** SPECTACOLE ÎN RELUARE** (*altele decât cele 7 premiere*)
prezentate în stagiunea 2002-2003:

- Pentru spectacolele în reluare din stagiunile anterioare prețul unui bilet **pentru spectatorii care nu sunt abonați** este de **70%** din prețul **intrării generale**;

- **Pentru abonați**, prețul unui bilet pentru spectacolele *în reluare* este de **30%** din prețul **intrării generale**.

INTRARE GENERALĂ

*Pentru persoanele care nu sunt în posesia nici unuia dintre tipurile de abonament, prețul unui bilet la casa de bilete este de **60.000 lei**.*

ALTE SPECTACOLE

Pentru alte spectacole dramatice decât acelea montate de Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”, **abonații au un discount de 10%**.

CINEMATECA DE ARTĂ

Începând cu stagiunea 2002-2003, Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” va oferi spectatorilor îndrăgostiți de arta filmului posibilitatea vizionării unor creații cinematografice intrate în patrimoniul cultural universal, prin

CINEMATECA DE ARTĂ

Filmele vor fi prezentate în cadrul unor cicluri compacte, care vor cuprinde selecții tematice din opera cinematografică a unor mari regizori și actori ai lumii - români și străini.

Fiecare ciclu care se lansează va fi precedat de o prezentare făcută de profesori de la Academia de Teatru și Film București.

Numărul peliculelor propuse spre vizionare pe durata unui an calendaristic este de **40**.

Numărul maxim de **Abonamente** distribuite cineaștilor este de **200/an**.

**Prețul unui abonament
pentru Cinemateca de artă**

*** 800.000 lei/ 1 persoană/ 40 filme/ an.**

CUM SE PROCEDEAZĂ PENTRU A DEVENI ABONAT AL TEATRULUI

Simplu! Vă așteptăm la sediul teatrului începând din data de 10 iunie 2002.

Vă rugăm să aveți la Dvs. Buletinul sau Cartea de identitate pentru a vă completa datele personale pe Abonament.

Ne veți lăsa și un număr de telefon la care să puteți fi contactat în cazuri neprevăzute.

După plata Abonamentului, veți intra în Banca de date în noua Dvs. calitate: de **Abonat al teatrului!**

** Pentru orice fel de informații aveți un număr de telefon netaxabil!*

CAMPANIA DE LANSARE A TUTUROR TIPURILOR DE ABONAMENTE ARE O DURATĂ LIMITATĂ: ÎNTRE 10 Iunie și 30 SEPTEMBRIE 2002!

În calitate de Dv. de abonat _____
_____ pentru a nu fi puși în situația de a nu găsi locuri libere la spectacolul și în ziua în care doriți să veniți la teatru.

Apelul pentru rezervări este gratuit (netaxabil), simplu, comod și exact.

Dumneavoastră sunați, de restul ne ocupăm noi!

Când sosiți la teatru, la casa de bilete vă va aștepta Tichetul de loc (uri) personalizat pentru Abonamentul Dvs.

Este un _____ pe care teatrul împreună cu sponsorii săi îl va acorda lunar, prin tragere la sorți, unei singure persoane.

Valoarea premiului este de 500.000 lei și constă în obiecte diverse precum și servicii oferite de sponsori.

TRAGEREA LA SORTI se efectuează astfel:

- calculatorul selecționează aleatoriu 3 abonați, care vor fi invitați la sediul nostru;
- cei 3 abonați vor efectua pe calculator tragerea la sorți a laureatului *Premiului de fidelitate*;
- câștigătorul va fi contactat imediat și invitat la teatru pentru a intra în posesia premiului.

OFERTA TEATRULUI PENTRU STAGIUNEA 2002-2003

- * *D'ale Carnavalului* de I.L.Caragiale (regia Marian Negrescu);
- * *Capul lui Moțoc* de Horia Gârbea (regia Bogdan- Cristian Drăgan);
- * *Bolnavul închipuit* de Molière (regia Bogdan- Cristian Drăgan)
- * *Ultimul împărat* de Valentin Nicolau (regia Vitalie Lupașcu)
- * *Visul unei nopți de vară* de W. Shakespeare (regia Marian Negrescu);
- * *un music-hall* (în regia Sandei Manu);
- * *Paracliserul* de Marin Sorescu;
- * *Pescărușul* de A.P. Cehov;
- * *două piese din dramaturgia românească contemporană.*

Teatrul există în măsura în care Dvs., venind la spectacolele noastre, îl faceți să existe.

Aveți _____, sunteți _____, așa încât nouă, slujitorilor Thaliei, nu ne rămâne decât să trudim pe altarul ei pentru ca sufletul Dvs. să se bucure. Poate așa, vom reuși împreună, fie și pentru un ceas măcar, să fim mai buni și mai frumoși!

Vă așteptăm,

Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu”

Apel netaxabil:

*

1400, TÂRGU-JIU
STRADA VICTORIEI, NR. 36
TEL. FAX 0253/ 215161

În vederea desfășurării în condiții optime a stagiunii 2002 - 2003, care debutează tradițional la 1 octombrie 2002, direcția Teatrului împreună cu compartimentele de specialitate din subordine a luat măsuri speciale privind cea de a X-a stagiune (festivă) a instituției. Această strategie este structurată astfel:

* Număr de premiere: 9 (nouă);

* Număr de spectacole: 150

1. ULTIMUL ÎMPĂRAT de Valentin Nicolau/ Premieră națională
Regia: VITALIE LUPAȘCU (București);
Scenografia: VIOARA BARA (Teatrul de Stat Oradea)
DATA PREMIEREI: 12 OCTOMBRIE 2002, orele 18,00
(Deschiderea oficială a stagiunii 2002 - 2003)

2. D' ALE CARNAVALULUI de I. L. CARAGIALE

Regia: MARIAN NEGRESCU

Scenografia: PETRONELA NEMȚOIU

DATA PREMIEREI: 2 NOIEMBRIE 2002

de Horia Gârbea - premieră națională

Regia și scenografia: BOGDAN CRISTIAN DRĂGAN

DATA PREMIEREI: 30 NOIEMBRIE 2002:

4. BOLNAVUL ÎNCHIPUIT de MOLIÈRE

Regia și scenografia: BOGDAN CRISTIAN DRĂGAN

DATA PREMIEREI: 14 DECEMBRIE 2002

5. BALTAGUL de MIHAIL SADOVEANU

Adaptare: Corneliu Ifrim- Teatrul „Maria Filotti” Brăila

Regia: NICU URSU

DATA PREMIEREI: 20 IANUARIE 2002

NOTĂ: Acest spectacol este unul pentru copii și tineret și face parte din parteneriatul TDEG cu liceele din Tg-Jiu, în baza programei școlare a acestora

6. PARACLISERUL de MARIN SORESCU

Adaptare: ION CEPOI

Regia: MARIAN NEGRESCU

Scenografia: VIOARA BARA

DATA PREMIEREI: 25 IANUARIE 2003

7. VISUL UNEI NOPTI DE VARĂ de W. SHAKESPEARE

Regia: MARIAN NEGRESCU

Scenografia: Petronela Nemțoiu

Muzica (live): Corul Liceului de arte „C. Brăiloiu” Tg-Jiu/ Dirijor: Bebe Cetean

Figurație specială: Elevi-actori din cadrul Colegiului Național „Spiru Haret” Tg-Jiu/ Coordonator proiect: prof. actor Ion Alexandrescu

DATA PREMIEREI: 14 MARTIE 2003

de A. P. CEHOV
Regia: VITALIE LUPAȘCU
Scenografia: VIOARA BARA
DATA PREMIEREI: 14 MAI 2003

9. ȘCHIOPUL BINEMIROȘITOR de MIRCEA DANIELUC
Regia: GELU BADEA (Teatrul Național Cluj-Napoca)
Scenografia: Petronela Nemțoiu
DATA PREMIEREI (neoficială): 15 IUNIE 2003
NOTĂ: **Acest spectacol se lucrează pentru stagiunea 2003-2004**

*NOTĂ: Spectacolele cu piesele: CAPUL LUI MOȚOC, D'ALE CARNAVALULUI, BOLNAVUL ÎNCHIPUIT _____ pentru premierele oficiale, iar producțiile sunt plătite, **excepție făcând regia spectacolului D'ALE CARNAVALULUI.**

1. O SCRISOARE PIERDUTĂ de I.L. CARAGIALE
2. WALLY'S CAFÉ de S. Bobrick și Ron Clark
3. NĂZDRĂVANII (spectacol pentru copii) de Radu Gyr

*

- * NUMĂRUL TOTAL DE SPECTACOLE pe această stagiune va fi de 150 (la sediu)
- * NUMĂRUL TOTAL DE SPECTACOLE ÎN DEPLASARE: 40
- * Număr total de filme pentru CINEMATECA DE ARTĂ: 40

Pentru PRODUCȚIA SPECTACOLELOR din stagiunea 2002 - 2003 cheltuielile se vor ridica la suma estimativă de 1.076.000.000 lei. Această sumă va fi plătită din încasări și nu pe rubrica „Cheltuieli materiale” ca până acum, în felul acesta degrevându-se Primăria/Consiliul Local de alocarea acestor bani.

POLITICA REPERTORIALĂ cu privire la această stagiune are la bază o decizie majoră a conducerii și a secretariatului literar al TDEG, aceea că, începând de acum, **teatrul nostru va monta minim 2**

spectacole din dramaturgia românească contemporană în fiecare an.

Punerea în aplicare a acestei politici începe din chiar acest an prin DOUĂ PREMIERE NAȚIONALE! Este vorba de CAPUL LUI MOȚOC de Horia Gârbea și ULTIMUL ÎMPĂRAT de Valentin Nicolau, piese premiate de UNITER la categoria PIESA ANULUI (1999, respectiv 2000) în cadrul Galelor UNITER.

Stagiunea este completată, fericit - spunem noi, de câteva capodopere ale dramaturgiei universale care vin să întărească o fișă de repertoriu deja bogată în titluri de referință (A se vedea _____)

SHAKESPEARE, MOLIÉRE, CARAGIALE, CEHOV, SORESCU și SADOVEANU - ce combinație perfectă pentru _____ în noul sediu al teatrului!

Sigur, apărând problema Contractului de management, lucrurile se vor schimba esențial în ceea ce privește responsabilitățile ce revin directorului instituției.

Faptul că acesta va răspunde, ca ordonator principal, pentru producția spectacolelor degrevând astfel primăria pentru prima dată în totalitate de aceste cheltuieli - până acum cuprinse în capitolul *Cheltuieli materiale* -, este o responsabilitate mare, asumantă însă în cunoștiință de cauză. Aceasta presupune o strategie nouă de identificare a unor segmente noi din populația orașului, capabile să sporească veniturile obținute din încasări directe (abonamente și bilete).

este, trebuie să știți,

în acest moment. Pentru aceasta s-a creat pe calculator un Program extrem de dens și sofisticat în care este cuprinsă o bancă de date specială, prin care intenționăm să atragem publicul matur, ținta noastră principală în acest moment.

De aceea, prin această campanie de 2 luni și jumătate am început să stabilim contacte cu instituțiile mari din oraș, fie la nivel de directori, fie la acela de grup sindical, scopul fiind crearea în aceste instituții a PUNCTELOR DE INFORMARE ȘI IMPRESARIERE *ELVIRA GODEANU*.

S-a început distribuirea celor 7 mii pliante și pe stradă.

Am demarat campania la radio, TV și în presă în cadrul unor parteneriate speciale, cu toate având drept țintă publicul matur.

STRATEGIA FINANCIARĂ: încasări; alte venituri; investiții

La data de 30 septembrie ia sfârșit campania de vânzare a abonamentelor diferențiate pe categorii sociale.

- intrare generală,
nediferențiat pe categorii sociale.

Pentru **spectacolele în reluare din stagiunea precedentă** prețul va fi:

- pentru abonați: 30% din valoarea unui bilet obișnuit;
- pentru neabonați: 70% din aceeași valoare.

Pentru alte spectacole decât ale Teatrului nostru, prețul este fixat de teatrul aflat în turneu, cu mențiunea că pentru

Numărul total de abonamente estimate a fi vândute este de
, iar suma estimată din vânzarea acestora de
,
ceea ce ar reprezenta **10 ori** față de stagiunea trecută.

Deasemenea, suntem în tratative avansate cu orașele Motru, Rovinari și Sadu privind vânzarea de abonamente pentru stagiunea 2002 - 2003 în loc de bilete ca până acum.

Aceasta și din rațiunea de a acapara „o piață” saturată de altfel de multe spectacole îndoielnice produse de *asociații familiale*, fie de teatre prost cotate, dar care, ignorând legea prin nedeclararea spectacolelor la fisc, obțin sume importante de bani și, implicit, ne îngreunează nouă accesul în zonă.

În felul acesta, legal, vom controla piața județului, mai ales că vânzarea abonamentelor se face înainte de începerea stagiunii.

Prin strategia aplicată în discuțiile cu Guvernul României privind achiziționarea unui *nou sistem de sunet destinat închirierii de echipament* am reușit să achiziționăm un sistem cu o putere instalată de 4.800 w.

Teatrul va intra pe piața națională de închirieri de echipamente-

sunet pentru spectacole încă din acest an prin asociere cu instituții de profil.

La puterea instalată existentă vom putea participa la licitații pentru închirieri la o valoare cuprinsă între 1000- 1300 dolari USA pentru manifestări ce nu depășesc două zile.

Estimăm că în perioada august 2002 - august 2003, încasările din închirieri de echipamente pot atinge 8-10.000 dolari USA.

O altă sursă de venituri o reprezintă **închirierea sălii de spectacole** pentru congrese internaționale, convenții naționale, alte

Negocierile privind aceste închirieri pleacă de la suma de 300 dolari USA/ oră.

Suma reprezintă vânzarea la întreaga capacitate a sălii pentru un spectacol obișnuit (preț bilet, nu abonament), în care sunt cuprinse: folosirea foyer-ului, a sălii, scenei, reflectoare, climatizare, sunet, scenografie etc., conform cererii solicitantului.

În sfârșit, o a treia sursă este reprezentată de
, având în vedere că suntem singura instituție din Gorj care deține aparatura necesară (calculator și plotter).

Acest subcapitol **se referă la investiții din veniturile proprii altele decât vânzare de abonamente și bilete** și se structurează astfel:

- 50% din veniturile proprii vor fi folosite pentru

, pentru ca, în cel mult 2 ani să ajungem la o putere instalată de minim 36.000 w și la achiziționarea unei scene mobile care, prin închiriere la evenimente muzicale de excepție (Festivalul Mamaia, Cerbul de aur etc.) - unde prețurile încep din jurul valorii de 180.000 dolari USA - ar asigura venituri extrem de motivante;

- 50% din veniturile proprii vor fi direcționate către
, colaborări internaționale, festivaluri, achiziționarea unui autocar etc.

Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” va avea
cu caracter anual începând din chiar această stagiune,
manifestări introduse în circuitul național și internațional prin
intermediul:

- UNITER
- Ministerul Culturii (Direcția teatre, festivaluri)
- 36 teatre românești
- Consiliul Britanic de la Londra
- Programul Noroc (Marea Britanie)

CONEXIUNI

Număr de țări participante: 5 (inclusiv România)

Durata: 10 zile

Surse de finanțare:

Cheltuieli estimative: 240.000 euro

: ***TDEG Tg-Jiu, Connex, Banc Post,
BRD, Tarom, Consiliul Britanic, Guvernul României***

Perioada de desfășurare: 20-30 septembrie

Caracter: anual

ANEXA 1

Perioada de desfășurare: 15 iunie - 25 iunie

Caracter: anual

Organizatori: ***TDEG Tg-Jiu, Fundația culturală „Elvira Godeanu”
Tg-Jiu, Universitatea Babeș-Bolyai și Teatrul Național din Cluj-
Napoca***

Surse de finanțare: alocații bugetare, venituri proprii, sponsorizări
Fundația Soros

ANEXA 2

Perioada: 13 - 15 mai, anual
Organizatori: TDEG și Fundația Elvira Godeanu Tg-Jiu
Surse de finanțare: alocații bugetare, sponsorizări CG & GC Toshiba,
Hotel Gorj

Considerăm că aceste trei evenimente organizate de Teatrul nostru în fiecare an vor da, în timp, o dimensiune națională și chiar internațională instituției.

În fapt, totul se reduce la o problemă managerială care, prin programe bine articulate, să reușească să aducă teatrul în primele rânduri ale instituțiilor de gen din România.

În stagiunea 2002 - 2003 TDEG își propune, pe lângă evenimentele amintite, să colaboreze cu toate instituțiile din oraș, cu CONSILIUL ARTISTIC CONSULTATIV, cu alte instituții, în vederea realizării unor evenimente la care teatrul este parte.

De asemenea, dorim să participăm la următoarele festivaluri:

1. Festivalul Dramaturgiei Românești, Timișoara - martie
2. Festivalul internațional de teatru de la Sibiu (29 iunie-8 iulie)
3. Festivalul SHAKESPEARE, Craiova - iulie
4. Festivalul de teatru contemporan, Brașov
5. Festivalul de teatru clasic, Arad, octombrie
6. Festivalul Național de Teatru, București- noiembrie

Teatrul nostru are, la nivelul direcției, relații de colaborare cu de la Londra. Această colaborare (prin Claudia Woolgar, impresar internațional) se derulează pe două direcții:
a) **CONEXIUNI** organizat de

noi - prima ediție, 2003, unde Consiliul Britanic, care este unul dintre parteneri (și, evident, sponsor), face parte din protocolul încheiat în anul 1997 între teatru, pe de o parte și Claudia Woolgar și Consiliul Britanic, pe de alta.

Concret, lucrurile stau în felul următor:

- pentru spectacolul teatrului nostru din cadrul

Conexiuni, Consiliul Britanic va trimite la Tg-Jiu un regizor englez al cărui onorariu și acomodare sunt plătite de aceeași instituție, urmând ca după prezentarea acestui spectacol în festival, același Consiliu să organizeze un turneu în Anglia cu acest spectacol, după sistemul TN Craiova, adică fără implicații materiale din partea română.

Tot Consiliul Britanic, în cadrul aceluiași parteneriat, va aduce la Tg-Jiu, în festival, o trupă britanică de teatru și pe titularul paginii de specialitate teatru al ziarului **Times**, ce va fi și membru al juriului.

Pentru toți aceștia, C.B. va suporta cheltuielile de transport, diurne, cazare și onorarii.

b) Sponsorizarea propriu-zisă inclusă în contract va fi ratificată de Board-ul Consiliului Britanic la 1. 04. 2003, dată la care, în fiecare an, acest organism își votează și aprobă bugetul anual.

Acestea ar fi, la obiect, proiectele incluse în politica managerială a instituției noastre. Se poate constata cu ușurință că strategiile noastre pe termen scurt, mediu și lung sunt ambițioase, de substanță, însă perfect realizabile în contextul în care Consiliul Local și Primăria Tg-Jiu, analizând aceste strategii, vor ajunge la concluzia că trebuie să se implice concret în acest parteneriat cultural, care are ca scop primenirea vieții culturale a municipiului Tg-Jiu.

Ne dorim, de asemenea, o schimbare a mentalității în relațiile cu Consiliul Local și Primăria Tg-Jiu pe de o parte și Teatrul *Elvira Godeanu* pe de alta, în sensul că dorim ca instituția noastră să fie percepută ca atare, adică la nivel profesionist și nu altfel.

Suntem o instituție profesionistă de spectacole racordată la circuitul teatral național și nu un sistem dezarticulat de amatori.

Suntem, de asemenea, racordați la câteva sisteme internaționale care

așteaptă de la parteneriatul cu noi programe și politici culturale pertinente, înglobate într-un sistem profesionist, de nivel european.

E timpul să punem punct unor divergențe minore și să începem un drum greu dar care poate să ne aducă notorietate în breaslă și nu numai.

E timpul pentru performanță.

Anexa 1

FIȘA EVENIMENTULUI

Perioada de desfășurare
a primei ediții: 20 - 30 septembrie 2003
Caracterul: anual

ORGANIZATORI (în asociere cu TV România Cultural):

- T.D.E.G. Tg-Jiu, Guvernul României, Consiliul Britanic, Fundația culturală „Elvira Godeanu” Tg-Jiu, Primăria și Consiliul Local Tg-Jiu, Consiliul Județean Gorj, Programul româno-britanic NOROC

*

PARTENERI LOCALI: Hotel Gorj, Casa de cultură a sindicatelor, Școala de Arte, Direcția pentru cultură și culte Gorj, Transloc, Compania de taxi Lemaire, Topi New Glass Design, Cenaclul UAP Tg-Jiu, Inspectoratul județean de poliție, Corpul gardienilor publici, Serviciul pașapoarte, Grupul de pompieri, Universitatea Constantin Brâncuși, Camera de comerț și industrie, Cercul militar Gorj, Colegiul Național Spiru Haret

*

PARTENERI DIN ROMÂNIA:

- Ministerul Culturii și Cultelor, Ministerul Afacerilor Externe, Ambasada Marii Britanii, Ambasada Franței, Ambasada Italiei, Ambasada Lituaniei, Consiliul Britanic (București), Eurolines, Aeroportul Otopeni, Teatrul Național Cluj, Teatrul Masca, Teatrul Național București

*

SPONSORI PRINCIPALI:

- Guvernul României, Consiliul Britanic, Connex, Banc Post, BRD,

Tarom

SPONSORI:

- Toshiba CG&GC, Hotel Gorj, Hotel Sport

*

PARTENERI MEDIA:-

TVR Cultural, România Internațional. Antena 1, Radio Tg-Jiu, Actualitatea Gorjului, PRO TV, Lumea Gorjenească

*

BOARD-UL ARTISTIC: Radu Penciulescu - Suedia;
Silviu Purcărete - Franța

DIRECTOR EXECUTIV: Marian Negrescu

Directori executivi-adjuncți: Claudia Woolgar (Anglia), Sanda Manu (România, București), Ion Cepoi (România, Tg-Jiu), Gelu Badea (România, Cluj-Napoca), Bogdan Cristian Drăgan (România, București)

*

Responsabili financiari:

- contabil BancPost, contabil șef TDEG

*

Responsabil transport din străinătate (TAROM):

- Claudia Woolgar (Anglia)

*

Responsabil transport de la Otopeni (EUROLINE):

- Fănușa Popescu, Dana Popescu, Claudia Woolgar, Andrei Tudor

Cepoi

*

Responsabili cazare Tg-Jiu, masă, transport interior:

- Ionuț Stoica, contabil șef TDEG

*

Responsabili grupuri străine (pe întreaga durată):

- Claudia Woolgar, Andrei Tudor Cepoi, Dana Popescu, Ion Alexandrescu, Ovidiu Popescu, Janeta Vasiescu

*

Responsabili grupuri din România:

- Ion Alexandrescu, Adriana Ciocârlan, Adina Zorilă

*

Responsabili legături mass-media, tipărituri, fotografii, editare cata-

log festival:

- Doru Dădălaşu, Ion Cepoi, Doru Strâmbulescu, Vasile Vasiescu,
George Drăghescu

*

Secretariat:

- Camelia Răscol, Rodica Nicolcioiu, Janeta Vasiescu

*

Tehnic:

- Dragoş Atanasie, Sorin Pungan

*

Traduceri simultane spectacole străine:

- Dana Popescu, Janeta Vasiescu, Andrei Tudor Cepoi

*

Protocol, conferinţe de presă, întâlniri:

- Ion Cepoi, Doru Strâmbulescu, Vasile Vasiescu, Dana Popescu,
Bogdan Cristian Drăgan

*

Locaţii desfăşurare spectacole, work-shop:

- Teatrul „Elvira Godeanu”, Casa de cultură a sindicatelor, Cheile
Sohodolului, Cheile Olteţului, Parcul Central

*

ATELIERE WORK-SHOP: Radu Penciuiescu, Gelu Badea
(Dana Popescu, Janeta Vasiescu,
Andrei Tudor Cepoi, pentru traduceri)

Voluntari: Elevii-actori de la Colegiul Naţional
„Spiru Haret” Tg-Jiu/ Responsabil:
Ion Alexandrescu

*

Hoteluri/ Acomodare: Hotel Gorj, Hotel Sport

Taxi: Compania de taximetre Lemaire -
Paul Oprea

Telefonie mobilă: CONNEX

*

SECȚIUNEA ARTISTICĂ

Nr. țări participante: 5 - România, Marea Britanie, Italia,

Franța, Lituania

*

Nr. participanți: 175 - fiecare companie teatrală are dreptul la un număr de 25 persoane (Artiști, tehnic, presă)

*

Condiții de participare:

- Selecția pentru spectacolele din străinătate este făcută de Claudia Woolgar și Marian Negrescu (4 spectacole);

- Pentru cele 3 spectacole din România, selecția e făcută de Sanda Manu- regizor, Gelu Badea- regizor, Ion Cepoi- secretar literar TDEG, Bogdan Cristian Drăgan-regizor TDEG, Marian Negrescu- director TDEG;

*

Onorarii:

- Organizatorii vor suporta costurile de transport extern și intern ale trupelor, diurna pentru participanți, onorariile pentru companiile teatrale participante, onorariile pentru directorii festivalului, onorariile pentru juriu, onorariile pentru Boardul artistic, cheltuielile pentru cazare, hotel, masă, onorariile pentru staff-ul tehnic, premiile;

Notă: Sumele vor fi stabilite în Consiliul Sponsorilor, prin vot

*

Sponsorizări:

- Toate sumele vor fi dispuse într-un cont special creat la Banc Post, organism care va asigura toate plățile. Banc Post va delega un economist pentru întreaga perioadă a festivalului care va coordona operațiunile financiare. Sumele rămase necheltuite vor fi transferate în contul de sponsorizare al Teatrului „Elvira Godeanu”, pentru ediția următoare.

*

Surse de finanțare: GVERNUL ROMÂNIEI (LEGEA NR. 72/ FONDURI LA DISPOZIȚIA GVERNULUI), SPONSORIZĂRI, FONDURI PHARE

*

Conferințe de presă:

- Vor fi organizate zilnic. Fiecare companie teatrală are obligația să

facă o conferință de presă în dimineața zilei în care își va susține spectacolul

*

Work-shop:

-La finele festivalului, timp de 2 zile, toți artiștii vor participa la work-shop pe o temă ce le va fi comunicată cu 2 luni înainte de fiecare ediție de festival

*

Accesul la spectacole:

-Pentru spectatori, va fi permis în limita a 160 locuri pentru fiecare zi de festival la sediul teatrului.

Costul unui bilet este echivalentul a 50 euro/pers. la sediul teatrului și 20 euro/ persoană, la Casa de cultură a sindicatelor

*

Spectacole:

-Fiecare trupă va susține 2 spectacole în intervalul celor 10 zile de festival. Primul spectacol/ premiera/ va fi la sediul teatrului, cel de al doilea, la Casa sindicatelor din Tg-Jiu. Spectacolele trupelor străine vor putea fi ascultate la casă (traducere simultană în limba română)

*

Transmisii TV - Direct:

-Toare spectacolele vor fi preluate în direct de Antena 1 Tg-Jiu. În acest fel, întreg orașul poate vedea acest eveniment. Evident, cu excepția spectacolului TDEG, pe care spectatorii locali îl vor putea viziona în timpul stagiunii curente

*

Spectacole alternative:

-În fiecare zi de festival, trupa Teatrului Masca București va prezenta spectacole în scuar-ul din fața Teatrului gazdă

*

JURIUL FESTIVALULUI: Va fi format din 9 membri, câte unul din fiecare țară participantă și 5 din România.

Din România vor fi membri în juriu: Valentin Nicolau, Horia Gârbea, Sanda Manu, Ion Caramitru, Valentin Tașcu

PREMII:

Se vor acorda 4 premii:

- Cel mai bun spectacol
- Cel mai bun regizor
- Cea mai bună actriță
- Cel mai bun actor

Notă: Valoarea premiilor va fi stabilită de Consiliul Sponsorilor

*

Notă: nu vor fi folosite fonduri locale sau alocații bugetare din județul Gorj.

*

Consiliul Sponsorilor:

- Acest consiliu va fi format din 7 membri, provenind din următoarele instituții:

- Guvernul României
- Consiliul Britanic
- CONNEX
- Banc Post
- BRD
- TAROM
- Teatrul Elvira Godeanu

*

ANEXA 2

FIȘA EVENIMENTULUI

Perioada desfășurare: 15-25 iunie 2003

Caracter: anual

*

Organizatori:

- Teatrul „Elvira Godeanu”, Fundația culturală „Elvira Godeanu”,
Universitatea Babeș-Bolyai”și Teatrul național din Cluj-Napoca

*

Directori executivi: Ion Cepoi, Marian Negrescu - Tg-Jiu

Directori artistici: Ion Vartic, Gelu Badea - Cluj-Napoca

Directori financiari: contabil șef TDEG, Fănușa Popescu

*

Responsabili transport, cazare, masă:

-Ionuț Stoica, contabil șef TDEG

*

Responsabili grup participanți/ invitați:

- Ion Alexandrescu, Fănușa Popescu, Dragoș Atanasie, Sorin
Pungan, Adriana Ciocârlan, Adina Zorilă

*

Responsabili legături cu mass-media, tipărituri, fotografii, editare
catalog:

- Doru Dădălău, Ion Cepoi, Doru Strâmbulescu, Vasile Vasiescu

*

Locații desfășurare program: sediu Teatrul „Elvira Godeanu”, Parc
Central Tg-Jiu, Tismana, Peștera Muierilor Baia de Fier, Peștera
Polovragi, Hobița, Rânca, Cheile Sohodolului/ Runcu

*

Parteneri media:

- TVR, Radio Tg-Jiu, Antena 1 Tg-Jiu, Actualitatea Gorjului, RCS
Tg-Jiu, România Cultural

Surse de finanțare:

- alocații bugetare Consiliul local și Primăria Tg-Jiu, sponsorizări
*

Nr. participanți,

inclusiv TDEG:

55 +/- 5 persoana, luându-se în calcul

și 7 profesori plus 2 regizori

*

Protocol organizare:

- Cazare: Hotel Sport (25 camere/ 10 zile)

- Transport interior județ: 1 autocar/ 10 zile

- Masă: Hotel Sport/ 3 mese/zi plus locații

*

Condiții participare:

- Actorii studenți vor suporta costul transportului la și de la Tg-Jiu și o taxă de 250 mii lei pentru întreaga perioadă;

- Organizatorii vor deconta toate cheltuielile pentru profesorii participanți

*

NOTE:

- Actorii, alții decât studenții actori, care doresc să participe la workshop vor achita o taxă generală de 250 mii lei;

- Organizatorii vor face două conferințe de presă, la începutul și la finalul proiectului.

*

TOTAL COSTURI ESTIMATE: 343 milioane lei reprezentând:

- diurne, masă, cazare, transport interior, tipărituri, onorarii -

ANEXA 3

FIȘA EVENIMENTULUI

Perioada de desfășurare: 13-15 mai

Caracter: anual

*

Organizatori:

- Consiliul Local și Primăria Tg-Jiu, Teatrul „Elvira Godeanu”,
Fundația culturală „Elvira Godeanu”

*

Directori executivi: Ion Cepoi, Marian Negrescu

*

Locație: sediul Teatrului, Muzeul Gorjului

*

Surse de finanțare: alocații bugetare, sponsorizări

*

Nr. participanți (alții decât din Tg-Jiu):

- 15 (actori, regizori, scriitori, critici, directori instituții media,
directori de teatre, scenografi, dramaturgi)

*

Parteneri Media:

- TVR Cultural, Radio Tg-Jiu, RCS, Actualitatea Gorjului, Lumea
Gorjencească

*

Protocol, organizare: Hotel Gorj- cazare, masă

*

Onorarii:

- Celor 15 participanți li se va deconta transportul (tren, auto) și vor
primi diurnă legală pentru 3 zile;

- directorii executivi vor primi un onorariu modic doar dacă fondurile
din sponsorizări vor permite acest fapt

Premiile Elvira Godeanu:

- 20 premii în bani, trofee, diplome

Vor fi acordate două tipuri de premii:

- pentru activitatea în cadrul TDEG
- premii cu caracter național

*

Juriul de selecție:

- Pentru premiile naționale și cele ale TDEG juriul va fi alcătuit din următorii: Horia Gârbea- președintele secției de dramaturgie a Uniunii Scriitorilor, reprezentant al UNITER, Bogdan Cristian Drăgan- regizor TDEG, Ion Cepoi- secretar literar TDEG, Marian Negrescu- director TDEG, Valentin Tașcu- critic teatral

*

Notă: În varianta în care există probabilitatea ca vreunul dintre cei menționați să devină laureat al vreunui premiu al ediției, locul său în juriu va fi preluat de o altă persoană

*

Desfășurare:

- Cele trei zile ale Festivalului vor cuprinde următoarele evenimente:

1. Colocviul național pe tema: Politici manageriale în teatru
2. Expoziții: artă plastică, fotografie
3. Lansări de cărți și reviste
4. Spectacole lectură și vizionări proiecte regizorale ale actorilor de la TDEG, altele decât cele cuprinse în stagiunea curentă
5. Colocviu pe tema: Teatrul școlar
6. Spectacol susținut de elevii actori ai Colegiului Spiru Haret Tg-Jiu/ clasa prof. Ion Alexandrescu
7. Dezbateri privind Legea Teatrelor, Legea sponsorizării
8. Premiera curentă a TDEG
9. Colocviu: Critica de teatru - încotro?
10. Gala Premiilor Elvira Godeanu

ANEXA 4

*

FIȘA EVENIMENTULUI

- Proiect -

Data: octombrie 2002

Invitați de onoare: - Ion Iliescu - Președintele României;
- Adrian Năstase- Prim Ministru al României;
- Răzvan Theodorescu- ministrul Culturii;
- Mihai Mălaimare- președintele Comisiei pentru cultură a Camerei Deputaților

Alți invitați:

- directori de teatre din țară, critici de specialitate, mass-media scrisă și vorbită, actori, regizori, scenografi de anvergură națională, impresari internaționali

*

Organizare, protocol: Prefectura Județului Gorj,
Consiliul Județean Gorj,
Consiliul Local și Primăria Tg-Jiu,
Teatrul „Elvira Godeanu”

*

Spectacolul de premieră:

- ***Ultimul împărat*** de Valentin Nicolau - Premieră națională absolută
Regia: VITALIE LUPAȘCU

Scenografia: Vioara Bara

*

Surse de finanțare inaugurare:

- alocații bugetare Consiliul local și Primăria Tg-Jiu, venituri proprii TDEG

*

Desfășurare:

- Întâmpinarea înalților oaspeți
- Tăierea panglicii inaugurale/ Scurt discurs primarul localității, președinte Consiliu Jud.

- Intrare în hol

- Scurtă prezentare a Expoziției documentare

- Dezvelirea bustului Elvirei Godeanu/ Sculptor:

- Lansare de carte: *sau 9 ani din viața*

unui teatru de Ion Cepoi

Prezintă: Mihai Mălaimare, președinte Com. Cultură

Camera Deputaților

- Intrare în sală

- Alocuțiuni:

* Toni Mihail Greblă, prefectul județului Gorj

* Nicolae Mischie, Președinte Consiliul Județean

* Dinu Săraru, directorul TN București

* Răzvan Theodorescu, ministrul Culturii

* Adrian Năstase, Prim ministru al României

* Ion Iliescu, Președintele României

- Festivitatea înmânării de *Diplome de excelență* unora dintre înalții oaspeți și a unor *Înscrisuri de onoare și grațitudine „Prieten al Teatrului Elvira Godeanu”* unui număr restrâns de reprezentanți ai autorităților publice de ale căror decizii se leagă înființarea și zidirea teatrului;

*

- Înmânarea festivă a Abonamentelor de spectacol cu nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 următorilor oaspeți:

- Ion Iliescu

- Adrian Năstase

- Răzvan Theodorescu

- Mihai Mălaimare
- Dinu Săraru
- Valentin Nicolau
- Toni Mihail Greblă
- Nicolae Mischie
- Florin Cârciumaru

*

- Spectacol de gală: **Ultimul împărat** de Valentin Nicolau, în prezența autorului

- Recepție la Sala Maură a Palatului Administrativ al județului

*

Amfitrioni: Florin Cârciumaru- primarul orașului,
Marian Negrescu- director teatru
Ion Cepoi

*

Costuri estimate:

- producție premieră teatrală: 230 milioane lei

- expoziție fotodocumentară, diplome, înscrisuri, insignă inaugurală cu însemnele teatrului și data inaugurării noului sediu: 30 milioane lei

- tipărire carte, cheltuieli editoriale, drepturi autor: 40 milioane lei

*

Costuri totale estimate: 300 milioane lei

*

- *Marian Negrescu, îți mai amintești vara lui '94? Mai exact discuția în doi, de pe terasa - demolată demult - de lângă Centrul de Calcul, când subsemnatul perora cu emfază despre teatru, misiunea istorică a celor ce se înhamă la o astfel de treabă și alte atâtea lucruri de care avea habar până la genunchiul broaștei ... Se pot numi toți acești ani istorie?*

- În mod sigur, da!

- *Sintetic, cum ai caracteriza perioada 1993-2002? A existat sau nu o strategie, și dacă da, care au fost elementele ei de bază?*

Dacă ar fi să denumesc perioada asta cu un cuvânt, cred că acela ar fi „speranță”. Sigur, ”strategia” începe din momentul în care Consiliul Județean Gorj a ales, dintre potențialii pretendenți, pe Marian Negrescu. Așa a început strategia ... Îți reamintesc faptul că atunci, la numirea mea, înainte de a spune „Da!”, i-am întreat pe toți consilierii dacă sunt pe deplin conștienți că „teatrul” este „un obiect de lux” și nu un mijloc de a „bifa” în zona culturalului apariția unei instituții, așa, ”printre altele”.

Ei, consilierii, au răspuns atunci afirmativ, înțelegând responsabilitatea unui astfel de demers. În firea lucrurilor, au urmat alte legislaturi, iar eu m-am văzut nevoit (aberant!) să explic mereu și mereu de la capăt, altora, că a crea o instituție profesionistă înseamnă a investi bani. Și nu puțini. În fine, am cerut atunci o pauză de trei luni pentru a-mi forma, cum spui, o strategie. Ea a fost una (culmea!) pe termen mediu sau, cum am zis eu atunci, pe ... 10 ani! Elementele de bază au fost: formarea trupei de actori, obținerea statutului de instituție profesionistă de spectacole, atragerea publicului printr-o politică repertorială imaginată pe cel puțin trei stagioni, crearea unui nucleu de prieteni ai teatrului, integrarea în UNITER, sediu nou și, în fine, crearea la Tg-Jiu a primului Centru de cercetare teatrală din România, adică un lucru cu totul nou la acea oră în România. A, să nu uit: și un festival internațional de teatru. Asta am gândit și am pus pe hârtie atunci, strategia, cum spui tu ...

- *În astfel de momente - precum inaugurarea unui teatru - se vorbește îndeobște despre izbânda. Hai să vorbim și despre eșecuri. Au fost? - O!*

cum să nu! De altfel, ele erau normale când totul se afla la început. Dar și eșecurile astea au fost de mai multe feluri sau, altfel spus, așa consider eu. Încerc să le sintetizez:

- am eșuat cel mai adesea în fața consilierilor, în sensul că m-am încăpățânat să gândesc ca artist și nu ca un director, și atunci, firește, au început frecuşuri nesfârșite ... Probabil din cauza mea ...

- nu am reușit să aduc la Tg-Jiu mai mulți regizori. Ce-i drept, aici așa avea circumstanțe atenuante pentru că n-au fost niciodată bani pentru a aduce nume „grele” ale regiei românești (formată din colegii mei), fondurile fiind îndreptate, din fericire și cu mulțumiri - spre construcția teatrului;

- nu am reușit să păstrez „familia” care a funcționat la început. Cred că nu numai din cauza mea, dar mi-o asum ...;

- nu am reușit să atrag sponsorizări semnificative la teatru și asta ne-a făcut vulnerabili din punct de vedere financiar, obligându-ne să așteptăm totul de la buget ...

- Privite oarecum din afară, lucrurile converg spre o singură imagine: la Tg-Jiu, cel care a zidit teatrul în cele trei compartimente fundamentale - trupă, repertoriu, clădire - este Marian Negrescu. Gândul ăsta - ești om, ai și tu vanitățile tale - nu te face ușor paranoic?

- S-ar fi putut întâmpla ... dacă așa fi avut timp. Eu n-am prea avut timp să mă bucur de lucrurile care s-au făcut. Asta pe de o parte. Pe de alta, eu n-am fost (pentru că n-am vrut eu să fiu) ceea ce se numește îndeobște director. Vanitatea de care vorbești o traduc doar prin faptul că, adesea, spun: „Sunt doar un artist român în viață”. Nu-mi prea place să mi se spună „Domnul Director”. Eu sunt actor, atât.

- Pe parcursul celor nouă ani, de câte ori ai trișat, de câte ori ai mințit și de câte ori ai spus adevărul despre teatrul din Tg-Jiu?

- Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru imaginea teatrului. Nu m-am dat în lături de la nimic, în sensul benefic al cuvântului, bineînțeles. Iar pe viitor voi face același lucru. Nu, nu am „umflat” artificial lucrurile, dar am tras cu dinții ca să se știe că în România, după 31 de ani, a apărut un teatru, că el se numește „Elvira Godeanu” și că se află la Tg-Jiu. Aici trebuie să mulțumesc mass-mediei locale și

naționale, care mi-a oferit oricând și oricum posibilitatea asta.

- O întreprindere precum zidirea unui teatru dă naștere - înlăuntru și în afară - la invidie, la suspiciuni, la resentimente, la ură chiar. Ai simțit așa ceva în anii aceștia?

- Din păcate, da. Spun „din păcate”, pentru că eu n-am înțeles niciodată de ce a fost atât de dorit acest post al meu. Pe de-o parte. Pe de alta, cei care m-au urât, invidiat etc., n-au făcut-o atunci, la început, în 1993, când eram singur și mă dădeam de ceasul morții între speranță și deziluzii, ci au început să o facă pe măsură ce ne apropiam de darea în folosință a clădirii, când ne-am făcut un nume, adică atunci când munca fusese deja făcută. Dar știi ceva? Nu i-am luat în seamă niciodată. „Oamenii”ăștia fac parte din categoria celor care, dimineața, n-au curaj să se uite în oglindă. I-am compătimit mereu, ba chiar i-am mângâiat. Și mai știi ceva? La mângâieri dau întotdeauna din coadă ...

- Vrând-nevrând, în deceniul de care vorbim, ți-ai construit o imagine publică favorabilă. Inevitabil, cu prilejul ăsta ai micșorat ceva din imaginea publică a altora, în special a celor care, iată, au și început să-și asume cu feroare toate meritele zidirii. Au fost astfel de oameni - demnitari, înalți funcționari publici, politicieni - cu care ai intrat în conflict?

- Speram să nu-mi pui întrebarea asta. Știi filmul acela extraordinar distins cu „Globul de aur”, ” ”? Se află la final o scenă extraordinară unde Karl Maria Bradauer (cel care interpretează personajul principal), care și în film este actor, hăituit fiind, ajunge noaptea pe un stadion imens unde, dintr-odată, cei care vor să-l distrugă aprind nocturna plus alte zeci de proiectoare. Imaginea se apropie la prim plan, iar „actorul” rostește ultima replică înainte de a fi răpus de gloanțe acolo, în mijlocul stadionului: „Doamne, ce au cu mine, nu sunt decât un actor...”.

În rest, m-am înțeles bine cu toată lumea.

- O bună bucată de vreme, eu însumi te-am suspectat de simpatie absolută manifestată față de actorii proveniți din Teatrul Popular și de tratament inegal aplicat celor cu studii profesionale clasice. Din teatru

au plecat profesioniști ca Diana Drăghici, Alexandru Boureanu, Carmen Roșca, Nicu Vicol. La un moment dat s-a simțit o criză de comunicare și cu Eugen Titu, soții Andra și Alexandru Cornea, Pompiliu Ciochia ... Care-i adevărul?

- Îi iubesc pe toți ca pe copiii mei. Nu-i o figură de stil. Ceea ce n-au înțeles unii din ei este că nu o diplomă te face celebru. Cei care „fac” un actor celebru sau nu sunt spectatorii, care vin să vadă anume pe „cutare” sau „cutare” actor. Asta una la mână. În al doilea rând, ar fi o vorbă pe care profesoara mea, doamna Sanda Manu, ne-a spus-o în prima zi de facultate: „Puișori, poți avea pile ca să intri la facultate, poți avea pile ca să te angajezi în orice teatru, să joci ce vrei tu, dar ...

”.

Când un actor începe să se comporte ca un „civil”, înseamnă că nu e în regulă ceva. Un actor spune ceea ce are de spus pe scenă, nu în referate sau reclamații. Niciodată un actor nu e MARE dacă nu e dublat de un caracter pe măsură. Niciodată!

Și ar mai fi ceva: în 10 stagii de când există acest teatru, aici s-a întâmplat un lucru extraordinar: absolut toți actorii au jucat roluri principale! În nici un teatru nu s-a întâmplat asta! Și încă un lucru: în teatrul din Tg-Jiu se dă audii pentru orice rol!

În rest, aceia care vor dori să facă meserie, vor găsi în mine un sprijin. Pentru cei care n-au legătură cu meseria asta, eventual un sentiment de regret ...

- Luând în calcul în primul rând actorii - în definitiv, ei sunt sufletul teatrului - dar și componenții celorlalte compartimente, câți profesioniști sadea și/ sau în curs de specializare numără în acest moment Teatrul?

- Teatrul are acum 23 actori. Unii au terminat facultatea (cu licență absolvită), ceilalți sunt încă studenți la Universitatea Babeș-Bolyai la Cluj. Per total, personalul artistic numără 27 persoane, despre toate putându-se afirma că nu mai au nimic comun cu amatorismul.

- În circumstanțele astea, cum vezi următorii 3-4 ani? Ce planuri ai?

- Ei, asta e o întrebare grea ... Dacă totul e în regulă și dacă cele trei evenimente cu caracter anual (Zilele Elvira Godeanu/ 13-15 mai; Școala de vară de la Tg-Jiu/ 15-25 iunie; Festivalul internațional de teatru

Conexiuni 2000/ 20-30 septembrie) vor putea fi organizate și se vor desfășura normal, și dacă - vezi, sunt încă mulți de „dacă” - vom fi lăsați în pace să ne facem meseria fără a se mai atenta în primul rând la personalitatea juridică a instituției, atunci va fi bine.

Îmi doresc să realizăm stagiuni solide. Faptul că la teatrul nostru se vor monta 2 spectacole / stagiune cu piese din dramaturgia românească contemporană vorbește de la sine despre politica de repertoriu. Îmi doresc ca autorii români să fie și jucați, nu numai premiați la varii ceremonii, de cele mai multe ori doar fastuoase ...

În fine, îmi doresc o carieră internațională pentru Teatrul „Elvira Godeanu”, care să răscumpere, în parte, munca acestor oameni minunați care compun compania noastră teatrală.

- Ca orice om, care pe deasupra este și director de instituție, ai creat simpatii și antipatii, ai avut prieteni și mai puțin prieteni. Cine ți-a fost mai aproape, cu cine ai pus mai des țara la acle, cu cine te-ai sfătuit în momente de frustrare sau bucurie?

- Vezi că știi să pui și întrebări mai ușoare! ...

Eu sunt prieten cu toată lumea. Nu toată lumea e prieten cu mine. Asta însă nu mă împiedică să-i iubesc pe cei care mi-au fost reazăm în câteva momente (nu pentru că vorbim de teatru!) dramatice. Actorii mi-au fost cel mai aproape, împreună cu corpul tehnic de scenă. Împreună ne-am sfătuit, am produs spectacole, ne-am ajutat reciproc învățând mereu și încercând să ne depășim condiția. Așa, simpli cum am fost, am scris împreună o pagină de istorie. Pe care pagină ne-a adunat, ne-a făcut frumoși și ne-a pus într-o vitrină de carte trezorerul celor petrecute în acești aproape 10 ani, adică, mai simplu: Ion Cepoi.

Au fost și oameni din afara teatrului care ne-au ajutat, nu cu bani, ci cu puterea lor de a se împotrivi celor ce ne-au condamnat mereu la birocrație, apărând ideea atât de plăpândă de teatru, o idee hulită deseori de „funcții” vremelnice condamnate dinainte la uitare. Da, au fost și unii care, aruncând cu noroi în teatru, au încercat să-și construiască false platforme pe seama muncii noastre. Și vor mai fi, sunt sigur. Tuturor acestora le doresc „alegeri ușoare”, pe măsura voturilor „contra” pe care le-au dat teatrului.

N-am dat numele celor din teatru (pentru că vor fi date în carte, nu-

i așa?), aş vrea însă să mulțumesc public unor oameni care, prin natura funcțiilor lor, au determinat într-un fel sau altul destinul Teatrului. Ordinea este cronologică, din 1993 și până în 2002, inclusiv: Ștefan Popescu-Bejat, Nicolae Mischie, Petre Nanu, Florin Cărciumaru.

A, să nu uit, îi mulțumesc mamei și familiei mele pe care apuc să-i mai văd ... la premiere, pentru că „acasă”, în acești 10 ani, oricât ar putea părea de patetic, a însemnat ... la teatru.

- *Regreți ceva în toți acești ani?*

- Mda! În regret pe Valentin Silvestru.

- *Clădirea e gata, trupa are suficientă experiență, cea de a zecea stagiune stă să înceapă, istoria mișcării teatrale și cronica Teatrului au ieșit/ ies de sub tipar ... Unul peste altul, lucrurile par bune. Dacă s-ar pune problema să-ți dai demisia sau să fi demis, ce sfat i-ai da înlocuitorului?*

- Eu am adus lucrurile până aici - vezi că sunt, totuși, paranoic! Dacă cineva mi-ar lua locul, în primul rând ar trebui să știe în ce intră ... Pe din afară pare ușor și frumos ...

Funcția asta însă înseamnă: politică managerială, repertorii, 23 de copii năzdrăvani pe care trebuie să-i alinți, să-i cerți, să-i iubești, să-i lauzi ... Mai înseamnă o mică armată de tehnicieni și personala administrativ, muncă de lămurire ca să primești bani, hărțuire, umiliri în fața unor neisprăviți pe care istoria nu-i va reține decât dacă îi amintești tu în carte ...

I-aș mai spune aceluia care mi-ar lua locul să nu uite că e răspunzător de toată această familie și destinul a 64 de oameni care, așa cum sunt, au o responsabilitate uriașă pe umeri: de ei depinde formarea gustului estetic al unui întreg oraș.

Teatrul - revin la o idee din 1993 - este un obiect de lux, el face parte din cultura națională, așa că responsabilitatea este uriașă. După o primă pagină de istorie, nu poate urma una administrativă ...

Și i-aș mai spune: la teatru, ziua de lucru are 20 de ore.

Dacă, într-adevăr, poate să facă toate acestea, atunci e în regulă. Un singur lucru e obligatoriu la teatru: să nu fie niciodată „tovarășul director”. E mai bine să uite cuvântul ăsta. Face rău tuturor.

- Am ezitat să-ți pun întrebarea asta. Din multe motive. Încerc acum: ce-ai câștigat și ce-ai pierdut în toți acești ani? În plan personal, din punct de vedere al carierei, al vieții ... Apoi: dacă am fi din nou în 1993, dar ai avea știință despre toate cele întâmplate până astăzi, ce-ai face? Ai renunța, ai lua-o de la început?

- De pierdut ... am pierdut cam tot ce aveam. Am câștigat ce am acum, adică amintirea a tot ceea ce am avut ...

Am pierdut o familie, am căpătat alta, mai mare, teatru adică. Diferența e că seara n-am la cine să mă întorc. Vine dimineața însă, și-atunci pot veni din nou la teatru.

Din fericire, am o meserie - cea de actor, care-mi oferă câteva ceasuri pe scenă iluzia că pot fi cine vreau, ba chiar pot fi și fericit. Pe scenă. Știi, culmea, și oamenii aplaudă ... Ei aplaudă întotdeauna fericirea, noi o jucăm și ei o aplaudă ... În felul ăsta, comedia asta a vieții ne poartă pe toți într-un spațiu în care, de fapt, oamenii care suntem nu vom ajunge niciodată. Vorba lui Sorescu: „Deh, amăgim și noi cum putem ...”

Iar dacă ar fi din nou 1993, nu știu dacă, din cauza umilirilor la care am fost supus nemeritat, aș mai putea să fac ceea ce am făcut ... Poate doar pentru oamenii obișnuiți din acest oraș. Și pentru Ana Maria, fiica mea ...”

{ Ion Cepoi, **Interviu cu Marian Negrescu ... cândva, în septembrie 2002, pe la 19 ceasuri evropenești, ora tuturor premierelor lumii** }

*

și stadiul de pregătire de specialitate
la 1 octombrie 2002

1. Marian Negrescu, actor, studii superioare de specialitate (s.s)
2. Ion Cepoi, secretar literar. s.s.
3. Bogdan Cristian Drăgan, regizor, s.s.
 4. Nicu Ursu, regizor, s.s.
5. Petronela Nemțoiu, scenograf, s.s.
 6. Ion Alexandrescu, actor, s.s.
 7. Eugen Titu, actor, s.s.
 8. Cristian Dobran, actor, s.s.
 9. Pompiliu Ciochia, actor, s.s
10. Ruxandra Cornea, actriță, s.s.
11. Alexandru Cornea, actor, s.s.
12. Mariana Ghițulescu, actriță, s.s.
 13. Anca Dinu, actriță, s.s.
 14. Geni Macsim, actriță, s.s.
 15. Valer Dellacheza, actor, s.s.
 16. Simona Urs, actriță,
studentă, an II, Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca,
Facultatea de Litere, specialitatea: teatru, secția: actori
17. Rodica Gugu, actriță, - ” -
18. Monica Sfetcu, actriță, - ” -
19. Luminița Șorop (Goșa), actriță, - ” -
20. Cornelia Diaconu, actriță, - ” -
21. Valeriu Bâzu, actor, - ” -
22. Ionuț Stoica, actor, - ” -
23. Sorin Giurca, actor, - ” -
24. Constantin Eremia,
student, actor, an I, Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca,
Facultatea de Litere, specialitatea: teatru, secția: actori
25. Dan Dobroiu, actor, - ” -
26. Dan Calotă, actor, - ” -
27. George Drăghescu, - ” -

*

de Valentin Nicolau

Distribuția

Majestatea sa - MARIAN NEGRESCU
Generalul (Mareșalul) - CONSTANTIN EREMI
Sfetnicul - VALERIU BÂZU
Marele Preot (Pustnicul) - IONUȚ STOICA
Măscăriciul - EUGEN TITU
Curtezana: MARIANA GHIȚULESCU
& CORNELIA DIACONU
Fotograful - ION ALEXANDRESCU
Bucătăreasa - SIMONA URS
Ursulețul - MONICA SFETCU
& RODICA GUGU
Curtenii, gărzile, slugile, poporul, barbarii:
Dan Dobroiu, Sorin Giurca, George Drăghescu

*

Scenografia: VIOARA BARA (Teatrul de Stat Oradea)
Coregrafia: Mihaela Dinu

*

Director teatru: Marian Negrescu
Secretar literar: Ion Cepoi

*

*

Directori adjuncți ai teatrului:

Cireșica Făgaș (1993); Adrian Cucu (1994); Eugen Titu (1995)

*

Actori:

Josefina Stoia, T. N. Craiova
Vladimir Juravle, T. N. Craiova
Gabriela Baciuc, T. N. Craiova
Adrian Andone, T. N. Craiova
Diana Cozma, T. N. Cluj-Napoca

*

Regizori:

Cristian Juncu
Radu Tempea, T. N. Cluj-Napoca
Cristian Cârțu, Teatrul „Radu Stanca” Sibiu
Vitalie Lupașcu, Societatea Națională de Televiziune

*

Scenografi:

Viorel Penișoară-Stegaru, T. N. Craiova
Valer Neag, artist plastic, președinte Cenaclul U. A. P. Tg-Jiu
Dumitru Pelmuș
Gelu Popencoff
Vioara Bara, Teatrul de Stat Oradea

*

Coregrafi:

Dana Scoroșanu; Alin Prandea

*

Artiști plastici:

Mihai Țopescu
Paul Popescu

*

Artiști fotografi:

Horațiu Fircă; Nicolae Filiș; George Boban
Teodor Dădălău

*

Organisme mass-media:

Gorjeanul

Radio Tg-Jiu - Ovidiu Popescu

Antena I Tg-Jiu și Actualitatea Gorjului - Doru Strâmbulescu

TV Tg-Jiu

Opinia - Emanoil Popescu

Obiectiv gorjean - Sorin Călugărița

Revista Brâncuși - Nicolae Diaconu

Jurnalul poliției gorjene & Meridian - col. Constantin Codiță

Lumea gorjenească & Castelul de apă: Vasile Vasiescu

*

Editori:

Dumitru Vede - Print Art Tg-Jiu

Alexandru Manda - SC Alma Cons SRL Craiova

*

Cronicari dramatici:

Valentin Silvestru

Ileana Berlogea

Jana Morărescu

Natalia Stancu

Cristina Modreanu

Titu Rădoi

Ion Popescu

Zenovie Cărlugea

Aurel Antonie

Nicolae Dragoș

*

Așezăminte:

Colegiul Național „Spiru Haret” - director Gheorghe Gorun

Colegiul Național „Gh. Magheru” - director Dumitru Bunoiu

Colegiul Național „Ec. Teodoroiu” - directori Zenovie Cărlugea
& Gheorghe Nichifor

Programul româno-britanic „Noroc” - Claudia Woolgar

Tuturor, alese mulțumiri!

Aceasta s-a vrut a fi întâia carte a nașterii și copilăriei unui teatru românesc. Întâmplarea a făcut ca evenimentul să se petreacă la Tg-Jiu, după cum tot ea, întâmplarea, a făcut ca acei care au fost martorii acestei nașteri și acestei copilării - reprezentanți ai administrației publice locale și centrale, oameni politici, actori, regizori, scenografi, critici teatrali prieteni și neprieteni apropiați, spectatori - să aibă fiecare în parte și toți la un loc un imprescriptibil sentiment al istoriei trăite și a celei prefigurate care i-a îndemnat, într-un moment anume al existenței lor, să iubească ori să urască la fel de profund și de constant circumstanțe, fapte și oameni aflați vremelnice de o parte sau alta a graniței numite Teatru. Remarcabil este faptul că și unii și alții au făcut-o cu sinceritate, cu pasiune chiar, și că atât cei care iubesc Teatrul, cât și cei care văd în el doar o tichie de mărgăritar pusă pe capul unui oraș prea mic pentru o minune așa de mare, au avut prin demersul lor egală contribuție la zidire. Spunem așa, căci de prea multe ori unanimitatea a născut monștri pentru ca, din când în când, să nu fie preferabil un adversar inflexibil unui amic excesiv de condescendent.

Cronica ultimelor două secole ale Gorjului arată negru pe alb că e

greu să ai sentimentul istoriei dar și că e aproape imposibil să trăiești responsabil în interiorul lui. Tot ea, din păcate, certifică și faptul că gorjenii au participat cu întregă ființa lor doar la inaugurarea și la falimentul unei idei, cele întâmplate între cele două margini interesându-i mai puțin sau deloc. Legitime ori nu, acestea ne-au fost mentalitatea și deprinderile până acum.

Există însă unele semne că de data asta e altfel și că lucrurile par/ și pot intra în matca unei normalități de lungă durată. De data asta, Minotaurul pare că a fost îmblânzit și că doarme. Autoritățile politice și administrative și-au prins orgolioase la butonieră panglica de onoare a unei inițiative de rezonanță istorică și trimit semnale că n-au de gând să renunțe prea ușor la hainele de gală. Cinstit vorbind, ele și-au dat examenul de maturitate și l-au absolvit „Magnam cum laudae”.

Au mai rămas sub imperiul emoțiilor doar spectatorii și oamenii de teatru. Primii, după cutumă, par deocamdată interesați mai mult de cum arată clădirea pe din lăuntru decât de natura și anvergura contribuției lor la posteritatea instituției teatrale. Cu timpul, vor căpăta, probabil, și sentimentul proprietății.

Ceilalți - oamenii de teatru, din teatru și de pe lângă teatru - abia acum își încep bătălia cu Minotaurul. Timp de nouă ani au fost lăsați să-și pregătească armele, să-și definească strategia și să-și învețe locul și rostul pe lume. De acum înainte, ei vor răspunde singuri în fața istoriei și a comunității care i-a înnobilit. Vor trebui să aleagă singuri între a trăi în amintirea festivismului călduț al unei inițiative duse la bun sfârșit și frustrările nenumărate ale unui mereu nou început. Căci aceasta este rațiunea de a fi a unui teatru: cu fiecare stagiune, cu fiecare premieră, cu fiecare spectacol e un nou început.

Deocamdată, Minotaurul doarme. Pentru cât timp, numai Dumnezeu știe.

Autorul

ISBN 973 - 8162 - 10 - 6

<https://biblioteca-digitala.ro>